

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MIA VINCY

A Beastly Kind of Earl

LIFE'S A BEAST.
AND THEN YOU FAKE A MARRIAGE.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

CANAVAR GIBI BİR EARL.

MIA VINCY

Çirkin Bir Earl

Telif Hakkı© 2019 Inner Ballad Press

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

E-kitap ISBN: 978-1-925882-02-5

Kapak: Studio Bukovero

Düzenleme: May Peterson

Hassasiyet okuyucu: May Peterson

Düzeltilme: M.Ute Editörlük

Kendisi hakkında doğru olmadığı ortaya çıkan bir hikayeye inanmış olan herkes için.

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28 Sonsöz</u>

— — —

Yazarın Notu

Teşekkür Yazar

Hakkında Ayrıca

yazan Mia Vincy

Sıradaki

BÖLÜM 1

Thea Knight hiçbir zaman kurallara sorgusuz sualsiz uyan biri olmamıştı - ya da elinden gelse hiç uymazdı - ama her zaman kendine ait üç katı kurala bağlı kalmıştı.

Yani, onun Yaramazlık Kuralları.

Birincisi, yaramazlık sadece iyi bir amaç için yapılmalıydı ve Thea'nın şimdiki yaramazlığı da kız kardeşinin mutluluğundan daha kötü bir amaca hizmet etmiyordu. Bu mükemmel amaç uğruna özel hemşirelik görevinden istifa etmiş, bir taş ağırlığında ve domuz kokan bir pelerinle birlikte bir dizi erkek kıyafeti giymiş ve Helen'le Warwickshire'daki bir hanın bu daracık odasında buluşmak için İngiltere'nin yarısını kat etmişti. Thea, Helen'in sık elbisesini en iyi şekilde giyebilmek için üç yıldır ilk kez sıkı bağcıklarla bağlanacak kadar uzun süre gülmeyi bile bırakmıştı, Helen ise domuz kokulu bir swain olarak giyinme sırasını aldı. Hepsi de büyük yaramazlığın başlangıcıydı: Thea, Arabella'nın evinde Bayan Helen Knight olduğunu iddia ederken, gerçek Helen sevgilisi Beau Russell ile İskoçya'ya kaçacak ve böylece Beau Russell'ın babası Vikont Ventnor'un uzun erişiminden kaçacaktı.

Bu da Thea'nın ikinci Yaramazlık Kuralı'na yol açtı: Kişi sadece kötü, güçlü ya da -büyük olasılıkla olduğu gibi- her ikisine de sahip olanları kandırmalıydı.

Bu noktada vicdanı rahattı, çünkü Lord Ventnor pratikte üçüncü kategoriye giriyordu. Knight ailesi hakkında söylediği şeyler! Helen'in "sinsi, entrikacı bir baştan çıkarıcı" ve varisi için "çok iğrenç bir şekilde aşağı" olduğunu, çünkü babasının "pis bir tüccar" ve Thea'nın "korkunç bir skandal" olduğunu. Ventnor daha sonra oğlunu bir atış partisine göndermiş ve Helen'i takip etmeleri ve Beau ile buluşmak için gizlice kaçmaya çalışırsa onu durdurmaları için adamlar göndermişti. Şu anda bile iki kabadayı alt kattaki meyhanede oturmuş Helen'in çıkmasını bekliyorlardı.

Thea'nın Lord Ventnor'dan nefret etmek için kendine göre nedenleri vardı ama üç yıl önceki o baloyu, Percy Russell'ın

yalanlarını kusuyor, Ventnor da ona iğrenç isimler takıyordu. Helen'in dünyadaki erkek arasından Percy Russell'ın ağabeyiyle evlenmeye niyetlendiğini düşünmek! Thea, düşmanlarıyla bu şekilde bağlantılı olma düşüncesinden ürperdi, ancak bu muhtemelen Russell ailesi için tamamen normaldi. Ne de olsa aristokrasi yüzyıllardır birbiriyle evleniyor ve birbirini öldürüyordu, bazen aynı gün içinde.

Ancak üçüncü kuralı nedeniyle dilini tuttu ve kavga çıkarmadı: Yaramazlık ve hile yaparken, kişi her zaman eğlenmelidir. Çünkü keyif güzel anılara yol açardı ve Thea kız kardeşiyle geçirdiği bu değerli dakikaların sadece güzel anılar olmasını istiyordu.

"Tanrım, Thea, bu iğrenç paltoyu nereden buldun?" Helen rahatsız edici eşyayı kol mesafesinde tutarken yüzü abartılı bir dehşet ifadesiyle buruşmuştu. "Bunu doğrudan domuzların kendisinden mi aldın?"

"Lütfen!" Thea itiraz etti. "O paltonun İngiltere'nin en iyi domuzları tarafından giyildiğini bilmenizi isterim."

"Kesinlikle en güzel kokuya sahipler!"

Helen gülerek kollarını kolların içine soktu. Thea yakaları ve pelerinleri düzenlemesine yardım etti, sonra geri çekilerek sonucu hayranlıkla izledi.

Palto gerçekten de dahiyane bir fikirdi. Cüssesi Helen'in omuzlarını genişletiyor ve şeklini gizliyordu; kokusu da kimseyi fazla yaklaştırmaktan caydırıyordu. Büyük paltonun içinde kamburlaşan ve geniş kenarlı papaz şapkasını yüzüne doğru indiren Helen, tıpkı Thea'nın yaptığı gibi dikkat çekmeden seyahat edebiliyordu.

"Bu sıcakta bu kıyafetleri giyerek nasıl hayatta kaldın?" Helen papaz şapkasını alıp bir parmağının etrafında döndürerek, "Bu sıcakta bu kıyafetleri giyerek nasıl hayatta kaldın?" dedi. "Yemin ederim, posta arabalarında geçen günlerden sonra sınıra bir domuz filetosu gibi kızarmış olarak varacağım ve Beau işimin bitip bitmediğini anlamak için bana bir çatal saplayacak."

"Gerçek aşk için ne mükemmel bir test! Haşlanmış domuz koktuğunuzda Bay Russell sizi hâlâ istiyorsa, sizi her zaman isteyeceğinden emin olabilirsiniz."

"Babasının öfkesi bizi ayıramadıysa, kokuşmuş bir paltonun da daha iyisini yapamayacağını söyleyebilirim."

Helen için bu kadar sevilme ve istenme ne kadar güzeldi. Thea *buna* pek itiraz edemezdi.

Bu yüzden bir kez daha endişelerini yuttu ve bunun yerine kız kardeşini yavaşça daireler çizerek inceledi. Helen erkek kıyafetleri içinde Thea'nın hissettiği kadar rahat görünüyordu, gerçi kız kardeşler en son erkek gibi giyineli on yıl kadar olmuştu. "Ted" ve "Harry" olmuşlardı, saçları kesilmişti

Şapkalarının altında kısa boylular, derslerinden sonra babalarının ayak işlerini yapmak, kahvehanelerde ve rıhtımda haber toplamak ve bulabildikleri her yerde para kazanmak için dışarı fırlıyorlardı. Çünkü Knight ailesi böyle çalışırdı: Güvenlik ve zenginliğe giden uzun, kayalık yolda herkes üzerine düşeni yapardı.

Thea'nın on iki yaşına bastığı yıl, babası yeniden servetine servet kattı ve Thea'nın çocuk gibi davranmayı bırakıp kibar bir hanımefendi gibi davranma zamanı geldi.

Ve şimdi ona bakın, Helen'in pahalı yosun yeşili araba elbisesi içinde, tavrından aksanına ve yürüyüşüne kadar istediğiniz kadar kibar. Yine de rol yapıyormuş gibi hissediyordu, o halde neden sahte bir isim de kullanmıyordu? Aynı kestane rengi saçlara ve mavi gözlere sahip olmalarına rağmen bu değişim tanıdıklarının hiçbirini kandıramazdı ama Ventnor'un adamlarını kandırmaları yeterliydi. Annem ve babam Helen'in Arabella'nın misafiri olduğuna inanıyordu, Arabella'nın diğer misafirleri ikisini de bir sürahi biradan tanıyordu ve Thea'ya gelince... Artık kimse onun nerede olduğunu umursamıyordu.

Kendine acımak yok, diye azarladı kendini. Sadece Helen için değil, kendisi için de her şeyi yoluna koymak üzereyken olmazdı.

"Çok iyi gidiyoruz," diye açıkladı Thea. "Ventnor'un adamları kıyafetlerimizi değiştirdiğimizden asla şüphelenmeyecekler, bu yüzden Beau ile tanışıp evlenmeni engellemek bir yana, gittiğini bile fark etmeyecekler."

Helen gülümseyerek Thea'ya doğru eğildi, gözleri kocaman açılmıştı. "Bizi durduramayacaklar," diye mırıldandı.

"Bizi durduramazlar," diye cevap verdi Thea otomatik olarak ve hep birlikte koro oluşturdular: "Çünkü kimse bir Şövalyeyi durduramaz!"

Thea bir kez alkışladı ve güldü. Kimse bir Şövalyeyi durduramaz, gerçekten! Sürgünde geçirdiği yıllar boyunca aile ilahisini kendi kendine ne kadar sık mırıldanmıştı? Ne zaman yalnızlık çok fazla gelse ve acımasız düşünceler içine sızsa, o aile ruhundan yararlanırdı. Annesinin ona sarıldığı ya da babasının sevgiyle çenesini çimdiklediği anılar, ona hep birlikte Şövalye ailesinin başarılı olacağını ve bir daha asla başlarının üzerindeki çatı için endişelenmek zorunda kalmayacaklarını hatırlatıyordu.

"Küçüklerin Şövalye ailesi ilahisini öğrendikleri zamanı hatırlıyor musun?" Thea şimdi Helen'e sordu. "Jemima kaşığını vururdu ve Andy ulurdu." Ah, o afacan sevgilileri nasıl da özlemişti. Gülümsemesi durakladı. "Sanırım artık o kadar da küçük değiller."

Helen onun eline dokundu. "Onlara hâlâ öyle diyoruz," dedi nazikçe. "Seni hatırlıyorlar, biliyorsun. Seni soruyorlar."

"Peki annem ve babam buna ne diyor? Kötü çöplerden kurtulduk, sanırım."

"Hayır! Seni özleyolar, Thea. Her gece senin boş yerinle yemek yiyoruz."

Ve Thea'nın sürgün edildiğı her gece tek başına yemek yemişti. Bayan Burton'ın ilanında "Hemşire ve refakatçi," yazıyordu ama yaşlı kadının Thea'nın arkadaşlığına hiç ilgi duymadığı ortaya çıkmıştı. Diğer hizmetçiler Thea'nın zarif aksanı ve tavırlarıyla kendileri için fazla büyük olduğunu düşünmüşlerdi ve o izole evde çalıştığı üç yıl boyunca hiç arkadaş edinmemişti. Daha önce tanıdığı herkes gibi, sadece Arabella ve Helen ona mektup yazmıştı.

Thea arkasını döndü ve Helen'in dürtmeli bonesinin uzun, kıvrımlı kenarını izledi. Thea'nın bonesi, şimdi. Helen'le tartışmamalıydı, şimdi değil, kız kardeşinin arkadaşlığının tadını çıkarmak için sadece birkaç dakikası varken değil, tartışmalardan nefret ederken değil ve yine de-

"Bana inanmaları gerekirdi," dedi Thea.

"Ama sen her zaman hikayeler uyduruyorsun ve hatta şöyle dediğini hatırlıyorum

."

"Kesinlikle!" Thea etrafında döndü. "Aptalca şakalar yaptığımı biliyorlar, bu yüzden

Doğruyu söylediğimde bana inanmaları gerekirdi. Bunun yerine Percy Russell'ın iğrenç yalanlarına inanmayı tercih ettiler. Şimdi onun hayatı her zaman olduğu gibi neşeyle devam ederken, ben evden kovuldum."

"Babam sana para teklif etti."

"Ben onların parasını istemiyorum! Bana inanmalarını istiyorum."

Thea ailesini hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdi; hayatı boyunca onları memnun etmek ve ailenin başarısına katkıda bulunmak için elinden geleni yapmıştı ama Percy Russell kasıla kasıla gelip babasından onunla flört etmek için izin istediğinde tartışmalar başlamıştı.

"Eğer üst sınıftan biriyle evlenirsen Thea, tüm aile güvende olacak," demişti annem. "Sadece sen değil, Helen ve Küçükler de. Baban servetini yeniden kazandı ama daha önce de kaybetmişti ve bu dünyada sadece üst sınıftakiler konumlarından emin olabilirler."

Ancak Thea, Percy Russell'dan hoşlanmadığını söylediğinde, annem sadece "Ona zaman tanı. Zamanla sana alışacaktır."

"Mantar gibi mi?" Thea karşılık verdi.

Gerçekten de öyle. Tüm hayatını zehirleyen zehirli bir mantar.

"Boş ver," dedi Thea şimdi. "Yakında herkes gerçeği öğrenecek. Dünyayı düzelteceğim," diye ilan etti, hissettiğinden daha büyük bir güvenle. Ne de olsa dünyayı düzeltmek için önce dünyayı yanlış olduğuna ikna etmesi gerekiyordu. Ve dünyanın nefret ettiği bir şey varsa, o da kendisine yanlış olduğunun söylenmesiydi.

Helen gözlerini kıstı. "Thea, şimdi ne yaramazlık peşindesin?"

Thea cevap vermeden biri kapıya vurdu. Helen örgülü saçlarının üzerindeki papaz şapkasını indirdi ve Thea aceleyle dürtmeli boneyi taktı. Uzun, kavisli siperi, takan kişinin yüzünü güneşten ve amaçlarına uygun olarak meraklı gözlerden tamamen koruyacak şekilde tasarlanmıştı. Bu etki bir ata takılmış at gözlüğü gibiydi ve içeri gireni görebilmek için tüm vücudunu döndürmesi gerekiyordu.

Ama gelen sadece Arabella'ydı, kapıdan içeri süzülüp arkasından sessizce kapattıktan sonra soğuk, eleştirel mavi gözleriyle onları değerlendirmek için döndü. Arabella, Thea'yı almak için ailesinin malikânesinden sadece birkaç mil uzaklaşmıştı ama önü küçük beyaz püsküllerle süslü kraliyet mavisi pelisesi kraliçeyle bir gezinti için yeterince şıktı. Koyu renk saçlarının üzerinde duran ve solgun, köşeli yüz hatlarını mükemmel bir şekilde tamamlayan şapkasından tek bir devekuşu tüyü fişkırıyordu. Arabella modaya uymayacak kadar uzun boyluydu ama kıyafetlerini o kadar mükemmel giyiyordu ki Thea modanın yanlış olduğundan emindi. Helen'in şık yeni kıyafetinin içinde bile, şık sıra sıra paçaları ile, Thea kıyaslandığında kendini pejmürde hissediyordu.

Arabella buyurgan bir tavırla, "İşe yarayacaksınız," dedi. "Yüzlerinizi zar zor görebiliyorum. Ailemin davetli listesindeki hiç kimseyle tanışmadığınıza hepimiz ikna olduk mu?"

Thea ve Helen koro halinde, "Katılıyorum," dediler.

"O zaman geriye sadece Bay Helen'in kuzeye gitmesi ve Thea'nın benimle birlikte Ventnor'un adamlarının takip edemeyeceği bir yere gelmesi kalıyor."

Helen pencereden dışarı, kuzeye giden bir sonraki posta arabasının beklediği avluya baktı. "Önce Thea," dedi arkasını dönüp eldivenlerini giyerken. "Bana diğer yaramazlıklarını anlatman için yeterince zamanım var."

Thea kıkırdamadan edemedi. "Percy Russell ve Francis Upton'ın bana yaptıklarının gerçek hikâyesini anlatan bir broşür kaleme aldım," dedi. "Arabella'nın Londra'da bir yayıncı bağlantısı var, kitabı basmayı ve Şehir'deki her aristokrat ve kibar eve bir kopya göndermeyi kabul etti. Her kahvehaneye kopyalarını koyacağım ve her gazeteye ilan vereceğim,

ve her kitapçının vitrinine basacağım. Her salonda bunu tartışmaları için hosteslere ve her kağıt oyununda bunu fısıldamaları için borç batağındaki beylere para vereceğim. Eylül ayındaki Küçük Mevsim için Londra'da yeterince insan olacak ve bu haber sosyetedeki herkese yayılacak. Ve ah, keşke onları mahvedebilsem," diye tükürdü. "Percy Russell ve Francis Upton'ı da beni mahvettikleri gibi mahvedebilsem."

O gece Lord Ventnor'ın balo salonunda sadece birkaç yüz kişi onun düşüşüne tanıklık etmişti ama yalan hikâyeyi bir hastalık gibi yaymışlardı. Diğer herkes söylentilere sorgusuz sualsiz inanmış, bir hayatın mahvolmuş olmasını asla umursamamıştı. Thea için dedikodu değirmenini kendi lehine çevirme zamanı gelmişti.

Gerçekten de mükemmel bir yaramazlık! Ve bu onun üç kuralına da uyuyordu: Adalet ve itibarını geri kazanma gibi takdire şayan amaçlara hizmet edecek, Percy Russell'ın alçaklığını ortaya çıkaracak ve her dakikasından zevk alacaktı.

"Kaos olacak," dedi Helen. Thea mutlulukla iç çekti. "Biliyorum."

"Pahalı olacak," dedi Arabella. Thea pişmanlıkla iç çekti. "Biliyorum."

"Bu Lord Ventnor'u öfkeliendirecek," dedi Helen. Thea sırtıttı. "Biliyorum."

Arabella başını deveduşu tüylerini titretecek kadar salladı. "Bunu çok dikkatli planlamalıyız. Lord Ventnor oğlu hakkında böyle şeyler söylemenden hoşlanmayacaktır."

"'Böyle şeyler' derken 'gerçeği' kastediyorsunuz."

"Bir başka gerçek de Ventnor'un güçlü bir adam olduğu. Sadece bir vikont olabilir ama birkaç dükün ve Prens Naibinin kulağına sahiptir."

Thea şüphelerini elinin tersiyle itti. "Broşürde sahte isimler kullanılmış, sadece önsözde okuyucuyu kimin hikâyesini anlattığını tahmin etmeye davet eden bir not var. Ventnor hikâyesinin Percy hakkında olduğunu kabul etmeden beni suçlayamaz. Helen o zamana kadar Bay Russell'la evlenmiş olacak ve o seni Ventnor'un öfkesinden koruyacak... Değil mi?"

Helen bir an bile tereddüt etmeden, "Elbette yapacak," dedi. "Sana söz veriyorum Thea, Beau iyi bir adam."

"Öyle diyorsun ama..." . Tartışmayacaktı. "Ah, Helen, bundan emin misin?" diye ağzından kaçırdı. "Aşık olduğumu biliyorum ama Bay Russell'la evlendiğinde tüm ailesini de almış olacaksın."

"O kadar da kötü değiller," dedi Helen. "Lord Ventnor beni korkutuyor elbette ve Beau, Percy'nin çocukken bile hep aşâğılık biri olduğunu söylüyor. Ama annesi Leydi Ventnor çok sevimli ve küçük kız kardeşi de öyle. Öleli dokuz yıl olmasına rağmen ablası Katharine'i hâlâ özlediğini söylüyor." Helen tekrar pencereden dışarı baktı ve Thea'ya döndüğünde gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi. "Kocasının onu öldürdüğünü söylüyorlar."

"Hayır!"

"Evet! Bazıları zehir olduğunu söylüyor. Diğerleri onun bir cadı olduğunu ve kadını büyüyle öldürdüğünü söylüyor. Yüzünde Şeytan'ın işaretini taşıdığını ve kont olabilmek için babasını ve kardeşlerini öldürenin Şeytan'ın kendisi olduğunu söylüyorlar."

"Kont mu?" Thea Helen'dan Arabella'ya bakarak tekrarladı.

"Luxborough Kontu'ndan bahsediyor," dedi Arabella. "Katharine Russell'la kaçtığında Kont'un beş parasız üçüncü oğluydu sadece."

Helen'in gözleri papaz şapkasının altında komik bir şekilde büyümüşü. "Kont olduğundan beri Somersetshire'daki malikanesine kapandığını, orada büyücülük yaptığını, iksirler ve zehirler hazırladığını, sadece yabancılarla, kafirlerle ve cadılarla arkadaşlık ettiğini söylüyorlar."

"Ne kadar saçma," dedi Thea. "Bu tür söylentilerin doğru olduğuna inanamazsınız."

"Diğer insanlar hakkındaki söylentiler her zaman doğrudur," dedi Arabella. "Asıl yanlış olan kişinin kendisi hakkındaki söylentilerdir. Ama bu hikâyenin bir kısmı gerçek: Yaklaşık on üç yıl önce Ventnor'un kızıyla Amerika'ya kaçmış. Birkaç yıl sonra İngiltere'ye dönmüşler, kız gizemli bir şekilde ölmüş ve adam tekrar gitmiş. Şimdi geri döndü, asla toplum içine çıkmıyor."

"Ama büyücülük ve Şeytan hakkındaki saçmalıklar?"

Arabella düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Onu şahsen görmedim, ama yüzünün gerçekten de yaralı olduğunu söylüyorlar, Şeytan tarafından değil, ama..."

Thea eğildi.

"Taraından mı?" "Bir kedi taraından."

"Bir kedi mi?" Thea elinin arkasındaki ince beyaz çizgilere baktı, çocukluğunda arkadaşlık etmek istemeyen bir sokak kedisiyle arkadaşlık etme çabasının hatırasıydı. "O zaman bende de Şeytan'ın işareti var," diye alay etti. "Sadece bir kedi tırmığı için cadı olduğunu düşünmek."

Arabella hafifçe, "Aman Tanrım, Thea, o bir İngiliz aristokrati ve asla sıradan bir kedinin çiziklerine maruz kalmaz," diye azarladı. "Yeni İspanya ormanlarındayken bir jaguar tarafından saldırıya uğradı."

"Ja-gu-ar," diye tekrarladı Thea, ağzında bu tuhaf kelimeyi deneyerek. Sınırlı eğitiminin ona sadece nasıl bir hanımefendi olunacağını öğretmesi ve garip kedilerden ve yabancı ormanlardan hiç bahsetmemesi ne büyük talihsizlikti. "Jaguar nedir?"

Helen biraz daha kapsamlı eğitiminden yararlanarak açıkladı: "Jaguar çok büyük bir kedir. Çok büyük pençeleri, çok büyük dişleri ve çok az espri anlayışı vardır."

"İmkânsız," dedi Thea. "Eğer bu bir kediye, şüphesiz mükemmel bir mizah anlayışı olduğuna ve insanların şaka kaldıramayacağına inanıyordur."

Arabella neredeyse gülümsüyordu. "Kontla tanıştığınızda ona jaguarlar ve şakaları hakkında her şeyi sorabileceğinizi söyleyebilirim."

"Luxborough Kontu ile tanışmak için hiçbir arzum olmadığını söylemekten mutluluk duyuyorum."

"O halde bu akşam ailemin evine gelecek olması da sizin için bir talihsizlik."

Thea ya da Helen, Arabella'nın şaşırtıcı duyurusuna yanıt veremedi, avludan gelen bir telefon kuzey posta arabasının yola çıkmak üzere olduğunu haber verdi. Helen, Thea'nın getirdiği küçük çantayı kaptı, ona tek koluyla sarıldı, "Bana şans dile!" dedi ve mutluluk ve domuz kokusu içinde kapıdan dışarı fırladı.

Thea pencereye doğru koştu, Arabella da onun yanındaydı. Helen çıkana kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geldi. Papaz şapkasını aşağıya doğru çekmiş, pardösüsü pantolonunun ve çizmelerinin üzerinde dalgalanırken, Helen koşarak avluyu geçti ve arabaya atladı. Thea nefes almaya cesaret edemiyor, Ventnor'ın adamlarının pardösülü adamın Helen olduğunu fark etmemiş olmaları için dua ediyordu. Diğer yolcular da bindi. Arabanın kapısı çarparak kapandı. Arabacı altı atlı ekibe seslendi ve devasa posta arabası gümbür gümbür hareket etti. Thea ve Arabella, posta arabası gözden kaybolana kadar beklemeye devam ettiler. Kimse onları takip etmedi.

Başka bir arabacı şık bir barok arabayı avluya soktu. Giyimli bir uşak ve bir han çalışanı bir seyahat sandığını taşıyıp arabaya . Thea sandığın Helen'e ait olduğunu anladı. Artık Helen olduğuna göre, onun sandığıydı.

Arabella bardağa vurdu. "Helen'in peşinde kimse yok ve barouche'um hazır. Ventnor'un adamlarının onun gittiğini fark etmediklerini varsayarsak, yüzünü görmeden seni onların yanından kaçırmamız yeterli."

"LUXBOROUGH KRALI malikânesini hiç terk etmiyorsa, nasıl oluyor da sizin evinizi ziyaret ediyor?" Thea, Arabella'nın arkasından, dar ve havasız merdivenlerden meyhaneye ve meyhanenin sohbet ve çağrı gürültüsüne doğru ilerlerken sordu.

"Bundan daha önce bahsetmekten çekinmiştim ama Lord Ventnor Kont'a bazı nadir bitki örnekleri veriyor," diye cevap verdi Arabella, devekuşu tüyü başını yarım çevirerek havayı süpürürken. "Warwickshire, malikânelerinin tam ortasına denk geldiği için Ventnor, kontun toplaması için onları bizim eve gönderdi. Görünüşe göre Lord Luxborough, Amerika'da dev kedilerin saldırısına uğramadığı zamanlarda çok meraklı bir botanikçiymiş."

Merdivenlerin dibine vardıklarında Thea Arabella'yı durdurdu. "Lord Ventnor bu bitkileri evinize gönderdi, aynı zamanda Helen'in misafiriniz olacağına inanıyor," dedi alçak sesle. "Bu sana tesadüften daha fazlası gibi geliyor mu?"

"Öyle, daha doğrusu. Öte yandan, Lord Ventnor'ın yüzlerce pastada parmağı var. Kayınpederi olduğu için Lord Luxborough ile ya da tanıdıkları için babamla böyle bir anlaşma yapmaması için hiçbir neden yok. Her iki durumda da Luxborough Kontu'nun sizin kim olduğunuzu bilmesi mümkün değil ve artık planınızı durdurmak için çok geç." Arabella gürültülü tavernaya açılan kapıya bir bakış attı ve sol dirseğini uzattı. "Hazır mısınız?"

"Hazır."

Thea parmaklarını Arabella'nın dirseğine doladı ve aşağıya baktı, başlığın ağzının oluşturduğu tünelde yarım botlarının ayak parmaklarından ve düzensiz kaldırım taşlarından oluşan bir çemberden başka bir şey görünmüyordu. Başını salladı ama Arabella'nın görebildiği tek şey, önündeki küçük beyaz püsküllerin mükemmel bir şekilde hizalandığı pelisse'sinin mavi eteği idi.

"İçeri girdiğimde Ventnor'un adamları biz çıkarken sağımızda kalacak bir masada oturuyorlardı," dedi Arabella yumuşak bir sesle. "Unutma, büyük ihtimalle seni sadece kıyafetinden tanıyacaklar ve yüzünü kontrol etme zahmetine girmeyecekler, ama onlara tam olmadıklarını kanıtlama fırsatı vermene gerek yok."

mankafalar. Ne olursa olsun, başınızı eğin ve kimseye bakmayın."

Thea başını kaldırma isteğiyle savaşıma başlamıştı bile. "Deneyeceğim ama kaynaklarımı çok zorlayacak ve muhtemelen sonunda yorgunluktan bayılacağım."

"Not edildi. Bu odayı kafanı kaldırmadan geçmeyi başarırısan, seni bir cesaret madalyası için Kraliyet'e takdim edeceğim."

Arabella yola koyuldu ve Thea at gözlüğü takmış bir at gibi meyhaneye girmesine izin verdi, gözleri böyle bir incelemeye iyi dayanmayan zemindeydi; iyi bir fırçalamaya ihtiyacı vardı. Yoğun hava boğazını kuruttu; bir adam kayıp bir kutu hakkında söyleniyordu; yanmış tost kokusu burun deliklerini doldurdu. Tüm bunlar olurken Thea başını kaldırmadı.

"Ventnor'ın adamları seni görmüş," dedi Arabella alçak ve sıkılmış bir ses tonuyla. Thea başını kaldırıp bakmadı. "Yürümeye devam et. Seni izliyorlar ama şüpheli görünmüyorlar. Neredeyse- Ah canım."

Arabella aniden durdu. Thea da durdu ve gayretle zemini inceledi.

"Ne?" diye tısladı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Yukarı bakma."

Thea yukarı baktı.

Önce botları gördü. Tozlu ve aşınmış erkek botları. Ayak parmakları ona ve Arabella'ya dönüktü, Thea buradan adamın geri kalanının da onlara dönük olması gerektiği sonucunu çıkardı. Kısıtlı eğitimine rağmen Thea pahalı deriden yapılmış, ince işçilikli bir botu ayırt edebiliyordu: Bu adam kimse, Ventnor'un kaba saba adamlarından biri değildi.

Thea'nın bakışları yukarıya, o pahalı, tozlu deriden çizmelerin tepesine, adamın uzun, güçlü, geyik derisiyle kaplı bacaklarına, zarif bir şekilde dikilmiş lacivert paltosuna doğru gitti - kesinlikle onlara dönüktü ve kesinlikle hareket etmiyordu ve sadece yollarını kesecek kadar büyük değil, aynı zamanda yeterince kabaydı. Thea bu adamın bir aristokrat olduğuna karar verdi, çünkü ancak bir aristokrat yollarında bu kadar kayıtsızca durabilirdi.

Bakışları yukarı, yukarı, kapüşonunun ağzına, geniş göğsünü kaplayan düğme sıralarının yanından geçerek, beyaz yaka ve boyun örtüsüne, uzun, köşeli çenesinin koyu tonuna doğru ilerledi.

Yara izlerine.

Ah. Şimdi anladı. Bu adam Luxborough Kontu olmalı.

Tam olarak paralel olamayacak kadar sivri olan kalın çizgiler, sol elmacık kemiğinin yüksek tepesinden başlayıp aşağıya, yanağının çukuruna doğru acımasızca devam etti ve kulağını kıl payı ıskalayarak boyun örtüsünün altında kayboldu. İki kalın iz daha şakağını çizmişti.

Bu yara izleri çoktan derisine yerleşmişti ama Thea bir zamanlar nasıl göründüklerini hayal etmekten kendini alamıyordu. Ne kadar korkunç bir deneyim olmalıydı! Ve bir insanın yüzü büyüklüğünde pençelere sahip olmak ne korkunç bir büyük kedi!

Yan tarafındaki keskin bir nokta sarsılmasına neden oldu: Arabella'nın dirseği. Aval aval baktığı için utanan Thea, bakışlarını Kont'un yaralı yanağından çekip, yüksek alnına gelişigüzel dökülen, birbirine karışmış siyah saçların izlenimini edindikten sonra kendini onun gözlerinin içine bakarken buldu. Adam tam ona bakıyordu, bakışları niyetliydi, gözleri kalın kirpiklerine ve düz, düşük kaşlarına karşı altın sarısıydı. Yaşı otuzdan fazla olamazdı ama o gözler, sanki milyonlarca şey görmüş ve hepsinden bıkmış gibi eskiydi.

Adam ona doğru aldatıcı bir tembellikle bir adım, sonra bir adım daha atarken, o yorgun gözler onu olduğu yere mıhladı, ta ki dar görüş alanını hem büyüleyici hem de korkunç bir şekilde doldurana kadar. Perili gözleri, dikkatsiz saçları, sarmal enerjisi, hikayeli yanağı. Kendisinden başka hiçbir şeye aldırış etmeyen havası. Thea kalçalarının gerginliğinin, kaputun altında kaşınan kafa derisinin, yanaklarının sıcaklığının rahatsız edici bir şekilde farkında olduğunu hissetti.

Sonra ağzının bir köşesinde bir gülümseme belirdi, gizli bir yarım gülümseme, onun için değil, kendisi için. O daha kelimeleri ya da onları söyleyecek nefesi bulamadan, adamın bakışları Arabella'ya kaydı.

Selamlamak için başını eğdi. "Sanırım Bayan Arabella Larke," dedi, sesi duman gibi alçak ve sertti.

Thea, Arabella' karşılık olarak başını sallayıp sallamadığını göremedi ama reverans yapmadığı kesindi. Arabella'yı etkilemek çok zordu; bir kont bile onu diz çökmeye ikna edemez ya da bir şeyler söylemek için kendini zorlayamazdı: "Ve siz de Lord Luxborough olmalısınız."

"Nasıl tahmin ettiniz?" dedi alaycı bir ifadeyle.

Thea geç de olsa görevlerini hatırladı ve Arabella'nın yorumlarının yokluğunda Ventnor'ın adamlarını arama dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Şu anda bir kontun eşliğinde ona saldıracaklarından değil. Lord Luxborough gibi bir adam bu tür adamları kolayca uzak tutabilir, hızlı servis ve kibar muamele sağlayabilir ve tüm dünyanın hizaya gelmesini sağlayabilirdi.

Aslında bir kont oldukça faydalı bir evcil hayvan olabilirdi ama her şey düşünülüğünde, bir kedisi olmasını tercih ederdi.

Sonra gözleri tekrar Thea'ya kaydı, derinliklerinde kalbini yeniden çarptıran bilmiş, muzaffer bir parıltı vardı.

Arabella onun yanında hafifçe kıpırdandı. "Size iyi dostum Bayan Helen Knight'ı takdim etmeme izin verin."

Thea aceleyle başını eğdi ve reverans yaptı. Lord hazretleri başını sallayarak ona bir lütufta bulunacak mıydı, göremedi ama bulunacağından da şüpheliydi. Bir kont, ülkedeki en yüksek rütbeli adamlardan biriydi ve aileleri onları soylu yapmaya ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kontlar tüccar kızlarına boyun eğmezdi.

"Kötü şöhretli Bayan Helen Knight," diye mırıldandı ve o zaman başını kaldırıp o bilmiş parıltıyla karşılaştı. Ne demek istediğini sormak için ağzını açtı ama Arabella, her zamanki öngörüsüyle, usulca ilk sözü söyledi.

Arabella, "Babam Lord Ventnor tarafından buraya gönderilen bitkileri almaya geldiğinizi söyledi," dedi. "Sağ salim geldiler ve sizi kış bahçesinde bekliyorlar."

Lord Luxborough, Arabella'nın sözünü kesmesine sinirlenmiş görünüyordu. "Ve babanız bana onlara ulaşmamda bana rehberlik edeceğinizi söyledi, Bayan Larke. Gerçekten de bana, size miras kalacak olan tüm mülkünü göstereceğinizi söyledi, ancak *bundan* neden bahsetmiş olabileceğini anlayamıyorum."

Kuru ses tonundan, Bay Larke'in Arabella'nın mirasından neden söz ettiğini çok iyi bildiği anlaşılıyordu. Zavallı Arabella, böyle kaba ve sevimsiz bir adamla evlendirilecekti! Arabella onunla başa çıkabilirdi elbette -Arabella her şeyle başa çıkabilirdi- ama Thea yine de konuşmak zorundaydı.

"Ama buraya Bayan Larke ile tanışmak için gelmediniz, değil mi lordum?" Thea söyledi.

Arabella ona tekrar dirsek attı ama Arabella bunu duymazdan geldi, yorgun gözleri tekrar Arabella'nın kollarıyla buluşurken başka tarafa bakamadı.

"Hmm?" dedi.

"Buraya Arabella için gelmediniz," diye ısrar etti Thea. "Bitkileriniz için buradasınız."

Yarı inledi, yarı iç çekti. "Aslında Bayan Knight, ben sizin için buradayım."

Rafe, Bayan Knight'ın yüzündeki ifadelerin uçuşmasını izledi, daha doğrusu kaputunun gölgeli tünelinden yüzünün görebildiği kadarını. Mavi gözlerin üzerindeki kara kaşları, dar burnu, geniş ağzı ve sivri çenesini seçebiliyordu; hepsi de öfkeyle bakıyordu.

Elbette bunu söylememeliydi, ama amacının küçük bir sahtekârlık ve yaramazlık yapmak olduğu düşünülürse, burada hiç bulunmaması gerekirdi. Ama Şövalye kardeşlerin nasıl bir oyun planladıklarını öğrendiğinde, Rafe kendi oyununu oynama fırsatını yakalamaktan kendini alamadı. Helen Knight erkek kılığında sınıra doğru giderken, o da burada Thea Knight'ın iri mavi gözlerinin içine bakıyordu... İnsanın küçük bir sahtekârlık ve yaramazlık yaparken kendini eğlendiremeyeceğini söyleyen bir kural yoktu.

"Benim için nasıl burada olabilirsin?" Thea Knight sordu. "Kim olduğumu bile bilmiyorsun."

"Siz Bayan Helen Knight'sınız, değil mi?"

"Bayan Larke'in öyle olduğunu söylediğini duydunuz."

İyi oynadın Thea, diyebilirdi; düpedüz yalan söylemekten kaçınmanın zekice bir yolu. Ama sonra onun zeki olduğunu zaten biliyordu. Knight'ların evindeki girişimci bir hizmetkâr tarafından sağlanan mektupların içeriğine göre, Thea Knight kız kardeşinin yerini alarak Ventnor'u kandırmak için tüm bu planın mimarıydı. Riskli bir plan olduğu kesindi ama şu ana kadar başarılı olmuştu, zira Helen Knight çoktan kuzeye doğru yola çıkmış, Ventnor'un adamları ise bir gözleri hanımlarda, diğer gözleri bira fiçilerinde kıllı patatesler gibi oturuyorlardı.

Şapka da zekiceydi, her ne kadar rahatsız edici olsa da; onu, kendisine farkında olmadan yardım edecek olan bu kadını doğru dürüst görmek istiyordu. Ama boş : Önümüzdeki hafta onu incelemek için bolca vakti olacaktı ve onun da yaralarına bakmak için bolca vakti olacaktı.

Gerçi şu anda onun yara izlerine bakmıyordu; daha ziyade gözleri yüzünün tamamında geziniyordu. Onu incelerken alt dudaklarını yakaladı

dişlerinin arasına aldı, sonra bıraktı.

Bayan Larke'ın konuştuğu aklına geldi. Tekrar ona baktı. "Hmm?"

Bayan Larke burnunu çekti. "Belki de ne demek istediğinizi açıklama nezaketini gösterirsiniz lordum."

"Belki o kadar nazik olabilirim," dedi Rafe. "Ama bu pek olası değil."

Onların aynı öfke ifadelerinden hoşlanan Rafe başını sallayarak izin istedi ve Ventnor'ın adamlarına doğru yöneldi, yapış yapış meyhane zeminini geçerken etrafında merhametle bir boşluk açıldı.

O kadar yer varken, lanet olası Warwickshire'da lanet olası bir fayton hanı. Toplu bir sermaye bulmak için Londra'ya gittiğinde kesinlikle beklediği şey bu değildi. Orada etrafı, para sorununa hepsi de aynı dâhiyane çözümü öneren dahi adaylarıyla çevriliydi. Piskopos sırtarak, avukatı omuz silkerek, iş adamı çenesini kaşıyarak birbiri ardına "Evlen," dediler. Evlenirse, annesinin oğullarını evlenmeye teşvik etmek amacıyla kurduğu vakfın koşullarını yerine getirmiş olacaktı.

Ya da piskoposun söylediği gibi: "Neden olmasın, oğlum? Tek yapman gereken 'Evet' demek ve on bin poundun olacak."

"Benim de bir karım olacak," diye belirtmişti Rafe. "Peki ben onlardan biriyle ne halt edeceğim?"

Bunu sormak bir hataydı, çünkü piskopos Rafe'in bir eşle tam olarak ne yapabileceği konusunda parlak fikirlerle doluydu.

Her zaman yasalarda boşluklar arayan avukatı, "Mantık evliliği yapabilirsiniz," diye önermişti. "Kontes olmak isteyen bir hanımla evlenin ve onu unutun."

Güzel bir teori ama gerçekte bir şeylerin ters gideceği kesindi ve Rafe her halükarda karısına bakmak zorunda kalacaktı. Hayat ona bir şey öğrettiyse, o da bela aramasına gerek olmadığı, çünkü belanın onu bulacağıydı. Belki Rafe farklı bir adam olsaydı bu riski alırdı ama o farklı bir adam değildi.

Çözümün onca insan arasından Lord Ventnor'dan gelmiş olmasına hâlâ şaşıırıyordu. Rafe Vikont'un varlığını görmezden gelmeyi tercih ediyordu ama Ventnor'un nadir orkidelerini ve Ventnor'un cahil bahçıvanlarının bu nasıl öldürdüğünü duyduğunda, Rafe bitkileri canlı tutmak için tavsiyelerini sunmak zorunda hissetmişti. Bu noktada Ventnor, Rafe'e orkideleri vereceğine söz verdi, karşılığında o sosyal tırmanışçı baştan çıkarıcıyı hayatta tutmaya yardım edecekti.

Helen Knight'ı, çocuğa daha uygun bir gelin bulana kadar Ventnor'ın değerli varisinden uzak tuttu. Bu şartlar altında Helen Knight hakkında daha fazla bilgi edinmek için bir adam göndermek ve onun kız kardeşiyle birlikte çevirdiği dolapları ortaya çıkarmak küçük bir meseleydi. Her şey ne kadar da güzel bir araya gelmişti: Helen Knight, Beau Russell'la kaçacak, Thea Knight da sahte bir isim alacak, böylece Rafe'e evlenip parayı almanın ama bir eş sahibi olmamanın yolunu açacaktı.

Ventnor öfkeden deliye dönerdi. Mükemmel. Ama önce, Rafe Ventnor'un adamlarından kurtulmalı.

Rafe'in Ventnor'ın kullanmasını beklediği türden iri yarı, kaba saba tiplerdi; muhtemelen mülkü, ticareti ve vicdanı olmayan eski askerlerdi. Bunlar gibi kabadayılar sayesinde Ventnor kirli işlerini yürütürken, yumuşak beyaz ellerini lekesiz tutabiliyordu. Çift, iki kadını izliyordu ama Rafe onlara doğru yaklaştığında, gözleri kocaman, dikenleri dik bir şekilde ona bakmaya başladılar.

"Bu Luxborough," diye tısladı sakallı olan, panik içinde birbirlerine bakarlarken. "Dediklerine göre o..."

Rafe adamın hangi keyifli dedikoduyu paylaşmayı seçtiğini duyma zevkine erişmeden sözler kesildi.

Omzunun üzerinden bir bakış, Bayan Knight ve Bayan Larke'ın kapıdan çıkmayı başardıklarını ve bekleyen arabaya tırmandıklarını gösterdi. Ventnor'ın adamları kadehlerini bırakıp ayağa kalkmaya başladılar. Rafe ellerini omuzlarına bastırdı ve onlar da koltuklarına geri çöktüler.

Rafe unvan, yara izleri ve tuhaf söylentilerle lanetlenmemeyi tercih ederdi ama itiraf etmeliydi ki bunların faydaları vardı. İnsanlar onun huzurunda rahatça uysallaşmaya meyilliydi. Kaçmaya çalışmadıkları zaman yani.

"Lord... Lord Luxborough," dedi sakallı olan yutkunarak.

"Etten kemikten," diye onayladı Rafe. "Ya da ondan geriye ne kaldıysa."

Komşu masadan bir sandalye çekip içine çöktü. Çenesini bara doğru sallayarak barmene bir tur içki koydurdu.

"Affedersiniz, lordum," dedi diğeri, "ama biz hafta- Görüyorsunuz, o bayan..."

"Bayan Helen Knight mı demek istiyorsunuz?"

"İşte . Lord Ventnor ona göz kulak olmamızı söyledi."

"Ve ne kadar mükemmel bir iş . Ama sonrasını ben hallederim.
Lord Ventnor ile yaptığım anlaşmaya göre."

Servis görevlisi taze içkileri getirdiğinde, adamlar sanki zehirlenmişler gibi kadehlere baktılar ve sonra sakallı olan bir kez daha konuştu.

"Tartışmak istemiyorum lordum."

"Ama yine de tartışacaksın."

"Sadece Lord Ventnor bize geleceğinizi söylemedi."

Rafe bir fincanı adama doğru itti. "Lord Ventnor'ın ya da benim hareketlerimizden sizi haberdar etmemiz gerektiğini bilmiyordum."

"Ama Bayan Knight-"

"Bay Larke ve ailesinin ikamet ettiği Vindale Court'a gidiyor. Onu oraya kadar takip etmeyi düşünüyor musunuz? Bir davetiye aldınız mı? Hmm? Kont'un kızı ve ünlü sosyete ev sahibesi Leydi Belinda Larke sizi konuk listesine ekledi, değil mi?"

"Sanırım bir davetiyeniz var," diye adam. "Davetiyeye ihtiyacım yok. Her yerde hoş karşılanırım."

"Çünkü sen bir kontsun, sanırım."

"Hayır. Yakışıklılığım, cazibem ve neşeli mizacım yüzünden."

İki adam birbirlerine bir kez daha baktılar. Rafe burada olmak istemiyordu, ne bu lanet olası handa, ne Bay Larke'nin evinde, ne de bu insanlarla ve onların bitmek bilmeyen konuşmalarıyla vakit geçirmeyi gerektiren başka bir yerde. Dolandırıcılık yapmak, Bayan Thea Knight'ı kandırmak ya da annesinin emanetinden para almak için her yolu denemek istemiyordu. Ama bitkileriyle işe yarar bir şeyler yapmak istiyordu -şeytan da biliyordu ki başka pek bir işe yaramıyordu- ve eğer ödemesi gereken bedel buysa, eğlencesini elinden geldiğince iyi değerlendirebilirdi.

Bayan Larke'nin arabası çoktan gitmişti ve Ventnor'ın adamları alışkanlık gereği ellerini fiçilerine götürüyorlardı. Rafe elini cebine attı ve oradaki iki kâğıdı çıkardı: Biri piskopos tarafından hazırlanan ve Rafe'in Helen Knight'la evlenmesine izin veren evlilik cüzdanı, diğeri de Rafe'in Ventnor'a bunu yaptığını bildiren notu. Evlilik henüz gerçekleşmediği, hatta evlenme teklifi bile yapılmadığı için biraz erkendi ama bu küçük bir meseleydi. Yarın bir gün Thea Knight'ı gül bahçesinde yürüyüşe falan davet edecek, ona "Helen" diye hitap edecek ve karısı olmaya davet edecekti. Eğer onunla sahte bir isim kullanarak evlenirse, bu evlilik geçerli olmayacaktı ama o - Percy Russell'ı evliliğe ikna etme girişimi üç yıl önce fevkalade bir şekilde başarısızlığa uğramış olan entrikacı, toplumdan dışlanmış

Kendine bir soylu yakalamak için bir fırsat daha görecek ve hemen kabul edecekti. Mütevelliler on bin poundu serbest bıraktıktan sonra Rafe karısının söylediği kişi olmadığını "keşfedecek", şok olmuş gibi yapacak ve onu yoluna gönderecekti.

Rafe ruhsatı cebine geri koydu ve mektubu birkaç bozuk parayla birlikte masanın üzerine bıraktı. "Derhal Londra'ya dön ve bu notu Lord Ventnor'a ilet."

Bir kez daha bakiştılar. "Ama Lord Ventnor bize bekleyip Bayan Knight'ın gidişini izlememizi söyledi."

"Ve ben de sana buna gerek olmadığını söylüyorum." Rafe notu okşadı ve ayağa kalktı. "Bayan Knight henüz bilmiyor ama Vindale Sarayı'ndan ayrıldığında benimle birlikte ayrılacak."

Arabella'nın arabası Vindale Sarayı'nın girişini işaretleyen yüksek çitlerin arasından döndüğünde ^{GÜNEŞ} pembe ufkun üzerinde süzülüyordu. Thea'nın isteği üzerine yolculuğu kaputu indirerek yapmışlardı. Başlığının siperliği manzarayı doğru dürüst seyretmesini ya da esintiyi yüzünde hissetmesini engelliyordu ama yine de taze yaz akşamının tadını çıkarıyordu. Arabella bu akşam yemeğe beklenmeyeceklerini söylemişti ve yolculuktan ve tüm o heyecandan yorgun düşen Thea, akşamı odasında sıcak bir banyo ve yemek tepsisiyle yalnız geçireceği için rahatlamıştı. Bu gece Arabella'dan başka kimseyle konuşmaya niyeti yoktu.

Belki de bir kişiye daha soracak soruları vardı.

"Ama kont benim için burada olduğunu söyleyerek ne demek istemiş olabilir?" Thea yaklaşık yirmi yedinci kez yüksek sesle merak etti.

Ve Arabella yaklaşık yirmi yedinci kez, "İşine geldiği zaman bize söyleyeceğini sanıyorum," diye cevap verdi.

"Onun programına uymak zorunda olmamız beni derinden yaralıyor."

"Ben de öyle. Ama onu önemseyişinizi belli etmeniz iyi olmaz."

Elbette Arabella'nın gururu konuşuyordu. Kayıtsızlığı evcil bir hayvanmış gibi besleyen aristokratlardan biriydi. Bu da Thea'ya başka bir soruyu hatırlattı.

"Luxborough'nun bahsettiği not," dedi Thea. "Sanki baban kontla evlenmeni istiyor gibiydi."

"Babam hep biriyle evlenmemi ister."

Arabella gözlerini önden ayırmadı. Profilinde hiçbir şey görünmüyordu.

"Arabella, baban-"

"Ama hatırlayın, Lord Luxborough sizinle çok daha fazla ilgileniyor gibiydi."

"Evet, ama ne-" Thea durdu. Arabella'nın babasını tartışmak istemediği açıktı ve kontun ne demek istemiş olabileceğini bir kez daha merak etmenin pek bir anlamı yoktu.

Yine de tedirgin edici sözleri ve gözlerinde parıldayan açıklanamaz vaat olmasa bile, Lord Luxborough'da onu hissettiren bir şey vardı... Ah, ne olduğunu bilmiyordu. O kadar iri olmasına rağmen kendisiyle o kadar barışık ki; meyhanenin zeminini o kadar güçlü ve kendinden emin bir zarafetle geçmişti ki; kimsenin ne düşündüğü umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

O yaralar olmasaydı, kimse onun zayıf olduğunu hayal bile edemezdi. Yine de her şeye rağmen bir kulaktı ve bu nedenle, tanımı gereği, bir kötü adamdı.

-O da acı çekmiş bir adamdı. Bir şekilde bu zayıflıktan kurtulmuştu; keşke bunu nasıl yapabildiğini, dünya ayaklarının altından çekilip alındığında insanın inancını nasıl yeniden kazanabildiğini ona sorabilseydi.

Thea onun anısının uyandırdığı rahatsız edici duygulardan kurtulmaya çalıştı ama araba yolunu kaplayan yüksek çitler dikkatini dağıtmadı ve düşünceleri tekrar ona döndü.

"Bir adam dev bir kedi tarafından saldırıya uğradığında," dedi, "sizce canavarın doğası ona da bulaşmış mıdır?"

Arabella yavaşça başını çevirdi ve bir kaşını kaldırdı. Bu yanıtla neşelenen Thea devam etti.

"Bunu kurt adam efsanesi gibi düşünün. Çoğu zaman tamamen normal bir beyefendi gibi görünür." Arabella'nın kolunu kavradı ve dramatik bir etki yaratmak için sesini alçalttı. "Ama gece karanlığında dev bir kediye dönüşür. Gölgelelerin arasında sinsice dolaşır ve insanlara fare gibi saldırır."

Arabella nazıkçe onun kolunu geri aldı. "Eğer Lord Luxborough bir jaguar ise, umarım evde eğitilmiştir. Mobilyaları tırmalamasını ve köşeleri dağıtmasını istemem."

"Lütfen!" Thea itiraz etti. "Bir jaguar bu kadar bayağı bir şey yapamayacak kadar asil bir hayvandır."

"Jaguarın ne olduğunu bile bilmediğinizi düşünürsek, büyük bir otoriteyle konuşuyorsunuz."

Thea kibirle burnunu çekti. "Uzmanlığımı paylaşmak için uzman olmama gerek yok."

"Haklısın. Cehalet hiç kimseyi bir konu hakkında bilgili bir şekilde konuşmaktan alıkoymamıştır."

Thea'nın verebileceği herhangi bir yanıt, barouche bir köşeden dönüp ev görüldüğünde dudaklarında kayboldu. Ev mi? Böyle önemsiz bir kelime işe yaramıyordu. Yayılan beyaz yığın öylesine kanatlara ve kulelere sahipti ki, Thea ona saray demeyi tercih ederdi. Arabella hiçbir şey söylemedi -ne de olsa burası onun çocukluk eviydi- bu yüzden Thea kıpırdanmayı bırakıp aldırımıyormuş gibi davranmaya karar verdi. Bu evin ürkütücü ihtişamını ya da içindeki insanlara söyleyeceği yalanları düşünmeyecekti. Bunun yerine başka bir şey düşünecekti.

"Eğer herhangi bir hayvana dönüşebilseydim, kedi olurum," diye açıkladı.

"Sıradan bir ev kedisi mi?" Arabella bu fikir karşısında dehşete düşmüş gibiydi.

"Bir ev kedisinin sıradan hiçbir yanı yoktur. Bir kedi oyuncu ama serttir ve kimsenin ne düşündüğünü umursamaz. Neden, sen ne olurdun?"

"Ben bir şahin olurum." Arabella başını geriye eğdi ve alacakaranlık gökyüzünü inceledi. "Her şeyi görebileceğim ve bilebileceğim yükseklerde uçardım. Düşmanlarımı bulur ve ne yaptıklarını izlerdim."

"Peki sonra?"

"Üzerlerine çullandır ve gözlerini oyardım."

"Um."

Arabella hafif, kendisiyle alay eden bir gülümsemeyle Thea'ya baktı ve bu onların son sessiz anıydı, çünkü eve varmışlardı ve barouche durdu. Hizmetçiler onlara yardım etmek için dışarı çıktılar ve birlikte merdivenleri tırmanıp fuaye olarak kullanılan mermer bir dehlize girdiler; burada bir hizmetçi Thea'nın korkunç başlığını çıkardı ve Arabella'ya bir mektup verdi. Arabella, Thea'yı merdivenler ve koridorlardan oluşan bir labirentten geçirerek büyük, güzel döşenmiş bir odaya götürürken mektubu okudu.

Arabella, "Misafirim olarak ihtiyacınız olan her şeye sahip olacaksınız," dedi. "Gergin olmanıza gerek yok: Senin Helen olduğunu söylersem, kimse bundan şüphe duymayacaktır."

"Teşekkür ederim," dedi Thea yumuşak bir sesle. "Bu iş ters giderse rezil olacağınızın farkındayım."

"Hiçbir şey yanlış gitmeyecek. Yine de dikkatleri üzerinize çekmeyin."

"Ben asla-" Thea, Arabella'nın sert bakışını yakaladı ve çekti. "Yapacağım dene

yin. "Ve başını belaya sokma."

" "Deneyeceğim."

"Ve Lord Luxborough'un yanına gitme. Senin bir fare olduğunu düşünebilir.

ve saldır."

"Bana sürtünebilir ve mırılabilir."

Arabella'nın kaşları havaya kalktı ve Thea onun ifadesini değerlendirdi. "Bu tam olarak istediğim gibi çıkmadı," dedi.

"Ben ciddiyim, Thea. Büyücülükle ilgili o saçma söylentileri tekrar etmeyeceğim ama karısının başına bir şey geldi ve kim bilir senin hakkında ne hikâyeler duydu. Senden ya da Helen'dan her ne istiyorsa

-"Seni yalnız bulmasına izin verme."

Arabella haklıydı elbette. Sadece Thea'nın çok fazla sorusu vardı.

Bunu sormayacaktı. Sormazdı.

"O halde broşürümün planlarını tamamlayarak ve gerçek ortaya çıktığında ve itibarım iade edildiğinde nasıl yaşayacağıma karar vererek beladan uzak duracağım."

Arabella mektubu salladı. "Londra'daki yayıncım programlarını değiştirmek zorunda kaldıklarını bildiriyor. Bu hafta broşürlerinizi ve diğer şeyleri basmak için bir boşlukları var. Aksi takdirde birkaç hafta hatta ay beklemeniz gerekebilir. Tanıtım kampanyanızı yönetmesi için Bay Witherspoon'u öneriyorlar. Taslağınızı ve talimatlarınızı, tüm masrafları karşılama garantisi ile birlikte yarın Londra'ya göndermelisiniz."

Thea'nın kalbi sıkıştı. "Çok yakında. Helen İskoçya'dan döndükten sonra olur diye düşünmüştüm, böylece parayı toplamama yardım edebilirdi."

Arabella düşündü. "Annemle konuşabilirim, belki soru sormadan bana bir miktar avans verir, ama bunun dışında korkarım para yardım edemeyeceğim bir alan. İngiltere'nin ortasındaki en iyi mülklerden birinin bana miras kalacak olması ama elime beş sterlin geçmemesi benim için büyük bir utanç kaynağı."

"Şimdiden çok yardımcı oldunuz. Bir yolunu bulacağım. Bulmak zorundayım," diye ekledi Thea, neredeyse kendi kendine. "Ailem yok, param yok ve sadece bir arkadaşım var. Kazanabilirim de, kaybedebilirim de, ama önce denemek zorundayım."

Arabella gittikten sonra Thea odasını keşfe çıktı ve turunu büyük pencerelerden birinde tamamlayarak uzun süre kalan geniş manzarayı inceledi.

yaz alacakaranlığı. Uzaktaki bir tepede, milyonlarca dönümlük bahçe, park alanı ve ormanın ötesinde, Longhope Manastırı'nın ünlü kalıntıları pembe gökyüzüne karşı siluet halindeydi. Onun altındaki pencere, cam duvarlarla son bulan taş kemerlerden oluşan diğer kanatlardan birine bakıyordu: kış bahçesi. Luxborough Kontu'nun nadide bitkileri bu cam duvarların ardında onu bekliyordu.

Thea izlerken, bir erkek figürü altındaki çimenliği geçti ve hiç çaba sarf etmiyormuş gibi görünürken hızlı hareket edebilen bir adamın uzun, zarif adımlarıyla kış bahçesine doğru ilerledi. Şapka takmıyordu ve dağınık siyah saçları görünüyordu.

Lord Luxborough da gelmişti.

Adamın cesaretine bak! Yaptığı ilk şey bitkilerini kontrol etmektir! Kendini ne sanıyordu ki, o neşeli gülümsemeyi takınıp, o gizemli, tehditkâr sözleri söyleyip, sonra da *bitkilerini kontrol* etmeye gitti?

Büyük olasılıkla bir kont olduğunu, istediğini söyleyebileceğini ve canı ne isterse onu yapabileceğini düşünüyordu.

Arabella haklıydı: Thea için mantıklı olan, Luxborough'nun oynadığı rom oyununda bir sonraki hamlesini yapmasını beklemektir. Çünkü kurallar böyleydi: O konttu, o da tüccarın dışlanmış kızıydı, dolayısıyla zamanı ve yeri seçen oydu ve Thea'nın yapabileceği tek şey beklemektir. Beklemekten ne kadar yorulmuştu. Üç uzun, yalnız yıl boyunca beklemişti, birinin onun için gelmesini beklemişti, hayatının kendi kendini düzeltmesini beklemişti. Hiç kimse onun için gelmedi. Hayatı asla kendi kendini düzeltmedi. Her şeyi kendi kendine düzeltmek için planlar yapmak zorunda kalmıştı. Ve şimdi de bu kont gelip her şeyi mahvetmekle tehdit eden bir oyun başlatmıştı ve ondan ne yapması bekleniyordu? O kendini açıklamaya hazır olana kadar sessizce oturması mı? Onu getirene kadar mı? Küçük parmağını kıvrıp ona koşarak gelmesini emredinceye kadar mı?

Onun altında, kış bahçesinde kayboldu.

Thea onun emrine amade olmayacaktı. Başka bir şey düşünmeden omuzlarına bir şal attı ve kapıya yöneldi.

KONSERVATUVARDA ağır hava Thea'nın tenine çöktü ve toprakla yaprakları içine çekti. Bitkiler yoğun bir şekilde paketlenmişti ve Thea bitkilerin arasından çok az şey görebiliyordu.

kalın, gür yeşillik sıraları. Koridorlarda dolaştı, geçerken parmaklarını yaprakların üzerinde gezdirdi.

Thea'nın bitkiler hakkındaki toplam bilgisi çoğunlukla yeşil, çoğunlukla güzel oldukları ve bir şekilde meyve ve çiçek ürettikleri olduğundan, bunlardan hangisinin konta ait olabileceğini tahmin etmeye başlayamazdı. Kesinlikle, buradaki hiçbir şey o iri yarı, kendinden emin, yorgun ve neşeli gözlü adam için yeterince ilginç görünmüyordu. Luxborough görünmeyince Thea onu özlediğine ve odasına dönse iyi olacağına karar verdi.

Sonra tek bir bankta, aralarında daha önce hiç görmediği bir çiçeğin de bulunduğu bir düzine bitkinin bulunduğu bir oyuğa girdi.

Daha yakından bakıldığında bunun tek bir çiçek değil, tek bir sapa yorgun bir şekilde tutunmuş yarım düzine sarı çiçek olduğu görüldü. Gövde, dünden kalma çoraplar gibi saksının etrafına sarkan kalın yassı yapraklardan çıkıyordu. Her bir çiçek onun küçük parmağından daha geniş değildi ve her birinin üç farklı şekil ve renkte taç yaprakları vardı: önde yuvarlak, sarı taç yapraklar; arkada uzun, mor taç yapraklar; ve bir hayvanın burnu gibi tüylü görünen merkezi benekli bir nokta.

Ne kadar da görkemliydi! Şalını masanın üzerine bırakan Thea, çiçekleri daha yakından incelemek için eğildi. Elini uzattı, o alışılmadık sarı çiçeklerin dokusunu öğrenmeye hevesliydi.

"Çek ellerini!"

Thea bir çığlık ve sarsıntıyla ellerini boğazına yaklaştırdı ve kalbi küt küt atarak etrafında döndü.

Bu elbette Lord Luxborough'ydu; dağınık saçları, geniş omuzları ve sabırsız bacaklarıyla iri bir silüet. İlerledikçe yüzü ortaya çıkıyordu. Yorgun ve sinirli görünüyordu.

Ona kızgın olduğunu tahmin etti.

Gölgelerde gizlenip onu bu şekilde korkuttuğu için ona kızgındı.

Thea büyük bir çabayla ellerini indirdi, doğruldu ve sanki bu tamamen normalmiş gibi davranmaya çalıştı. Ama bu adamla ilgili hiçbir şey normal değildi, handa söylediği açıklanamaz sözler ve ne bildiğine ve ne gibi zararlar verebileceğine dair akıldan çıkmayan sorular göz önüne alındığında.

"Beni korkuttunuz. Lordum. Um."

"O çiçeğe dokunma," dedi alçak, kaba sesiyle, dumanlı kenarları kadının omurgasından aşağı kayıyordu.

Adam sinsice yaklaştı ve kız kıpırdamadan durmayı başardı ama adamın gözlerindeki yoğunluk yüzünden gözlerini kaçırmak zorunda kaldı, yüzlerindeki tuhaf ifadeler onu bir kez daha şaşırtmış olan çiçeklere döndü.

"O zaman bu bir çiçek mi?" Aptalca bir cümleydi ama en azından tutarlı bir cümleydi ve sesi gıcırtılı değildi.

"Hayır, o bir maymun. Tabii ki lanet olası bir çiçek."

"Dünyada hiç böyle bir çiçek görmedim."

"Ve sen tüm dünyayı gördün, öyle mi? Sadece Bahia'dan mı geçiyordunuz?"

"Bahia mı? Evet, anlıyorum, Bahia, evet," dedi Thea başını sallayarak ve onun iğrenç alaycılığını görmezden gelerek.

"Bahia'yı hiç duydunuz mu Bayan Knight?" "Elbette duydum."

"Ne zaman?"

"Az bahsetmiştin."

Kalçasını masaya dayadı, kollarını bir nöbetçi gibi kavuşturdu ve sanki o da daha önce hiç görmediği bir örnekmiş gibi onu inceledi.

Thea meydan okurcasına onu tekrar inceledi. Her şeye rağmen ona bakmaktan hoşlanıyordu. Huysuz sertliği, hırpalanmış ve yıpranmış ama yine de güçlü oluşu ona çekici geliyordu. Fırtınalara, kuşatmalara ve savaşlara dayanmış ama yine de dayanıklı ve kayıtsız kalmış bir kale gibiydi; yaklaşmaya cesaret eden birinin sığınabileceği bir yerdi.

Ona yaklaşmak istemiyordu. Burada, solan ışıkta yalnız olmamalıydılar ama onun ne bildiğini öğrenene kadar da gidemezdi. Sormak için kelimeler ararken gözleri tekrar çiçeklere kaydı. Arkadaki morumsu yapraklar firfırlıydı, biri ipliği çok sıkı çektiğinde dikiş gibi büzölüyordu. Uzandı ve-

"Dokunma dedim!"

Elini geri çekti. "Özür dilerim. Unutmuşum."

"Unuttun mu? Sana daha bir dakika önce söyledim."

"Çok kalabalık bir dakikaydı."

Kaşlarını çatmasına rağmen, sanki onunla ne yapacağını bilmiyormuş gibi şaşkın görünüyordu.

Seni bir fare sanıp üzerine atlayabilir. Bana sürtünüp mırılayabilir.

Thea döndü ve onunla tekrar yüzleşmeden önce aralarına birkaç adım koydu. Ona alışmaya başlamıştı ve bu da konuşmasını kolaylaştırıyordu.

"Ben olsam ona zarar vermezdim," dedi.

"Orkideler narindir. Onu kurcalamanıza gerek yok." "Ne dedin sen ona? Garip bir... ne?"

"Bir orkide."

"Orkide." Kelimeyi denedi, ağzında aldığı şeklin tadını çıkardı. "Ne tuhaf bir isim. Orkide."

"Eski Yunanca bir kelimedden geliyor," dedi sinirli bir şekilde.

"*Orkhis*." "Oh. Beni eğiteceksin. Çok iyi."

Ellerini kavuşturdu ve kibarca bekledi.

"Sesin pek heyecanlı gelmiyor," dedi.

"Tam tersine, lordum. Bir erkek bana bildiği tüm önemli şeyleri anlatmak istediğinde her zaman heyecanlanırım." Kaşları bir parça çatıldı. "Sanırım şimdi bana kelimenin ne anlama geldiğini ve bitkinin nereden geldiğini söyleyeceksiniz ve eğer çok şanslıysam, bu konuda nasıl herkesten daha fazla şey bildiğinizi uzun uzun anlatacaksınız."

O küçük yarım gülümseme dudaklarını büktü. Yanağındaki yara izleri buna uyum sağlamak için hafifçe büküldü.

"Hayır, aslında size kelimenin ne anlama geldiğini söylemeyecektim."

Masadan kalktı ve onun etrafında dolaşarak bir sütunun yanında durdu. Sütuna yaslandı, kollarını tekrar kavuşturdu ve sanki bütün geceyi geçirmiş gibi sabırla ona baktı.

Thea bekledi. Adam hiçbir şey eklemedi. Etrafına bakındı, tekrar ona baktı, ellerini inceledi, gözleriyle buluşmak için başını kaldırdı. Adam hâlâ bir şey söylemedi.

İlk o konuşmayacaktı. Önce o konuşmayacaktı. O konuşmaz-

"Bana şimdi söylemek zorundasın,"

dedi. "Hmm?"

"Konuşmaya yabancı bir kelime katıp bunu açıklamamak olmaz. Bu kötü bir davranış olur."

"Hmm."

"*Orkhis*," diye tekrarladı Thea, çünkü anlaşılan bu tek taraflı bir konuşma olacaktı. "Kulağa iğrenç bir örümcek gibi geliyor, kıllı siyah bacakları ve parıldayan kırmızı gözleri var. Ya da dalgaların üzerinde gezinen ve gub-glub sesleri çıkaran sümüksü bir deniz yaratığı. Ya da-ya da-"

"Testisler."

"Affedersiniz?"

"*Orkhis* Yunanca testis anlamına geliyor" dedi. "Orkidenin kökleri bir erkeğin testislerine benzediği için bu bitki türü bu şekilde adlandırılmıştır."

"Um."

"Artık sizi eğitmeyi bırakayım mı Bayan Knight? Yoksa testisleri de açıklamamı ister misiniz?"

Thea skandala uğraması gerektiğini biliyordu -Arabella ona öyle bir bakardı ki saçları dökülebilirdi- ama zihni zaten konuyla ilgili bilgisini değerlendirmekle meşguldü.

Elbette alçakgönüllülükleriyle tanınmayan hayvanlar da vardı ve Bayan Burton'ın kütüphanesinde bulduğu gizli gravürler eğitimindeki pek çok boşluğu doldurmuştu ve kasabın oğlu Billy Nash, ikisi de on yaşındayken ona testislerini göstermişti, çünkü testisleri vardı ve onlarla gurur duyuyordu ve Billy paylaşmayı gerçekten çok seviyordu.

Thea kesinlikle bir uzman olmasa da, testisler konusunda aldığı eğitim, hakkında başka ne söylenebilirse söylensin, pek de *güzel* olmadıkları sonucuna varması için yeterliydi.

"Doğru anladığımı teyit etmeme izin verin," dedi, şaşkınlığı sinirlerine baskın çıkarak. "İşte bu muhteşem, görkemli çiçek ve bir adam - bilinmeyen nedenlerden dolayı ona isim vermekle görevlendirilmiş - bu muhteşem, görkemli çiçeğe bakıyor ve 'George adına, bu benim taşaklarıma benziyor' diyor. Sonra şöyle der: 'Dünyanın şimdi neye ihtiyacı var biliyor musunuz? Dünyanın benim taşaklarımın adını taşıyan daha çok şeye ihtiyacı var. Böylece bu muhteşem, görkemli çiçeğe taşaklarının adını verir ve diğer tüm erkekler ona bakıp 'Ne kadar mükemmel, adını taşaklarımızdan almış' derler."

Onu incelerken yüz ifadesi okunamaz haldeydi. Adam onun hanımefendiye yakışmayan konuşmasından tiksinierek çekip giderse hiç şaşırmayacaktı.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi sonunda, "biz erkekler taşaklarımıza son derece düşkünüz."

O yorgun gözlerde eğlenceye benzer bir şey belirdi, belki de bir parça şakacılık. Thea onun bu bakışından ne anlam çıkaracağını bilemedi ve uzaklaşarak tekrar orkidenin önüne geldi. Bir İngiliz kır çiçeği gibi hiç de huzur verici olmasa da gerçekten muhteşem ve görkemliydi. Uzandı ve-

"Dokunma ona! Sana kaç kere söylemem gerekiyor?"

Bir kez daha elini geri çekti. "Özür dilerim. Unutmuşum."

"Yine."

"Dokunursam ne olur?" diye sordu parmaklarını birbirine dolayarak. "Elime zehir bulaşır mı? Canavarlar gelip ruhumu alır mı? Biri ölecek mi?"

Duvarı itti ve çiçeklere geri döndü, onun yanında durarak etrafındaki havayı karıştırdı. Geniş, güçlü bir eliyle narin çiçeklerin etrafındaki boşluğu okşadı.

Bir kez olsun çiçek Thea'nın dikkatini çekemedi. Gözleri adamın kolundan yüzüne doğru ilerledi, adamın profili aniden çiçek kadar dokunulabilir olmuştu: koyu renk saçlarının tek tek kıvrımları, cildinin ve yara izlerinin zıt dokuları, sert dudaklarının belirgin şekli, çenesinin açısı. Bu asık suratlı, huysuz adama bu kadar yakın durmamalıydı. Uzaklaşmadı.

Gözleri çiçekte kaldı. "Sana söyledim, orkideler narindir. Bu görüldüğü kadar iyi değil. Dünyanın bir ucundan diğer ucuna taşınmış ve sonra da kibirli, cahil bir İngiliz tarafından neredeyse öldürülüyordu; kibirli ve cahil bir insanda olabilecek en kötü kombinasyondur. Özel bir bakıma ve ilgiye ihtiyacı var, bir kedinin merakına ve yavru bir köpeğin konsantrasyon süresine sahip bir hanımefendinin parmaklarını dürtmesine değil."

"Oh."

Sözleri huysuzdu ama sesi nazikti. Sanki önemsiyormuş gibi. Vahşi yerlere gitmiş, harikulade şeyler görmüş ve korkunç işler yapmış olması gereken bu iri, huysuz adamın bir çiçeği önemsemesi ne kadar da ilginçti, çünkü St. James'teki kulübünde kibarca otururken dev orman kedileri tarafından parçalanmazdı.

Adamın çiçeğe karşı gösterdiği beklenmedik şefkat, kadının son gerginliğini de yok etti.

"Beni neden burada aradığınızı söylemediniz," dedi Thea. "Ya da benim hakkımdaki her şeyi nereden bildiğini."

"Lord Ventnor bana burada olacağınızı söyledi." "Bitkiler..."

"Sadece bir bahane."

O Doğruldu, ama yaptı değil açıkla. O basitçe çalışıldı düşünceli bir şekilde, dikkatle, yumruğuyla ağzına vurarak.

"Ne için?" diye sordu, gerginliği yeniden ortaya çıkmıştı. "İnsan böyle bir şey söyleyip açıklamadan edemez. Bu dayanılmaz bir şey."

Sonra omuz silkti ve yumruğunu indirdi. "Sanırım şimdi de ," diye mırıldandı.

"Ne yapmak?"

"GörünüŖe göre, Beau'nuz sizinle evlenmemek için babasıyla anlaşmış ve kalp kırıklığını atlatmak için itaatkar bir şekilde kuzeye, bir atış partisine gitmiş. Yine de Ventnor, oğlunun tüm mantığını kaybedip yine de kaçması için sana bir kez bakması yeterli olacak diye korkuyor. Hiçbir yere gitmediğinizden ve ona o tek bakışı atmadığınızdan emin olmak için buradayım."

Harika, diye düşündü Thea. Planları mükemmel bir şekilde ilerliyordu. Aslında Beau Russell sadece babasının emrini yerine getiriyormuş gibi yapmıştı, çünkü av partisi onu İskoçya sınırına çok yakın bir yere yerleştirmiş ve Helen'le evlenmek için kaçmasını kolaylaştırmıştı. Ve Thea'nın Helen olduğuna ve kendisinin de çok zeki olduğuna inanan bu kont ortaya çıkmıştı.

"Peki Lord Ventnor bu konuda ne yapmanızı istiyor?" Thea küstahça sordu. "Mükemmel önerileri olduğuna şüphe yok."

"Hiç de değil. Önerilerinden biri de seni kaçırmamdı."

"Tanrım! Ben hiç kaçırılmadım. Kulağa çok heyecan verici geliyor."

"Kulağa çok sıkıcı geliyor, zahmetli olduğundan bahsetmiyorum bile. Bir başka öneri de seni baştan çıkarmamdı."

"Ayrıca korkunç derecede sıkıcı," dedi aceleyle. "Ve çok, çok zahmetli."

Gözleri onun üzerinde gezindi. "Ben de aynı fikirdeyim. Neyse ki, Beau Russell'la evlenmemeni sağlamak için kendi planım var."

"Anlat."

"Neden, seninle kendim evleneceğim."

BÖLÜM 3

O memnun ya da hesapçı ya da herhangi bir şey gibi görünebilirdi. Ama Thea Knight değil. Tabii ki değil. Hayır.

Thea Knight güldü.

Parlak kahkahaları cam duvarlardan yansıyıp ağzını kapatırken omuzları titriyor, göğsü kabarıyor ve kestane rengi saçlarının parlak bir tutamı ensesinde sallanıyordu. Rafe solmakta olan ışıktaki bile onun gözlerinin parladığını görebiliyordu. Saçma sapan sohbetleri boyunca gözlerini kızın yüzünden ayırmak istememişti; aktif kara kağları ve canlı mavi gözlerinden, hareketli ağzına ve ara sıra alt dudağını kemiren dişlerine kadar kızın tüm yüzünün düğüncelerini aktarma. Çeklinden Çığırıcı bir Çekilde büyüldüğünü fark etti.

Ve şimdi özgürce, cömertçe, hiçbir şey saklamadan gülüyordu. Rafe, Thea Knight'ın güzel olduğunu söyleyemezdi, ama onda baştan çıkarıcı bir tazelik vardı, tıpkı en iyi şekilde yerleştirilmiş, biraz daha fazla güneş ışığı ya da biraz daha fazla su alan ve biraz daha gür ve canlı olan bir bitki gibi.

Evet, işte buydu: Oadaki *canlılık*, tüm yüzünün ve vücudunun dünyanın zevklerine kucak açması.

Birden, orkideye dokunma, böylesine muhteşem bir şeyin gerçek olduğunu doğrulama isteğine sempati duydu. Parmakları seğirdi, kolları huzursuzlaştı, sanki uzanıp onun kahkahasını yakalayabilecekmiş gibi. Tutabilir, tadabilir, paylaşabilirdi.

Bir öfke dalgası ellerini yumruk yapmasına neden oldu.

Kahretsin. Teklifine böyle tepki vermemesi gerekiyordu. O da ona böyle tepki vermemeliydi.

Eğer bir kadın kurnaz, hırslı bir baştan çıkarıcı olarak ün kazanmışsa, o zaman rolünü oynayacak kadar da terbiyeli olmalıydı. İltifat etmeli, flört etmeli ve... Oh, kahretsin, bilmiyordu. Belki de kirpiklerinin altından nazlı bakışlar fırlatmalı, vücudunu en iyi şekilde sergilemeli ve onu o kadar içten bir şekilde zeki ve yakışıklı ilan etmeliydi ki buna kendisi bile inanmaya başlamıştı.

Onunla dalga geçmesi ya da bir an için dağınık ve aptal, bir an sonra ısırgan ve kaba görünmesi gerekmiyordu. Neden kimse onun yaramaz gözleri, şakacı bir gülümsemesi ve hiciv yapma eğilimi olduğundan bahsetmeyi düşünmemiştir?

Adam ona kaşlarını çatı. "Bir konttan gelen evlilik teklifi sizi eğlendiriyor mu Bayan Knight?"

Son kahkahasını da silkeleyip attı. "Bu tam bir erkek sorun çözme yöntemi: 'Bu kadını kaçırmalı mıyım yoksa baştan mı çıkarmalıyım? Vallahi,' diyor, 'İkisini birden yapacağım ve kızla evleneceğim.'"

"Teklifimi eğlendirici bulmanız ne kadar sevindirici. Ama sizi temin ederim ki çok ciddiğim."

"Evet, oldukça ciddi görünüyorsun." Dudaklarından hafif bir kahkaha daha kaçtı ve onları uslandırmak için iki parmağıyla hafifçe vurdu. "Evlenme teklif etme konusunda pek iyi değilsin, değil mi?"

"Kabul etme konusunda pek iyi değilsin."

"Sen teklif etmede daha iyi olsaydın, ben de kabul etmede daha iyi olabilirdim."

"Kabul etme konusunda daha iyi olsaydınız, teklif etme konusunda iyi olmama gerek kalmazdı. Neden bu fırsatın üzerine atlamıyorsun? Benimle evlenirsen kontes olursun."

İdeal olarak, onunla sahte bir isimle evlenirse yasal olarak onun karısı olamayacağını fark etmezdi. Ama evliliğin geçerli olmayacağını bilse bile, bunu kendi lehine nasıl çevirebileceğini görebiliyor muydu? Şüphesiz, geçmişte yaşadığı skandal onu öylesine mahvetmişti ki, bu evliliği gerçekleştirmeye çalışacak kadar çaresizdi. Onunla yakınlaşacak, onu etkileyecek, şehvetiyle, onuruyla ya da saflığıyla oynayacaktı ki yine de onunla evlensin. Elbette bunların hiçbirini başaramayacaktı ama yine de *deneme* şansını kullanacaktı.

"Kesinlikle," dedi. "Beni kontesliğe yükselterek gelecekte bir vikontes olmamı engelleyeceksiniz."

Rafe omuz silkti. "Ventnor gibi adamlar soy, sop falan diye heyecanlanırlar. Kiminle evlendiğim pek umurumda değil, yeter ki kadın olsun ve... Hayır, hepsi bu. Dişi olduğu sürece."

Ve Thea Knight bu konuda kesinlikle yeterli.

"Ayrıca, benimle hemen evlenmek için beni İskoçya'ya götürmen gerekir," diye ekledi. "Ve ben İskoçya'ya gitmek istemiyorum."

"Ben de öyle. İskoçya çok uzak ve ben eve dönmek istiyorum. Ve sizin de gibi, İngiliz yasaları İskoçya'da hemen evlenmemizi engelliyor."

Normal bir şekilde, hazırlıklı geldim: Ortak bir ruhsat aldım."

"Ortak bir ruhsat. Anlıyorum. Anlıyorum. Doğru."

"Genel ehliyetin ne olduğunu biliyor musunuz Bayan Knight? Size anlatabilirdim," diye ekledi, "ama o zaman sizi eğitmiş olurdum ve ikimiz de bundan ne kadar az hoşlandığınızı biliyoruz."

Kadının bakışlarını görmezden gelerek ehliyeti cebinden çıkardı ve kadının incelemesi için uzattı. Kâğıdın bir kenarını mürekkep lekeli iki parmağının arasında yakaladı ve bakmak için gerindi. Kadının çilek kokusu burnunu okşadı; gözlerini kararlılıkla sayfadan ayırmadı.

"Bu ruhsat bize hemen evlenme yetkisi veriyor. Tüm ayrıntılar burada." Konuşurken her bir maddeyi işaret etti. "Rafe Alexander Landcross. Bu da benim. Ve Helen Elizabeth Knight. Bu da sizsiniz. Burada evlenmemize izin veren kilisenin adı var. Ve ruhsatı veren piskoposun adı: Dartford Piskoposu. Babamın kuzeni. Ona Bayan Helen Knight ile tanışmak ve evlenmek için Warwickshire'a gideceğimi söylediğimde, bunu benim için hazırlamaktan büyük mutluluk duydu."

"Evet. Doğru. Anlıyorum." Bilgili bir şekilde başını salladı ve sayfayı bıraktı. "Her şey yolunda görünüyor. Aferin."

Adam ehliyeti cebine koyarken, kadın ondan uzaklaştı, omzunun üzerinden ona baktı, sonra kaşlarını çatarak ve parmaklarını çenesine vurarak geri döndü.

"Bu çok saçma," dedi sonunda. "Bu bir eşek şakası mı?"

"Şaka yapmak için günlerce seyahat etmekten daha iyi bir işim olmadığını mı sanıyorsunuz?"

"Daha yeni tanıştık ve pek iyi biri değilsin."

"Doğru, ama ben bir kontum."

"Ve?"

"Beni ilginç bulmadığını mı söylüyorsun?" "Senin kendini bulduğun kadar ilginç bulmuyorum."

"Bu karşılaşma için beni buraya kadar takip ettin." Bir kolunu bitkilere ve cam duvarlara doğru salladı. "Alacakaranlıkta samimi bir *baş başa görüşme*. Evlilik teklifi değilse, ne arıyordun?"

"Handa söylediğin sözler için bir açıklama aradım." "Hmm?"

"İnsan açıklamadan şifreli yorumlar yapamaz. Bu çok sinir bozucu."

"Kontes olmak istemediğini mi söylüyorsun?"

Gözlerinde bir şey titreşti, bir kafa karışıklığı, kararsızlık.

Rafe bekledi. Ne istiyordu o zaman? Söylentiler yanlış değilse ve ününün işaret ettiği gibi entrikacı bir sosyal tırmanıcı değilse? Ama öyle olmalıydı. Kız kardeşinin bir vikontun varisini yakalamasına yardım etmek için gösterdiği çabaya bak. Ve kendi skandalı söylentiden daha fazlasıydı. Çok sayıda insan onun rezilliğine tanık olmuştu. Rafe için her şey çok açıktı. Keşke ondan beklediğini yapsaydı da şu lanet olası meseleyi halledip evine dönebilseydi.

"Lord Ventnor'ı memnun etmek için çok hevesli olmalısınız, bu kadar ileri gittiğinize göre," dedi sadece. "Kontların bu kadar şımartılabilir olduğunu bilmiyordum."

"Ödül yeterli olduğunda, kesinlikle köle oluruz." Kadının küçümsemesi onu rahatsız etmemeliydi ama yine de kendini, "Evlenirsem büyük bir vakıf fonuna erişimim olur," diye eklerken buldu.

"Sen zaten evliydin."

"Annem, küçük oğullarını meşru torun sahibi olmaya teşvik etmek için bir vakıf kurdu. Ne yazık ki ben o sırada duldum ve ölü eşler canlı çocuk doğurmakla tanınmadıkları için bu vasiyete hak kazanamadım."

Ama dinliyor gibi görünmüyordu, çünkü gözlerinde hesapçı bir parıltı vardı. "Bu oldukça yüksek bir meblağ olmalı."

"Büyük bir şey."

"Ne kadar büyük?"

"Çok büyük."

"Anlıyorum."
."

Rafe onun ne gördüğünü sandığını sorma zahmetine girmedi, çünkü göremeyeceği tek şey o paranın bir kuruşuydu.

"İşte oldu, Bayan Knight. Yarın erkenden papazı uyandıracağız, evleneceğiz ve sonra benim malikaneme doğru yola çıkacağız."

"Senin mü?"

"Brinkley End, Somersetshire'da."

"Ama seninle yaşamam gerekecek."

Bununla birlikte geri çekiliyordu.

"Ve varisler," diye umutsuzca yalan söyledi. "Kontlar mirasçı bırakmak zorundadır. Eminim bunun sunduğu fırsatı görebiliyorsunuzdur."

"George," diyebilirdi kendi kendine, o şekilde. "Eğer onu baştan çıkarırsam ve benden bir çocuğu olursa, benimle gerçekten evlenmek zorunda kalacak."

Belki de cevabı bulmuştu, çünkü yüzü yumuşamıştı. Evet, evet! Kabul edecekti! Ama başını salladı ve arkasını döndü.

"Sorun nedir?" diye sordu.

Acı verici derecede uzun bir dakika boyunca, yüzü adama dönük bir şekilde sessizce durdu. Birkaç tutam saç kurtulup boynunun çıplak tenini okşuyor, elbisesinin kenarına ve onu tutan düğmelere sürtünüyordu.

"Sorun şu ki lordum, bu korkunç bir teklifti." Ses tonuna ciddiyet girmişti ve arkasına döndüğünde gözlerinde bir kez daha muziplik dans ediyordu. "Kont okulunda size nasıl evlenme teklif edeceğinizi öğretmiyorlar mı?"

"Earl okulu' mu?"

"Evet. Öneri dersleri, senin gösteriş, önyargı ve kendini beğenmişlik derslerinden sonra."

"Gerek yok," dedi Rafe. "Bir kont nasıl teklif ederse etsin, sadece üç olası cevabı vardır: 'Evet lordum', 'Elbette lordum' ya da 'Onur duyarım lordum'."

"Ve yine bir asilzade, uğruna çalışmak zorunda kalmadan istediğini elde ediyor."

"Size kur yapmak gibi bir niyetim yok, Bayan Knight. Eğer güzel sözler ve hoş duygular istiyorsanız, bunları kendiniz sağlayabilirsiniz."

"Pekala, yapacağım. "Sevgili Bayan Knight-"

Durdu ve beklentiyle ona baktı. Rafe onun bakışlarına karşılık verdi ve hiçbir şey söylemedi.

İçini çekerek çıkmazı bozdu. "Bir leydinin kendi evlilik teklifini kendisinin dikte etmesi gerçekten de hoş bir durum. Bir zamanlar şövalyelik, centilmenlik ve şiirsellik vardı, ama hayır, bu modern kontlarla değil."

Lanet olsun ona. Neden sadece bir sosyal tırmanıcı karikatürü gibi davranamıyordu? Neden bir kişiliğe sahip olmakta ısrar ediyordu? Ama başka ne yapabilirdi ki? O bir konttu ama yine de onu bir karnaval ayısı gibi dans ettirebiliyordu.

"Peki, senin lanet olası oyununu oynayacağım," diye mırıldandı. "Sevgili Bayan Knight."

"Ayak bileklerini düşünmek bile beni kendimden ."

"Evlilik teklifinde *bunu* mu istiyorsun?"

Ona meydan okurcasına baktı. "Bir erkeğin ayak bileklerime bayılması fikri hoşuma gidiyor."

"Eğer ayak bileklerinize bayılıyorsa, başka bir şey için iyi olmayacaktır. Sizi temin ederim, en ilginç özelliğiniz onlar değil."

"Ne demek istiyorsun? Ayak bileklerim *büyüleyici*."

Rafe aşağı baktı ama ayak bilekleri eteğinin altındaki gölgeler tarafından gizlenmişti. Birdenbire ve mantıksız bir şekilde onları, nasıl görüneceklerini, elinde nasıl hissedeceklerini merak etti. Lanet olsun. Onlar ayak bilekleri idi, Tanrı aşkına.

Belki de bu işte düşündüğünden daha iyiydi.

Gözlerini tekrar kızın yüzüne çevirdi. "Büyüleyici ayak bilekleriniz beni kendimden geçiriyor."

"Seni görünce kalbim yağmur damlaları gibi pıt pıt atıyor.

."

"Hayır. Yeter. Biraz onurlu bir şekilde çıkmama izin verin."

"Amacınız bir nişanla ortaya çıkmak; saygınlığınızın hiçbir önemi yok. Sonuç."

"Bu ıstırapı sona erdirecek herhangi bir şey. Pıt pıt kalp yağmur damlaları. Başka ne istiyorsun?"

Yüz ifadesi tekrar değişti. Muziplik kaybolmuş, yerini keder gibi bir şey almıştı. Rafe'in kolları, teselli isteğiyle gerildi. Orkidelere baktı ve sonra başparmağını bir yaprağın üzerinde gezdirdi. Rafe azarlamasını bastırdı. Parmakları o kadar nazik ve saygılıydı ki, sadece dokunuşu bile orkidenin iyileşmesine yardımcı olabilirdi.

"İstiyorum..." Kadın sözünü kesti ve adam kendini öne doğru eğilirken yakaladı. "Şöyle söyle: 'Sana ömür boyu kahkaha, kedi yavruları ve hece küpü ve sıcak, güvenli, sevgi dolu bir yuva vaat ediyorum.'"

Kedicikler mi? Syllabub? Ne?

"Yeter!" diye tersledi. "Bana saçma sapan şeyler söyleterek eğleniyorsun ama bu kadarı da fazla. Bu fırsatı kullanabilirsin, o yüzden oyun oynamayı bırak ve benimle evlenmeyi kabul et."

Başını sallarken dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. Çoktan oynamayı bırakmıştı ve o neyin değiştiğini anlamıyordu. Hiç sahip olmadığı halde onu nasıl kaybetmişti. Bir şeyi, önemli bir şeyi nasıl kaçırmıştı. Yanlış anlamış, yanlış hesaplamış, korkunç derecede yanlış bir şey yapmıştı.

"Hayır lordum," dedi usulca. "Yapmayacağım."

Şalını kaptı, geri çekildi ve sonra dönüp koşmaya başladı. Bir an sonra, kapı açılıp kapandı ve onun figürü patikadan hızla yukarı çıktı, bulanık bir hayalet son ışıktaki kayboldu.

Lanet olsun. Neden kabul etmedi ki? Böyle bir fırsatı değerlendiremediğine göre ne tür beceriksiz bir sosyal tırmanıcıydı?

Sanki sadece onun varlığı orkidelerin yaprakları gibi solmasını engellemiş gibi bir yorgunluk dalgası üzerine çöktü.

Belki de düşünmek için bir geceye ihtiyacı vardı. Ve yarın onu güllerin arasında yürümeye davet edecekti ve o da affetmesi için yalvaracak, üstesinden geldiğini ve bir şeyler olduğunu falan filan söyleyecekti. En azından bir konuda haklıydı: Bu işte pek iyi değildi.

Ve bir gecede iyileşmeyecekti.

Kahretsin, hayır. Artık oyun yok. Artık güzel gülümsemeler, güzel teklifler ve güzel ayak bilekleri yok.

Rafe'in başka bir seçeneği daha vardı. Nasıl oyun oynanacağını bilen tek kişi Thea Knight değildi.

Thea, karşılaşmayı anlatmak için Arabella'yı aramaya koyulurken, LUXBOROUGH KRALI'nın muhtemelen deli olduğuna karar verdi.

Dürüst olmak gerekirse, tüm bu karşılaşma oldukça heyecan vericiydi. Adam ne kadar talepkârdı, onu kandırdığını hiç düşünmemişti. Ve bir yemek siparişi kadar dikkatsizce bir evlilik teklifi yapabilecek kadar yerinden emin olması onun için ne kadar harikaydı. Belki de bir eşin bir yemek kadar önemsiz olduğunu düşünüyordu.

Gerçekten, onu tavsiye edecek hiçbir şeyi yoktu. Para dışında.

Oh, para.

Eğer bir şekilde onun teklifini kendi lehine çevirebilir ve o vakıftan biraz para koparabilirse, o zaman yayıncılık planına hemen devam edebilirdi.

Hayır. Pişman değilim. Reddetmek mantıklıydı. Ona duyduğu hayranlık aptalcaydı. Gerçek şu ki, adam ona çok kötü davranmıştı ve o da asilzadelerin ona kötü davranmasından bıkmıştı.

Thea, Arabella'nın odasını bulmaya çalışırken birkaç kez kayboldu ve bir hizmetçi onu kurtarmasaydı hayatının geri kalanını devasa evin içinde dolaşarak geçirebilirdi. Arabella dönmemişti, bu yüzden Thea kendi odasına gitti. Kendisi için bırakılan akşam yemeğini yedi, yıkandı ve

yatmak için. Ama zihni ona "eğerler" ve "evet-ama "larla, yoğun gözlerin ve eğlenen yarım bir gülümsemenin anılarıyla eziyet etmeye devam ederken, Thea bir şal çekti ve Arabella'nın odasına geri döndü.

Ki hala boştu.

Oturdu, durdu, durdu, durdu ve tam gitmek üzereydi ki Arabella her zamankinden daha da solgun görünerek içeri süzüldü.

"?" Thea sordu. "Neyin var?"

"Neden bir sorun olsun ki?" Arabella kısa bir süre durdu ve hiçbir şeye bakmadı.

"Arabella? Hasta mısın?"

"Daha kötüyüm."

"Ölüyor musun?"

"Daha da kötüsü."

"Sen çoktan öldün ve ben bir hayaletle mi konuşuyorum?"

"Daha da kötüsü." Arabella tıslayarak nefes aldı ve havayı geri üfledi.

"Ben nişanlıyım."

"Ne?"

"Evlenmek için."

"Ne?"

"Luxborough Kontu'na."

"O yalancı, hilekar, ikiyüzlü herif!"

Bu Arabella'yı şaşkınlığından kurtardı. "Pek de beklediğim gibi bir tepki değil," dedi kuru bir sesle, sesi daha çok kendisi gibi çıkıyordu.

Thea ona, "Kont bana evlenme teklif etti bile," dedi.

"Etti mi? Senin Helen olmadığını biliyor mu?"

"Tam tersine: Öyle olduğumdan emin. Helen'in adıyla bir evlilik cüzdanı bile hazırlamıştı."

"Babasının kuzeni, Dartford Piskoposu, sanırım."

Thea neredeyse Arabella'nın kontun kuzeninin bir piskopos olduğunu nereden bildiğini soracaktı ama elbette aristokrasi herkesin soy ağacını Pa'nın son on yılın altın fiyatını tuttuğu gibi kafasında tutuyordu.

"Şaşkınlığımı bağışlarsan Thea, Lord Luxborough neden Helen'le evlenmek istesin ki?"

"Yani Bay Russell'la evlenemez. O burada Lord Ventnor'un emrinde. Ve eğer tekrar evlenirse, annesinin kurduğu bir vakıftan para alacak."

"Belli ki onu kabul etmediniz."

"Tabii ki hayır. Ama..." Kendini haksız yere ihanete uğramış hissediyordu. Adamın teklifi aşağılayıcı ve mantıksızdı ama yine de... "Ne tür bir canavar bir kadına evlenme teklif eder ve kadın onu reddeder reddetmez başka bir kadına evlenme teklif eder? Eğer onu reddetseydiniz, evdeki tüm bekâr kadınları tek tek arayıp bulacak mıydı? Peki neden onu reddetmediniz? Teklifi korkunç değil miydi?"

"Asla bir emir vermedi. Sadece babama benimle evleneceğini söyledi ve babam da kabul etti. Şimdi onunla bir görüşme yaptım ve- Neden, Thea, o tamamen iğrenç biri."

"Ne dedi?"

"Benim muazzam çeyizimi istediğini ve..." Arabella hareketlendi, gelen her şeyi düzeltti. "Dört erkek çocuk doğurana kadar onun malikânesinde kalmalıymışım, hiçbir ödenek, eğlence ya da misafir olmadan. Sanki beni üzmemek onu heyecanlandırıyormuş gibi gözleri nasıl da parlıyordu."

"Ama baban seni böyle bir adamla evlendirmez."

"Babamın umurunda değil. Tek istediği bir torun."

Arabella ellerini yumruk yaparak mükemmel bir şekilde düzenlenmiş odasına baktı. Thea yardımsever bir şekilde bir yığın kitabı itti.

Arabella kitapları büyük bir gayretle toplarken, "Peki ya Hardbury Markisi?" diye sordu. "Çocukluğundan beri onunla sözlüydün." "O kadar uzun zamandır kimse onu görmedi ki, ölmüş olabileceğini söylüyorlar ve babam beklemekten yorulur."

"Reddedebilirsin."

"Evet, mirastan mahrum edilip kovulacaksın. Sonra ne olacak? Müthiş bir kadın olacağım ama başka hiçbir işe yaramam."

Toparlanma telaşı geçen Arabella pencereye doğru ilerledi ve bir elini yansımasına dokundurdu. Yumruğuyla camı kıramayacak kadar ölçülüydü ama parıltısı pekâlâ işe yarayabilirdi.

Thea, başkalarına yardım etmek için kendini paralayan ama kendisi için asla yardım istemeyen arkadaşı için ağlamak istedi. İyiliğini gururlu bir yüzün ve sivri bir dilin altına saklayan arkadaşına. Ve bu adamlar, onu daha fazla adam kazanmak için bir araçtan başka bir şeye indirgememişlerdi.

Thea, Winchester Bayanlar Akademisi'nden döndüğünde ve Bayan Arabella Larke ile gerçek bir arkadaş olduğunu açıkladığında, Thea'nın ailesi bile onu reddetmişti. "O aşırı gururlu ve mesafeli ve

O kadar zarif ki gözbebeklerimi ağrıtıyor," diye övünmüştü Thea. "Ama o tavizsiz, ilkeli ve iyi biri."

Annem ve babam çaresizlik içinde başlarını sallamışlardı. "Bayan Larke'nin mükemmel bağlantıları var ama erkek kardeşi yok," demişlerdi. "Genç asilzadelerden oluşan bir çevreye girmeni sağlamayacaksa arkadaşlığın ne faydası var?"

Thea ailesini hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu - onların hırslarının tüm Knight ailesinin iyiliği için olduğunu anlıyordu - ama Arabella ile olan arkadaşlığından asla pişman olmayacaktı. Keşke Arabella, Thea'nın skandalının yaşandığı yıl İtalya'da olmasaydı. Arabella her zaman ne söyleyeceğini bilirdi; asla korkudan donup kalmazdı. O balo salonundaki herkese tepeden bakar, Percy ve Francis'e öyle sert bir cevap verirdi ki, yere yığılıp kalırlardı.

"Sen her zaman çok becerikliydin," dedi Thea parlak bir sesle. "Belki de iki yıl içinde iki çift ikiz sahibi olmayı ayarlayabilirsin." Olumlu bir not aradı. "Ve seni boğazını kesip cesedini bir kuyuya atmakla tehdit etmedi."

Arabella bu bakış açısından pek hoşlanmamıştı. "Aşk için evlenmenin moda olmasına şaşmamalı. Bir erkek karısı üzerinde bu kadar kontrol sahibi olabiliyorken, kocasının bir nebze olsun şefkat hissetmesi güzel olurdu."

"O halde onunla evleneceğim," diye açıkladı Thea ve aniden çarpan kalbinin itirazlarını duymazdan geldi.

Arabella arkasını döndü. "Hayır, yapmayacaksın. Ayrıca, ehliyeti Helen'in adını taşıyor. Eğer sahte bir isim kullanırsan, evlilik geçerli olmaz."

Thea bekledi.

"Ah." Arabella sesi çıkardı. "Evlilik... geçerli olmayacak..."

Yüzünde neredeyse bir gülümseme belirecekti ve Thea da buna karşılık olarak sırıttı. Sahte bir isim kullanarak bir adamla evlenmek gerçekten de korkunç bir numaraydı ama bu onun Yaramazlık Kuralları'na uyuyordu. Birincisi, birkaç iyi amaca hizmet ediyordu: Arabella'yı korkunç bir evlilikten kurtarmak, dikkatleri Helen'den uzaklaştırmak ve umarım broşürünün parasını ödemek için fon sağlamak. İkincisi, güçlü ve kötü niyetli olduğunu kanıtlamış bir kontu kandırmaktan çekinmiyordu. Üçüncüsü, neden bir ya da iki haftalığına sahte bir kontes olarak hayatın tadını çıkarmasındı ki?

"Benim üzerimde hiçbir yasal hakkı ya da kontrolü olmayacak," dedi heyecanla. "Helen dönene kadar sadece rol yapmam gerekiyor."

"Ve babam bir yüzyıl boyunca kin tutabilir, bu yüzden Luxborough bana bir daha asla evlenme teklif edemez."

Thea odanın içinde dans etti. "Ve eğer onun parasının bir kısmını kendime yönlendirebilirim..." Aklına bir fikir geldi. "Belki de onun korkunç sırlarını açığa çıkarırım ve sessizliğim için binlerce dolar öder."

"Yine de bir kontu kandırmak. Hatta muhtemelen bir *konttan* çalmak ya da ona şantaj yapmak." "Oh, kimin ? O sadece bir adam ve pek de hoş biri değil."

Bu. Onun için vicdanımı rahatsız etmeyeceğim. Siz de rahatsız olmamalısınız. Ne de olsa boğazınızı kesip cesedinizi bir kuyuya atmayı planlıyorsunuz."

Arabella sabırla, "Hayır, değil," dedi. "O kısmı sen ."

Thea burnunu çekti. "benim uydurmuş olmam doğru olmadığı anlamına gelmez." "Bu çok tehlikeli, Thea."

"Hiç de değil." Orkidelerden bahsederken Lord Luxborough'nun yüz hatlarının nasıl yumuşadığını düşündü. Yanındaki sıcak sertliği. "Eminim Lord Hazretleri tüm o hırıltıların altında bir hece şerbeti kadar tatlıdır."

"Ve eminim öyle değildir. Eğer senin yasal olarak karısı olduğuna inanıyorsa, o zaman-" Arabella boğazını temizledi. "Evlilik haklarını talep edebilir."

"Um. Evet. Mirasçılardan bahsetti."

İri bedeni, Bayan Burton'ın kütüphanesindeki gravürlerde olduğu gibi onunkini örtüyordu. Çiçeği kavrayan büyük elini hatırladı; ona karşı bu kadar nazık olur muydu? Ona da dokunabilir miydi? O siyah, kıvrık saçlar, o yaralı yüz, o geniş omuzlar... Ve sert görünümlü ağzı, belirgin dudaklarındaki küçük yarım gülümseme...

Thea daha önce de öpülmüştü ama sadece Percy Russell tarafından, onun da iffetli öpücükleri en iyi ihtimalle tahammül edilebilirdi. Tüm ailesinin iyiliği için ondan hoşlanmak için çok çabalamıştı ama Percy'nin yanında kendini hep garip hissetmişti, sanki çok fazla kolu varmış gibi. Kontun yanında, kokusunu alacak kadar yakınında durduğunda bile, kendini garip değil... doğru hissetmişti.

"Geçersiz evlilik sadece Helen sağ salim evlenip dönene kadar sürecek, en fazla bir ya da iki hafta," dedi Thea. "Eğer yaklaşırsa çılgılık bayılacağım. Ya da *ona* aylık kurslarım olduğunu söyleyip korku içinde kaçmasını sağlarım."

"Ama o tuhaf ve münzevi biri. Onun hakkında söylenenler."

"Hayır. Daha fazla söylenti dinlemeyi reddediyorum."

Arabella kaşlarını kaldırdı. "Eğer duyulursa hakkınızda çıkacak yeni dedikodulardan bahsetmiyorum bile."

Thea, "Ama Luxborough sosyeteden uzak durduğu için bunun duyulmasına gerek yok," diye karşı çıktı. "Ayrıca, Ventnor ve Luxborough'nun bunu örtbas edeceğinden eminim. Sıradan bir tüccarın kızları tarafından alt edildiklerini asla kabul etmezler. Doğru, evli bir çiftmişiz gibi davranmamız tüm kuralları çiğneyecektir ama böyle bir durumda kimse adabı umursayamaz."

Arabella düşündü. Thea neredeyse onun düzinelerce hamle öncesinden sonuçlarını ve sonuçlarını düşündüğünü görebiliyordu.

"Bu plan hatalı," diye sözlerini tamamladı.

Thea, "Bunu bir oyun olarak görmeliyiz," dedi.

Sonunda. Bugün her şey değişti. Amaçsız ve korkuyla geçen üç yalnız yılın ardından Thea'nın bir amacı ve planı vardı. Bu macerayı yaşayacak, biraz para bulacak, broşürünü yayınlayacak ve hikayesini anlatacak ve birkaç hafta içinde eve dönüş yolunu bulacaktı.

Arabella başını sertçe salladı: Karar verilmişti. "Güvenliğin için sana eşlik etmesi için bir uşak göndereceğim ve sen de bana her gün mektup yazacaksın. Paraya ihtiyacın var mı?"

"Maaşımdan birkaç poundum var."

"Her zaman yanınızda taşıyın. İsteddiğiniz zaman kaçabilmeniz için kalışlarınıza para dakin."

"Çorap giyme alışkanlığım yok." "O zaman etek uçların. Bunu hala sevmiyorum."

"Beni durduramazsın," dedi Thea sessizce. Riskliydi ama Arabella'dan çok onun için daha iyiydi. "Ve hiç de çekici biri değil. En kötü ne olabilir ki?"

"Boğazınızı kesebilir ve cesedinizi bir kuyuya atabilir."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor, değil mi?" Thea Arabella'nın elini okşadı. "Tek bir cesur hamleyle seni, Helen'ı ve kendimi kurtaracağım. Ben gerçekten de parlak kurdeleli bir şövalyeyim."

"Aman Tanrım."

Thea sırtıttı. "Şimdi, Lord Luxborough'ya sabah onunla evleneceğimi bildiren bir not yazmama yardım et."

T Papaz ertesi sabah erkenden kapısını açtığında, tıraş olmamış, gözleri kan çanağına dönmüş ve şeri kokan kapısının önünde bir düğün partisiyle karşılaştığında bunun son derece kuraldışı bir durum olduğunu söyleyerek itiraz etti. İlk başta, ruhsat konusunda tartıştı ve kurallar gibi sinir bozucu, önemsiz şeyler hakkında sızlandı, ama Rafe onu Dartford Piskoposu'ndan bahsederek susturdu ve Bayan Larke'in buyurgan sabırsızlığı gerisini halletti. Tartışma boyunca Rafe'in mavi bir pelerin ve at arabası elbisesine sarınmış sahte gelin adayı esnedi ve gözlerini ovuşturdu.

Anlamsız yeminler ya da evrak işleri sırasında kimse kıkırdamadı ve kısa süre sonra Rafe geçersiz bir evlilik cüzdanına sahip oldu. İşi biten papaz evine girdi ve kapıyı çarparak çıktı. Bayan Larke onun peşinden giderken, Rafe de yüklü arabayı beklemek üzere yola doğru ilerledi.

"Bu kadar hızlı yürümek zorunda mısın?" Thea arkasından seslendi.

Omzunun üzerinden ona baktı. Pelerininin kapüşonu geriye itilmişti ve sabah sisi kestane rengi saçlarında damlacıklar halinde toplanmıştı.

"Ben böyle yürüyorum," dedi ve yürümeye devam etti.

"yürümemi zorlaştırıyor," diye yakındı. "O zaman yapma."

"Ama insanlar böyle yapar."

"Ben insan değilim."

Birkaç adım daha atarak sarmaşıklarla çevrili kapıya vardı ve yol kenarında volta atmaya başladı. Thea da ona katıldı ve nemli saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Artık tamamen uyandığı için gözleri parlaktı ve bahçesinde açan peygamber çiçekleri kadar maviydi.

Kahretsin. Yanlış hesaplamıştı. Dikkatini planının pratik ayrıntılarına veren Rafe, Thea Knight'ı gerçek bir kadın olarak görmeyi başaramamıştı. Teni yumuşak, gülüşü yaramazlık vaat eden ve kıvrımları ayak bileklerinin kesinlikle en ilginç özelliği olmadığını vaat eden bir kadın. Nasıl bir kadın olduğunu bile düşünmemişti.

Artık ona sahte kontes diye hitap ediyordu. Ne "Thea" ne de "Helen" kabul edilebilirdi ve böyle bir şey olmadığı halde ona "leydim" demeyecekti.

Ona ne isim verirse versin, kontrolünün kolay olmayacağından şüpheleniyordu. Aksini varsaymak ne kadar da beceriksizceydi. Sakin bir şekilde itaat etmeyecekti ama tartışmayacak ya da kandırmayacaktı da. Kızdıracak, kandıracak ve eziyet edecekti ve Rafe bir şekilde hayatta kalmak zorunda kalacaktı.

Rafe'in hatırlayabildiği kadarıyla henüz başlamamış bir tartışmaya devam ediyormuş gibi, "Gerçek şu ki, daha yeni evlendik," dedi. "Yani bizim için de-

"Gerek yok." "Ama ben senin karınım."

"Bu da daha fazla tartışmayı gerektirmiyor."

"Ve bir de kontes." Arsız bir gülümsemeyle, etekleri etrafında salınarak düzgün bir pirouette yaptı. Kahverengi yarım botlar büyüleyici ayak bileklerini örtüyordu ama adam çoraplı, biçimli baldırlara bir an göz attı. "Heyecan verici değil mi?"

Rafe gözlerini onun bacaklarından kaçırdı.

"Hayır." "Kont olmak heyecan verici mi?"

"Hayır."

"Ama kontes olmak heyecan verici olacak." "Pek olası değil."

"Bir sürü yeni elbisem olacak."

"Bir tane bile yok."

"Ama yapmalıyım." Ona kibirli bir bakış attı. "En iyi kontesler çok zariftir."

"En iyi kontesler çok sessizdir." "Ama-"

"Hiç konuşmazlar."

"Oh."

Yolun sonundaki sisin içinde bir şekil belirdi. Bu onun lanet olası arabası olsa iyi olurdu. Thea'yı arabaya bindirip yanından geçecek ve onunla bir daha asla konuşmayacaktı.

Papazın evinde, Bayan Larke'ın papazın karısıyla sohbet ettiğini gördü. Rafe bile Bayan Arabella Larke'ı duymuştu, adı çıkmış gururlu mirasçıyı. Thea böyle bir hanımefendinin dostluğunu nasıl kazanmıştı? Bayan Larke

Dalkavuklara katlanacak ya da kolayca kandırılacak bir tip gibi görünmüyordu ve Thea'nın skandalı her saygın bayanı uzak tutmalıydı.

"Şimdi, şüphelerim var," dedi Thea, "ama annem ve babam her zaman bir unvanın dünyadaki en iyi şey olduğunu söylerlerdi."

"Tebrikler Kontes. Bir dakikayı hiç konuşmadan geçirdiniz."

Kaşlarını çatı. "Bana bu şekilde hitap etmenin doğru olduğunu sanmıyorum." "Size istediğim gibi hitap edebilirim."

"Elbette, çünkü siz bir *kontsunuz*. Yani bir unvanınız olduğu için mutlu olmalısınız."

"Hayır."

"Ama-"

"Ben beş oğuldan üçüncüsüyüm. Kont olmayı ne bekliyordum ne de istiyordum. En büyük kardeşim John mükemmel bir adam ve mükemmel bir konttu ve eğer adalet olsaydı asla ölmezdi."

"O zaman sıradaki kardeşin-"

"Philip korkunç bir adamdı ve eğer adalet olsaydı asla doğmazdı. Ama eğer adalet olsaydı, unvan beni atlar ve Parlamento Üyesi olan ve mükemmel bir kont olacak olan diğer kardeşim Christopher'a giderdi. Bu çok saçma bir sistem."

"Ama siz bundan faydalanıyorsunuz."

"Bu da benim ne demek istediğimi kanıtlıyor," diye mırıldandı.

Ayrıca, babası ve kardeşi John gibi daha değerli adamlar bu unvana sahip olabilmek için ölmek zorundayken, bu unvanı bir fayda olarak göremezdi.

Kadın sessizliğe gömüldü ve Rafe arabanın işkence edercesine yavaşça yaklaşmasını izledi. Tekrar konuşmaya başlaması ne kadar sürer? On, dokuz, sekiz-

"İyi bir kont musun?" diye sordu.

"İyi' yetkin, ahlaklı ya da terbiyeli anlamında mı?"

"Bunlardan herhangi biri."

"Hayır."

Rafe'in umurunda bile değildi. Bir asilin amacı Lordlar Kamarası'nda hükümet etmektir ama siyaset onu aşıyordu. Bütün o *insanlar*. Bütün o *konuşmalar*. Planlar ve hırslar, politikalar ve talepler. Şunu oku. Şunu dinleyin. Burayı imzalayın. Şuraya oy verin. Christopher ise daha fazla iş yapabileceği Avam Kamarası'nda milletvekili olarak mutlu olduğunda ısrar etti.

Ve Rafe daha da kötü bir kont olmak üzereydi. Bu geçersiz evlilikten para kazanır kazanmaz, aristokratların asla yapmadığı bir şeyi yapacaktı: bir iş kurmak. Bu fikir bile tek başına kibar bir titreme depremini tetikleyebilirdi.

"Earl okulunda da cazibe , değil mi?" Thea biraz sert bir sesle söyledi.

"Cazibe, insanların kendilerini sevmesini sağlayarak kendini sevdirmektir ve kimsenin benden ya da kendisinden hoşlanıp hoşlanmaması umurumda değil."

"Ama nasıl olur da insanların seni sevmesini istemezsin?" "İnsanlar benden hoşlanmazsa, benimle konuşmazlar." "Ve sanırım sen de kimseden hoşlanmıyorsun."

"Tam tersine. Benimle konuşmayan herkesi severim."

Başını eğdi, düşünüyordu. "Peki ya toplum?"

"Toplum mu? Bir sürü lanet kuş gibi cıvıl cıvıl konuşan insanları mı kastediyorsun? Dışarıda koca bir harikalar dünyası var ve hiçbir anlamı olmamasına rağmen önemsiz endişeleri, hava durumu, ayakkabıları, atları hakkında gevezelik ediyorlar."

Hiç anlamı yok, diye düşündü Rafe, gözlerini yaklaşan arabaya dikerek. Birinin karısı yine de aklını yitirecek ve ölüme at sürecekti. İnsan yine de avını avlayan vahşi bir hayvanın saldırısına uğrayabilirdi. Birinin kardeşleri yine de kazalarda ve savaşlarda ölecek, böylece gezgin bir botanikçi bir konta dönüşecekti. Katharine'in kahkahasını bir kez daha duymayı arzulayabilir, ağabeyinin sakın bilgeliğini dileyebilir ya da babasının kötü şakalarının anısına gülümseyebilirdi ama dünyaya bu konuda sızlanmanın bir faydası olmazdı. Neşelenmek ya da şikâyet etmek, umursamak ya da umursamamak hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Ve toplumun onun hakkındaki söylentileri tekrarladığını, yüzüne bakıp ürperdiğini, Katharine hakkındaki gerçeği görmezden geldiğini ve sonra da malikanesinin huzur ve sessizliğini tercih ettiği için onu eleştirme küstahlığını gösterdiğini unutmamak gerekir.

"Böyle küçük şeyleri tartışmak dünyayı ve kendini anlamanın bir yoludur," dedi Thea, rahatsız edici bir nezaketle. "Başkalarıyla bağlantı kurmanın. İnsanlar bunu yapar."

Rafe ona ters ters baktı. "Ben insan değilim."

Sonunda, merhamet göstererek, Rafe'in uşığı ve atının eşlik ettiği araba geldi. Arabaya binen esmer, geniş omuzlu bir yabancı da arabacı atları durdurmadan önce çevik bir hareketle aşağı atladı.

"Sen." Rafe yabancıya yaklaştı. "Kimsin ve neden benim arabama biniyorsun?"

"Bu Gilbert," dedi Bayan Larke, Rafe'nin yanında belirerek.

Adam Gilbert'ı selamladı ve bavulları kontrol etmek için döndü. Thea onunla sohbet etmeye daldı.

"Leydi Luxborough'nun uşığı," diye ekledi Bayan Larke. "Eskiden şampiyon bir boksördü."

"Boksör ya da başka türlü birihtiyacı yok." "Onun yanında kalacak. Ona zarar gelmeyeceğinden emin olmak için."

"Ona ne zarar gelebilir ki?"

"Hiçbiri. Çünkü Gilbert bunun olmayacağından emin olacak."

Bayan Larke onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. Gözleri bir kez bile adamın yaralarına kaymadı. Gerçekten etkileyiciydi: İlk bağıta bakmak doğal bir insan içgüdüsiydi. Yine de bir gece önce, Rafe'in Thea'nın onu kurtarmak zorunda kalacağı kadar korkunç bir gelecek çizdiği o dayanılmaz görüşme sırasında bile Bayan Larke'in zarif tavırları hiç bozulmamıştı. Yüzü bir maskeydi; Rafe bunu dayanılmaz buluyordu.

Ayrıca kendisinden korktuklarını bilmek de dayanılmazdı. Bayan Larke'a yönelttiği tehditler göz önüne alındığında bundan şikâyetçi olamazdı. Genç kadınlar için, evlendikleri yabancından başka kimseyi tanımadıkları uzak malikânelere paketlenmek yeterince korkutucuydu. Gözü pek, pervasız Katharine bile babasının onu evlendirme planlarından korkmuştu, bu yüzden Rafe'le Atlantik'i geçmek tercih edilebilir görünmüştü.

Verdiği en kötü karar.

"Ona zarar gelmeyecek," diye tersledi.

Bayan Larke sakince, "Endişelenmemem büyük bir ihmalkârlık olurdu," dedi. "İlk eşiniz hakkındaki hikâyeler göz önüne alındığında."

Rafe en kötü bakışlarını ona çevirdi. Kadın irkilmedi.

"Hikâyeler, Bayan Larke?"

"Kasıtlı olarak kalın kafalılık ediyorsunuz lordum." "Öyleyim."

"Bazıları onu zehirlediğini söylüyor. Diğerleri onu büyüyle öldürdüğünü söylüyor."

Cevap vermek için çenesini açmak zorunda kaldı. "Beni hayal kırıklığına uğrattınız, Bayan Larke. Bana başkalarının hikâyelerini dinlemeyecek kadar zeki görünüyorsunuz."

"Akıllı bir insan her zaman dinler. İnsanlar anlattıkları hikayelerle kendilerine ihanet etme eğilimindedirler."

Lanet olsun, çok yorucuydu. Sahte gelininin talepkâr arkadaşıyla zekâlarını ya da bakışlarını karşılaştırmaya çalışarak gününü boşa harcamayacaktı.

"Ona zarar gelmeyecek," diye tekrarladı.

Bayan Larke Thea'ya baktı ve yüz ifadesi hafifçe yumuşadı. "Düşüncesiz olabiliyor. İnsanları kurtarmaya çalışma eğilimi, kurallara karşı bariz bir saygısızlığı ve başkalarının saçmalıklarını görme yeteneği var. Eğer bir kayanın üzerinde tek başına kazaya uğramış olsaydı, onu eğlendirecek bir şeyler bulurdu. Onun şakacılığını aptallıkla karıştırmayın."

"Tavsiyeniz gereksiz."

"Hizmetçisine karışmayacaksın. Bana her gün yazacak ve sen de buna izin vereceksin. Ve ilk ay boyunca, sen-" Kısa bir süre durdu, sonra anlamlı bir şekilde başını salladı ve eliyle bir yuvarlanma hareketi yaptı.

"Ne yapmayacağım, Bayan Larke?"

Bayan Larke iç çekmedi ama iç çekmiş gibi bir izlenim verdi. "Yine lordum, kasıtlı olarak kalın kafalısınız."

Onun yanından geçen Thea vagonun penceresinden bakıyor, Gilbert'a neşeyle içerideki bitkilerin yol arkadaşı olduğunu söylüyordu. Rafe, Thea'nın böylesine sert ve sadık bir arkadaşı olduğu için garip bir şekilde memnun hissetti.

Yine de Thea'yla yatmak bir yana, onunla konuşmaya bile niyeti olmadığını açıklamakta zorlanıyordu. Bu ince bir çizgiydi: Thea'ya gerçek bir evlilik talep etmesi için hiçbir neden vermezken, onun Helen ve dolayısıyla gerçekten karısı olduğuna inanıyormuş gibi davranmaya devam etmek.

"Bir ay boyunca ona dokunmayacağım," dedi.

Bayan Larke başıyla onayladı. Rafe başka bir şey söylemeden arabaya doğru birkaç adım attı ve kapısını çekerek açtı. Thea son kez vedalaştı ve ona katıldı.

"Bayan Larke'ı nereden tanıyorsunuz?" diye sordu aniden.

"Winchester Bayanlar Akademisi'nde tanıştık." Thea dudağını ısırdı. Helen değil de Thea olarak cevap verdiğinden şüphelenmişti. "Bay Larke Arabella'yı daha ağırbaşlı olması için boşuna oraya göndermişti. Ailem de beni biraz daha cila kazanmam için gönderdi."

"Ve soylu hanımlarla tanışmak için, sanırım. Sosyal tırmanıcılar için çok eski bir taktik."

Gözlerini kısmıştı. "Sanırım ailemin hırsını küçümsüyorsunuz, gerçi bu sadece toplumumuzun talep ettiği bir şey."

Rafe omuz silkti. "Eğer insanlar üst sınıfa katılmanın bu kadar zahmete degeceğine inanacak kadar aptallarsa, bu onların sorunu."

"Sanırım insanlar her zaman sahip olamayacakları şeyleri isterler," dedi. "Siz değilsiniz elbette, çünkü siz insan değilsiniz."

"Hayır." Arabaya binmesine yardım etmek için elini uzattı. "Arabanız bekliyor, Leydi Luxborough."

"Leydi Luxborough," diye tekrarladı büyük bir neşeyle ve eldivenli elini onunkinin üzerine koydu, sıcak ve canlıydı. Adam şaşkınlıkla bunun ilk dokunuşları olduğunu fark etti. Kadın hafifçe güldü ve kahkahası bir elektrik yükü gibi adamın eline ve koluna yayıldı. "Lord ve Leydi Lucks-bor-ough. Size 'Lucky' mi diyorlar?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, öyle değil."

Kadın arabaya adımını atarken yine güldü. Hâlâ onun sıcaklığını ve ağırlığını hissederek gitmesine izin verdi ve pelerinini ve eteğini düzenleyip arkasına yaslanıp keyifle etrafına bakmasını izledi. Battaniyelerinin yanı sıra bir sepet yiyecek ve içeceği ve orkidelerin arkadaşlığı vardı.

Kadın ona gülümsedi. "Gilbert benimle arabada değil at sırtında seyahat edeceğinizi söyledi."

"Bitkilerin sohbetini benimkinden daha teşvik edici bulacağınızı söyleyebilirim."

"O kadar da kötü değilsin," dedi neşeyle. "Seninle konuşmaktan neredeyse zevk alacağım."

Onunla birlikte seyahat edebileceğini düşündü. At sırtında olmaktansa arabada olmak daha rahat olurdu. Sohbet edebilirlerdi ya da etmezlerdi. Kadın saçma sapan şeyler söyleyebilir, o da eğlenmiyormuş gibi yapabilirdi. Sadece ona bakabilirdi.

Rafe geri çekildi, arabanın kapısını çarparak kapattı ve atına doğru öyle bir hamle yaptı ki ürkmüş yaratık ürküp kaçtı.

Gece için bir handa durduklarında Thea, bir ^{günlük yolculuğun} Lord Luxborough'nun mizacını pek iyileştirmedini gözlemledi. Thea'ya başını bile sallamadan adamlarını arabayla ilgilenmeleri için bıraktı ve içeri girdi.

Hancı Kont'a şöyle bir baktı ve onu "Lordum" diye selamladı. Luxborough kaşlarını çatarak kendisinin Bay Cross olduğunu, Bayan Cross'la birlikte seyahat ettiğini söyledi ve ayrı oda talep etti. Hancı itiraz etmeye başladı ama sakinleştirici bir bakışla, eğer lord hazretleri, yani Bay Cross beklemekte sakınca görmezse, birkaç oda bulabileceğine ikna oldu.

Luxborough, "Biz özel salonda bekleyeceğiz," dedi ve doğruca oraya yürüdü.

Hancı peşinden koştu. "Korkarım dolu, lordum, yani Bay Cross. Görüyorsunuz, küçük bir parti-"

"Onlara dışarı çıkmalarını söyle."

Luxborough kapıyı açtı ve dehşet içinde donakaldı. Thea içerideki dehşeti görmek için aceleyle onun yanına gitti. Gerçekten de bir dehşet: dört kadın ve iki çocuk, neredeyse hepsi ağlıyordu.

"Bu da ne böyle?"

Kont hancıya öfkeli bir bakış fırlattı, sanki adam sırf kendi rahatsızlığı için kadınları ağlatmak için çimdiklemişti. Sonra çocuklardan biri, gözlerini Luxborough'ya dikerek, "Teyze, Şeytan bizim için geldi!" diye bağırdı ve kulakları tırmalayan bir çığlık attı.

Luxborough kapıyı çarparak kapattı.

"Bir tür trajedi, lordum, yani Bay Cross," diye fısıldadı hancı. "Salona paraları yetmiyor ama kimseyi üzmemek için onları oraya koydum. Ağlayan kadınlar insanları yemekten soğutuyor. Bu işin ekonomisi, lordum, yani Bay Cross. Bir adam ekonomisini düşünmek zorunda. Ama lord hazretleri ısrar ediyorsa. Yani, Bay Cross. Efendim."

Hancı Thea'ya endişeli bir gülümseme fırlattı, o da gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı.

Luxborough hırıltılı bir ses çıkardı ve birkaç bozuk para çıkardı.

"Bu senin lanet ekonomin için nasıl? Bu onlar için salonun masraflarını karşılar," dedi sinirli bir şekilde. "Onlara yiyecek ve içecek de gönderin."

Hancı hevesle paraları aldı. "Çok nazıksınız lordum, yani Bay Cross. Şimdi kuyruğumu bir sallayın ve ana meyhanede bir masa hazırlatayım."

Adam telaşla uzaklaşırken Luxborough, "Bir köşede," diye seslendi. "Dikkatlerin üzerimizde olmasını istemiyorum."

Derin bir nefes aldı ve bir omzunu ovuşturdu.

Thea çekingen bir tavırla, "Çok nazıksınız," dedi.

"Çocukları korkuttuktan sonra en azından bunu yapabilirdim." Durduklarından beri ilk kez ona baktı, ifadesinde şaşırtıcı bir mizah parıltısı vardı. "Ama kayıtlara geçsin ki kadınlar beni görmeden *önce* ağlamaya başlamışlardı bile."

"Aslında seni gördüklerinde ağlamayı kestiler." "O benim," diye asık suratla kabul etti. "Neşe getirici."

Ancak beklenmedik neşesi meyhanenin kapısında kayboldu. İçerisi bira içen gürültülü yolcularla doluydu. Hava pipoların dumanından tütüyor, yahni ve gezgin kokularıyla yoğunlaşıyordu.

"Bu cehennem." Luxborough ensesine masaj yaptı. "Bunlar *insanlar*. Bu *konuşma*."

"Burası normal bir taverna," diye belirtti Thea. "Ve utangaç görünmüyorsun." "Utangaç . İnsanlar beni yoruyor." Odaya doğru başını salladı. "Unut

ateş ve kükürt. Cehennem, tatsız yahni, sıcak bira ve birbirlerinden başka hiçbir şeyleri olmamasına rağmen eğlenmeye kararlı gürültücü İngilizlerle dolu havasız, dumanlı bir meyhanede sonsuza kadar sıkışıp kalmaktır." Ona yandan bir bakış attı. "Ama oraya yalnız gidemezsin, değil mi?"

"Hayır."

"Doğru. Cehennem."

Başını sallayarak kalabalığı yarararak hancının kendilerine bir duvar dibinde masa açtığı yere doğru ilerledi.

Oturur oturmaz hizmet eden bir kadın onlara yiyecek ve içecek getirdi. Aç olan ve yalnız yemek yemediği için mutlu olan Thea, Luxborough'nun düşünceli bakışlar fırlatan yeni kışkırtıcı tavrına rağmen konuşmayarak minnettarlığını gösterdi.

Tabakları boşalır boşalmaz garson -belki de ekonomik durum nedeniyle onlara özel ilgi gösteriyordu- masalarını hızla topladı ve içeceklerini yeniden doldurdu, ardından Luxborough aniden, "Kız kardeşiniz," dedi.

Thea'nın eli sarsıldı ve şarap masanın üzerine döküldü.

"Kız kardeşim mi?" diye ciyakladı, dökülenleri silmekle meşguldü. "Dorothea, sanırım onun adı."

"Ah. Evet. Thea. Doğru."

"Söylentilere göre soyluları baştan çıkararak birini evliliğe ikna etmek için bir plan geliştirmiş," dedi. "Ama bunu bir seferde birden fazla kişiyle denedi ve onlar da bunu öğrendi."

Ne kadar da özlü konuştu, diye düşündü Thea ve kalan bir şarap damlasını dürttü.

"Peki hikâyenin tamamı nedir?" diye sordu.

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Hikâyeyi dinlemek ister misin?" "Ben de öyle dedim."

Oh. Sadece Arabella ondan hikâyeyi istemişti. Sıcak bir zevk şarap gibi içine yayıldı ve yaklaşımını düşünmek için arkasına yaslandı. Kendi hikâyesini sanki başka birinin başına gelmiş gibi anlatmak ne kadar tuhaftı. Hayır-evet! Broşüründeki anlatıcı gibi olacaktı, Thea Knight'ın değil, kahramanı Rosamund'un hikâyesini anlatacaktı.

", " dedi. "Size güzel bir kızın hikâyesini anlatacağım."

"Winsome?" Adam ona şüpheyle baktı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum."

Bunu hiç düşünmemişti. Cazibeli olmak genç kızların sahip olduğu şeylerden sadece biriydi.

"Thea nasıl?"

"Çünkü o biraz kazanır, biraz kaybeder."

"Sorduğum için özür dilerim." Kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Çok, çok özür dilerim."

Onun ilgisinden sarhoş olan Thea güldü. "Her neyse," diye devam etti, dramatik vurgu için ellerini kullanarak. "Bu güzel kız bir pikniğe katılıyor ve-"

Ve kollarını sallayarak parmak eklemlerini duvara çarptı. Ahh. Hikayesini bu şekilde anlatamazdı, olduğu gibi sıkıştırılmıştı. Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı.

"Ne yapıyorsun sen?" Luxborough tersledi. ". " "Hikayeyi anlatmak için alana ihtiyacım var."

"Hayır, . Sandalyenizde oturun ve konuşun. Gerçekten çok basit." "Ama yapamam..." Sandalye dizlerinin arkasına battı ve o da daha da geriye itti. "İhtiyacım var-"

"Hey sen," arkasından bir erkek sesi. "O zaman ne yaptığını , ha?"

Thea arkasını döndü ve yan masadaki adamı ittiğini fark ederek utandı.

"Özür dilerim efendim," dedi. "Ama bir hikâye anlatıyorum ve zamana ihtiyacım var."

"İyi bir hikâyeyi severim," dedi adam. "Bu hikaye ne hakkında o zaman?"

"Hikâye yok," diye sertçe seslendi Luxborough. "Sen, adam, arkanı dön. Sen, karıcığım, otur."

Thea ve adam onu görmezden geldi. "Güzel bir genç kız hakkında," dedi Thea. "Oh, güzel bir severim. Ve tiyatroyu. Yıllar önce Bayan Sarah Holloway'i Londra'da izlemiştim. Muhteşem bir aktris. Ne yazık ki kayboldu. Ama yolda geçen bir günün ardından güzel bir tiyatro sahnesini severim."

"Bu tiyatro değil," diye düzeltmek için acele etti Thea. "Ben sadece, şey, ona bir hikâye anlatıyorum."

Ama adam onun hikâyesini de dinleyebilmek için sandalyesini geri çekmeye başlamıştı bile. Bunu yaparken de tüm masanın keyfini kaçırdı.

"Hey, Joe," diye bağırdı masadakiler. "Ne yaptığına dikkat et."

"Biraz yer açın," dedi Joe adındaki adam. "Bu hanımefendi bize bir hikâye anlatıyor. Bu gece biraz tiyatro olacak."

Masadakiler bu haberi büyük bir sevinçle karşıladılar, çünkü onlar da yolda geçen bir günün ardından bir parça tiyatrodan hoşlanıyorlardı.

"Bu hikâye ne hakkında ?" diye sordu içlerinden biri.

Joe adındaki adam, "Güzel bir kız hakkında," dedi. "Kim-" Thea'ya geri döndü. "Bu güzel kıza ne olacak?"

Bir düzine hevesli yüz ona döndü. Yorucu bir yolculukla geçen uzun bir günün ardından bir handa sıkışıp kalmış, eğlenmeye can atan insanlar. Thea, öldürücü bakışlar atan Kont'a bir göz atma riskini göze aldı. O zaman orada her şey yolundaydı.

Yeni izleyicilerine "Bir çift alçak tarafından acımasızca haksızlığa uğradı" dedi.

"Yuh, zavallı şey," dedi insanlar. "O zaman şu hikayeyi dinleyelim."

Sandalyelerini yeniden düzenlemek için ayakları yere sürtünen masalarını geri ittiler. Bu durum diğer müşterilerin keyfini kaçırdı, ancak kısa süre sonra bir hikâye dinleyecekleri haberiyle yatıştılar ve herkes yolda geçen bir günün ardından bir parça tiyatrodan hoşlanırdı.

"Hepiniz ne yapıyorsunuz?" diye sordu hancı, telaşla içeri girerek. "Odamı dağıtıyorsunuz. Ekonomim için iyi değil."

Birkaç müşteri, bu güzel hanımefendinin kendilerine bir hikâye anlatacağını bildirdi.

"Burası içki salonu, tiyatro değil." Hancı çenesini Luxborough'ya doğru salladı. "İnsanlar tiyatro izliyorsa, konuşmuyorlardır. Ve eğer konuşmuyorlarsa, içmiyorlardır. Bu işin ekonomisi, lordum, yani Bay Cross. Bir adam ekonomisini düşünmek zorundadır."

Luxborough cehennemle ilgili daha karanlık mırıldanmalarla birlikte bir avuç dolusu para daha uzattı. "Hepsine içki getir."

Herkesin içkilerini tazelemek ve Thea için yer açmak uzun sürmedi. Luxborough duvara yaslanmış, görünüşe göre bu cehennemi gelişmeye boyun eğmişti ve Thea nasıl devam edeceğini düşündü. Ailesi, pek çok aile gibi, akşamları vakit geçirmek için evde oyun oynamaktan hoşlanırdı ama tek başına oynamak başka bir konuydu.

Tüm bunları başlatan Joe adındaki adam bir sandalyenin üzerine fırlayıp kalabalığı susturduğunda hâlâ nasıl başlayacağını düşünüyordu.

"Dostlar ve yol arkadaşlarım, iyi dinleyin," dedi zengin bir sesle ve kollarını hoş bir dramatik etkiyle salladı. "Bu akşamki tiyatro gösterisinde, bu güzel genç bayan bize güzeller güzeli bir kızın hikâyesini anlatacak

."

"Ooooh," dedi herkes. "Kim zalimce haksızlığa uğradı-"

"Awwwww," dedi herkes.

"Bir çift tarafından." Herkes

"Booooooo," dedi.

"Size 'The Tale Of'u sunuyorum-" Durdu, kollarını havaya kaldırdı ve kaşlarını çatarak Thea'ya baktı. "Adı ne o zaman, bu güzel kızın?"

"Rosamund," dedi Thea.

"Rosamund olabilir miyim?" diye seslendi hizmetli kadın, otuzlu yaşlarında tombul, sarı saçlı bir kadındı. "Her zaman bir aktris olmak istemişimdir. Ve bunu tek başınıza yapamazsınız, bayan."

Thea daha kabul edemedi, kadın odanın önüne gelmiş, kalabalığa reverans yapıyordu.

"Ben Rosamund," diye seslendi. "Ben güzeller güzeli bir kızım" -bir elini alnına bastırdı- "iki alçak tarafından" -iki elini de kalbinin üzerinde birleştirdi- "zalimce haksızlığa uğradım."

Kalabalık yine alkışladı. Thea'nın kendine güveni arttı. Görünüşe göre onları eğlendirmek çok kolaydı.

"Ben de alçak bir düzenbaz olmak istiyorum!" diye bağırان genç bir adam ayağa fırladı ve onu "Ben de!" diyen bir başka adam izledi.

"Elbette," dedi Thea, çünkü başka ne yapabilirdi ki? "Sen Percy'sin," dedi Percy Russell'a geçici bir benzerlik gösteren zayıf, kumral saçlı olana. "Ve sen de Francis'sin," dedi şişman olana,

saçsız olan. "Ve unutmayın, siz kibirli, alçak ve çok ama çok namussuzsunuz."

İki adam göğüslerini şişirip kalabalığın tezahüratları arasında kasıla kasıla yürürken Thea, Lord Luxborough'ya ve onun kötü bakışlarına geri döndü.

"Söz konusu üçkağıtçılar Percy Russell -Lord Ventnor'un en küçük oğlu; sanırım kız kardeşiyle evlendiğiniz için onu tanıyorsunuz- ve Francis Upton, Baron Bairstow'un varisi."

"Bunlar, ah, Thea'nın evlenmek için tuzağa düşürmeye çalıştığı söylenen iki kişi," dedi.

Ona uyarıcı bir parmak salladı. "Sadece dinle."

Joe adındaki adam sandalyesini bir kenara koydu ve Thea'nın sandalyeye tırmanmasına yardım etti. Heyecanlı bir bekleyişle kendisine dönen yüzlere baktı.

Hikayesini dinlemek için bekliyorum.

Bir oda dolusu insan Thea'ya en son Lord Ventnor'ın balo salonunda bakmıştı. Şimdi, susturulduğu, üzerine konuşulduğu, gönderildiği üç yılın ardından, insanlar onun hikayesini duymak istiyordu.

Boğazını temizledi ve gülümsedi. "Şimdi herkes Rosamund'un hikayesini dinlesin, güzel bir genç kız-"

"Bu da ne demek oluyor?" diye araya girdi Rosamund'u oynayan kadın. "Winsome."

"Neden," dedi Thea, "bu biraz kazanırsın, biraz kaybedersin anlamına geliyor."

Hevesli, çakırkeyif kalabalık tekrar tezahürat yaptı. Thea, Luxborough'ya bir gülümseme fırlattı ve hikâyesine başladı.

Rafe başını bir gümbürtüyle duvara yasladı. Bunun sakın bir akşam olması gerekiyordu.

Ama Thea Knight'la değil, o basit bir sandalyede oturup basit bir hikaye anlatamazdı, hem de tüm odadaki herkesi dahil etmeden.

Ve onlar da işin içindeydi! Gerçek bir tiyatrodaki olduğu gibi heyecanla eğlencelerini bekliyorlardı.

Eskiden tiyatrodan hoşlandığını hatırladı Rafe birden. Bunu nasıl unutmuştu? Çocukluğunda ve gençliğinde bile ailesinin ve arkadaşlarının sık sık yaptıkları amatör gösterileri izlemeyi severdi. Bunun büyüğü onu heyecanlandırırdı, hayal gücünün onu ele geçirmesi, gerçek hale getirmesi, böylece oyun bittiğinde kendini kalabalığın ortasında otururken bulduğunda şaşkınlıkla gözlerini kırptırırdı.

Sonra ne oldu? Amerika'da, Katharine'le parasız kaldıkları zamanlarda bile, gezici tiyatro topluluklarının pazar ve panayırlardaki gösterilerini kaçırmamıştı. Ama Katharine'in ölümünden beri tek bir oyun bile izlememişti. Bu basit bir zevkti ama elinden alınmasına izin vermişti.

"Rosamund," diye açıklıyor Thea çakırkeyif seyircilerine, "zengin bir tüccarın cesur ve onurlu kızıdır. Bir gün bir piknikte, iki düzenbazın gizli planlar yaptığına kulak misafiri olur. Dinlemek için çalılıkların arasına saklanır."

"Rosamund" kulak misafiri olduğunu dramatik bir şekilde tasvir etmek için elini kulağının etrafına doladı.

Seyirciler büyülenmişti.

"Bu iki düzenbaz asilzade," dedi Thea, düzenbazlar kasıla kasıla dolaşırken. "Onlar alçaklar, hak ettikleri cezayı almayı hak eden alçak alçaklar."

Kalabalık tezahürat ve yuhalamalarla Thea'nın sözlerini bastırdı. Rafe'nin, Thea'nın neşesinin altında kaynayan öfkeyi anlamak için sözleri duymasına gerek yoktu. Kendini koltuğunda öne doğru otururken buldu.

Kalabalığı sakinleştirdi ve devam etti.

"Rosamund, bu düzenbazların, güzel Leydi Letitia'yı baştan çıkarıp dünyaya anlatarak onu ilk kimin mahvedeceği üzerine bahse girdiklerini duydu."

Canı sıkılan beyefendilerin şüpheli bahisler oynadığı bilinirdi, ama bu kulağa çoğundan daha kötü geliyordu. Percy Russell hakkında çok az şey hatırlıyordu -Rafe Katharine'le kaçtığına Percy hâlâ bir okul çocuğuydu- ama Katharine'in, ağabeyinin bir bahis skandalı yüzünden neredeyse Eton'dan atılacağını söylediğini hatırlıyordu.

"Yüz sterline bahse girerim ki önce hanımefendiyi mahvedebilirim," dedi Percy.

"Yüz sterline göre önce kadını mahvedebilirim," dedi "Francis."

Kalabalıktan gelen yuhalamalar, onları kaba bir örtmece seline teşvik etti.

"Onu kedicikle besleyeceğim!" diye bağırdı biri.

"Onu Bushy Park'ta ziyaret edeceğim!" diye bağırdı diğeri. "Bal yapalım!"

"Fuddle yapacağız!"

"Birleştireceğiz!"

Thea onları düzene sokmak için bıçağını metal bir tankard'a vurdu. Özür mırıldandılar, kalabalık sessizleşti ve Thea devam etti. "Cesur Rosamund, Leydi Letitia'yı uyarması gerektiğini biliyordu."

"Ne alçak herifler bunlar!" diye bağırdı Rosamund. "Leydi Letitia'yı uyarmalıyım!"

"Oh!" diye bağırdı diğer hizmetçi kadın, derme çatma sahneye koşarak. "Ben Leydi Letitia olacağım!"

"O zaman biralarımızı kim getirecek?" diye bağırdı biri.

"Kendi biranı kendin getir," diye bağırdı. "Ben artık bir aktris ve hanımefendiyim."

Bunu göstermek için burnunu havaya kaldırdı ve çizmelerle kaplı ayak parmaklarından birini zarif bir şekilde işaret etti.

Rosamund'u oynayan kadın, "Sizinle konuşmalıyım, Leydi Letitia," dedi. "Benimle konuşma, tüccar kızı. Ben senin için fazla iyiyim."

Kalabalık yuhaladı ve tısladı. Endişeli görünen Thea ellerini salladı ve "Hayır, hayır" dedi.

Çok fazla, diye düşündü Rafe ve hayal gücüne teslim olarak eriyip gitmesine ve oyunun ortaya çıkmasına izin verdi.

Hayır, hayır. Öyle . Peki, o zaman seni mahvetmelerine izin vereceğim.

CROWD: *[Cheers.]*

Hayır. Rosamund öyle demiyor. bizim asil kahramanımız ve Letitia'yı uyarmalı.

Pekala. Seni uyarmalıyım: O düzenbazların seni mahvetmek için bir planı var. Anlatıcı İki düzenbaz Leydi Letitia'ya yaklaşıp ona kur yapmaya çalıştılar. *[Leydi Letitia'ya giderler ve ellerini tutarlar.]*

PERCY: Güzel bayan, tahterevalli oyunu oynayalım.

FRANCIS: Güzel bayan, keçi yapalım. Beyler. Lütfen.

Beni mahvetmek için bahse girdin. Baştan çıkarılmayacağım.

Alçakların oyunu bozulmuştu! Çok öfkelenildiler ve kimin söylediğini öğrenmek istediler.

Öfkeliyim!

Kimin söylediğini bilmek istiyorum!

LETITIA: *[Rosamund'u işaret eder]* Rosamund'du, tüccarın kızı. ANLATICI Alçak haydutlar intikam almaya yemin ettiler.

İntikam almalıyız!

FRANCIS: Tüccarın kızından intikam! Bwah-hah-hah. *[İntikamımızı nasıl alacağız o zaman?*

Thea etrafındaki kalabalığa baktı. "Zengin tüccar Rosamund'un babası olacak birine ihtiyacımız var."

Kırılmış bir adam ayağa fırladı ve sahnede kasıla kasıla yürüdü. "Ben çok zenginim. Her gün biftek ziyafeti çekiyorum."

Ne yazık ki, bu övünme kalabalığının yuhalamasına neden oldu.

"Hayır, dur," dedi Thea. "Kötü bir adam değil ama çok hırslı biri ve kızı Rosamund'un tüm ailesinin iyiliği için bir soyluyla evlenmesini çok istiyor. Devam edebilir miyiz?"

ANLATICI: Percy intikamını almak için tüccardan kızına kur yapmak için izin ister, bu da tüccarı memnun eder.

Ben bir soyluyum. Kızınızla evlenmek istiyorum.

. Ahoy! Rosamund! Bu asilzade ile kuyruğunu sallat o zaman.

ANLATICI: Rosamund, Alçak Vale Percy'den hoşlanmaz ama babasını memnun etmek ister.

Pekala. Beni baştan çıkarabilirsin.

Hadi güzel bir bob-in-joe oyunu oynayalım.

Hayır! Öyle bir şey . Onu baştan çıkarmadı. Ne? Neden ben onu baştan çıkaramıyorum?

Peki ben neden baştan çıkarılmıyorum? Bekle

ve gör. Sakin ol.

Pekala o zaman.

Anlatıcı: Böylece Percy, Rosamund ve babasını güzel bir baloya götürdü ve Rosamund ve Percy orada dans ettiler.

Kalabalığın şarkı söyleyip el çırparak ritim tuttuğu ve "Percy" ile "Rosamund" un dans ettiği bir ara verildi. Rafe tedirginliği artarak duvara yaslandı. Thea Rafe'nin gözlerini yakaladı ve anlatmaya devam ederken neşeli görünerek omuz silkti.

"Ama Percy'nin babası -büyük bir lord, dikkatinizi çekerim- çok kızgındı!" Durdu. "Çok kızgın olmak için büyük bir lorda ihtiyacımız var."

İki adam öne fırladı, ikisi de yüksek sesle büyük lord olmak için gerekli öfkeye sahip olduklarını söylüyordu. Onlar tartışırken Thea hızla Rafe'in yanına koştu.

"Bu Lord Ventnor," diye fısıldadı. "Ama tam olarak böyle olmadı."

"Öyle değil mi? Beni şaşırtıyorsun."

"Yani, ben-" Kısa bir süre durdu ve dudağını ısırdı. "Thea sadece Francis Upton ve başka bir adamı biliyordu, yani Percy Russell'in bu işe karıştığından haberi yoktu. Kimsenin kafasını karıştırmamak için olayı basitleştirdim."

Rafe onun yanından geçip iki adamın yerde yuvarlandığı yere baktı.

"Hayır," diye kuru bir sesle kabul etti. "Kimsenin kafasını karıştırmak istemeyiz." "Sanırım bu çok iyi gidiyor," dedi.

Rafe cevap veremeden hızla uzaklaştı, kavga eden iki adamı ayırdı, sandalyesine geri sıçradı ve oyun yeniden başladı.

ANLATICI: Lord çok kızdı ve oğlunun Rosamund ile dans etmesini engelledi.

Oğlum! Bir tüccarın kızıyla dans etmeye nasıl cüret edersin!

ANLATICI: Bu noktada, balo salonundaki tüm gözler onların üzerindeyken, Percy yüksek sesle onunla evleneceğini, çünkü onu baştan çıkardığını açıkladı.

Ne? Ama onu ben baştan çıkarmadım.

Beni baştan çıkarmasına izin verilmediğini söylemiştin.

Kesinlikle. Baştan çıkarmadığı halde herkese onu baştan çıkardığını söyledi. *Yalan* mı söyledi yani?

Alçak ^{düzenbaz}, hatırladın mı?

Pekala. Onunla bir kez karşılaştım ve şimdi onu gelinim yapacağım. Hayır, yapmayacaksın.

Oh evet yapacağım.

ANLATICI: Sonra diğer düzenbaz Francis koşar ve- Diğer düzenbaz nerede?

Pardon. Ne oldu?

ANLATICI: Francis herkese Rosamund'u da baştan çıkardığını ve onunla evlenmeye niyetli olduğunu söyler.

Ne? Nasıl oluyor da o baştan çıkarabiliyor da ben

yapamıyorum? Çünkü ben bu işte senden daha iyiyim.

Onu baştan çıkarmadı! Kimse onu baştan çıkarmadı! Bu bir komploydu.

Onların intikamı.

Thea'nın sözleri anlaşılmaz bir sessizlikle karşılandı. Hem oyuncular hem de seyirciler, herkes ona boş boş bakıyordu. Bıkkınlığı her halinden belliydi, tekrar denedi.

"İkisi de tüm topluma, içlerinden birini evliliğe ikna etmek için ikisiyle de ayrı ayrı yattığını *söyledi*," dedi. "Ama yapmadı, görüyorsunuz. Hepsi bir yalandı."

Daha fazla boş surat.

Thea umutsuzca etrafına bakındı. "Onlardan sadece biriyle yatarsa, erkek onunla evlenmek zorunda kalır," diye açıkladı neredeyse çıldırmış bir halde. "Ama *ikisiyle* de yatarsa, o zaman ikisi de onunla evlenmek zorunda kalmayacak, ayrıca mahvolacak ve ona lakaplar takılacak. Anlamıyor musun?"

Sonunda anladılar. Çeneler düştü, omurgalar dikleşti ve seyirciler coşkulu bir yuhalama turuna başladı.

Alçak herifler! Ahmaklar! Hainler! Boooo!

Pully-hawly oyunu oynadık. Bebeğimi taşıyor olabilir. Rankum-spankum oyunu oynadık. Bebeğimi taşıyor olabilir.

Dışlerini kafatasından sökeceğim.

Bağırsaklarını vücudundan ayıracağım.

İki şövalye coşkulu bir sahte dövüşle birbirlerine saldırdılar. Seyirciler alkışladı, diğer oyuncular güldü ve Thea...

Thea bir eliyle ağzını kapatmış, kaybolmuş bir halde izliyordu. Müdahale etmek için hiçbir hamle yapmadı.

"Peki ikimizden biri onunla evlenecek mi?" diye sordu Percy'yi oynayan adam. Thea hiçbir şey söylemedi.

"Bayan mı?" diye sordu diğer . "Kiminle evleniyor? Thea yine hiçbir şey söylemedi.

Thea'nın sessizliği karşısında oyuncular tek başlarına devam ettiler, senaryo çoktan bilinen eski bir senaryoydu. Thea sahnenin gelişmesini izledi, ışığı sönmüştü, sanki hayatı bir kez daha gözlerinin önünde parçalanıyordu.

İlk konuşan Lord Ventnor'ı oynayan adam oldu.

RAB. İkinizle de yattığı için ikinizle de evlenmeyecek. Ve kim bilir daha kaç tane vardı? Bu kadınlar bir kez başladılar mı, asla durmazlar.

Ama ben !

Senin gibi kadınlar hep söyler. Yalan söylüyorlar!

Oğlum ve arkadaşları asla yalan söylemez. Onları tuzağa düşürmeye çalıştın.

Herkes babanın senin bir soyluyla evlenmeni istediğini biliyor. Seni fahişe! Ha ha! O mahvoldu!

İntikamımızı aldık! Ha ha! Booooo. Hissssss.

Peki ya ben? O benim kızım. NARRATOR. *[hiçbir şey söylemez]*

Hey! Hanımefendi! Benim kızım. Ona yardım etmek için bir şey söylemeyecek miyim? Hayır. Hiçbir şey söylemiyorsun. Kalabalığın içinde saklanıyorsun.

Ne?

AKTÖRLER. Ne?

MERCHANT. *[etrafa bakıyor, şaşkın]* Ama o sadece orada duruyor, ile

Bu züppeler iğrenç yalanlar söylüyor. Ailesi nerede? Bu insanlar utanç verici şeyler söylüyor ve o yapayalnız.

Evet, , değil mi?

Seyirciler yüzlerinde şaşkınlık ifadesiyle mırıldandılar ve oyuncular soru dolu bakışlarla birbirlerine baktılar. Bütün salon Thea'nın açıklama yapmasını bekledi. O hiçbir şey söylemedi.

Tüccar rolündeki adam başını kaşdı, yüzü allak bullak oldu. "Ama ben onun babası olmalıyım. Onun yanında durmalıyım. Dişlerini dökmeliyim. Yapmalıyım... Yapmalıyım..."

"Ama sen tanıımıyorsun," dedi Thea usulca. "Kalabalığın arasına saklanıp onu tanıımıyormuş gibi davranıyorsun. Onu orada tek başına bırakıyorsun."

Kalabalık sessizliğe gömülürken, anlayış buz gibi bir Kasım sisi gibi odaya yayıldı.

Rafe öne doğru eğildiğini, çenesinden omuzlarına ve kalçalarına kadar gergin olduğunu fark etti. Babasından başlayarak kafaları duvara çarpmak istiyordu, çünkü Thea'nın *yaşama sevinci* dünyaya verdiği bir armağandı ve onlar bunu ondan çalmışlardı.

İçinde sadece kalbi diyebileceği bir şey ağrıyordu. Hayatı böylesine kötü niyetli ve anlamsız bir şekilde mahvedilen o parlak genç kadın için acıyordu. Onun gibi başını sallayan ve zaten bildiklerini düşündükleri için soru sormayan insanlar yüzünden bu yükü taşımaya devam ediyordu. Ona karşı kurulan komplonun dehası buydu: İnsanlar entrikacı bir kadının bir erkeği kandırmak için kurnazlık yaptığına inanacaktı, çünkü bu insanların her zaman inandığı hikayelerden biriydi.

Ve Rafe de, kendi gözlerine lanet olsun, buna inanmayı seçmişti. Hatta buna o kadar derinden inanmıştı ki tüm planını bunun üzerine kurmuştu. Ama şimdi onu izlerken, doğruyu söylediğinden şüphe edemiyordu.

Yine de, kalbindeki bu yarayla bile alay ediyor, gülüyor ve oynuyordu.

O bir kurtulandı. İnsanlar hayatta kalanlardan bahsederken, savaşta yaralanmış askerleri ve gemi kazası geçirmiş denizcileri, travmasını yüzünde taşıyan Rafe gibi insanları kastederlerdi. Ama kalabalığın arasında yürüyen başka kaç kişi vardı? İşaretlenmemiş, fark edilmemiş, günlük hayatlarına ederken yaralarını saklayan. Cesur bir yüz takınarak, başkalarını rahatlatarak, acılarını bir gülümsemenin altında saklayarak. Tabii ki: Hayat çoğu insana arada bir hoyratça davranırdı. Kim bir noktada kendini kayıtsız bir canavar tarafından parçalanmış gibi hissetmez ki?

Kalabalık huzursuzlaştı, mırıltılar yükseldi ve Rosamund'u oynayan hizmetçi kadın Thea'ya el salladı.

"Hanımefendi?" diye seslendi. "Bana ne olacak peki?"

"Ailen seni kovdu," diye cevap verdi Thea sertçe. "Onların evindeki varlığın küçük kardeşlerinin geleceğini tehlikeye atıyor."

"Ama onlara söylediğimde."

"Size inanmıyorlar. Ayrılmanızı talep ediyorlar. İzole bir kır evinde bir pozisyon buluyorsunuz. Orada hiç arkadaş edinemezsiniz ve asla oraya ait olamazsınız."

"Peki ya biz?" diye sordu düzenbazlardan biri. "Cezamızı nasıl çekeceğiz?"

Thea hiçbir şey söylemedi. Kalabalık öfkeyle mırıldandı ve yer değiştirdi.

"Bayan?" diye ısrar etti diğer düzenbaz. "Cezamızı çekiyoruz, değil mi?"

Thea omuz silkti. "Hayır. Neden yapasınız ki? Sizler zengin soyluların oğullarısınız. Küçük bir skandal olur ama kısa sürede unutulur gider. Hayatınız aynı şekilde devam eder."

Sonra tüccarı oynayan adam, "Peki ya ben?" diye sordu.

"Başka bir kızınız daha var. Belki o aileye yardım etme konusunda daha başarılı olur."

"Bu berbat bir hikâye," dedi ilk adam, Joe adındaki adam. Ayağa fırladı ve volta atmaya başladı. "İyi bir hikâyeydi ama sonra çürüdü. Kahramanın zafer kazanmadığını kim duymuş? Kötülerin cezalarını çekmediklerini kim duymuş?"

Thea hiçbir şey söylemedi.

Homurdanmalar arttı. Kalabalık öfkeyle kıpırdandı. Bazıları ayağa kalktı. Diğerleri masalara vurdu. Bir isyan çıkıyordu.

Rafe ayağa fırladı. Öfkeli yüzler ona doğru döndü ve onun bakışları karşısında sustular.

"Şaka yapıyor," dedi. "Tabii ki hikaye böyle bitmiyor."

"Peki hikâye nasıl bitiyor?" diye sordu Joe adındaki adam. "Bundan sonra ne yapacak?"

"Sıradaki o... o..." Lanet olsun. Bu hikayeyi nasıl bitirdi? "İkisinin de taşaklarına bir tekme atıyor."

Kalabalık tezahürat ve alkışlarla patladı. Rosamund zevkten çılgık atarak kendini neşeyle görevine verirken, düzenbazlar ondan kaçmaya çalışıyordu. Bazı seyirciler de katılmaya karar verdi ve sonra hancı kavgaya karıştı, onlara durmaları için bağırdı, çünkü kırık mobilyalar ekonomisi için iyi değildi, bu yüzden Rafe daha fazla içki için ödeme yaptı ve herkesin sakinleşmesine yardımcı oldu ve kafasını kaldırdığında Thea gitmişti.

THEA serin gece havasını içine çekti. Hanın yanındaki kayın ağaçları, cesur bir yarım ay tarafından aydınlatılan gökyüzüne karşı siluetlerdi. Yola doğru yürüdü ve gürültüsü ve sarı ışık havuzlarıyla hana dönüp baktığında, sanki bir camın arkasından bakıyormuş gibi ürkütücü bir şekilde uzak görünüyordu. Lord Luxborough bundan hoşlanırdı; burada durmayı tercih ederdi ama yine de onun iyiliği için kalabalık tavernaya girmişti. Kendi adına küçük bir fedakârlık. Beklenmedik bir nezaket daha.

Yoluna devam ederken daha fazla kır havası emdi, ciğerlerini doldurdu ama midesindeki boşluğu doldur. Onun nesi vardı böyle? Sonunda hikâyesini anlatmıştı. Yabancılar onun haksızlığa uğradığını kabul etmişlerdi. Elbette biraz tatmin ya da haklı çıkma hissetmeliydi? Oysa tek hissettiği, başka bir kız için duyduğu acıdan başka bir şey değildi.

Etrafındaki tarlalar sessiz ve hareketsizdi, karanlık yoğun ve sonsuzdu. Bir baykuş öttü. Bir rüzgâr eteklerini çekiştirdi. Döndü ve panik içinde, yönünü şaşırmış bir an için hanı gözden kaybettiğinden korktu. Ama işte oradaydı, uzak bir parıltı. Thea geri döndü, pişmanlıkları yanı başında dans ediyordu.

Keşke kendine güvenebilseydi. İçindeki küçük bir ses Percy Russell'ın çürümüş olduğunu fısıldamıştı ama ailesinin yanıldığını söylemesine izin vermişti. Thea, tüm ailesinin iyiliği için üst sınıftan biriyle evlenme fikrine hiçbir zaman karşı çıkmamıştı ama Percy Russell'a kadar bu sadece bir fikirdi ve sonra sevmediği bir adamla evlenme gerçeğiyle yüzleşti. Percy ile birlikte her şey değişmişti, özellikle de annem ve babam; Thea'nın bir vikontun oğluyla evleneceği düşüncesi onları ateş gibi sarmış ve mantıklarını dinlemeyi bırakmışlardı. Ve onları hayal kırıklığına uğratmaktan, tüm aileyi yüzüstü bırakmaktan nefret eden Thea, hoşnutsuzluğunu bastırmaya çalışmış ve Percy'nin ilgisini kabul etmişti, ama önce tartışmadan değil.

Bir sonraki bölümü, yani aptalca şeyler söylemeye başladığı bölümü itiraf etseydi o kalabalık yine de neşelenir miydi? "Neden Bay Percy Russell'ı etkileyip benimle sağlamakla yetineyim ki?" diye terslemişti, "Thea'nın cazibesini artırmaya" çalışan annem yanaklarına renk katarken. "Belki de işleri hızlandırır ve onu baştan çıkarırım. Belki de hepsini baştan çıkarırım." Ama Percy ve arkadaşlarının, onu cezalandırmak için benzer bir fikre kapılacaklarını hiç düşünmemişti.

iyi bir iş. Acı şakalarının geri dönüp onu rahatsız edeceğini ve annemle babamın söylediği tek bir kelimeye bile inanmalarını engelleyeceğini hiç düşünmemişti.

Hanın avlusuna ulaştığında Thea durdu ve derin bir nefes aldı, bir kez daha dünyayla yüzleşmeden önce korkunç düşünceleri bir kenara itti.

Sonra arabaların arasından süzülen gölgeli bir figür gözüne çarptı. Luxborough Kontu'nun arabasında durakladı. Kapıyı hafifçe aralayıp içeride kayboldu.

"Hey sen!" diye seslendi. "Dur! Hırsız!"

Yardım aramak için koştu, bir gözü arabadaydı, bir gözü de bir kutu bitkiyle ortaya çıkan figürdeydi. Hırsız koşarken yine seslendi. Ve koştu.

Ve durdu.

Çünkü yolu uzun boylu, iri yapılı, saçları karmakarışık bir adam tarafından kesilmişti. Kont sakince, "O kutuyu yere bırak," dedi.

Hırsız çevik bir hareketle yana doğru sıçradı. Luxborough ondan önce oradaydı.

Hırsız diğer tarafa doğru geri sıçradı; yolu bir kez daha kapanmıştı.

"Dans etmeyi pek sevmem," dedi Luxborough. "O yüzden o kutuyu yere bırak ve çok hızlı koşarsan belki de canını kurtarabilirsin."

Başını kaldırmış, ay ışığı yara izli yanağına vuruyordu. Thea bir inilti ve kutunun yere çarpma sesini, ardından da hırsızın kaçarken çıkardığı ayak seslerini duydu. Luxborough hemen bitkilerin yanına çömeldi ve onları incelemeye başladı. Thea yaklaşırken başını kaldırıp bakmadı.

"Zarar görmemişler mi?" diye sordu. "Hmm."

"Onu gerçekten öldürür müydün?"

"Hmm?"

"Bazı bitkiler yüzünden bir adamı öldürmekle tehdit ettin."

Luxborough, "Bitkilerin yeri doldurulamaz," dedi. "Yine de o cahil hırsız muhtemelen onları domuzlara yedirecektir."

"Sonra ne olacak?" diye sordu. "Domuzlar elmas mı sıçacaktı?"

Ona bakışlarından birini fırlattı ve her bir bitkiyi, her bir toprak saksıyı şefkatle incelemeye geri döndü. Bir dakika önce bir adamın canını almaya hazır olan eller şimdi sarı bir çiçeği yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi şefkatle kavırıyordu.

"O bitkiler çok şanslı," dediğini duydu Thea usulca. "Onları koruyan ve onlara göz kulak olan sana sahip oldukları için."

Hızlı ve akıcı bir hareketle ayağa kalktı ve kadın ne kadar büyük olduğunu bir kez daha fark etti. Göğsü ve omuzları genişti ve kolları güçlü görünüyordu. Gerçekten de sarılmak için mükemmeldi. Yakınlaşmaya davet etmemesi ne kadar da bencilceydi. Bir kont olarak, ihtiyacı olan her vatandaşa sarılmayı teklif etmek onun vatandaşlık göreviydi.

Ondan başlayarak.

"Orada anlattığın hikâye," diye başladı.

"Gerçek buydu, biliyorsun." Öfkeden sesi çok yüksek çıkıyordu. "Sanırım kız kardeşimin mahvolmuş bir itibar için ağlamasını aptalca buluyorsunuz."

"Hmm?"

"George, birinin sana gülmesinin kötü olduğunu düşünüyorsun. Bir de vahşi bir hayvan tarafından saldırıya uğramayı denemelisin."

"Hmm."

"Affet beni." Gözlerini çiçeklere dikti ve tekrar yukarı baktı. "Bundan bahsetmek kabalık olur."

"Bu kadar belirgin yaraları görmezden gelmenin zor olduğunu tahmin ediyorum."

Arkalarında hanın kapısı açıldı, içerideki gürültü serbest kaldı ve kapı kapandığında tekrar sessizleşti. Han gece için yerleşiyordu ve avlu onlar ve baykuş dışında sessizdi.

"Yine de neden onları görmezden gelelim?" diye sordu. "Yara izleriniz gibi davranmak istemiyorum. Yara izlerimiz bizim hikâyelerimizdir ve hikâyeler anlatılmalıdır."

"Öyleyse benim hikayem de yüzümle uyumlu olacak şekilde korkutucu olmalı."

"Ama hepsi bu." Ona bir adım daha yaklaştı. "Saldırı korkunç olmalı, ama şimdi çok güçlü ve korkusuz görünüyorsun ve keşke nasıl yapacağımı bilseydim... O yara izlerini bir meydan okuma gibi taşıyorsun. Sanki 'Evet, pençeleri kafam kadar büyük vahşi bir hayvanla boğuştum' der gibi. Bu sabah kahvaltıdan önce ne yaptın?"

Adam onun sözlerine aldırımıyor gibiydi, çünkü dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi ve kızın ağzının kenarları da buna karşılık olarak yukarı doğru çekildi. Yara izlerinin çizgileri ay ışığında neredeyse parlak görünüyordu. Onlara zaten alışkın olduğunu fark etti, yine de onlara dokunmayı, geçmişteki acısını hafifletebiliyormuş gibi yapmayı, onunkiler için bir kuruş bile vermiyormuş gibi davranmayı arzuluyordu.

Parmaklarını belinde birbirine doladı.

"Aslında, yüzümün çocukların kaçmasına neden olmasını bir avantaj olarak görüyorum," dedi. "Yine de çığlıkları başımı ağrıtıyor."

Onun kendini küçümseyen şakasından cesaret alan Thea cevap vermeye cesaret etti. "Ve eğer kadınlar seni görünce bayılırlarsa, onlarla konuşmak zorunda kalmazsın."

"Kesinlikle. Yine de bu, yüzükoyun yatan bedenlerinin üzerine basmanın görgü kurallarına uygun olup olmadığı sorusunu gündeme getiriyor."

"Peki ya erkekler?"

"Ah, erkekler." Çenesini kaşıdı. "Sanki kriket maçım yağmur yüzünden iptal olmuş gibi, 'Şanssızlık işte, ne oldu?' gibi neşeli bir şeyler söylüyorlar." Thea güldü, ıssız avluda yalnız bir sestir bu, ama adam gülümsüyordu, azıcık gülümsüyordu ve yeniden birlikte gülümseyebileceği birinin olması hoşuna gitmişti. Sonra gülümsemesi soldu, çünkü gözlerinde sorularla yüzünü arıştırıyordu ve sessizlik karanlık kadar ağırlaştı. İçeri girmeliydi, ama onu terk etmeye hazır değildi, en küçük bir şansları varken bile. tekrar birlikte gülümseyebiliriz.

"Selva çok yoğun," dedi aniden.

"Selva... Pardon? 'Selva' nedir?"

"Tropikal orman. Yaşamla dolup taşıyor. Her şey daha büyük, daha parlak, daha cesur. Bir savaş gemisinden daha uzun yılanlarla, bir insanın avuç içi büyük kelebeklerle karşılaşabilirsiniz. Neredeyse bitkilerin büyüdüğünü görebilirsiniz. Bu kadar çok yaşam varken, ölüm de daha yakındır. Geçmiş yok, gelecek yok, sadece şimdiki zaman var, çünkü insan ölmenin sayısız yolundan kaçınıyor."

Onun ne dediğini anlamaya çalıştı. "Yani insan selvaya girdiğinde oradan canlı çıkamayabileceğini biliyor." Boğazından kahkahalar yükseldi. "Bir balo gibi o zaman."

Kıkırdama olabilecek küçük bir ses çıkardı. "Bütün o zehirli çiçekler. Sizi boğacak sarmaşıklar."

"İnsan yiyen hayvanlar."

"Kesinlikle. Selva'yı her gün Almack'inkine tercih ederim." Durakladı. "Mesele şu ki, tehlikeleri önceden biliyordum. Kız kardeşinin aksine kimse bana ihanet etmedi. Bu da kaybımı daha kolay kabullenmemi sağlıyor."

Adamın sözleri kadının nefesini kesti ve kalbine bir sızı saplandı. Anlamamıştı. Annesi ve babası *onlara* ihanet ettiğini düşünüyorlardı.

Yine de nazik davranıyordu. Tekrar.

Ne yaptığını anlayamadan Thea'nın parmakları çözülmuş ve ilerlemeye başlamıştı. Bir avucunu adamın yaralı yanağına koydu. Adam irkilmedi ya da itiraz etmedi, o da avucunu orada bıraktı. Sakalının kirli sakalları dışında teni kendi teni gibiydi, sıcak, canlı ve yumuşaktı. Bu yara izleri

irkin; onlar sadece onun bir parçasıydı. Diğerk avucunu onun diğerk yanağına koydu ve o cesur yüzü ellerinin arasına aldı.

"Sen sadece bir erkeksin," diye fısıldadı.

Belli belirsiz sıkıntılı bir ifadeyle onu inceledi, sanki daha önce onlarca kez çözdüğü ama yine de anlamadığı bir bulmacaymış gibi. Onun gözlerinin ardında hangi düşüncelerin şekillendiğini sorma hakkına sahip olmayı diledi.

Sonra ellerini kapadı ve yavaşça yüzünden uzaklaştırdı, parmakları onunkilerin etrafında kıvrılırken büyük ve sıcaktı. O kadar yakındı ki, tüm o lezzetli sertlik. Kollarını ona dolayabilseydi, onu göğsüne doğru ekebilseydi... Ah, ona sarılmayı nasıl da arzuluyordu. Biri ona sarılmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Rahatlamak için ona bakıyorsa, belli ki çok uzun zaman! Kendisi için olduğu gibi, onun için de bir amaçtan başka bir şey olmadığını unutmamalıydı. Asla onun arkadaşı olmayacaktı.

Parmaklarını çekerek kurtardı ve kenara çekildi.

"Benden korkmana gerek yok," dedi ellerini arkasında kavuşturarak.

"Arkadaşımı tehdit ettin."

"Asla zarar verme niyetinde değildim. Bu sadece sizi zorlamak için yaptığım bir manevraydı."

"ok kötü bir şeydi." "yle olduğunu söyleyebilirim."

"zgn görünmüyorsun."

Omuz silkti. "Bir şey istedim. Peşinden gittim. Onu elde ettim. Bu durumda, istediğim şey sendin."

İçinden bir heyecan aktı ve onu bastırmak için mücadele etti. Ay ışığı onu nasıl da aptallaştırmıştı!

"Yani, seninle evlenmeyi kabul etmemi istedin, böylece ben Beau Russell"la ve sen de biraz para kazanabilecektin."

"Aynen yle." Bir elini gözlerinin üzerine sildi. "Söz veriyorum, güvende olacaksın."

Kendini yeniden güvende hissetmek ne muhteşemdi. Kendini her zaman güvende hissetmişti, ta ki balo salonundaki o dakikalara, dünyasının altından çekilip alınmasına ve inandığı her şeyin göz açıp kapayınca kadar yok olabileceğini öğrenmesine kadar.

"Bazen benim gibi birinin güvende olup olamayacağını merak ediyorum," dedi. Kaşlarını çattı ve artık onunla konuşmak istemiyordu. "Yorulдум, hayatım

Lordum. Sizin ve bitkilerinizin bu gece rahat uyuyacağınıza inanıyorum."

Thea içeri girmek için arkasını döndü ve ancak üç adım atmıştı ki

-

"Kontes!"

Geri döndü.

"Oradaki insanlar haklıydı," dedi. "Percy ve Francis'in intikamlarını alsınlar."

Fark ettiğinden daha yorgun olmalıydı, çünkü tek düşünebildiği dünyanın böyle işlemediğiydi. Planı aptalca, çok cılız ve umutsuz görünüyordu.

Ama sabah olduğunda kendini yine cesur hissedecekti. Bu yüzden çoktan sabah olmuş ve kendini cesur hissediyormuş gibi davrandı.

"Yapacaklar," dedi.

Sonra, aptalca bir şey yapamadan -kendini onun kollarına atmak ve yüzünü geniş göğsüne bastırmak gibi bir şey- döndü ve içeri koştu.

Ah, Londra. Rafe iki gün sonra Şehrin ticaretle dolu gürültüsünü yarararak geçerken küfürler mırıldandı. Pislik, koku, gürültü, *insanlar*. Londra her zamanki gibi Rafe'i öfkelenlendirmiş, bu da yüzünü insanların itaat etmek için koşuşturduğu bir ifadeye büründürmüştü.

Bu yüzden, Rafe'in hileli evlilik planının suç ortağı olan avukatıyla birlikte, mütevellileri gerçekten evli olduğuna ikna etmeleri ve fonları serbest bırakmaları için anlaşmalarını sağlamaları sevindirici bir hızla oldu. Ama avukat böyle şeylerin zaman aldığını söyledi: Rafe, para kesinlikle onun olmadan önce şüpheleri yatıştırmak için Thea'yı yakınında tutmalıydı.

"Kolayca halledilir," diye tersledi, onun ellerinin ellerinde, avucunun yanağında olduğu anıyı görmezden gelerek. Onu Brinkley End'deki evinin diğer tarafına koyacak, bir daha onu görmeyecek, onunla konuşmayacak ya da ona dokunmak istemeyecekti. Planlarında Thea'ya ve onun bulaşıcı gülümsemelerine yer yoktu.

Yine de Borsa'ya yakın oldukları için Rafe'in içinden gelen bir dürtü, Thea'nın babasını adamın ofisine çağırmasına neden oldu. Tüm planlarına ters düşüyordu, sağduyudan bahsetmeye bile gerek yoktu ama Thea'nın hikâyesi, kendi hırsları uğruna kızını terk eden bir adam hakkında merakını uyandırmıştı.

Bay Knight iri yapılı, parlak giyimli, adımlarında bir sıçrama ve gözlerinde çekici bir kurnazlık olan biri çıktı. Rafe, Bay Knight'a Helen'le evlendiğini söylediğinde - "onunla Warwickshire'da tanıştım...ondan çok etkilendim...bekleyemedim"- adam on yaş gençleşmiş gibiydi.

"Düğmelerim adına! Bizim Helen, bir kontes!" diye tekrarladı adam, sonra alkışladı, güldü ve tekrar alkışladı. Ellerini göğsüne bastırdı ve sanki kendi kendine mırıldandı: "Kız başardı. Hepimiz rahatlayabiliriz."

"Bir kızınız daha var," diye araya girdi Rafe. "Thea, sanırım onun adı?"

Bay Knight başını salladı. "Thea konusunda nerede yanlış yaptığımızı bilmiyorum."

"Skandaldaki o adamların yalan söylemiş olabileceği hiç aklınıza gelmedi mi Bay Knight?"

"Thea'nın sorunu, lordum, her zaman bir yaramazlık peşindeydi ve bu sefer çok ileri gitti. Hiçbir zaman bir kural koyamazdık ama o bunu çiğnemek için bir neden bulurdu. Ama endişelenmeyin lordum, bizim Helen bambaşka biri ve sizin için bir övünç kaynağı olacak. Bayan Larke Helen'i evine davet ettiğinde, onun bir kontla evleneceğini hiç düşünmemiştik." Gözleri parladı. "Ama bu akşam karım ve benimle yemek yemelisiniz!"

Bu mümkün olsa bile Rafe pirana istilasına uğramış bir gölete balıklama dalmayı tercih ederdi. Yüzü de bunu gösteriyor olmalıydı ki Bay Knight aktif bir şekilde geri çekildi.

"Küstahlığımı bağışlayın lordum," diye eklemek için acele etti. "Dayatmayı asla aklımdan bile geçirmem."

"Gelinim ve ben yarın Somersetshire'daki malikaneme dönüyoruz. Evliliğimiz yeni olduğu sürece tam bir mahremiyet istiyoruz." Rafe sesini komplocu bir tonda alçalttı. "İlk bir ay boyunca evlilik *bizim sırrımız* olacak, Bay Knight."

"Düğmelerim adına! Damadım *Kont* ile bir sır."

Bu noktada Rafe'in gitmesi gerekirdi ama onun yerine, "Avukatım anlaşmayı görüşmek istiyor," dedi.

Bu isteğinden haberi olmayan avukatı şaşırmış görünüyordu ama Bay Knight bunu fark etmedi. Büyük kızlarının her biri için, servetini tekrar kaybetse bile korunmak üzere on beş bin sterlinlik bir pay ayırdığını, ama artık evlenme çağında sadece bir kızı olduğunu ve onun da bir kontla evlendiğini anlatmaya başladı!

-Lord Hazretleri otuz binin tamamını alabilirdi.

"On beş bin yeterli olacaktır," dedi Rafe.

Bundan sonrası sıkıcı evrak işlerine kalmıştı ama neyse ki Rafe'in avukatı evrak işlerinden sapkın bir zevk alıyordu ve parayı almak için gerekli düzenlemeleri hızlıca yaptı. Sokağa döndüklerinde, avukat Thea'nın adına, çeyizinin yatırılacağı bir hesap açmayı kabul etti. Rafe gizli olması konusunda ısrar etti: Rafe ona söylemeye hazır olana kadar hanımefendi yeni servetinden haberdar edilmemeliydi. Öğrenirse giderdi ve Rafe onu yakınında tutmak zorundaydı.

Yakındı. Kadının yüzünü kucakladığı anı aklından silkeledi. O kadar da yakın değil, diye kendi kendini azarladı; bu azarı eve dönerken yol boyunca birkaç kez tekrarlamak zorunda kalmıştı.

Londra'nın ona işkence etmeyi henüz bitirmediğini keşfettiği yer.

William Dudley tekrar Rafe'in konağının önündeki sokaktaydı. Aktör daha önce olduğu gibi yırtık pırtık siyah cüppeler giymişti ve saçları darmadağınktı. Büyücülük, zehirler ve Luxborough Kontu'nun ete kemiğe bürünmüş bir şeytan olduğu hakkında çılgınlık atarken parmaklarını pençe şeklinde kıvrıyordu.

Rafe çok ikna edici bir performans olduğunu kabul etmek zorundaydı. Dudley'nin, ülkenin dört bir yanındaki pazar meydanlarında mesajlarını haykıran diğer birçok erkek ve kadın gibi gerçek bir bağınaz olduğuna neredeyse inanabilirdi. Bu çok aydınlanmış zamanlarda üst sınıfların rasyonellikleriyle gurur duymaları çok iyiydi, ama yaygın eğitimin yokluğunda batıl inançlar derinlere iniyordu. Aristokrasi içinde şeytan yarası olan cadı hikayelerinin tifodan daha hızlı yayılmasına şaşmamalı.

Rafe tam önünde durdu. Dudley devam etmeden önce ona özür dileyen bir baş selamı verdi.

"Kötü büyücüye bakın!" diye bağırdı, havayı pençeleyerek. "Masumların üzerine iblis yağdıran o!"

"Bunu daha önce de duymuştum, Dudley," dedi Rafe. "Yeni bir senaryon yok mu?"

Dudley boş sokağa gergin bir bakış attıktan sonra sesini normal bir tona indirdi. "Üzgünüm lordum. Hazırlayacak zamanım olmadı. Lord Ventnor şehre döneceğinizi bilmiyordu ve aceleyle beni çağırttı."

"Umarım size iyi para ödüyordur?"

"Cadıdan sakının! Şeytan'ın işaretini taşıyor!" Dudley çılgılık attı, sonra kaçamak bir bakıştan sonra fısıldadı, "İyi iş, lordum. Bugünlerde bir aktör için zor. Özellikle de yazın, herkes şehir dışındayken."

"Herkes" şehrin sıcağından ve pis kokusundan kaçıp deniz kenarına, şık bir kaplıcaya ya da taşradaki malikanelerine giden üst sınıflardı. O halde Ventnor'un hala şehirden kaçıyor olması talihsizlikti.

"Komşular burada olsaydı seni hapse atarlardı," dedi Rafe. "Sessiz olur musun? Ventnor'un haberi olmayacak."

Aktör, Vikont sanki bir kanalizasyon borusunda gizleniyormuş gibi tertemiz sokağı taradı. "Lord Ventnor her şeyi biliyor. Bana ne yapacağını..."

"Evet, biliyorum," diye iç geçirdi Rafe ve Londra'nın kirini temizlemek için içeri girdi.

RAFE banyodan çıktığında Dartford Piskoposu'nun ön salonda çay içmekte olduğunu öğrendi.

Dahası, uşak ona endişeyle, lord hazretlerinin masasında bir fatura yığınının büyüdüğünü ve bu yığının kontesin oturma odasında büyüyen koli yığısıyla eşleştiğini söyledi. Kâhyanın kontesin o gün neler yaptığını açıklaması için geçen süre içinde Bond Sokağı'ndaki şık mağazalardan üç teslimat daha geldi: Kontes için paketler, kendisi için faturalar.

Faturaları eline alan Rafe, Nicholas'ın bir tabak kekin önünde oturmuş, çiçek desenli bir demlikten çay doldurduğu, piskopos gömleğinin hacimli kollarının iki yanında dalgalandığı ön salona doğru yürüdü. Başını kaldırdı, güzel kokulu buharın üzerinde gözleri parlıyordu, seyrelmiş gri saçları dağınıktı.

"Rafe, oğlum, seni görmek ne güzel," dedi Nicholas.

"Sen de," diye yanıtladı Rafe, yaşlı serseriye duyduğu sevgiyle. "Şimdi ne yaramazlıklar peşindesin?"

Piskopos pembe yanaklı bir masumiyet timsali olarak gülümsedi - eğer masumiyet mürebbiyesinin yatağına kurbağa koyan on yaşında bir çocuksa.

"Buna neden katlandığını anlamıyorum." Nicholas çay fincanıyla pencereyi işaret etti, pencereden Dudley'nin işini yaparken çıkardığı belli belirsiz sesler geliyordu. "İnsanları cadılıkla suçlamak yasalara aykırıdır."

"Bu Ventnor'un . Eğer Dudley'i hapse attırsaydım, Ventnor onun yerine başka birini koyardı."

"Dudley mi? Tabii ki William Dudley." Elindeki fincanı bıraktı ve pencereden dışarı bakmak için geçti. "Onu oradan tanıyorum. Tiyatrodan. Onu Sarah Holloway'in karşısında oynarken görmüştüm. Muhteşem bir oyuncuydu. Ortadan kaybolması çok yazık. Muhteşem kızıl saçları ve harika bir çift-"

"Nicholas."

"-ciğerler." Nicholas sırttı. "Eskiden tiyatrodan hoşlanırdın. Bir ara Judith ve benimle gel."

"Belki yaparım."

"Bir mucize! Rafe Landcross sosyalleşmeyi kabul etti!"

"Tiyatroya gitmeyi kabul ettim," diye düzeltti Rafe sinirli sinirli. "Orada son derece çekingen olacağım. Tek bir kişiyle bile konuşmayacağım ve kaşlarımı öyle bir çatacağım ki oyuncular sahneden düşecek."

Piskopos kıkırdayarak çayına döndü. Rafe pencereye yaslandı ve Thea'nın onun hesabına ne aldığını görmek için faturaları inceledi. Gümüş düğmeler. Dantel mendiller. Enfiye kutuları. Hepsi küçük parçalar, satması çok kolay. Hayır, gerçekten de Thea Knight'ın aptal olduğunu düşünmek gibi bir hataya asla düşmeyecekti. Bu eşyaları yeniden sattığında iyi bir meblağ elde edecekti.

Yine de, Helen olmadığının anlaşılması riskini göze alarak planını bu şekilde tehlikeye attığına göre paraya gerçekten ihtiyacı olmalıydı. Keşke ona kendi çeyizini alacağını söyleyebilseydi.

"Bu çayın dumanlı tadı cennet gibi," dedi Nicholas. "Judith buna bayılırdı."

"Alabilirsin. Yeni kayınpederimden bir hediye idi, Mr. Şövalye."

Nicholas fincanını bir takırtıyla indirdi. "Onunla konuştun mu? Hain planını gizli tutmaya niyetli olduğunu sanıyordum. Yoksa gerçeği biliyor mu?"

"Hayır. Mükemmel Helen'ıyla evlendiğime inanıyor. Thea'nın çeyizini aldım. Onu sadece dışladılar ve hikayenin onun tarafından anlatılan kısmına inanmadılar. O daha iyisini hak ediyor, her şeye rağmen tam bir baş belası."

"mi, Rafe? O bir belası mı? Çünkü onun adını söylediğinde yüzündeki o ifade..."

Rafe elindeki banknot destesini salladı. "Luxborough arabasını ve Luxborough kıyafetli bir uşağı aldı, herkese Luxborough Kontesi olduğunu söyledi ve Bond Sokağı'nın yarısını satın aldı."

"Ondan şimdiden hoşlandım." Piskopos, olmadığı bir melek gibi gülümsedi. "Peki ya sen? Sen ondan hoşlanıyor musun, Rafe? Hoşlanıyor musun?"

"Hayır, yok."

"Ne yapmayayım?"

"Benim için o masum yüzünü takınma, ihtiyar. Eğer onunla tanışmayı umuyorsan, unut gitsin."

Nicholas çay fincanının üzerinden dudak büktü. "Sadece yeterince iyi olup olmadığını kontrol etmek için. Evlendiğin kızla tanışmalıyım."

"Onunla evlenmedim! Ruhsatı verirken onunla evlenmeye niyetim olmadığını biliyordun. O yüzden kes şunu. Bu gerçek bir evlilik değil."

"Henüz değil," diye yanıtladı şarkı söyler gibi. "İşte bu kadar. Şimdi dışarı. Dışarı."

"Ama çayımı bitirmedim."

Rafe çay fincanını kaptı ve saksıdaki palmiyeye boşalttı. "Evet, öyle. Bak. Hepsi bitti. Şimdi dışarı."

"Benimle bu şekilde konuşamazsınız," diye itiraz etti piskopos kahkahaları arasında. "Ben kutsal bir adamım."

"Sen tam bir baş belası. Ve evlenmem için başımın etini yemeye başladığında, gitme vaktin gelmiş demektir."

Nicholas kendine biraz daha çay doldurmakla yetindi. "Demek onu çekici bulmuyorsun."

"Tabii ki çekici. O... O..."

Ay ışığında Thea, parlak, cesur ve dünyada yapayalnız. Avuç içleri adamın yanaklarını kavıyor, o kadar yakın duruyordu ki, bir kolunu beline dolayıp onu kucağına çekebilirdi.

Parmak eklemelerini yanağına bastırırken kendini yakaladı ve elini indirdi.

"Çok güzel görünüyor," diye bitirdi. "Yüzünüz onu korkutuyor mu?"

Rafe homurdandı. "Bu konuda şaka yapıyor."

"Peki seninle evli olmaktan nefret eder miydi?"

"Aklından bile geçirme," dedi Rafe. "Sana binlerce kez söyledim, bir daha evlenmeyeceğim. Bu işte iyi değilim."

"Bu evlilik, oğlum. Kimse bunda iyi değildir. Evliliği bu kadar eğlenceli yapan da bu." Nicholas çayını yudumlarken parlak gözlerini Rafe'ye dikti. "Bu kız senin için mükemmel görünüyor."

"yalan söylüyoruz." "Çok mükemmel."

"Ayrıca, insanları seviyor."

"Oh, Tanrı korusun. *İnsanlar* değil!"

"Brinkley End'de bir hafta geçirdikten sonra Londra'ya dönmek için can atmaya başladılar."

Hepsi bu kadardı: Rafe'in içinde birini mutlu etmek yoktu. Arazisinde gömülü bir karısı vardı. Orada ikinci bir eşe ihtiyacı yoktu.

"Bunu bilmiyorsun," diye ısrar etti Nicholas. "Ona sorayım."

"Hayır! İkiniz de en az birbiriniz kadar yaramazsınız ve kim bilir birlikte neler pişirirsiniz." Ürperdi. "O dönmeden gitmelisin."

"Kendime hakim olurdum."

"Hiç durmadın."

Nicholas fincanını boşalttı ve yüksek sesle esneyerek kollarını uzattı. "Pekâlâ, ben gidiyorum. Keşke Somersetshire'a bu kadar çabuk dönmeseysdin. Judith seni hiç görmediğinden yakınıyor."

"Ona beni son gördüğünde nasıl görünüyorsam öyle göründüğümü ama daha yaşlı ve daha mutsuz olduğumu söyle."

"Christopher ve ailesiyle birlikte deniz kenarına gitmeliydin. Christopher'ın çocukları seni sorup duruyor. Bir jaguarın nasıl avlanacağını öğrenmek istiyorlar."

Christopher, Rafe'in yanında kendini gerçekten rahat hissettiği birkaç insandan biriydi ama küçük kardeşinin ailesini -Christopher'ın sevgili Mary'sini ve üç, dört, yirmi ya da artık kaç çocukları varsa- düşünmek onu tedirgin ediyordu.

"Bir jaguarı nasıl avlayacağımı bilmiyorum," dedi Rafe. "Fark etmediysen söyleyeyim, jaguar kazandı."

"Eğer jaguar kazansaydı, ölmüş olurdun."

"Doğru ya. Christopher kont olacaktı ve Brinkley End'de yeniden düzgün bir aile olacaktı ve her şey-"

"Sakın söyleme!" Nicholas ellerini masaya vurdu ve çay tabakları tıkırdadı. Ayağa fırladı, birden ciddileşti, gözlerinde öfke parladı. "Sakın bunu söylemeye cüret etme, Rafe."

Dışarıdan cadılarla ilgili çılgınlıklar geliyordu; içeriden ise bir kapı gümbürtüsü. Rafe'nin çenesi boğazını kilitleme çabasıyla ağrıyordu.

Çenesini açtı. "Ve dünyada her şey yoluna girecek," diye bitirdi meydan okurcasına.

"Brinkley End-"

"Burası benim evim değil," dedi Rafe. "Hiçbir zaman olmadı.

Asla da ." "Eğer böyle düşünürsen olmayacak."

Bu Thea'nın söyleyeceği bir şeye benziyordu. Thea ve Nicholas ne güzel bir çiftti, geveze, neşeli ve hiçbir şey bilmiyorlardı. Rafe dönüp odanın içinde volta atmaya başladı.

"Katharine için elinden geleni yaptın," dedi Nicholas.

"Bunun Katharine'le hiçbir ilgisi yok."

"Onun ölümü senin hatan değildi."

Rafe kısa bir süre durdu. "Benden kaçmak için bir fırtınada pervasızca at sürdü. Ona göz kulak olacağıma söz verdim ama başaramadım."

"Kendine bu hikâyeyi anlatıp duruyorsun, ama ya doğru değilse?" "Ben oradaydım, Nicholas. Neyin doğru olduğunu biliyorum."

"Suçluluğuna izin veriyorsun-"

"Suçluluk duygusunun bununla hiçbir ilgisi yok. Ben sadece evlilik için yaratıldım."

"Katharine'in durumu olağandıydı. Yapabileceğiniz başka bir şey yoktu."

Rafe bu tartışmadan bıkmış bir halde başını salladı. Piskoposun onu affetmesi işine geliyordu ama Rafe karısına bakma konusundaki başarısızlığından asla kaçamayacaktı. Bir bitkiden daha karmaşık bir şeye bakamayacağı gerçeğinden asla kaçamayacaktı.

Yoğun sessizlikleri dışarıdan gelen bir arabanın sesiyle bozuldu.

"Bu o mu?" Nicholas Noel'deki bir çocuk gibi hevesle pencereye koştu. "Oh, bu o!"

Rafe de kendini pencerede bulmuş, Thea'nın uşağı Gilbert'in arabadan inmesine yardım edişini izliyordu. Şık, mavi çizgili bir pelerin ve büyük, özenli bir boneyle kesinlikle bir kontes gibi görünüyordu. Geniş kenarlı bone yüzünü gizlemekte oldukça başarılıydı, ta ki durup evi seyretmek için başını kaldırırsa kadar. Işık çenesinin açısını okşuyor ve boğazının pürüzsüz sütunundan aşağı kayıyordu.

"Çok hoş görünüyor," dedi Nicholas. "Lütfen, onunla konuşabilir miyim? Lütfen, , lütfen?"

"Hayır!"

Rafe iki eliyle gülen piskoposun sırtını sıvazlayarak onu salona götürdü ve mutfaktan çıkmasını emretti. Bir dakika sonra uşak kapıyı açmıştı ve Rafe kapı aralığında Thea'ya bakıyordu.

"Defolun, güzel bayan!" Dudley ayaklarının üzerinde zıplayarak ona bağırdı. "Şeytan'ın inindeyiz!"

Thea adınının ortasında durakladı. "Bugünlerde Mayfair'e böyle mi diyorlar?" "Burada vahşi bir adam yaşıyor! İblislerle arkadaşlık ediyor!"

"Saçmalama. O kimseyle arkadaşlık etmez. Bütün o *konuşmalar*."

Rafe'nin arkasında Nicholas kıkırdadı. "Bu seni hemen canlandıracak yukarı."

Rafe arkasını döndü. "Sana gitmeni söylemiştim."
"Hiç şansın yok evlat. Bunu hayatta kaçırmazdım."

Thea siyahlı adamın yanından geçip gitmeye niyetlenmişti. Bir Londralı olarak bu tür adamlara aşınaydı. Şehrin her pazar meydanında bu tür insanlar bulunur, dünyaya uyarılar yağdırır, dünya da onları ya görmezden gelir ya da kafalarına tabak çanak fırlatırdı.

Üstelik Londra'da geçirdiği gün onu çok yormuştu. Önce Gilbert'la birlikte Arabella'nın yayıncısına taslağını teslim etmeye ve reklam kampanyasını yönetecek olan Bay Witherspoon'la tanışmaya gitmişti. Bay Witherspoon Arabella'nın söz verdiği kadar mükemmel biriydi: Arabella'nın isteklerini dinledi ve iyileştirmeler önerdi, ardından da her bir maddeyi nasıl gerçekleştireceğini, kaç teslimatçı tutacağını, hangi sanatçıları görevlendireceğini ve tabii ki tüm bunların ne kadara mal olacağını hızlıca anlattı. Miktar yüreğini burktu, ama paranın geleceğine dair ona güven verdi ve kimsenin onu tanımaması için dua ederek riskli alışveriş gezisine çıktı.

Eve Luxborough'dan önce varmayı umuyordu, böylece başının ağrıdığını söyleyebilir, kapısını kilitleyebilir ve alışverişiyle ilgili garip sorulardan kaçınabilirdi.

Arabayı Warren Sokağı'nda, pirinç denizkızı tokmağı olan mavi kapının biraz aşağısında durdurma konusundaki aceleci kararı olmasaydı, belki de başaracaktı. Annem pencere kutularına pembe çiçekler dikmiş ve üst kattaki perdeleri değiştirmişti.

Thea oturmuş izlerken, mavi kapı açılıp Ma'yı göstermişti, sanki büyük kızının eve döndüğünü yüreğinde hissetmiş gibiydi. Ama sonra babam her zamanki enerjisiyle merdivenlerden fırladı ve annemi etrafında döndürürken ikisi de gülüyordu ve babam belini tuttuğunda daha çok güldüler.

Thea gözyaşlarını kırıştırmış olsa da onlar için de gülümsedi. Helen'dan haber almak için çok erkendi, bu yüzden Şövalye ailesi başka bir zafer kazanmış olmalıydı. Keşke Thea da kutlamalarına katılabilseydi! Keşke o da

O mavi kapıdan atlayıp pirinç denizkızına göz kırpacak ve evde olduğunu bilecekti.

Ama sonra başka bir araba gürültüyle geçerek görüşünü engelledi ve geçtiğinde anne babası gitmiş, mavi kapı kapanmıştı.

Broşürleri hazır olana kadar beklemekten ve Luxborough Kontu'nun düşmanı olduğunu asla unutmamaktan başka yapacak bir şey yoktu ve onun ağlayan kadınlara ve bitkilere karşı nazik olmasının hiçbir anlamı yoktu.

Lord Luxborough ön kapıdan çıkarken, koyu renk saçları nemli bir şekilde alına ve yakasına dökülürken, kendi kendine sertçe, lord hazretlerinin banyodan sonra nefis bir şekilde taze görüldüğünü hatırlattı.

bir dehşet geçti. En azından bunun dehşet olduğunu düşündü, ama heyecan ve zevk karışımı bir duygu gibiydi. Gözleri buluştu ve ona ilk karşılaşmalarını hatırlattı, çünkü yavaşça üç basamak inerken aynı neşe adamın kahverengi gözlerini aydınlatıyordu.

Birdenbire Thea kendini o kadar da yorgun hissetmemeye .

Lord Luxborough'yu karşılamaya hazırlanıyordu ki, önce sırttan, kır saçlı, kollarından piskopos olduğu anlaşılan bir adamın kapıda belirmesiyle, sonra da kendisine tekrar hitap eden bağnaz adamla dikkati dağıldı.

"Yine de şeytanın inini ziyaret ediyorsunuz leydim," dedi yobaz, tuhaf konuşmalarına devam ederek. "Sen bir cadı mısın?"

Bütün gün alıştırma yaptığı buyurgan bakışlarını ona dikti. "Lütfen! Ben kontesim."

Adam Luxborough'ya hızlı bir bakış attıktan sonra dehşet içinde geri çekildi. "Sen ölümden döndün!"

"Ne yaptım?"

"Önce seni büyülerle öldürdü!" "Ne yaptı?"

"O zaman seni mezardan mı kaldırdı!"

Thea tereddüt etti. Luxborough'nun ilk karısıyla ilgili söylentiler ne kadar gülünç olsa da, onun nasıl bir kadınla evlendiğine dair merakını bastıramıyordu.

"Ben onun ikinci karısıyım," dedi sessizce, Luxborough duymasın diye. "Birincisi hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Onu zehirledi, büyüledi, şeytanlığına köle etti." "Kulağa çok fazla iş gibi geliyor. Tüm bunları neden yapsın ki?"

"Çünkü o bir iblis! Bir cadı! Bir büyücü! A-"

"Evet, evet, o kısmı anlıyorum," diye sabırsızca araya girdi. "Ama madem bu kadar gücü var, neden bunu karısına zarar vermek için kullanıyor? Bu beni her zaman şaşırtmıştır. İsterseniz cadılıkla suçlanan bir kadının durumunu düşünün, çünkü komşusuyla tartıştıktan iki gün sonra adamın gıdık kuyruğunda çiçek hastalığı çıkıyor. Adam, 'Vay canına, bu kadın bu çiçeğe Şeytan'ın gücüyle sebep olmuş olmalı' der. Eğer sihir yapabiliyorsa, sihrini iyi bir ev ya da biraz altın almak için kullanmaz, vallahi hayır, sihirli güçlerini kullandığı tek şey gıdık kuyruğuma bir çiçek hastalığı koymaktır."

Bağnaz adam ona göz kırptı, sonra saçını çekti. "İçinizde bir iblis mi var leydim?"

"Oldukça açım. Bu sayılır mı?"

"Canavara dikkat et! Seni öldürecek, öldürecek!"

Oh, Tanrı aşkına. Thea acıkmıştı ve ayakları ağrıyordu ve saçmalığı durdurmanın en iyi yolu daha fazla saçmalıktı.

"Ama beni öldürdükten sonra diriltecek," diye yüksek sesle ilan etti. "İlk karısına yaptığı gibi. Binlerce kadına yaptığı gibi."

"O... Ne?"

"Ah evet!" diye bağırdı. "Ölülerden bir ordu oluşturmak için öldürülmüş ve diriltilmiş bin kadın! Ölü eşlerden oluşan bir ordunun Londra'ya yürüdüğü günden sakının. Dikkat et, küçük adam, dikkat et."

Bağnaz adam gözlerini kocaman açarak ona baktı ve konuştuğunda ses tonu son derece mantıklıydı. "Sen delisin." Kadının yanından geçip Kont'a baktı. "O deli."

Thea döndü. Piskopos basamakların üzerinde, omuzları titrerken karnını tutarak gülüyordu. Luxborough onun kaburgalarına dirsek attı, bu da yaşlı adamın daha çok gülmesine neden oldu.

Yine de son basamakları inip ona doğru gelirken Luxborough'nun dudaklarında da bir gülümseme . Gömlek kolları üzerindeydi, omuzlarının bu kadar geniş görünmesinin nedeni bu olabilirdi ve şarap kırmızısı yeleği dar belini ve kalçalarını sarıyordu. Bir erkeğin böylesine geniş omuzlara ve güçlü kalçalara sahip olmasına rağmen kalçalarının bu kadar dar olması ne kadar da büyüleyiciydi.

Luxborough'ya kadar, Thea erkeklerin ne kadar büyüleyici olabileceğini hiç fark etmemişti.
ol.

"Beni şaşırtmaya devam ediyorsunuz Kontes," dedi Luxborough. "Siz ki böyle bir yanıt vermek."

Bakışlarını adamın gövdesinden ayırdı ve onun gözleriyle buluşmak için başını kaldırdı, gözlerinin brendi rengindeki derinliklerinde mizah parlıyordu. Yine, heyecan süsü verilmiş o küçük dehşet sıçramasını hissetti. "Neye karşılık?"

"Dudley'e ölü eşlerden oluşan bir ordu hakkında bağıırıyordun."

"Oh. Evet. Doğru ya. Unutmuşum." Sonra sözleri kafasına dank etti. "Dudley mi? Onu tanıyor musun?"

"Adı William Dudley ve o- Oh kahretsin." Luxborough'nun laneti onu ürküttü. Adam kızın kolunu kavradı ve kız parmaklarının sertliği karşısında o kadar şaşırdı ki, adam, "Ventnor'dan arıyorlar," diyene kadar telaşının nedenini araştırmadı. Hemen içeri gir."

Cesaretlendirilmeye ihtiyacı olmayan, dizlerinin tutmayacağından korkacak kadar güçsüz olan Thea eteklerini toplayıp içeri koştu. Piskoposun yanından geçip ön salona koştu ve orada perdenin arkasında durup Lord Ventnor'ın arabasının gelişini kalbi hızla çarparak, midesi bulanarak izledi.

BÜYÜK BİR ARABA VE DÖRTLÜYDÜ: mükemmel uyumlu dört gri at tarafından çekilen parlak siyah bir araba. Vikont'un arması arabanın yan tarafına işlenmişti ve arkada yine mükemmel bir şekilde eşleşen üç uşak gidiyordu: hepsi aynı boyda ve yapıdaydı, aynı kraliyet moru kıyafeti giymişlerdi ve başlarında aynı beyaz peruklar vardı. Araba durur durmaz aşağı atladılar. Biri kapıyı açtı, biri merdivenleri katladı, üçüncüsü ise sokağa kraliyet moru bir halı serdi.

Sonra sanki Prens Naibinin kendisi içinmiş gibi halı boyunca dizildiler.

Mağara gibi arabanın derinliklerinden uzun, ince, gümüş uçlu abanoz bir sopa çıktı.

Sonra uzun, ince, siyah giysili bir bacak.

Sonra uzun, ince, gümüş ve gri çizgili yeleği ve siyah paltosuyla kusursuz, uzun beyaz saçlarının üzerinde uzun siyah şapkasıyla Lord Ventnor.

Halının üzerine çıktı. Bastonunun gümüş ucunu dikti ve eldivenli iki elini gümüş topuzun üzerine koydu. Çenesini kaldırdı ve bir ayağını yere vurdu. Mükemmel bir uyum içinde, üç uşak aynı şekilde bellerinden eğildiler.

selamladılar. Lord Ventnor ancak onlar doğrulduktan sonra Kontu selamlamak için öne çıktı.

Thea'nın zihninde hiç bitmeyen bir kotilyon gibi tekrar tekrar oynayan balo salonundaki o kâbus dolu dakikaları hatırladığında tam olarak görüldüğü gibiydi. O gece Ventnor sanki üç metre kadar uzamış ve her şey hem çok yakın hem de çok uzak olmuştu. Karmakarışık zihni anlamak, tartışmak, tek bir kelime bulmak için mücadele etmişti-Hayır! Yalancılar! Ama şok sesini çalmıştı ve bu yüzden Leydi Ventnor onu nazikçe balo salonundan çıkarana kadar avlanmış bir tavşan gibi öylece durmuş, Percy Russell da kına yakmıştı.

Ve o da oradaydı: Percy Russell'ın kendisi. Halının üzerine çıktı, kendisi için eğilen uşaklara sırtarak . Kıyafetleri modanın doruklarındaydı: nane yeşili bir yelek üzerine şişe yeşili bir ceket, yakasının yüksek, kolalı uçları pembe çenesini sıyrıyordu. Yıllar ona iyi davranmıştı, ama onun gibi ahmaklar her zaman başarılı olmuştu, çünkü onlar için sadece paltolar ve botlar değil, tüm dünya biçilmiş kaftandı. "Ondan nefret ediyorum. *Saygıdeğer* Bay Percival Russell." Yanlamasına bir bakış attı

Piskoposa bir bakış attı. "Birinden nefret etmenin yanlış olduğunu biliyorum." "Eh," dedi piskopos, aksini ima eden bir ses tonuyla. "Herkesi sevmemiz gerekmiyor mu?"

"Yapmamız gerekiyordu, ama..." Omuz silkti. "Bazı insanlar çok alçaktır."

Ağzından şaşkın bir kahkaha fırladı ve aceleyle onu bastırdı. Adam onun bakışlarını sakın bir şekilde karşıladı.

"Özür dilerim," dedi. "Sizi piskopos sanmıştım."

Sırıttı. "Bazen beni de şaşırtıyor. Ne düşünüyorlardı ki?" Geri çekildi ve kollarını savurarak selam verdi. "Nicholas Landcross, Dartford Piskoposu, hizmetinizdeyim. Rafe'in babası benim kuzenimdi. Yani sen ve ben artık bir aileyiz."

"Um."

"Merak etme. Söyledikleri kadar korkunç değilim." "Yani..."

Perdenin arkasından bakıldığında Percy'nin arabaya yaslandığı, Luxborough ve Ventnor'un ise sokakta karşı karşıya geldikleri görüldü. Luxborough tamamen rahat görünüyordu, Ventnor ise bastonunu sallıyordu. Percy onun sopayı yürümek için kullandığını hiç görmemişti; bildiği kadarıyla sopayı sadece diğer insanları tehdit etmek için kullanıyordu.

Thea'nın aklına Luxborough'nun onu Ventnor'dan saklamak için bir nedeni olmadığı geldi, tabii Vikont'un kaba davranacağını bilmiyor ve onu herhangi bir tatsızlıktan korumak istemiyorsa.

Keşke o gece, Ventnor ona isimler taktığında ve zarif konukları ona ayakkabılarına bulaşmış bir at pisliğiymiş gibi baktıklarında, hepsine karşı koyacak cesareti olsaydı. Onlardan nefret ettiği kadar kendi zayıflığından da nefret ediyordu. Hayatı hiçbir zaman tehlikede olmamıştı ama vücudu gerçek bir tehdide karşı tepki vermişti. Ama eğer biri onun yanında dursaydı -gerçeği bilselerdi elbette ailesinin yapacağı gibi- o zaman cesaretini bulabilirdi.

Her zaman yanında, onun için savaşmaya değer olduğunu düşünen birinin olması ne kadar güzel olurdu. Vahşi canavarlarla ve uygar lordlarla savaşabilecek büyük, güçlü ve kuvvetli biri. Lord Luxborough değil elbette. Ama biri.

"İtiraf etmem gereken bir şey var," dedi piskoposa.

"Hayır, hayır. Lütfen yapmayın."

"Kötü şeyler yapıyorum. Yalan söylüyorum, hırsızlık yapıyorum ve... kötü şeyler."

İç çekti. "Bir doktor arkadaşım, en sevdiği kahvehanede gazetelerle geçirdiği bir saati, birileri ona hastalıklarını anlatmadan geçiremiyor. Ben de benzer bir sorun yaşıyorum: Nereye gitsem birileri günahlarını itiraf etmek istiyor."

"Oh, özür dilerim." Thea bunu düşündü. "Aslında kulağa oldukça lezzetli geliyor."

"Olabilir, ama çoğu insanın günahları korkunç derecede sıkıcıdır. O yüzden canım, vicdanının seni rahatsız etmesini anlıyorum ama beni de rahatsız etmesine izin vermene gerek yok."

"Bu beni sadece bazen, iyi birini kandırdığımdan korktuğumda rahatsız ediyor, çünkü ben sadece kötüler ve güçlüler kandırmaya yemin ettim. Kendimi kötü mü hissetmeliyim?"

Piskopos omuz silkti. "Eh. Neden zahmet edelim ki? Muhtemelen onlar için iyidir. Evet," diye ekledi, yüz ifadesi düşünceli bir hal almıştı. "Bence bu onlar için gerçekten de çok iyi."

Adamın bakışı onu tedirgin etmişti, o da perdenin arkasından baktı. O izlerken Ventnor bağımla konuştu, o da dönüp kaçtı ve Ventnor ile Percy görüştüler.

Ventnor ve Percy gibi gerçek iblisler orada dururken, yobazın Lord Luxborough'ya iblis demesi ne kadar saçmaydı.

"Bazı insanlar gerçekten incitici şeyler yaptı, ancak kimse bunları duymak istemiyor" dedi. "Neden bazı insanlar hikayelerini anlatabiliyor da diğerleri anlatamıyor? Neden bazı insanlar gerçeğin ne olduğunu söyleyebiliyor? Ve neden bunu durdurmuyor?" Luxborough'ya bir parmak salladı. O ve Ventnor tartışıyor gibi görünüyorlardı. "Benim gibi insanların söylentilere katlanması bir şey, ama neden o?"

"Çünkü Rafe de buna inanıyor," dedi piskopos.

Başını çevirdi. "Cadı olduğuna mı inanıyor?"

"Yanlış bir şey yaptığına inanıyor, bu yüzden insanlar yanlış yaptığını söylediğinde itiraz etmiyor. Aslında onun tek günahı hepimiz gibi kusurlu ve insan olmaktır. Ama kendine başarısız olduğunu ve yeterli olmadığını söylüyor."

"Nasıl başarısız?"

Cevap vermedi.

"Onu önemsiyorsun," dedi Thea.

"O benim oğlum gibidir. Ona benim için göz kulak , değil mi?"

"Ona bakmak mı?"

Piskoposun gözleri pencereye kaydı. Ventnor arabasına doğru yürüyordu.

"Gitmeliyim." Piskopos şapkasını taktı ve ceketini bir parmağına bağladı.

"O iyi bir çocuk. Ama yanlış inançlara kapılmış. Biri onu özgür bırakırsa çok iyi olur." Yarı döndü ve tereddüt etti. "O jaguar onun hayatını kurtardı, biliyorsun."

"Nasıl?"

"Bunu bir ara ona sor."

Dartford Piskoposu bu şifreli sözlerin ardından ceketini omzuna attı ve bilmediği bir melodiyi ıslık çalarak kapıdan çıktı.

LORD VENTNOR kendi yüzüne öylesine ki, camın arkasından yüz hatları belli belirsiz görünen penceredeki iki yüze bakmadı bile.

Ventnor, "Luxborough, evliliğin için seni tebrik ederim," dedi ve bastonunu iki parmağının arasına alarak birkaç alaycı alkış tokadı attı. "Bir tezgâhtar kızla! Seni bu kadınlar hakkında uyarmaya çalıştım, nazlı bakışları ve . Ama o zaman sizin gibi bir adam-" Onun

Bakışları dikkatle Rafe'in harap olmuş yanağında oyalandı. "-Pohpohlanmaya herkesten daha yatkın olursun. Ve böylece -söylemeye cesaret edebilir miyim? Helen Knight pençelerini sana batırdı."

Keşke Rafe, Helen Knight'ın gerçekten kimi tuzağa düşürdüğünü öğrendiğinde Ventnor'un yüzünü görebilseydi.

"Daha minnettar olursun sanmıştım," dedi Rafe kurnazca. "Küçük oğlun Beau'yu kurtarmak için kendimi feda ettim."

Vikontun arkasında, Katharine'inkiyle aynı kum rengi saçlara sahip, sırttan bir züppe arabaya yaslanmış, halinden memnun görünüyordu. Şüphesiz, alçak düzenbaz Percy Russell.

"Şu bencil çocuk! Kendini aşık sanıyor ve böyle uygunsuz bir eşleşmenin tüm ailemize vereceği zararı hiç umursamıyor." Ventnor Rafe'i bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bir zamanlar sahip olduğun asil unvanı nasıl pervasızca lekelediğini düşünürsek, sanırım bu senin için pek de önemli değil."

Rafe, yerin kendisini yutması için dua ediyormuş gibi görünen Dudley'ye baktı. "Hakkımda yaydığın bu hikâyelerle bana bu konuda kesinlikle yardımcı oluyorsun Ventnor."

"Sana gönderdiğim küçük hediye beğendin mi? Yararlı bir yaratık, değil mi?" Ventnor bastonunu Dudley'e doğrulttu. "Amacına hizmet ettin. Git artık."

Dudley, Rafe'e özür dileyen bir bakış fırlattı ve siyah cüppesi ağır çizmelerinin üzerinde uçuşarak kaçtı.

"Şunun koşuşuna bakın." Ventnor Percy'ye döndü ve baba oğul paylaştılar. "Bir kelime söylüyorum ve küçük tavşanlar gibi kaçıyorlar."

Tekrar Rafe'ye baktı. "Eğlenmiyor musun Luxborough? Yeteneklerim seni etkilemiyor mu?" "Herkes yanlış bir söylenti başlatabilir. Eğer beni etkilemek istiyorsan

yalanlar dursun."

"Eğer denememi istiyorsan, ne yapacağını zaten biliyorsun: Kızım hakkında yayınladığınız o iğrenç yalanları geri çekin."

"O broşür Katharine hakkındaki gerçekleri içeriyordu ve siz de bunu biliyorsunuz. Katharine işkence gördü ve hiç kimse bunun acısını tek başına çekmemeli."

Cesur bir iddiaydı ama gerçekte Katharine zihninin yarattığı bu özel dehşete her zaman tek başına katlanmak zorundaydı. İyi olduğu zamanlarda bile zihninin ona tekrar ihanet edeceği korkusuyla yaşıyordu. Rafe bugün bile onun ellerinin kendisini kavradığını hissedebiliyor, dehşet içinde fısıldadığını duyabiliyordu: "Bana neler oluyor Rafe? Artık kim olduğumu bile bilmiyorum." Tek yapabildiği ona sarılmak, onu yatıştırmaya çalışmak ve kendi korkusunu gizlemektir. Ve Katharine hakkında bir broşür yayınladığında ve tüm bu insanlar için daha iyi tedavilere ihtiyaç duyulduğunda

Benzer şekilde rahatsız olan Ventnor, kızının doğal bir rahatsızlığı olmadığı mesajını yayarak hemen karşılık vermişti: Rafe'in Katharine'in aklını zalimlikle ya da zehirle çeldiğini iddia etmiş ve kötülüğünü örtbas etmek için bu yalanları yayınlamıştı. Tüm övgüler Vikont'a. Kendini işine adanmış ve ülkenin dört bir yanına yerleştirdiği aktörlerden, editörlere gönderdiği sinsi isimsiz mektuplara ve ara sıra yayınladığı hiciv karikatürlerine kadar yaratıcı bir dizi yöntem kullanmıştı. Ve tüm o lanet insanlar, çirkin söylentileri yutmakla o kadar meşguldüler ki, gerçeğe karşı iştahları kalmamıştı.

"Hiçbir şeyi geri almayacağım," diye ekledi Rafe. "Katharine'in gerçeğini asla inkâr etmeyeceğim ya da seni daha rahat hissettirdiği için o hiç olmamış gibi davranmayacağım."

"Seni bencil hödük!" Ventnor tısladı. "Peki ya benim küçük kızım? Daphne şu anda tatmin edici bir evlilik yapıyor, ama Katharine hakkındaki hikayelerinizin tartışmasız kalmasına izin verseydim hiçbir erkek onu seçmezdi. Ve gelecekteki torunlarımı hiç düşünmediğinizi söyleyebilirim. İnsanlar öğrenirse ne kadar zalimce bir muameleye maruz kalabileceklerini hayal edebiliyor musunuz?"

"O zaman insanların görüşlerini değiştirmek için nüfuzunuzu kullanın. O zaman Katharine gibi acı çekenleri utanç içinde korkunç koşullara hapsetmek yerine onlara şefkatle yaklaşabiliriz."

"Saf aptal!" Ventnor tükürdü. "Dünyayı bir cadı olduğuna ikna etmek, deliliğin korkulacak bir şey olmadığına ikna etmekten daha kolaydır. Saçmalıkla ne olmuş yani? Çoğu insan kendilerini ayakta tutacak bir saçmalıkları olmasa yataktan kalkamaz. Ailem için yapmam gerekeni yapacağım."

Rafe ona dikkatle baktı. "Ne kadar korkuyorsun Ventnor."

"Bu ne cüret!" Bütün başı titredi. "Normal bir insan gibi davransaydın bu söylentiler kendiliğinden ortadan kalkabilirdi ama bunun yerine malikânende saklanıp dinsizlerle ve yabancılarla garip karışımlar yaparak onları körüklüyorsun. Ama sen her zaman tuhaftın. Bir kontun oğlu gibi davranmaktansa halktan biri gibi ormanda koşmayı tercih eden o karanlık, sessiz çocuk, babanı nasıl da şaşırtmıştı." İç çekti. "Yazık."

Ventnor, üç uşağın hâlâ hazır olda beklediği arabasına doğru yürüdü. Küçük halısının üzerine çıkarken durakladı.

"Ah, sen de bana henüz teşekkür etmedin," diye ekledi Rafe'e, bir başkasına iyilik yapan bir adamın nazik ses tonuyla.

"Hmm?"

"Orkideler için. Ben olmasaydım, bu kadar güzel ve nadir örneklere asla ulaşamazdınız. Bu yüzden bana teşekkür edin."

"Hmm."

Kararsız görünen Ventnor titrek bir "ha" sesi çıkardı. Pencereden yukarı, Thea ve piskoposun belirsiz yüzlerine baktı. "Ve tabii ki tüccar gelininiz için. Yatağınızda bir ceset olması için ne kadar çaresiz olmalısınız."

Vikont arabasına geri dönerken, Rafe de Percy Russell'a doğru ilerledi. Utanmazca, Rafe iri cüssesini kullanarak, bir gelincik gibi gerinen ve çenesiyle onu yönlendiren genç adamın üzerine çıktı.

"Senden hoşlanmıyorum, seni sefil, sümüklü-"

"Bana zarar veremezsin," diye inledi Russell. "Babam izin vermez o."

"Hmm."

Rafe . Genç yengeç gibi yanaştı, sonra da arabaya bindi. Uşak ayini tersten yaptı ve araba hareket etti.

Kapıya doğru giderken Rafe, Thea'nın alışveriş gezisinden kalan faturaların hâlâ elinde olduğunu fark etti. Amacı yeterince açıktı ve içten içe onun yaratıcılığını alkışlıyordu. Ve yine de... Ne gibi bahaneler öne süreceğini görmek oldukça eğlendirici olacaktı. Biraz takılmanın hiçbir zararı olmazdı ve aklını Ventnor'dan, Katharine'den ve tüm bu umutsuzluktan uzaklaştırırdı.

Kendini aniden ve alışılmadık derecede neşeli hisseden Rafe evine geri döndü.

Rafe Thea'yı koridorda buldu, bonesinin fiyonkunu çekiştiriyor, kurdelelerin boğazında dalgalanmasına izin veriyordu. Başındaki boneyi kaldırdığında göğsü inip kalkıyordu. Bir toka yere çarptı ve kestane rengi saçlarından kalın bir tutam boynundan aşağıya döküldü.

Rafe banknotları iki elinde evirip çevirdi. "Piskopos gitti mi?"

"Evet. Alışılmadık biri, değil mi? Bir piskopos için."

"Ne hakkında konuştunuz?"

"Hatırlamıyorum."

Başlığını yere bıraktı. Pardösüsünün beş düğmesini teker teker açtı; kumaş, göğsünün altında parlak kraliyet mavisi bir kurdele bulunan soluk mavi yazlık elbiseyi ortaya çıkarmak için ayrıldı. Belki de ona yardım etmeli, pelerinini omuzlarından indirmeli ve o pürüzsüz, çıplak kollarından aşağıya kaydırmalıydı.

Paraları çözmeye konsantre olmak dışında hareket etmedi. Parlak kurdeleleri ve saten teni düşünmemek için gözlerini kelimelerin ve rakamların üzerinde gezdirdi.

"Ben çekileyim lordum," dedi. "Çok yorgunum."

"Bugün benim paramın ne kadarını harcadığını söyleyemeyecek kadar yorgun musun?"

Başını iki yana salladı. "Eminim hiçbir fikrim yoktur. En iyi kontesler asla para saymazlar."

"Ama en iyi kontlar hep böyle yapar."

Elindeki banknot destesini anlamlı bir şekilde salladı ve heyecan dolu bir bakışla karşılaştı.

"İnsanın cevabını zaten bildiği bir soruyu sorması ne kadar da iğrenç." Çenesi yukarı kalktı. "Buna katlanmayacağım. Bunu yaptığınız için cevap vermeyi reddediyorum. Hayır, tartışmayın. Bunu kendi başına sen açtın."

Döndü ve merdivenlere doğru yürüdü. Abartılı kibri kalçalarındaki salınımı daha da belirginleştiriyordu. Rafe onun arkasından yürürken elbisesinin ince pamuğunun bacaklarının ve ayak bileklerinin etrafında dönmesini izledi. Muhteşem, ünlü büyüleyici ayak bilekleri.

"Beş düzine gümüş düğme," dedi Rafe arkasından, merdivenleri çıkmaya başladığında, elbisesinin poposundaki hareketi daha da büyüleyiciydi

o bileklerden daha fazla. "Neden 60 düğmeye ihtiyacın olsun ki?"

"Her iyi tüccar kızının bildiği gibi, onları toplu olarak satın almak daha ucuzdur," diye karşılık verdi. "İnsan onun minnettar olacağını düşünür ama hayır, şikâyetten başka bir şey duymuyorum."

Rafe onun ardından merdivenleri tırmanırken gülümsemeye karşı koydu. "Bir mücevherli müzik kutusu," diye okudu.

"Bütün iyi konteslerin mücevherli müzik kutuları vardır."

"Bütün iyi kontesler enfiye mi çeker? İnci kakmalı, el boyaması emaye bir enfiye kutusu almışsınız."

Burnunu çekti. "Bu senin için bir hediye idi, ama beni o kadar üzdün ki, şimdi sana vermeyeceğim."

Mağrur havasını koruyarak yatak odalarına giden merdivenleri çıkmaya başladı. Rafe onu takip etti, duramayacak kadar çok eğleniyordu.

"Bir çift sedef opera gözlüğü," diye okudu Rafe.

"Bir kontes tiyatroya başka ne götürebilir ki? Oh!" Birden öyle bir döndü ki, Rafe birkaç adım aşağıda durup onun parlak mavi gözlerine baktı. "Hadi tiyatroya gidelim!"

O kadar ciddi ve heyecanlı görünüyordu ki Rafe neredeyse kabul edecekti. Ama tabii ki tiyatroya gidemezlerdi. Bugün ikisi de yeterince risk almıştı. Unutmuş muydu? Gerçekten unutmuş muydu, yoksa dikkatini dağıtmak için bir oyun muydu, bilemiyordu.

"Hayır," dedi.

İç çekerek yürümeye devam etti. "Sanırım tiyatroyu sevmiyorsun."

"Evet, biliyorum," dedi, onun hayal kırıklığına uğramasına ve kendini savunacak kadar önemsemesine sinirlenerek. "Ama senin etrafında olmak yeterince tiyatro."

Soyunma odasının kapısında geri döndü. "Tiyatroyu seviyor musun?"

"Bir düzine dantel mendil."

"Böyle şaşırtıcı bir şeyi duyurup detaylandırmadan geçemezsiniz. Bu dayanılmaz. Tiyatroyu gerçekten seviyor musun?"

"Buna inanmak neden bu kadar zor?"

"Tiyatro çok anlamsız ve sen..." Kaşlarını çatı, adamın yüzünü inceledi. "Gerçekten hiç gülümsemiyorsun."

"Gülümsüyorum." Kaşlarının o kadar derine çekildiğini fark etti ki, görebiliyordu. Onları . ", " dedi, yeniden

oyun. "Hadi tiyatroya gidelim. Bu gece."

Gözleri endişeyle irileşti. "*Bu gece* gidemeyiz." Döndü ve bir duvarında küçük bir koli yığını olan oturma odasına girdi. Rafe de onu takip etti. Aslında evli olmadıkları düşünülürse bu pek uygun değildi ama olsun. Kimse bilmeyecekti. Şimdilik evliliklerinin kurgusuyla korunuyorlardı.

"Neden tiyatroya gitmiyorsunuz?" diye sordu.

"Çünkü hiç mücevherim yok. Londra mücevhersiz bir kontes görse dehşete düşerdi. 'George adına,' derlerdi, 'onun bir şeytan olduğu doğru olmalı, çünkü sadece bir şeytan karısına mücevher almaz. Hayır,' diye ekledi kararlılıkla, başını sallayarak. "Senin hakkında böyle konuşmalarına izin veremem."

"Ne kadar ." "Ben mükemmel bir eşim."

"Değilsin. İyi bir eş bile değilsin. Bir eş olarak benim için çok az işe yarıyorsun."

Thea'nın gözleri adamın göğsüne kaydı ve yanakları hafifçe kızardı. Onun ne demek istediğini anladığını tahmin etti. Onu bu şekilde kızdırmak yanılttı, ama kendini durdurmaya ikna edemiyordu. Henüz değil. Bir dakika içinde duracaktı.

Dudağını dişleyerek tekrar yukarı baktı. Geriye doğru bir adım attı. Rafe bir adım öne çıktı. Parmak eklemlerini çenesinde gezdirdi, adamın göğsüne baktı ve uzaklaştı.

Yine öne çıktı. Kadın yine geri adım attı. "Erkekler neden kadınlarla evlenir biliyor musun?" diye sordu.

"Atlariyla evlenmelerine izin verilmediği için mi?"

Bakışları adamın dudaklarına kaydı ve adam yarı gülümsediğini fark etti. "Çünkü kadınların pek çok güzel özelliğinin arasında-"

"Düğme işleme yeteneği," diye bitirdi, çok yüksek sesle. "O da var," diye kabul etti.

Bir adım daha ileri, bir adım daha geri ve omuzları duvara dayanmıştı. Bakışları adamın yüzünde dolaştı, sonra ağzına, oradan da göğsüne indi. Etekleri adamın bacaklarına değiyordu: Parmaklarını onların içinde dolaştırıyordu. Yanakları biraz pembeleşmişti.

"Sizi korkutuyor muyum, Kontes?"

"Hayır," diye ciyakladı. "Yine de beni avlıyormuş gibi davranıyorsun." "Ah, ama insan bir avcıdır."

Alaycı bir şekilde homurdandı. "Eğer insan bir avcıysa, neden oturup başkalarının ona hizmet etmesini bekliyor? 'Vay canına,' diyor, 'ineği kendim de avlayabilirim, ama bunun yerine karımı biftek almaya göndereceğim."

Rafe bir kolunu kızın başının yanındaki duvara dayadı ve onun tatlı çilek kokusunu aldı. Kadının teninin yumuşaklığını test etmemek ya da saçının bir kıvrımını yakalamamak için diğer elini banknotlarla birlikte arkada tuttu. Kadın başını geriye eğdi ve kaçmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

"Seni asla biftek almaya göndermeyeceğime söz veriyorum. Ama kesinlikle bir öpücük bekleyebilirim. Yatağa götürmediğim bir eş ne işe yarar ki?"

"Birbirimizi daha iyi tanıyana kadar beklemek iyi olabilir."

"İlgili parçalarınızı bulmak için sizi daha iyi tanımama gerek yok."

Ah, kötü işti, Rafe. Şimdi de onun ilgili yerlerini hayal ediyordu. Onun her şeyini hayal ediyordu. Ne kadar hareketli, ne kadar meraklı, hevesli, eğlenceli olurdu. Etkileyici yüzü... Ona yardım et ama sadece yüzünü izlemek için bile onu memnun etmek isterdi.

Ama yapmamalıydı. Ona güvende olacağına dair söz vermişti ve güvende olacaktı. Bu yepyeni bir oyundu ve o bile oynamaya hazır değildi.

Bu yüzden gözlerini kapadı ve onu içine çekmekle yetindi, kokusu uzun, tembel yaz öğleden sonralarının görüntülerini çağırıyordu. Onun her santimetresinin : kurdelenin üstündeki göğüsleri, altındaki belinin kıvrımı. Kalçalarının, uyluklarının, ayaklarının farkındaydı.

Nefes alışının farkında. Nefesi kesiliyor. Etekleri hışırdıyor.

Kaçıyordu. Gözlerini kapalı tuttu. Gitmesine izin vermeliydi. Sonra yumuşak, sıcak dudaklar onunkilere değdi.

Sadece bastırdı. Kımıldamadan, ama açık bir şekilde. Hafif bir öpücük sözü.

Rafe'in her parçası taş gibi hareketsizdi ama aniden çarpan kalbi, kasıklarında kıpırdayan açlık ve karnında dans eden tatlı hisler hariç. Onu korkutup kaçırmaktan korktuğu için kıpırdamaya cesaret edemiyordu ve dudaklarının kendi dudakları üzerindeki hissini tadını çıkarmak için zamana, bir milenyuma ihtiyacı vardı. Zaman uzadı ve Rafe selva kadar büyük, ama bu an kadar küçük oldu: iki çift dudağın birbirine değdiği bu küçük, kutsal an.

Ağzını onunkine karşı hareket ettirmeye cesaret etti, daha fazlası için nazik bir arayış, bir teklif, bir yemin. İçinden açlık akıyordu. Durdu. Bekledi. Gözleri hâlâ kapalıydı.

O da aynı şekilde karşılık verdi, dudaklarının büyüleyici okşayışı onunki kadar hafif ve bilinçliydi. Bir kez daha dudaklarını oynattı, belki bu sefer

Bir öpücükten çok bir duaydı bu, kabul edilen bir dua, çünkü bir başka küçük, kutsal an için aşıklar gibi öpüşüler.

Sonra baskı ortadan kalktı. Öpücüğü sonlandırdı. Dudakları onun yokluğundan soğuk, anısından sıcak, yeni, tanıdık ve canlıydı. Tekrar nefes alabiliyordu ve nefesini içine çekti, vücudu havaya ve pek çok şeye muhtaçtı. Gözlerini kapalı tuttu, çünkü onları açmak o değerli, küçük anı kaybetmek demektir, ama tülbentin mırıltısından ve gömleğinin kolunun tenine fısıldamasından kızın kolunun altına girip kaçtığını ve odanın içinde bir yerlerde kaybolduğunu anladı.

Gözlerini açtı ve duvara baktı. Yapraklar, çiçekler ve meyvelerden oluşan bir cümbüşle kaplanmıştı.

"O da neydi?" diye sordu çirkin duvar kağıdına.

"Bir öpücük," dedi Thea arkasından. Sesi çok yüksek ve çok parlaktı ve adam hak edilmemiş bir gurur duydu.

Boğazını temizledi ve her zamanki ses tonuyla ekledi, "Bu sizi... bir hafta boyunca tatmin eder."

Döndü ve umursamadığını göstermek için duvara yaslandı. Yazı masasının yanında durdu, bir elinin parmakları masanın kenarına kıvrılmıştı, diğer eli ise göğüslerinin altındaki kurdeleyle oynuyordu.

"Bir haftada ne olur?" diye sordu. "Um.

İki öpücük?"

"Peki iki hafta içinde?"

"İki hafta içinde yeniden müzakere edeceğiz." İki hafta içinde bu saçmalık sona erecekti.

Ama ya işler farklı olsaydı? Ya farklı bir adam olsaydı? Hayat dolu bir gelini evine götürüp onu mutlu edebilecek bir adam?

Brinkley End'deki Thea, evi aydınlatıyor, alt üst ediyor, onu girmeyi arzuladığı bir yer haline getiriyordu.

Brinkley End'deki Thea, yalnız ve sıkılmış, ondan bıkmış, solup gidiyor, ışığı sönüyor, kahkahaları yok oluyor ve onu kurtarmak için çaresiz.

Hiç arkadaşının olmadığı ve hiçbir zaman tam olarak ait olamadığı izole bir kır evinde yaşadığını söylemişti. Oysa bugünlerde malikanesinden nadiren ayrılıyor ve her akşamını yalnız geçiriyordu.

Kahretsin. Hayır. Arzu onu aptallaştırıyordu, piskoposun sözleri düşüncelerini karıştırıyordu.

Masaya bakarken yüzünün yarısı ona dönüktü, çenesinin açısını ve saçının bir tutamını ona gösteriyordu. Kelimeleri aradı, hem bulamadığı için hem de denemek için yeterince önemsedığı için sinirlendi.

Ama sonra tavrı keskin ve parlak bir hal aldı ve o küçük anın son yankıları ve anlaşılması zor vaadi de kaybolup gitti.

"Bakın! Luxborough Kontesi'ne bir mektup," dedi ve elindeki kâğıdı kaldırdı.

Rafe, öpücükten bahsederse kızın ona boş boş bakacağından ve "Öpücük mü? Oh, evet, unutmuşum."

Yeterince adil. Sadece bir öpücüktü. Dudaklarını hâlâ üzerinde hissetmese, okşayışı tenine boya gibi işlemese o da unutacaktı.

"Ama bu Arabella'nın eli değil."

Gülümsemesi soldu. Oh, kahretsin. Bu sadece Bay Knight olabilir. Adamı çağırmakla hata etmişti. Thea'ya paradan bahsederse, parayı alıp kaçacaktı ve bu iş çok erken bitecekti.

"Bu babamın eli," diye fısıldadı. "Nasıl bilebilir ki?"

THEA mektubun bir köşesini başparmağının alt kısmına öyle sert bastırdı ki bir çentik oluştu. O izlerken, girinti kayboldu. Tıpkı o öpücük gibi: geçici bir duygu, çok geçmeden yok oluyor, kolayca unutuluyordu.

Ama yine de değil.

Luxborough onu dikkatle ve biraz da temkinli bir şekilde izliyordu, sanki onu tekrar öpmek gibi korkunç bir şey yapacağından korkuyordu. Eğer onu şaşırttıysa, kendini daha çok şaşırtmıştı. Ama onunla alay ettiğinde, öpücük harika bir fikir gibi gelmişti. Adam ilerlediğinde, ondan başka hiçbir şey görmediğinde, heyecandan içi içine sığmıyordu. Adam ona yakın durduğunda, dokunmasalar bile vücudu onununkine ısınmıştı.

Thea öpüşmekte pek başarılı sayılmazdı, üstelik adam uzun boyluydu ve Thea pek istikrarlı değildi, ama belki de çok kötü öpüşmemişti, çünkü öpücük hâlâ içinde zıplıyordu, sanki vücuduna hapsolmuş bir canlı gibi, çeşitli yerlerine çarparak... hisler yaratıyordu.

Hay Allah. Bu planın bir parçası değildi. Onu uzak tutması gerekiyordu. Evli olduklarına inanıyordu, bu da onun bedeni üzerinde yasal hakkı olduğuna inandığı anlamına geliyordu. Saçmalıklarıyla onu kızdırdığında ve o da ona hırladığında, her şeyi eski haline getirmek zorundaydı.

Hırladığında oldukça sevimli oluyordu.

"Babamı mı çağırdın?" diye sordu.

"Onun kızıyla evlendim. Doğru olduğunu düşündüm." Gözleri mektuba kaydı ve tekrar geri döndü. "Mektubu bana ver. Okuyacağım."

"Bu benim mektubum."

Ona doğru hamle yaptı. Kız sıçrayarak uzaklaştı. Aynı heyecan kadının içinden geçerek kalçalarının arasına kadar indi. Bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu ve gözleri buluştuğunda adamın da kafası aynı derecede karışık görünüyordu.

Sonra duvara yaslandı ve kadın mektubu öyle beceriksizce karıştırdı ki sayfayı yırttı.

"*Sevgilim Helen*," diye yüksek sesle okudu.

Tanrıya şükür. Ailesi neyin peşinde olduğunu bilmiyordu. Helen ve Thea onlara söylememeye karar vermişlerdi, çünkü sır saklamaktan acizdiler. O gün tanık sevincin nedeni de bu olmalıydı.

Luxborough mektuba sanki bir saldırı planlıyormuş gibi bakıyordu. "Ona ne söyledin?" diye sordu.

"Hmm?"

"Babam. Ne dedin sen?" "Hmm."

Thea pes etti ve sessizce okudu:

Bir kontla evlendiğin için sizinle gurur duyuyoruz. Daha dün yeni Hardbury Markisi'nin bekar olarak İngiltere'ye döndüğünü öğrendik ve onun Markizi olabileceğinize dair hayaller kurduk. Ama eldeki bir kont, çalıdaki bir markizden daha iyidir! Teşekkür , sevgilim-Kardeşinin neden olduğu sorunları unutabiliriz ve her şeyi tekrar kaybetsem bile Küçüklerin geleceğinin güvende olduğunu biliriz. Kimse bir Şövalyeyi durduramaz!

Kâğıt birden çok ağırlaştı; Thea onu indirdi ve sallanmasına izin verdi. Onları hayal kırıklığına uğratmış olmanın verdiği o çok tanıdık his boğazına düğümlendi,

Eski krema kadar ekşi. Eğer gerçekten bir kontla evlenmiş olsaydı, onu evlerine kabul edeceklerini ve neden olduğu "sorunları" unutacaklarını düşündü. Belki de bir kontes olsaydı, her şeye rağmen ona inandıklarını fark edeceklerdi. Kontes değildi ve asla da olmayacaktı ama yakında Helen sağ salim evlenecek, Thea'nın broşürü yayınlanacak ve herkes gerçeği öğrenecekti. *Bu* Şövalye'yi kimse durduramazdı.

"Ne söyledi?" Luxborough sordu.

"Hepsini okumadım."

Bu kez, adam mektuba uzandığında, kadın mektubu almasına izin verdi. Mektup onun hilesine ihanet etmiş gibi görünmüyordu. Zihni o gün kucaklaşan ve gülen anne babasının görüntüsüyle dolup taşı. Kapalı mavi kapı.

Bunu düşünmek istemedi. Bir şey hakkında düşünecekti

Baş

ka. "Hardbury Markisi!" diye bağırdı.

Luxborough başını mektuptan kaldırmadı. "Peki ya ?" "Hayatta ve İngiltere'ye döndü."

"Ve?"

"Zaten biliyor muydun?"

"Bugün biri bundan bahsetti. Herkes benim bir akran olarak

diğer akranlarıyla

ilgileniyor."

"Arabella!"

O zaman başını kaldırdı. "Sessiz sinema oynar gibi isim mi sayıklıyorsun?"

"Arabella'ya Lord Hardbury'nin dönüşünü anlatmalıyım." "Çünkü?"

"Çünkü çocukken birbirlerine söz vermişlerdi ama birbirlerinden nefret ediyorlardı. Sonra o gitti ve herkes düşündü ki-"

"Durun. Yeter artık. Sordugum için özür dilerim."

Arabella'ya yazacak ve sonra ailesini düşünmeyecekti. Thea masaya oturur oturmaz, "Ailen yarın seni ziyarete gelecek," dedi ve Thea yüksek perdeden bir "Ne?" sesiyle ayağa fırladı.

Hayır, onu görmemeliler.

Mektubu geri aldı ve tararken şöyle dedi: "Prens Regent, markizin dönüşünü kutlamak için Londra'da büyük bir parti verecek ve benden onlara davetiyeleri temin etmemi istiyorlar. *'Bu yıl,*

Eylül'ün Küçük Mevsimi Büyük Mevsim olacak ve biz de bunun bir parçası olacağız'. Ve yarın arayacak."

"Mümkün değil," dedi Luxborough. "Yarın ilk iş Somersetshire'a doğru yola çıkıyoruz."

"Evet, , elbette," dedi dalgınca, aklı hâlâ bu haberdeydi.

Prens Regent'in ev sahipliğinde büyük bir parti. Ağustos sonunda Britanya'daki tüm lordlar, leydiler ve beyefendiler bu parti için Londra'ya giderdi; şehir ilkbaharda ana sezonda olduğu kadar yoğun olurdu. Babam yanılıyor olamazdı; bunu biliyordu çünkü Kraliyet'e tedarik sağlayan müteahhitleri o tedarik ediyordu.

Oh, ama bu harika bir fırsattı! Thea'nın broşürü Londra'daki tüm kibar evlere dağıtılsa, Naip'in balosuna kadar hikâyesi sosyetenin diline düşebilirdi.

Yine de Luxborough'yla yaptığı maskaralık sona erecekti. Arabella onu gizlice içeri sokmazsa baloya giremeyecekti, çünkü Arabella'nın baloya katılacağı kesindi. Diğer herkes gibi. Ventnor ve Percy ve Helen ve Beau ve-

"peşindesin?" Luxborough söyledi. Kadın irkilerek gözlerini kırıştırdı. "Pardon?"

"Bir şeyler planlıyorsun. Korkutucu derecede etkileyici bir yüzün var."

"Annem ve babam için davetiye almalısın." Aceleyle kalem, mürekkep ve kâğıt hazırlamaya başladı. "Ve babama yaz. Söyle ona, neden yazmıyorsun?"

"Ben bir kontum."

"Ve?"

"Sekreterinizmişim gibi bana mektup yazmamı emredemezsiniz."

"Kulak okulunda size yazı yazmayı öğretmiyorlar mı? El yazısı derslerinin yanı sıra saçmalık, sertlik ve cimrilik dersleri de veriliyor."

"Earl okulu olmadığının farkındasınız değil mi?"

"O zaman nasıl olunacağını nereden biliyorsun? Ülkeyi yönetmekten sorumlusun ve seni bunun için eğitmiyorlar mı?"

"Kesinlikle."

"Sana okuma yazma bile öğretmeden mi?" "Elbette okuyup yazabiliyorum."

"O zaman neden yazmıyorsun?" Sandalyeyi okşadı. "Otur. Yaz. Babama, eğer evliliğinizi gizli tutarsa, bunu baloda açıklayacağınızı ve onları Prens Naibi'ne kayınvalideniz olarak takdim edeceğinizi söyleyin. Bu hoşlarına gidecektir."

Bu fikirden iğrenmiş görünüyordu. "Hiçbir lanet baloya katılmayacağım, davetiye için yalvarmayacağım ya da ailenizi kimseye tanıtmayacağım."

"Somersetshire'da kapının önünde belirmelerini mi istiyorsun? Sır saklamaktan aciz ailemin? Tam da senin ölü eşlerden oluşan bir ordu yetiştirdiğin yerde burunlarını sokmalarını mı?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Ölü eşlerden oluşan bir ordu kurmuyorum." "İyi bir otoriteden öyle olduğunu duydum."

"Bu senin uydurmandı."

"Eğer ben uydurduysam, doğru olmalı."

Gözleri vahşi görünüyordu ve kadın gülmemeyi başardı. Ya da yüzünü tekrar ellerinin arasına almayı, sadece sıcaklığını ve gücünü hissetmeyi. Ya da onu tekrar öpmeyi. Bu düşünce dudaklarını karıncalandırdı.

"En azından bu lanet mektubu yazarsam çeneni ," diye mırıldandı.

Masanın üzerine eğilerek babasına hızlıca bir not yazdı ve adresini verdi. Sonra ayrı bir not karaladı, kalemi ve bir tomar banknotu yere attı ve doğruldu. Gözleri koli yığınının üzerinde gezindi ama tek söylediği şeydi: "Brinkley End'e erken gidiyoruz. Hazır olun."

Kapıya doğru iki adım attı, sonra geri döndü. "Kontes, size tavsiyem, evimde ve arazimde çalışan bazıları... sıra dışı."

"Nasıl sıra dışı?"

"Arazi kahyam ve kahyam hakkımdaki söylentiler yüzünden çalışan bulmakta zorlanıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, pek çok insan katil bir büyücü olduğu söylenen bir adam için çalışmamayı tercih ediyor. Ancak dünyanın dört bir yanından gelen ve birçoğu çaresiz ya da evsiz olan ya da katil bir büyücüyle kıyaslandığında kulağa hoş gelen durumlardan gelen insanların yıkandığı Bristol'dan çok uzakta değiliz. Dürüst bir iş yapmaya istekli oldukları sürece insanların nereden geldikleri ya da neye benzedikleri umurumuzda değil."

"Londra'nın dünyanın dört bir yanından gelen insanlarla dolu bir bölgesinde büyüdüğümü unutuyorsunuz."

"Ve kahya, Sally Holt. O... eksantrik biri." "Eksantrik mi? Nasıl?"

"Sizi temin ederim ki o oldukça zararsızdır." "Um. Bu rahatlatıcı."

Durakladı, dudaklarına baktı ve öpücük sanki bir arkadaşa hevesliymiş gibi içinde tekrar zıpladı, ama sonra dönüp kapıya yöneldi. Kapı aralığında tekrar geri döndü.

"Ve önceki davranışım için özür dilerim. Son derece cazipsiniz ama bir ay boyunca sizi rahatsız etmeyeceğime söz verdim. Sizi temin ederim, güvendesiniz."

Sonra da gitti.

Son derece çekici birisin.

Pekala.

İyi ki kendi kuralına uyacak kadar onurluydu, çünkü Thea hâlâ onun yanında olmanın ne kadar lezzetli olduğunu, yaydığı sıcaklığın onu nasıl kucakladığını düşünüyordu. Adam onu takip ederken hiçbir zaman gerçekten korkmuş hissetmemişti. Aslında, onun kendisini istediği fikri hoşuna gitmişti.

Aptalca. Bir erkeğin bir kadını öpmek isteyebileceğini ama *onu* gerçekten istemeyebileceğini anlayacak kadar erkekleri tanıyordu.

Öpücüğü unutmaya kararlı olan Thea oturdu ve babasına yazdığı mektubu okudu; bu mektup kesin ve kalın bir elle kaleme alınmıştı. Diğer not ise Luxborough'nun Londra'daki işlerini yürüten adamına yazılmıştı; Bay ve Bayan Knight için davetiye temin etmesi ve Leydi Luxborough'nun tüm faturalarını ödemesi için talimat vermişti.

Thea babasına yazdığı mektubu mühürledi ve notla birlikte bir tabağın üzerine koydu. Sonra da önce Arabella'ya -öpüşme konusuna hiç değinmeden- sonra da Bay Witherspoon'a Prens Naibi'nin partisinin kampanyaları için sunduğu olanaklarla ilgili bir mektup yazdı.

Ve birkaç kez kendini parmağını ağzının üzerinde gezdirirken yakaladı, onun dudaklarının beklenmedik yumuşaklığını yeniden yaşadı.

Evlilik hakları konusunda ona baskı yapmamıştı. Onu Ventnor'un kabalığından korumuş, babasına mektup yazmış ve alışveriş için onu azarlamamıştı.

Güvende olacaksınız, diye söz vermişti Luxborough ona ve bunun doğru olduğuna neredeyse inanacaktı.

Ya doğru olabilseydi? Ya her şey farklı olabilseydi? Thea onu gerçekten isteyen birine sahip olabilseydi. Onu güvende tutacak, ona bir ev verecek, onu yakınında tutacak ve onu heyecan verici şekillerde öpecek biri.

Ama hayır: Yalanlarını öğrendiğinde ondan nefret ederdi, bile onun gibi bir kadını istemezdi. Zaten kadın da onu istemiyordu. Para için bir yabancıyla evlenmiş ve iğrenç Lord Ventnor'la işbirliği yapmıştı. Thea bu düşünceyi bir kenara itti. Yeterince imkânsız dileği vardı, bir de bunu dilemeye gerek yoktu.

BÖLÜM 9

Brinkley End'e ulaşmak neredeyse iki gün sürmüştü ama Lord Luxborough, Thea sık sık mola vermekte ısrar etmese daha çabuk varacaklarından yakınıyordu. Böyle molaların gerekli olduğunu savunuyordu, çünkü manzarayı seyretmek, atıştırmalıklar yemek ve yerlilere eziyet etmek için durulmayacaksa yolculuğun ne anlamı vardı? Ne mutlu ki Kont onunla aynı öğünleri paylaşıyor, o da bu araları seyahatleri hakkında sorular sormak için kullanıyordu; Kont akıllıca davranarak cevap vermenin en kolayı olduğunu fark etmişti ve gördüklerini anlatarak onu büyülüyordu.

İkisi de o küçük öpücükten bahsetmemişti; belki de hiç yaşanmamıştı, ama Thea ona yaklaştığında o öpücüğün içinde zıpladığını hissediyor ve parmakları ona tekrar dokunmak için kaşınıyordu. Onu arzulanır olarak nitelendirmesine rağmen, şu anda hiçbir arzu belirtisi göstermiyordu. Bazen onun kendisine baktığını sanıyordu ama sonra gözleri başka bir yere kayıyor ve hayal kurduğu için kendini azarlıyordu.

Arabada tek başına, düşünceleri sürekli Luxborough'ya geri dönüyordu, ama onun bir kötü adam, kendisinin de bir düzenbaz olduğunu hatırlamadan önce bu tür düşüncelerin tadını uzun süre çıkaramazdı, bu yüzden her seferinde acımasızca zihnini Brinkley End'deki evini hayal etmeye yöneltti. Aristokratların malikâneleriyle ilgili sınırlı deneyimi bu görevi aksatıyordu ama şans eseri, Gotik romanlarla ilgili geniş bir bilgi birikimine sahipti.

Ev, doğal olarak, gizli geçitler, perili zindanlar ve kilitli bir kule ile acımasız ve karanlık olacaktı. Adı Carrion ya da Skull ya da benzer umut verici bir şey olacak olan kahya, ölü bir balık kadar soğuk ve beyaz bir cilde ve gözlere sahip olacak ve kahya Sally Holt, siyah giyimli ve iskelet gibi, zalim bir gülümseme ve bir karganın dikkatle uğursuz bakışlarıyla can sıkıcı derecede sıradan adını telafi edecekti.

Thea bu oyunda o kadar başarılıydı ki, araba yoluna girdiklerinde güneşin yağmur bulutlarını yarmasından gerçek bir hayal kırıklığı duydu.

bir fırtına sırasında varmayı umuyordu. Dahası, araba yolu hiç de iç açıcı görünmüyordu, çünkü yol bakımlıydı ve son yağın yağmurdan yaprakları parlayan görkemli, yakışıklı ağaçlarla kaplıydı. Ve ev görüldüğünde, Thea dehşetle ofladı, çünkü sadece mükemmel derecede normal değil, aynı zamanda mükemmel derecede güzel görünecek kadar sportmenlikten uzaktı.

Araba durduğu anda Thea çakılların üzerine yuvarlandı. Her zaman olduğu gibi gözleri doğruca Lord Luxborough'ya kaydı ama o atını seyise teslim ediyordu, bu yüzden kararlı bir şekilde dönüp malikâneye baktı. Yaklaşık dört kat yükselen pürüzsüz duvarları, süslü pencerelerle büyüleyici bir şekilde noktalanmış ve pitoresk İtalyan korkulukları ile tepelenmişti. Çok büyük değildi -Arabella'nın aile yığını ölçeğinde bile değildi- ama öğleden sonra güneşi zarif gri taşı altın bir parıltıyla yıkarken etkileyici bir gösteri sunacak kadar büyüktü. Neşeli yeşil sarmaşıklar yan duvarlara tırmanıyor ve zemin kattaki cumbalı pencereler davetkâr bir şekilde parlıyordu.

Luxborough onun yanında dururken, "Kaşlarınızı çatmışsınız Kontes," dediAdamın iri bedeni rüzgârı engelleyene kadar serin esintinin farkında değildi. "Ev hoşunuza gitmedi mi?"

"Eski bile değil," diye yakındı. "Eski olduğunu hiç söylemedim."

"Eski, yıkık dökük ve kasvetli olmalı, deli keşişler, yarasalar ve hayaletlerle dolu olmalı." Başını iki yana salladı. "Gerçekten, Luxborough. Bu kadar güzel bir yerde yaşarken bu kadar huysuz kalmayı nasıl başarıyorsun?"

"Aşırı doğal yetenek sanırım."

Adam ona yan gözle baktı, yorgun, brendi rengi gözlerinde kahkahalar parlıyordu ve Thea gülümseyip koluna sarılmamak için kendini zor tuttu. Rüzgâr şapkasının altındaki bukleleriyle oynuyordu ve onun yakınlığı derisinin altındaki o lezzetli hisleri daha da canlandırdı.

"Eğlencemi oldukça bozdu," dedi. "Burada çok korkunç vakit geçirmeye kararlıyım ama yeterince korkunç değil."

"Daha sefil bir konaklama sağlayamadığım için özür dilerim. Eğer sizi memnun edecekse, geceleri inleyerek ve zincirleri şingırdatarak koridorlarda dolaşması için birini tutabilirim."

İçini çekti. "Teklifiniz çok nazık, ama kimseyi sıkıntıya sokmak istemem. Sanırım bunun yerine kendi kendime eğlenmem gerekecek."

"Ve bu konuda kesinlikle bir yeteneğin var."

Ses tonu kuruydu ama bakışları sıcaktı ve bu kombinasyon kadının kafasını o kadar karıştırdı ki nefes almayı unuttu. Sonra adam şapkasını çıkarıp saçlarını düzeltmekle meşgul oldu ve kadın, "Yeterince kolay. Burası bu kadar güzelken."

"Sanırım öyle."

"*Sence?* Fark etmediniz mi?"

"Hayatım boyunca buradaydı," dedi umursamazca. "Ve ben gençliğimi kaçmak isteyerek geçirdim."

Ama neye sahip olduğunu fark etmemesi imkânsızdı! Birdenbire ona sinirlenen Thea, devasa bir süs gölüne doğru eğimli çimenlerin kenarına doğru zıpladı. Gölün yüzeyinde su kuşları süzülüyordu ve ortasındaki küçük bir adadan Roma tarzı bir köşk sesleniyordu.

"Gölde yıkanılabilir mi?" diye seslendi.

"Tabii ki. Hava müsait olduğunda çoğu gün yüzerim. Sonunda kadınlar için söğütlerin koruduğu تنها bir alan var."

"Adadaki o çılgınlıkta ne var?" "Bir tekneyle açılın ve görün."

"Oh, beni oraya götürür müsün?"

"Kendiniz kürek çekin. Kayıkhanede bir sürü sandal var."

"Pekala, çekeceğim."

Onun için bir bela. Onun arkadaşlığına ihtiyacı *olmadığı* gibi, Gotik bir atmosfere de ihtiyacı *yoktu*. Yaramazlık Kuralları eğlenmesini gerektiriyordu, bu yüzden Brinkley End'i kendi eğlencesi için yaratılmış bir zevk bahçesi olarak düşünecekti; bu birkaç günü neşeli bir şekilde geçirecek ve arkasına bile bakmadan oradan ayrılacaktı.

"Yüzeceğim, kürek çekmeyi öğreneceğim ve..."

Etrafına bakınırken, bakışları araba yolunun diğer tarafındaki boş bir arabaya takıldı. İri, kır bir at şaftların arasında durmuş, kişniyor ve ayaklarını yere vuruyordu.

"Ben de araba kullanmayı öğreneceğim," dedi Thea ve at arabasına doğru koşmaya başladı.

Ama at bu fikirden hoşlanmadı; başını yukarı kaldırdı ve kocaman sarı dişlerini gösterdi. O sırada Luxborough oradaydı, onu belinden yakaladı ve nazikçe çekti. O kadar şaşırmıştı ki, adamın ellerinin sert sıcaklığı, sırtındaki cüssesi ve ona ateşin başında geçirdiği rahat geceleri düşündüren odunsu kokusu karşısında direnemedi.

"Dikkatli ol," dedi nefesi kulağını gıdıklayarak. "Tatworth'un atı yaşlı bir hayvandır."

"Benim için kötü olmayacak," diye itiraz etti, ama yine de ona yaslanmaya devam etti.

"Korkarım ki geri kalanımız olmasa bile at senin cazibene karşı bağışıklık kazanacak."

Kadın, cazibesi ve erkeğin bu cazibeye olan yatkınlığıyla ilgili büyüleyici konuya devam edemeden, erkek onu serbest bıraktı ve uzaklaştı; kadının sırtında onun yokluğundan kaynaklanan bir ürperti vardı. Düşünmemesi gereken bir şey daha; öyle muazzam bir liste hazırlıyordu ki, sadece unutmaması gerekenleri hatırlamak için tüm yetilerini kullanması gerekecekti.

"Her neyse," diye devam etti, daha kaba bir tavırla, "araba Bristol'den bir teslimatçı olan Dick Tatworth'a ait. Seyislerden birine sizi midilli arabasıyla götürmesini söyleyin. Ah, işte Tatworth."

Bahçeden bir dere ile ayrılan yakındaki ormana doğru bakıyordu. Derenin üzerinde taştan bir yaya köprüsü vardı; köprünün ötesinde bir patika ağaçların arasında kayboluyordu. Yaya köprüsünden iki kişi geçiyordu: yırtık pırtık bir palto giymiş, ufak tefek, kırmızı yanaklı bir adam ve koyu tenli, uzun boylu, pembe bir elbise giymiş, kısa siyah saçlarının etrafına pembe bir bere sarmış bir kadın.

Mükemmel. Başka bir dikkat dağıtıcı.

"Hizmetçi Sally Holt mu o?"

"Hayır. O Martha Flores. O da burada çalışıyor."

"Ne iş yapıyor?"

"Bir çocuktan daha fazla soru soruyorsun."

"Eğer bilgi verseydiniz, sormama gerek kalmazdı. Ormanda ne var?"

"Hiçbir şey."

Thea ormana doğru yola koyuldu ama Luxborough önünden hızla geçerek sarılmak ve korunmak için yaratılmış bedeniyle görüşünü engelledi.

"O ormana gitmesen iyi olur," dedi. "Orman yasak mı?" diye sordu kız hevesle.

"Çok yasak."

"Karanlık, tehlikeli ve canavarlarla dolu mu?"

"Hayır, sadece yasaklandılar." Yüz ifadesi sertti ve bir gözetleme kulesi gibi kıpırtısız ve hareketsiz duruyordu. "Bu benim tek kuralım: Sakın

şu yaya köprüsünü geçebilir ya da şu ormana gidebilirsiniz. Gölün diğer tarafında yüz dönümlük ormanlık alanın yanı sıra elli dönümlük bahçe ve iki bin dönümlük tarım arazisi ve meyve bahçesi var. İstedığınız yere gidin ama oradan geçmeyin."

"Demek kurbanlarınızın cesetlerini buraya gömüyorsunuz," dedi hafifçe.

Şaka yollu konuşmasına rağmen, adamın yüzünde karanlık ve kasvetli bir ifade belirdi. Adam ondan uzaklaştı ve kadın yüzünü tekrar gördüğünde o ifade kaybolmuştu.

Thea kelimeleri bulmakta zorlanırken biri "Dick Tatworth!" diye bağırdı. Döndüğünde evin arka tarafından yeni gelen birinin adım attığını gördü. Thea ilk bakışta, pantolon, çizme ve beyaz gömlek üzerine siyah yelek giydiği için yeni gelenin bir erkek olduğunu düşündü ama

ikinci bakış-

"Bu bir kadın!" dedi.

Güneş, kadının başının arkasında kalın bir sarmal halinde toplanmış kızıl saçlarında parılıyordu. Kıyafetleri onun ölçülerine göre dikilmiş olmalıydı, çünkü Thea bu kadar kıvrımlı bir vücuda sahip bir erkek hayal edemiyordu.

"Demek öyle."

Thea, Luxborough'nun kolunu kavradı. "Ve elinde bir silah var!" "Evet, öyle."

Dahası, kadın silahı teslimatçıya doğrultmuş, eli düz ve sabit bir şekilde adamın üzerine yürüyor, güçlü ve bir sesle onu azarlıyordu.

"Dick Tatworth, seni çürümüş pislik, derini canlı canlı yüzüp etini köpeklere yedireceğim."

"Sakin olun hanımefendi," diye kekeledi adam, arabasına doğru tökezlerken ellerini kaldırdı. "Bu konuda istediğimiz kadar mantıklı konuşabiliriz."

Lord Luxborough ortaya çıkan dramdan en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu ve Martha Flores sadece silah taşıyan kadının arkasına eğilerek gösteriyi ilgiyle izlemekle yetindi.

"Neler oluyor?" Thea onun kolunu sıktığını fark etti ve onu serbest bıraktı. "Müdahale etmek mi istiyorsun?"

"Bu iş onun elinde gibi görünüyor."

Kızıl saçlı kadın ilerlemeye devam etti. "Hizmetçilerimden biriyle oyalanabileceğini mi sanıyorsun? Ailesinin olmaması onun korunmadığı anlamına mı geliyor sanıyorsun? Ben kendi ailemi korurum."

"Yalan söylüyor!" diye bağırdı adam, kırmızı yanakları daha da kızarmıştı. "Ben asla."

"Sen asla ne?"

"Yaptığımı söylediği şeyi yapmadım."

"Bir karının Bristol'da, diğerinin Bath'da olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Dick Tatworth, seni taşaklarından vurmadan ve bunu tüm karılarına açıklamana izin vermeden önce git."

Dick Tatworth arabasına atlayıp atını mahmuzlayarak hızla kaçarken Luxborough ve Thea kenara sıçradı. Kadın tabancayı indirdi ve Martha Flores'e uzattı.

Thea gözlerini ondan güçlkle ayırabildi. Keşke bunu yapabilseydi! Şimdi kendini görebiliyordu, Percy sıçrayıp kaçarken o soğukkanlı ve kendinden emin haliyle Percy Russell'a silah doğrultuyordu. Hazır buradayken ateş etmeyi de öğrenmeliydi.

"Muhteşem bir kadın," diye nefes aldı Thea. "Kim o?"

"Sally Holt," dedi Luxborough.

"Hizmetçiniz *bu* mu?"

Omuz silkti. "Onun eksantrik olduğu konusunda seni uyarmıştım."

Omzunun üzerinden Sally'ye seslenen Rafe, Thea'nın dirseğini tuttu ve onu eve doğru götürmeye çalıştı. Thea sanki Sally'ye doyamıyormuş gibi dönüp dönüp ona bakmaya devam ettiği için bu daha da zorlaştı.

"Gösteri bitti," diye tersledi, hem Thea'nın bariz hayranlığından hem de ona dokunmak için bahaneler bulma eğiliminden rahatsız olmuştu. "Yüzünü öne dönersen yürümek daha kolay olur."

Thea ona baktı, yüzü heyecandan parlıyordu. Ona ve zevk alma yeteneğine lanet olsun. Bu sadece bulaşıcı değil, aynı zamanda bağımlılık yapıcıydı. Yolculukları boyunca Rafe'in tüm homurdanmalarına rağmen, onun hoşuna gidebilecek manzaralara bakmaya devam etti. Şimdi bile Thea'ya evi ve malikâneyi gösteren kişi olmak istiyordu, sırf her keşifte yüzünün aydınlanmasını izlemek için. Ve her yeni zevkten sonra, bir başkasını ve bir başkasını arayacak, her zaman yeni bir şey arayacaktı. Bunu hatırlaması iyi olurdu. Bir adam onu mutlu etmek için yenilikler sunarak kendini yıpratabilir ve asla bir günden fazla başarılı olamazdı.

Thea'yı Sally'ye ne kadar çabuk teslim eder ve onun varlığını ne kadar çabuk unutursa o kadar iyiydi.

"Sally Holt neden erkek kıyafetleri giyiyor?" Thea alçak bir sesle sordu.

"ünkü o istiyor, sanırım."

"Senin için sakıncası yok mu? Arabella'nın annesi küplere biner."

"Dünyada tanıştığım insanlardan bazılarıyla tanışmış olsaydınız, hizmetimin ne giydiğini neden bir kuruş bile umursamadığımı anlardınız."

"Kahyayı görmek için sabırsızlanıyorum." Hevesli bakışlarını n kapıya doğru çevirdi. "Ne giyiyor?"

"Uşak yok."

"Neden yok?"

"Sally'ye itiraz etti ve ya o gider ya da o gider dedi, ben de tamam dedim. Biri olmadan da idare eder."

"Neden onun yerine onu seçtin?"

Rafe tereddüt etti, Sally'yi nasıl açıklayacağından emin değildi. Thea'nın dirseğini bıraktı ve "Babası yerel bir öğretmendi ve hayatının çoğunu burada geçirdi," demekle yetindi.

Gerisini söylememek daha kolaydı: Sally Holt geçen bir kızken, sade elbiseler, hoş olmayan şapkalar ve saygılı bir tavır altında gizlemeye çalıştığı güzelliği dışında sıra dışı biri değildi. Ama Katharine'in ölümüyle Rafe'in dönüşü arasındaki altı yıl içinde -Rafe'in orkide avlamak ve dünyadan kaçmak için Selva'ya gittiği o dönem- kibar Bayan Holt canının istediğini söyleyen, canının istediği gibi giyinen ve dünyaya sert bir tokat atmak istercesine bakan bir kadına dönüşmüştü.

Rafe, Sally' o yıllarda ne olduğunu ve neden bu kadar değiştiğini hiç sormamıştı ve o da bu konuda gönüllü olmamıştı. Zımni bir anlaşmayla Katharine'den hiç söz etmediler.

Thea omzunun üzerinden bir kez daha baktı ve "Ah, geliyor," dedi ve kısa bir süre durdu. Rafe de durmak zorunda kaldı.

Sally yaklaşırken, "Size bir teslimatçı kaybettirdiğim için özür dilerim lordum, ama ne pahasına olursa olsun kızları koruyacağım," dedi. Sözleri Rafe içindi ama gözleri Thea'dan ayrıldı. "Umarım sizi korkutmamışımdır leydim."

"Hiç de değil."

"Brinkley End'le ilgili ilk izleniminizin bu şekilde olmasını istememiştim. Personel sizi karşılamak için dışarıda sıraya girecekti. Ama sonra hizmetçi

ağlıyordu ve... İsterseniz şimdi personeli çağırayım leydim."

Rafe, Sally'nin bu beklenmedik hali karşısında kaşlarını çattı. Neredeyse memnun etmek için can atıyor gibiydi. Elbette değil.

"Zahmet etmeyin Bayan Holt," dedi Thea nezaketle. "Çok etkilendim. Hizmetçiyi korumak çok daha önemli."

"Teşekkür ederim leydim. Resmi olmamasına itiraz etmezseniz, sadece 'Sally' demeyi tercih ederim."

Ne kadar sıra dışı. Sally böyle konularda *onun* fikrini hiç sormazdı. Rafe Sally ile göz göze gelmeye çalıştı ama nafile, çünkü Sally hâlâ Thea ile konuşuyordu: "Sizi Brinkley End'de ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz. Lord Luxborough bir daha asla evlenmeyeceğini söylemişti ama ben uzun zamandır evleneceğini umuyordum."

"Öyle mi?" Rafe sordu.

İki kadın onu görmezden geldi. "Her şeyi beğeneceğinize inanıyorum leydim," diye devam etti Sally. "İstedığınız her türlü değişikliği memnuniyetle yaparım."

"Gerek yok," diye araya girdi Rafe. "Karışmayacaktır."

"Elbette hayır," dedi Thea neşeyle. "Müdahale etmek iş demektir ve en iyi kontesler asla çalışmazlar." Parlak gülümsemesini Sally'ye çevirdi. "Beni düzenli aralıklarla beslersen hiç sorun çıkarmayacağım."

Sorun yok mu? Thea? Ha! Sadece bir yerde durarak sorun yaratıyordu, saçları parmaklarını gezdirmesine engel oluyordu, pelerininin bağları çözülmesine engel oluyordu.

Böyle bir sorun Rafe'in kollarını huzursuz ediyordu, bu yüzden evin uzak tarafına doğru el salladı. "Sally sizin için batı kanadında bir daire hazırladı. Yemekleriniz ve ihtiyacınız olan diğer her şey için odalarınızda geniş bir alan var."

"Yemeklerim mi?" dedi sertçe.

"Düzenli aralıklarla besleniyorum." "Peki ya sen?"

"Ayrıca düzenli aralıklarla besleniyorum."

"Yemeğimi odamda tek başıma yememi mi bekliyorsunuz?"

Ses tonunda ve gözlerinde yaralı bir şaşkınlık vardı. Hayır, kendini suçlu hissetmeyecek ya da onu teselli etmeyecekti. Buraya onun geçici eğlencesi için gelmemişi.

"Benim işim bu," dedi.

"Yalnız yemek yemeyi sevmiyorum. İnsanlar birlikte yemek yer."

"Ben insan değilim."

Ona ters ters baktı, ama buyurgan kontes bakışı, süregelen incinmişliğini gizleyemedi.

"Alış buna," diye tersledi.

Döndü ve bir seyisin bir kutu orkideyi kaldırmakta olduğu arabaya doğru çakılların üzerinde ilerledi. Rafe kutuyu kollarının arasına aldı ve arkasına bakmadan patikadan aşağıya, ormana doğru yürüdü.

SALLY'nin dikkatli bakışlarının farkında olan Thea çenesini kaldırdı ve hiçbir şey yokmuş gibi davrandı. Olmaması da gerekiyordu. Lord Luxborough onun düşmanıydı, arkadaşı değil ve kesinlikle kocası da değil; ona hiçbir konuda güvenemezdi, akşam yemeği için bile. İlgili bir koca gibi davranmaması daha iyiydi, çünkü ne kadar çok soru sorarsa, o kadar çok yalan söylemek zorunda kalacaktı.

Sadece onun kendisini tekerleği kırılmış bir araba gibi terk etmesini hiç beklemiyordu.

Gururunu koruyan Thea, Sally'nin yanından geçip ön kapıdan çıktı ve peleriniyle eldivenlerini bir kenara fırlatarak onu oyalayacak bir şey aramaya başladı. Kolayca halledildi: Antrenin ferahlığı ve simetrisi hoşuna gitmişti; boyalarla kaplı duvarların her birine bir merdiven uzanıyordu. Bölünmüş merdivenin altında, büyük bir çift kapı avlu bahçesine açılıyordu. Bir kaidenin üzerinde taze çiçeklerden oluşan hoş bir aranjman duruyordu.

Döndüğünde, üç hizmetçinin ona baktığını gördü. Kıkırdadılar, reverans yaptılar ve uzaklaştılar.

"Heyecanlarını bağışlayın leydim," dedi Sally ona katılarak. "Lord hazretlerinin evlendiğini duyan herkes çok mutlu oldu."

"Um." Thea suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştı. "Çok naziksiniz."

"Uzun zamandır yalnız yaşıyor. Akşam yemeğini yemek odasında servis etseydik, orada sizinle birlikte yemekten ya da açlıktan ölmekten başka çaresi kalmazdı."

Thea hizmetçinin itaatsizliği karşısında gülümsemek zorunda kaldı. Sally ile birlikte Luxborough'ya karşı komplo kurmak ne kadar eğlenceli olurdu! Ama Sally çöpcatanlık yapıyordu ve Thea aptallık ediyordu.

"Çok naziksiniz ama eminim onunla bir anlaşmaya varacağız."

Sally'nin gözlerindeki sorulardan kaçınan Thea, merdivenin altındaki açık kapılara doğru yürüdü. Buradan evin, bakımlı çimler, yontulmuş çalılar ve renkli çiçek tarhlarından oluşan bu avlu bahçesinin etrafında bir at nalı şeklinde olduğunu görebiliyordu.

Tekrar Sally'ye döndü. "Hiç zahmete girmene gerek yok. Beni memnun etmek kolaydır ve burası da çok güzel bir ev."

"Her şey mükemmel durumda ve odalar kullanımınıza hazır. Misafir odaları, çocuk odası ve yukarıdaki okul odaları... Gerçi Rafe Efendi -yani lord hazretleri- sadece çalışma odasını ve ara sıra da kütüphaneyi kullanıyor. Önce size dairenizi göstereyim mi?"

Sally cevap beklemeden merdivenleri çıkmaya başladı ve Thea da onu takip etti. Merdivenler uzun bir portre galerisine açılıyordu. Hizmetçi sola döndü ve duraklamadan devam etti, ama Thea tabloları taramak için oyalandı.

"Lord Luxborough'nun portresi nerede?" diye seslendi.

"Hiç oturmadı. Odalarınız bu tarafta," dedi Sally galerinin bir ucundan.

Thea diğer uçtaki karanlık kapıya doğru baktı. "Orada ne var?"

"Evin diğer kanadına ve lord hazretlerinin odalarına çıkıyor."

"Anlıyorum."

Thea, Sally'yi portre galerisinden çıkıp bir köşeyi dönerek bir tarafta kapılar, diğer tarafta pencerelerle kaplı uzun bir koridora kadar takip etti. Bir pencereyi açmak için durdu ve avlunun bahçesine ve karşı kanada baktı. Demek sahte kocasının yatak odası orada yatıyordu. Aristokratlar ne kadar tuhaftı. Kimin kiminle evlendiği konusunda o kadar yaygara koparırlardı ki, ama evlendikten sonra birbirlerinden o kadar uzakta uyurlardı ki, farklı köylerde bile olabilirdi.

Arkasına döndüğünde Sally'nin bir kapı aralığından kaybolduğunu gördü, pencereyi çarparak kapattı ve peşinden koştu. Ama kapıdan içeri girer girmez durdu ve her şeye rağmen güldü. Bu odalar şimdiye kadar bulunduğu odaların en güzeliydi. Kalın halılar, zarif oymalı mobilyalar, taze çiçekler ve tuhaf tablolarla şeftali ve sarı renklerle dekore edilmişti. Dairenin içinde dolaştı, her şeyin kendisi için olduğuna hayret etti: bir giyinme odası ve banyo alanı; kendi merdiveni olacak kadar büyük bir kanopili yatağın hakim olduğu bir yatak odası; daha da büyük bir oturma

Pencerenin altında bir divan, şöminenin yanında sedirler ve bir yemek masası ile donatılmış olan oda.

Yemekleri için. Tek başına.

Bu konuda aptallık etmeyecekti. Üç yıl boyunca tek başına yemek yemişti; birkaç günün daha pek bir anlamı yoktu. Sahte bir kontes olmak ona bolca zevk verecekti ve bundan şikâyet etmeyecekti.

Thea kararlı bir şekilde pencerenin önüne geçerek bahçelerin ve ötesindeki ormanlık alanların ve tarlaların muhteşem manzarasını seyretti.

"Bunların hiçbiri beklediğim gibi değil," dedi.

"Luxborough sana ne beklemen gerektiğini söyledi?" "Bana pek bir şey söylemedi."

"Hiç konuşmayı sevmezdi."

Thea dönüp baktı. "Ooh, çocukken nasıl biriydi?"

"Sessiz, yalnız, düşünceli." Sally'nin yüzü sevecen bir yarım gülümsemeyle yumuşadı. "Her zaman kendi başına giderdi. Birileriyle birlikte olmaktansa ormanda dolaşmayı tercih ederdi. Buna karşılık, ailesinin geri kalanı sokulgan ve gürültücüydü ve bir öğleden sonra bile yalnız kalmaya dayanamazlardı. Bazıları ona Eldritch derdi. Onda bir sorun olduğunu söylerlerdi."

"Ama yok!" Thea itiraz etti. "O sadece böyle biri. Yine de kimsenin görüşüne zerre kadar değer verdiğini düşünemiyorum. Ve sanırım..." Parmağını pencere çerçevesinin üzerinde gezdirdi. "O da insanları etiketlemiyor ya da yargılamıyor, aksine insanları oldukları gibi kabul ediyor. Onun hakkında en çok sevdiğim şeylerden biri de bu."

"O her zaman böyle vurdumduymazdı," dedi Sally. "İnsanların konuşmasına izin verir, sonra da canı ne isterse onu yapardı. Orduya katılmamak için Amerika'ya kaçtığında kimse şaşırmadı. Yine de Katharine'i alması sürpriz oldu." Kısa bir süre durdu ve sessizce, "Ondan bahsetmemeliydim," diye ekledi, sesi özür dilemekten çok pişmanlık duyuyordu.

"Katharine'i tanıyor olmalısın," dedi Thea.

Sally'nin göz kapakları titredi ve arkasını döndü. "Önce misafir odasını ve kütüphaneyi görmek ister misiniz?"

Cevap beklemeden odadan çıktı.

Thea Sally'yi aşağıda yakaladığında, Sally çoktan fuayeye açılan kapılardan birini açmıştı. Thea onun yanından geçip evin geri kalanı kadar güzel bir misafir odasına baktı. Aydınlık, havadar oda krem ve altın renginde dekore edilmiş, mavi halılar ve döşemelerle döşenmişti. Parlak bir piyano bir köşeden sesleniyordu, süslü bir şömine paravanı boş ızgarayı örtüyordu ve mobilyalar ışıktan ve manzaradan en iyi şekilde şekilde düzenlenmişti.

Odanın pahalı bir zarafete sahip olduğu havasına rağmen, sanki tamamlanması gereken tek şey Thea'nın içeri girip oturmasıymış gibi sıcak ve yaşanmış bir his veriyordu.

"Hoşunuza gitti mi leydim? Yakında yeniden ateş yakmaya başlayacağız ve mobilyaları buna göre düzenleyeceğiz, ancak şimdi kolayca değişiklik yapabiliriz."

Hiç kullanılmayan bir odadaki mobilyaları en iyi şekilde kullanmak için yeniden düzenlemeleri ne kadar tuhaftı. Bir önceki kont -Luxborough'nun ağabeyi- hiç evlenmemişti, dolayısıyla Luxborough'nun babası öldüğünden ve annesi taşındığından beri bu evin hiç metresi olmamıştı. Yine de bu odaya bakan biri, metresinin az önce dışarı çıktığını düşünebilirdi.

"Bu oda mükemmel," dedi Thea. "Tek ihtiyacım olan şey ikindi çayını burada içmek."

"Tabii ki. Ekmek ve kekler her gün taze olarak pişirilir ve çiftliklerden taze tereyağı, krema, reçel ve bal temin edilir. Kontesi ikindi çayı içerken görmek büyük bir zevk olacaktır. Ve eğer misafirleriniz varsa... Ev her zaman hazırdır."

Thea bu odayı neredeyse görebiliyordu; aile ve arkadaşlarla dolu, sohbet eden, şarkı söyleyen, birbirlerini eğlendirmek için yarışan bir oda. Çekici görüntüyü göz kırparak uzaklaştırdı ve parlak bir "Sırada ne var?" sorusuyla Sally'ye baktı.

Sırada fuayenin karşı tarafındaki kapı vardı; kapının arkasında kütüphane bulunuyordu. Thea'nın aşık olmak için sadece bir bakışa ihtiyacı vardı.

Zengin kırmızı halılar ve perdeler sıcak bir atmosfer yaratırken, duvarları kaplayan meşe raflar kitaplarla doluydu. İki büyük cumbalı pencere çimlere ve göle bakıyordu. Pencerelerden birinde kitap okumak için mükemmel bir minderli koltuk vardı. Diğerinde ise büyük bir masa ve yeşil deri kaplı geniş bir sandalye vardı.

Thea çaresizce masaya doğru çekildi. Elini masanın yüzeyinde gezdirdi ve Bayan Burton'ın evindeki çıplak odasında boş saatlerini geçirdiği, poposu sert oturaktan uyuşana ve parmakları soğuktan kaskatı kesilene kadar yazı yazdığı küçük masayı neredeyse sevgiyle hatırladı. Sadece o saatlerde kendini gerçek hayatına bağlı hissediyordu; geri kalan zamanlarda kendini korkunç bir şekilde başboş hissediyordu. *Yakında*, kendi kendine söz verdi. *Yakında eve döneceğim ve artık yabancılarının evlerine sürgün edilmeyeceğim.*

"Luxborough'nun bu masayı kullanmadığını mı söylüyorsunuz?" diye sordu. "Çalışma odasını tercih ediyor."

"Ooh, çalışma odasını görmek istiyorum. Şu bağlantı kapısından mı?"

Sally cevap veremeden Thea kapıyı çekerek açtı ve yeşil çuhanın üzerine serpiştirilmiş bir düzine kadar fildişi topun bulunduğu, on iki ayak uzunluğunda bir bilardo masasının bulunduğu geniş bir odaya yuvarlandı. Yandaki kapıdan geçince küçük bir salon gördü. Dikiş sepeti ve düzgün kitap yığınının bakılırsa burası çok kullanılıyor gibiydi ve kont tarafından kullanılmıyordu.

Bilardo salonuna döndüğümüzde, kahya masanın yanında durmuş, bir elindeki topu dalgınca döndürüyordu, yüzünde temkinli bir ifade vardı.

"Turumuza devam edelim," dedi Sally. "Akşamları o salonu kullanmaya alıştık ama hanımefendi arzu ederse durabiliriz."

"Biz mi?"

"Martha Flores ve ben."

Akşamları bir salonda birlikte vakit geçiren iki arkadaş. Thea'nın onlara katılması hoş karşılanmazdı. Onlar çalışandı, o ise kontesti, yani onlar arkadaş olabilir ama o olamazdı. Bu tür kuralların bir kontesin bile istediği gibi davranmasını engellemesi ne kadar aptalcaydı.

Tüm kuralların başına bela. Thea zaten bağlılık kurmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Babasının serveti yükselip alçaldıkça ailesi o kadar sık taşınmıştı ki, Thea hiçbir şeyin kalıcı olmadığını erkenden öğrenmişti. Emin olduğu tek şey olan ailesine olan inancı bile elinden alınmıştı. Yakında dünyayı yoluna koyacak ve hayatına yeniden başlayacaktı, o zaman daha fazla arkadaş bulabilirdi. Şimdilik önemli olan tek kural

onun Yaramazlık Kurallarıydı ve bu kurallar onun eğlenmesini gerektiriyordu. O da öyle yaptı.

Bununla birlikte Thea arkadaşlarının salonunun kapısını kapattı.

"Hanımefendilerinin istediği şey," diye açıkladı, "bیلardo oynamayı öğrenmek. Bu oyunda çok başarılı olacağıma eminim."

Thea, Sally'nin şaşkınlığını görmezden gelerek raftan bir sopa aldı ve masaya yaklaştı ama gururu kırılmıştı çünkü bir sonraki adımda ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Hantal sopayla bir topu dürttü.

Masanın karşısındaki Sally yüzünü buruşturdu. "Dikkatli olmazsan çuhayı yırtacaksın. Atışını hizalarken ıstakayı sabitlemek için diğer elini kullan."

"Ne demek istiyorsun?"

Başka bir ıstaka alan Sally, bir eliyle köprü yaparak ve ıstakayı başparmağı ile işaret parmağı arasındaki karıkta kaydırarak gösterdi. İstakanın ucuyla bir topa ustalıkla vurdu, top ikinci bir topa çarptı ve top masanın üzerinden dönerek bir cebe girdi. Hiç duraksamadan bunu tekrar tekrar yaptı ve geri çekilip ıstakasını tüfeğini dayamış bir asker gibi dik tuttu.

Thea bir kez daha kendini diğer kadının özgüvenine ve yetkinliğine imrenirken buldu. Elbette giyimi ve davranışları skandal yaratacak derecede uygunsuzdu ama insan kendinden bu kadar eminken kimin umurundaydı ki? Thea burada geçirdiği süre boyunca *bunu* öğrenebilirse, zamanını iyi değerlendirmiş olacaktı.

"Peki amaç topları ceplere sokmak mı?" diye sordu.

"Evet." Sally köşedeki masanın üzerinde duran bir kitaba dokundu. "*Bilardo Oyunu Üzerine Pratık Bir İnceleme*. Daha fazlasını buradan okuyabilirsiniz."

Thea'nın ıstaka üzerinde yeterli kontrolü sağlaması birkaç deneme aldı ama sonunda bir topa temiz bir şekilde vurduğunda, bu o kadar tatmin ediciydi ki hemen tekrar yaptı.

Sally bütün topları toplayıp tahta bir çerçeve yardımıyla üçgen haline getirirken Thea, "Luxborough yıllardır bu mülke bağlı olduğunuzu söyledi," dedi. Hizmetçi saygılı tavrını bırakmıştı ve Thea bundan memnundu.

"Önceki kontes -Luxborough'nun annesi- beni küçük hizmetçilere ve kiracıların çocuklarına harfleri ve sayıları öğretmem için tuttu, ben de evde yaşamaya başladım."

"Peki Katharine ile aynı zamanda mı burada yaşıyordunuz?" "Katharine bu evde hiç yaşamadı."

Sally masanın üzerine eğildi ve ıstakasını toplardan oluşan üçgene vurarak onları çuhanın üzerine saçtı.

"Londra'da bir bağınaz çok tuhaf iddialarda bulundu." Thea merakını gizlemek için neşeli bir ses tonu takındı. "Luxborough onu büyüyle öldürmüş."

"Bir binicilik kazasında öldü. Bunu sana o söyledi, değil mi?"

"Elbette," diye yalan söyledi Thea, ıstakasını dizerken zihni hızla çalışıyordu. "Aristokrat hanımların çok iyi ata bindiklerini ve her zaman yerlerinde durduklarını sanırdım."

"Fırtınanın ortasında umursamaz bir şekilde uzaklaşan herkes koltuğunu korumakta güçlük çeker."

Thea'nın kolu sarsıldı ve ıstaka topu tamamen ıskaladı.

"Çok fazla Gotik roman ve çok fazla hayal gücü," dedi, annemin yinelenen azarlarından birini tekrarlayarak. Neşeli tonu kendi kulaklarına sahte geliyordu. "Sen böyle söyleyince, aklıma çılgınca korkmuş ve canını kurtarmak için kaçan bir Gotik kahramanı geliyor."

Ama Sally gülmedi. Onun yerine hareketsiz kaldı. Çok hareketsiz. İstakayı kavradığı parmak eklemleri bembeyazdı ve ani gerginliği Thea'nın omurgasında bir ürperti yarattı.

"Bu... olan şey bu değildi, değil mi?" Thea sordu. "O... kaçmıyor muydu?"

Odayı bir saatin uğursuz tik taklarıyla bozulan sessizlik kapladı. Sally nihayet konuştuğunda, "Katharine de Gotik romanları severdi," demekle yetindi. Thea'nın gözleriyle saatin bir tik takı kadar buluştuktan sonra tekrar başka tarafa baktı. "Bu tür soruları kocanıza sorsanız daha iyi olur."

"Benim...? Oh, evet. Doğru ya. Unutmuşum. Özür dilerim. Sizi zor durumda bırakmamalıydım."

Sally alaycı bir çıkardı. "Neden olmasın?" diye mırıldandı. "En aşına olduğum pozisyon bu."

Sessizce oynamaya devam ettiler ve çok geçmeden Thea kendini o kadar kaptırmıştı ki Luxborough'yu ve merhum karısını unuttu. Topu cebe her soktuğunda, baş döndürücü bir güven yayılıyordu uzuvlarına ve kutlama için ıstakayla dans ediyordu.

"Gerçekten de beklediğim gibi biri değilsin," dedi Sally gülerek. "Ne bekliyardun ki?"

"Dürüst olmak gerekirse, Luxborough'nun ne tür bir kadınla evleneceğini hayal bile edemezdim. Ama sen değilsin..."

"Eğer kastettiğiniz buysa, ben bir aristokrat değilim. Fakir büyüdüm. Ve gerçek hanımefendiler gibi başarılı değilim. Babam özel öğretmen tutacak kadar zengin olduğunda, tüm eğitimim nasıl kibar olunacağını öğrenmekten ibaretti. Olmadığınız biri gibi davranmak çok fazla zaman ve enerji harcamanıza neden oluyor."

Sally'nin yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Gerçekten de öyle." Ağzını açtı, kapattı ve sonra aceleyle, "Efendi Rafe, yani Lord Luxborough. O iyi bir adam. O..." Durdu. "Ama tabii ki bunu biliyorsunuz. Siz ikiniz nasıl evlendiniz? Şimdi gerçeği söyle."

Gerçek şu ki Luxborough onunla para için ve Lord Ventnor'ı memnun etmek için evlenmişti ve diğer gerçek de aslında evli olmadıklarıydı. Bu kadar çok sır varken, Thea gerçeği söyleyemezdi.

"Hadi senin hakkında konuşalım," dedi Thea.

Sally işaretini tekrar sıraya koydu. "Hayır, senin hakkında konuşalım."

"Hayır, gerçekten, senin hakkında konuşmalıyız. Çok sıra dışısın ve bana her şeyi anlatmalısın."

Sally topa o kadar sert vurdu ki top masadan fırladı ve bir gümbürtüyle halının üzerine düştü. Doğrulduğunda ifadesi sertti ve konuşurkenki tonu düşmancaydı.

"Benim hakkımda ne düşünürseniz düşünün ya da ne öğrenirseniz öğrenin, beni kovamazsınız leydim."

Thea geri adım attı. "Seni kovmak gibi bir niyetim yok. Arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm."

"Aynen öyle. Ta ki hoşuna gitmeyen bir şey söyleyene ya da yapana kadar, o zaman arkadaş olamayız, değil mi? O zaman sen kontes olursun ve ben de dışlanmış olurum. Lord hazretlerinin mutlu olmasını dilerim ama burası benim evim ve bir daha buradan ayrılmak zorunda bırakılmayacağım." Sally ıstakayı masanın üzerine fırlattı ve toplara çarparak sekti. "Eminim odanıza dönmenin yolunu kendiniz bulabilirsiniz leydim."

Bununla birlikte, dışarı çıktı.

Thea parmaklarını ıstakadan çözdü ve ağzındaki ekşi tadı yutarak uzaklaştırdı. Bir kez daha yanlış anlamıştı. Sally haklıydı: Asla arkadaş olamazlardı. Unutmaya devam etmekle ne kadar dikkatsiz davranmıştı. Brinkley End'i ve sakinlerini ne kadar çekici bulsa da, burası ait olmadığı bir başka yerdi.

Istakasını bir kez daha toplara doğru fırlatırken umurunda olmadığına karar verdi. Hepsinin başına bela. Ve eğer yalnız yemek yemesi gerekiyorsa, o zaman

önce tatlısını yesin!

RAFE, Thea ve Sally'nin içeri girmiş olduğunu görmek için arkasına bakma dürtüsüne teslim olmadan önce yaya köprüsüne ulaşmıştı.

Yüzünü ileriye dönüp ormanın içinden geçen toprak patikada ilerlerken her şeyin plana uygun gittiğini kendine hatırlattı. Planı her zaman bu hayali evlilik bitene kadar Thea'yı görmezden gelmek olmuştu. Çünkü kurgusal olan ve olacak olan tek şey buydu: kurgusal. Mütevellilerin fonları serbest bıraktığı haberi gelir gelmez Thea'yı arabasına atacak ve gönderecekti.

Bu sessiz ders onu bir kriket sahası büyüklüğündeki açıklığa getirdi. Her zaman olduğu gibi, önünde bir kilise gibi yükselen serayı ve arkasında Martha'nın laboratuvarı olarak hizmet veren taş kulübeyi görünce gerginliği azaldı. *Bu*, bu yüzden buradaydı; etkileyici mavi gözlerin ya da canlı bir yüzün etrafında yuvarlanan baştan çıkarıcı kestane rengi saçların dikkatini dağıtmasına izin vermemeliydi ya da... Hayır. Yeter. O bir amaç için araçtı, başka bir şey değil.

Serada, ılık, hoş kokulu hava yoğun ve tanıdık bir şekilde üzerine çöktü ve yemyeşil bitki sıraları onu kutsanmış, sakinleştirici bir sessizlikle karşıladı. Nefes almak için bir an durdu, bitkilerin sihrini göstermesine izin verdi, sonra orkideleri çalışma alanına taşıdı, gömlek kollarına kadar soyundu ve notlarını çıkardı. Ventnor'ın etkileme hevesi, orkidelerin kökenlerine dair ayrıntıları da övünmesine hizmet edecek şekilde sakladığı anlamına geliyordu: "*Bu* çiçek ormanın o kadar derinlerindeki gizli bir vadiden geliyor ki iki adam öldü falan filan." Kendini beğenmiş palavracı. Ama en azından bu ayrıntı Rafe'in her bir bitkinin tercih ettiği koşullar hakkında eğitilmiş bir tahminde bulunmasını ve bu kadar uzun süre hayatta kalabilenleri kurtarmaya yeteceğini ummasını sağlıyordu. Rafe diğer insanlar için çok az şey yapabiliyordu ama en azından bitkilere bakma konusunda yetenekliydi.

Cam ve demir çatıdan gökyüzüne bir bakış, bugün bitirmek için yeterli ışığa sahip olduğunu söyledi. Kimse rahatsız olmayacaktı. Personel sıcak yemekle uğraşmayacağını biliyordu; daha sonra yemesi için oturma odasına soğuk bir tabak bırakacaklardı.

Yalnız yemek yiyin.

Yalnız yemek yemeyi sevmem.

O mavi gözlerdeki acı parıltısı.

Birlikte yemek yemelerinin bir zararı olmaz değil mi? Her iki şekilde de, o- Hayır.

Planlarını değiştirmeyecekti.

Rafe elinin değdiği ilk orkideyi yakaladı ve masanın üzerine öyle sert vurdu ki saksısı çatladı. Bu, doğal olarak, Thea'nın o ilk akşam dokunmak istediği sarkık sarı çiçektir. Yüzü andıran küçük çiçekler ona sitem dolu gözlerle baktı.

"Bana öyle bakmayın," diye tersledi onları. "Bu fikrimi değiştirmeyecek." Çiçekler hiçbir şey söylemedi ve boşluk kendi sesinin utanç verici yankısıyla doldu. "Ama en azından sen karşılık vermedin, yani beni tamamen tahrik etmedi-"

Arkasından bir ses geldi. Rafe dondu kaldı. Dinledi. Ayak sürüyüşüne benzer bir ses. Etek hışırtısı. Sonra sessizlik. Arkasında duran birinin gülmemeye çalışmasından kaynaklanan türden bir sessizlik.

Patlat.

Rafe sert ve susturucu bir bakışla arkasını döndü.

Martha dudaklarını birbirine bastırmış, koyu renk gözlerinin etrafındaki çizgiler şüpheyle kırışarak duruyordu.

"*Entonces*, şimdi bitkilerle mi konuşacağız?" Martha İspanyolca aksanlı İngilizcesiyle sordu.

"Hayır."

"Sanki onlarla konuşuyormuşsun gibi geldi."

"Konuşmuyordum."

"Öyle olsaydın sorun olmazdı." "Ama değildim."

Kararlı bir şekilde onu görmezden geldi ve orkidelere odaklandı. Kadın gitmedi.

"Tebrikler üzerinde senin evlilik," Martha Sonunda dedi. "Çok beklenmedik."

"Haber var mı?" Rafe karşı çıktı.

Martha'nın yüzünün sırtıttığını görmek için başını kaldırıp baktı.

"Haberler harika," dedi. "Demircinin kayınvalidesi onunla yaşamaya geldi ve romatizma yüzünden çok acı çekiyor. Bu harika değil mi?"

"Başkalarının acıları karşısında duyduğunuz coşkuyu paylaşmadığım için beni bağışlayın."

"Yani, yeni ganja ilacımı denemeyi kabul etmesi harika bir şey ve ağrısını ve sertliğini önemli ölçüde hafifletiyor. Ne yazık ki aynı zamanda şarkı söylemesini de sağlıyor ve bu da köpeklerin ulumasına neden oluyor."

"Eh. Her ilacın bir yan etkisi vardır."

"Demirci de yeni Malay merheminin yaralarındaki gerginliği giderdiğini söyledi, sen de seninkinde denemelisin." Martha bir orkide yaprağının ucunu kopardı, parmaklarının arasında ezdi, kokladı ve geçici olarak tadına baktı. "Üzerinde deney yapabileceğim iki kişinin olması ne büyük şans."

"Ve ikimizin de sizin rahatınız için acı çekmesi ne büyük şans."

Ezilmiş yaprağı en yakın tencereye attı ve bir tane daha içti. "Yeni eşinizin tıbbi rahatsızlıkları nelerdir? Regl döneminde büyük acılar çekiyorsa bu harika olur!"

" mi?"

"Onun için harika değil, *claro*, ama benim için harika. *Önemli değil*. Nasıl olsa bhang'ı test edebilir."

"Hayır."

"Tarifi değiştirdim. Hala çoğunlukla , biraz da afyon var, ama ben ekledim-"

"Kontes için değil."

"Sarhoş edici etkilerini ortadan kaldırıramasam da tamamen güvenlidir. Sally ve ben denedik. Test için daha fazla insana ihtiyacım var." "Ne yaptığımızı bilmemesini tercih ederim."

Rafe'nin ihtiyacı olan son şey, Thea'nın Martha'yla ilaç yapma faaliyetleri hakkında daha fazla karışık hikâye yaymasıydı, bu da sadece tuhaf söylentileri alevlendirecekti. İlaçları satma zamanı geldiğinde, sadece Martha'nın adını kullanacaklardı; Rafe'in bu işe karıştığını gizlemek daha iyi olacaktı - insanların bir kontun işlerine olan dayanılmaz ilgisi düşünüldüğünde, bu zor bir istekti.

"Tekrar test edeceğim," dedi.

"Sen değil." Martha bir yaprak daha kopardı. "Bu senin küçük sorunun için iyi değil."

"Ne küçük sorunu?"

"Bu sorun için bir bitki önerebilirim."

"Hangi lanet sorun?"

"Gelininizin yatak odasını kendi yatak odanızdan uzağa koymanıza neden olan sorun."

Rafe Martha'ya sakinleştirici bir bakış fırlattı. "Bu tıbbi bir sorun değil." "Eğer sorun yaşıyorsan."

"Sorun yok."

"Çoğu erkek bir aşamada-"

"Ben değil."

Bela mı? Onunla mı? Thea ile mi? Yaşadığı tek sorun ona dokunamayacağını hatırlamaktı çünkü o karısı değildi ve asla da . "*Bueno*."

Martha bir başka yaprağa uzandı. "Ama mutlu olmalısın güzel gelininle birlikte."

"Ve orkidelerimi yemeyi kesecek misin?" Rafe saksıyı ondan uzaklaştırdı. "Onlar senin ilaç yapman için değil."

"Ah, işte onlar. Orkideler. Güzel ama işe yaramaz." Martha, Rafe'in nakledilen orkideleri seranın hayatta kalma ihtimallerinin en yüksek olduğu yerlerine yerleştirmesini izledi. "Orkidelerin Amerika'da iyi fiyatlara satıldığını söylüyorlar," diye devam etti Martha. "Onları satıp para kazanalım ki sonunda işimize başlayabilelim."

"Onları cehaletiyle öldürecek başka bir mankafaya satmayacağım."

Rafe çalışma alanına geri dönmek için döndü ama Martha elleri kalçalarında yolu kapattı.

"Seninle Peru'dan bu soğuk ve nemli ülkeye güvenli bir yuva bulmak ve yeni ilaçlar yapmak için geldim, ama sen hala laboratuvarımı büyötmek ve bir iş kurmak için yeterli sermayemiz olmadığını söylüyorsun ve her gün saçlarım daha da beyazlıyor. Vaatlerle gidiyorsunuz ve sadece güzel ama işe yaramaz bitkiler ve güzel ama işe yaramaz bir eşle dönüyorsunuz."

"İşe yaramaz biri değil."

"Onu deneylerim için kullanamam. Artık işe yaramaz." "Bu evlilik bana on bin pound kazandırdı."

"On bin poundluk ne? Oh. On bin *pound*." Martha başını eğdi. "Bu çok para, değil mi?"

"*Evet*." Bu kez kadın adamın geçmesine izin verdi ve adam yıkamak için çalışma alanına döndü. "Yeni laboratuvarını planla Martha. İstedığın kadar büyük olsun, birkaç asistanın ve ihtiyacın olan her türlü ekipman olsun. İstedığın bitkiler yakında Bristol'a ulaşacak ve daha fazlası da yolda, çok geçmeden ilaçların da gelecek."

Ellerini kuruladı ve çoğu tıbbi özellikleri için seçilmiş olan bitki sıralarını inceledi, bunların değeri Martha'nın

ona bilgi sağlamak. Düşünmek için: Rafe onca yılını yabancı topraklarda, çoğu İngiliz'in asla göremeyeceği bitkileri inceleyerek ve çoğunun hayal bile edemeyeceği tehlikelerle yüzleşerek geçirmiş ve sonunda başladığı yere, asla evi gibi hissetmediği yere gelmişti. Suçluluk ve kederin tanıdık karışımıyla nefes aldı. Ne kadar karmakarışık, bulanık bir dünyaydı ki hâlâ hayatta olan ve burada olan kendisiydi. Rafe'nin babası onu hiç anlamamış olsa da, botanik ve bahçecilik konusunda öğretmenler tutarak onu şımartmıştı; keşke babası burada olsaydı da neler başardığını görseydi.

Kollarını paltosunun kollarına sokarken, "Belki bundan bir fayda sağlayabilirim," diye mırıldandı.

Martha, "Sally'yi kovarsa olmaz," dedi.

"Hmm?"

"Evliliğiniz size para kazandırıyor ama sonra karınız Sally'yi gönderiyorsa bundan bir fayda görmeyiz."

Rafe şaşkınlıkla Martha'ya baktı. "Sally'yi neden kovsun ki?"

"Çünkü..." Martha tereddüt etti ve kaşlarını çattı. "Sally kontesinizin bazı şeyleri değiştireceğini söylüyor."

"Hiçbir şeyi değiştirmeyecek ya da kimseyi görevden almayacak. Hatta o..." Onunla gerçekten evli bile olmadığını ve yakında ayrılacağını söyleyebilirdi ama Martha ve Sally'nin onun sahtekârlığından habersiz kalmaları daha güvenliydi. "Bakın, kontes arkadaş canlısı ve hayat dolu biri, ayrıca son derece dayanıklı ve..."

"Ve ne?" "Ve..."

Bilmiyorum."

Kafa karıştırıcı, işte buydu.

"Ondan hoşlanıyorsun," dedi Martha. "O zaman neden onunla yatmıyorsun?" "Lanet ." Rafe bitki sıralarının arasından geri geri yürüyerek

Kapı. "Yüzmeye gidiyorum, sonra da akşam yemeğimi yiyeceğim ve yemin ederim, bugün bir kişi bile bana tek kelime daha ederse, hepinizi kapı dışarı edeceğim."

W Thea, Brinkley End'deki ilk sabahına uyandığında ruh hali oldukça düzelmişti. Giyindikten ve orucunu açtıktan sonra, araziye keşfetmek için güneş ışığına doğru yola çıktı.

O gün öğleden sonra Arabella'ya, "*Brinkley End korkunç bir hayal kırıklığı*," diye yazdı.

Nasıl bakarsam bakayım, uğursuz olmayı reddediyor. Ama Kont, ölüm acısı altında ormana girmemi yasaklayacak kadar nazikti ve bu beni son derece neşelendirdi.

Bahçede, Lord Luxborough'nun Yasak Orman'a giden yaya köprüsünden geçtiğini gördü; yanında Martha Flores vardı ve durumu hâlâ açıklanmamıştı. Thea kararlı bir şekilde diğer yöne gitti. Keyifli yürüyüşü onu çiçeklerle dolu zevk bahçelerinden geçirdi ve Luxborough'nun bahsettiği, sessiz suların ve salkım söğütlerin ardına gizlenmiş yemyeşil çimenlerin olduğu تنها alanı bulduğu göle geri götürdü.

Hassas duygularının hatırına Arabella, üstümü başımı çıkarıp gölde yüzdüğümü asla açıklamayacağım, böylece sıcak bir yaz gününde o serin suyun ne kadar lezzetli olduğunu asla bilemeyeceksin.

Ardından Thea, ödünç aldığı uşağı Gilbert ve yardımsever bir seyis tarafından yönlendirilen bir midilli arabası kiraladı. Malikânenin etrafında dolaşmak müthiş eğlenceli oldu. Altın buğday tarlalarının ve dönümlerce elma bahçesinin yanından geçtiler ve her yerde el sallayan ve şapkalarını deviren işçiler vardı. Nehri takip ederek, büyük çarkı suya vuran ve ustabaşının yeni kontese elma şarabının nasıl yapıldığını öğretmeye hevesli olduğu elma şarabı değirmenine geldiler.

"Bana en iyi elma şarabından tattırdı," diye yazdı. "Sonra bir tane daha, sonra bir tane daha ve sonra uzanmak zorunda kaldım."

Eve döndüğünde Thea yıkanıp üstünü değiştirdi ve Helen'in altın işlemeli soluk yeşil elbisesinin, kendisi kontesçilik oynarken salonun dekoruna çok yakışacağına karar verdi. İnsanların gerçekten böyle yaşadığını düşünmek! Tabii ki gerçek bir kontesin de ciddi görevleri olmalıydı.

Sıcak çay ve taze kekler eşliğinde, Arabella'dan sabah postasıyla gelen ve Hardbury Markisi'nin dönüşüyle ilgili bazı dehşet verici haberler içeren mektubu okudu:

Babam hiç vakit kaybetmeden müsriş markize sözde ömür boyu süreceğ nişanımızı hatırlattı ve Hardbury'nin cevabı aynen şöyle oldu: "Bu dünyada hiçbir şey beni Arabella Larke'la evlenmeye ikna edemez. Ne yazık ki Hardbury'nin yokluğunu evlenmemek için bahane olarak kullandığım bu parlak günler böylece sona erdi. Babam yıl bitmeden evlenmem için ısrar ediyor ve bir isim listesi hazırlıyor. Aziz Nicholas Günü'ndeki bir çocuk kadar heyecanlıyım, çorabımın içinde hangi damadı bulacağımı merak ediyorum."

Thea arkadaşının küstah tonuna kanmamıştı ama Arabella en ufak bir sempati ya da telaş belirtisinden nefret edeceğinden, neşeli bir tavır takınmaya karar verdi:

Neredeyse bir hafta boyunca 'evli' kaldığım için edindiğim engin tecrübeye dayanarak çöpçatan olarak mükemmel hizmetlerimi sunmama izin verin. Luxborough çok kötü biri değil; eğer isterseniz, onunla işim bittiğinde onu size geri gönderebilirim."

Kelimeleri yazar yazmaz kıskançlıkla karışık bir suçluluk duygusu hissetti. *Aptal olma*, diye azarladı kendini ve mektubu katlayıp mühürledi.

Yazışmaları bitmiş ve yalnız geçireceği akşam yaklaşırken, Thea okuyacak kitap bulmak için kütüphanenin raflarını karıştırdı. Parmaklarını tarım, botanik ve felsefe üzerine yazılmış kitapların üzerinde gezdirdi, ta ki bir oyun rafına ulaşana kadar.

Bir oyunun işe yarayabileceğine karar verdi ve başlıklarını okumak için ciltleri teker teker çıkardı. Bunun üzerine bir tomar kâğıt yere saçıldı. Onları toplamak için diz çöktüğünde, oyun biletleri olduğunu gördü.

Londra'daki bir tiyatroda. Lady *Macbeth* rolünde Bayan Sarah Holloway'in özel olarak yer aldığı bir Macbeth gösterisi. Lady Teazle rolünde Bayan Sarah Holloway'in yer aldığı *School for Scandal* oyunu. Aslında, Bayan Sarah Holloway hepsinde yer aldı. Belli ki Landcross ailesinden biri aktrise hayrandı!

Thea sayfaları karıştırırken bu ismin tanıdık geldiğini düşündü. Evet, o gece handa hikâyesini anlatırken Joe adındaki adam ortadan kaybolan Sarah Holloway adında bir oyuncudan bahsetmişti. Thea tekrar en üstteki oyun listesine baktı ve ikinci bir isim gözüne çarptı: William Dudley. Ama bu kesinlikle Lord Luxborough'nun evinin önündeki bağınazın adıydı?

Ne garip bir tesadüf.

Yine de pek sayılmaz. Eğer Sarah Holloway bu kadar popülerse, birkaç kişinin ondan bahsetmesi beklenebilirdi. Ve Londra bu kadar yaygın bir isme sahip iki adamı barındıracak kadar büyüktü.

Thea oyun fişlerini yerine koydu ve yoluna devam etti. Gördüğü ilk okunabilir kitapları seçmişti ki, ağır aile İncil'ine rastladı. Hevesle, doğumları, ölümleri ve evlilikleriyle birlikte isimlerin listelendiği sayfaları çevirdi. Beş oğlu vardı: John, Philip, Rafe, Christopher ve Edmund. John ve Philip'in her birinde bir "d." harfi ve öldükleri yıl vardı. Rafe ve Christopher'ın her birinde bir "m." ve evlendikleri yıl vardı. Christopher ve karısı Mary'nin birkaç çocuğu vardı ama Thea'nın gözü Rafe'nin karısının ismine takıldığı için onları pek fark etmemişti: Katharine Jane Russell, sadece bir "d." ve bir yıl değil, aynı zamanda garip bir işaret de taşıyordu. "Katharine Jane "in etrafına, bir hapisane hücresinin parmaklıkları gibi tüyler ürpertici dikey çizgilerle bir kutu çizilmişti. Birinin aile İncil'ini bu şekilde tahrif etmiş olması ne kadar korkunçtu!

Thea kitabı kapattı ve onu ısıracakmış gibi rafa geri itti, seçtiği kitapları aldı ve odasına geri döndü.

Pencereden dışarı bakıp yeni evini bulma hayalleri kurmaktan son derece memnundu ve akşam yemeği servis edildiğinde tek başına yemek yemekten daha da memnundu, çünkü önce hecelerini yediğinde itiraz edecek kimse yoktu.

RAFE, Leydi Luxborough'nun araziye keşfe çıktığını öğrendi ve kendisine eşlik etmesine gerek olmadığını düşünerek Martha'yla birlikte ciddi planlar yapmaya başladı. Rafe ikinci bir seranın taslağını çizdi, Martha laboratuvarına yapılacak eklentileri sıraladı ve her ikisi de mümkün olan en kısa sürede bir iş adamı tutmaya karar verdi, çünkü ikisi de evrak işleriyle ya da dış dünyayla uğraşmak istemiyordu.

Günün çalışmasından memnun olan Rafe, uzun ve kuvvetli bir yüzme için göle daldı. Odasına dönerken, koridorda sessizce konuşan Sally ve Martha'nın yanından geçti.

"Kontes nasıl?" diye sordu Sally.

"Sanırım odasında."

"Nasıl olduğunu sordum. Nerede olduğunu değil."

"Evli olmanın tuhaf bir yanı var," diye düşündü Sally. "Bir erkeğin kendi karısıyla konuşmasına izin veriliyor."

Martha'nın yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Onunla yatmasına da izin var. Sonra bebek yapacaksınız ve ben de yeni ilaçları onlar üzerinde test edebileceğim."

"Bebeklerim üzerinde deney yapmayacaksın."

Martha başını salladı. "Karıyla yatmazsan bebek falan olmaz. *Entonces*, Sally. Nasıl bebek yapılacağını ben mi anlatayım, sen mi?"

"Nasıl olduğunu biliyorum-" Rafe onların sinir bozucu sırtışları karşısında kısa bir süre durdu. Kendi bakıcısından bile daha fazla başının etini yiyen iki eksantrik, küstah kadınla bir yuva kurmayı nasıl başarmıştı?

"Kontes gergin," diye açıkladı. "Birbirimizi daha iyi tanıyana kadar bekleyeceğim."

"Onunla hiç konuşmamak bu konuda yardımcı olacaktır," dedi Sally kuru bir sesle ve Rafe odasına dönerken yol boyunca karanlık küfürler mırıldandı.

Giyinip uşağını gönderir göndermez uşaklar akşam yemeğini getirdiler. Onlar yemeğini hazırlarken Rafe parmaklarını şöminenin üzerinde gezdirdi, yıllardır aynı rutini izliyorlardı.

Bir kase sebze çorbası. Bir yemek tabağı. Bir bardak syllabub ve ahududu. Bir takım gümüş çatal bıçak. Bir kadeh. Bir peçete.

İki sandalye.

"Bunu bu kadar alaycı bir şekilde yapmak zorunda mısınız?"

Rafe söyledi. "Lordum?"

"Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle."

İki hizmetçi birbirlerine gergin bakışlar fırlattı.

"Ah. Yemek hazır mı?" diye sordu içlerinden biri ve yemek tabağındaki son örtüyü kaldırarak patates, kuru fasulye ve yarım küçük ördek kızartmasını ortaya çıkardı.

Yarısı. Bu lanet bir komploymdu.

Hizmetçileri el sallayarak uzaklaştıran Rafe sandalyesini çekti. Karşısındaki boş sandalye sırttı. Yarı kümes hayvanı hiçbir şey söylemedi. Thea'nın parlak mavi gözlerinin görüntüsü zihnini doldurdu.

"Hepsinin canı cehenneme," diye mırıldandı Rafe ve her şeyi tepsiye yerleştirip kollarına aldı.

Thea'nın salonunun ^{kapısı} aralıktı, Rafe kapıyı tekmeleyerek açtı ve içeri girdiğinde Thea'yı yemek masasında tek başına gördü. Ayağa fırladı, çorba kaşığını şangırtıyla yere düşürdü ve elbisesiyle oynadı. Soluk yeşil renkte zarif bir elbiseydi; uzun kollu ve mütevazı bir korsajı vardı ve yine de krem, dokunulabilir bir teni ortaya çıkarmayı başarıyordu. Saçlarına uyumlu yeşil kurdeleler takılmıştı ve teni o günkü açık hava maceralarından yeni bir parlaklık kazanmıştı, sanki eve güneş ışığı getirmişti.

"Konuşmak yok." Rafe tepsisini bıraktı ve tabaklarını masaya boşalttı. "Birlikte yemek yiyeceğiz, çünkü sen yalnız yemekten hoşlanmazsın. Ama ben konuşmayı sevmiyorum. O yüzden konuşmak yok. Anlaşıldı mı?"

Hızla başını salladı, dudakları abartılı bir şekilde birbirine bastırılmıştı. Kadın yerine oturduktan sonra, adam şarap doldurdu ve o da oturdu. Sessizlik içinde kaşıklarını çorbalarına daldırıp yediler.

Sebze çorbası lezzetliydi ve Rafe Thea'yı görmezden gelmek için çok uğraştı, ama karşısında otururken ve vücudunun üstündeki tende soluk çillerin çekici bir tozu varken ya da olmayabilirken bu zordu ve bu yüzden gözleri ona geri dönmeye devam etti.

Bu yüzden boş çorba kâsesini iterken kaşlarının çatıldığını gördü. Adam onun bakışlarını takip etti: Kadın sanki onu kâğıt oyununda hile yapmakla suçlanmış gibi elindeki heyllabub bardağına ters ters bakıyordu. Sonra başını temizlemek istercesine hafifçe salladı, havaya doğru yarı gülümsedi ve dikkatini kızarmış ördek ve fasulyeye verdi. Yine de yemek yerken bakışları tekrar onun hece küpüne kaydı. Yine kaşlarını çattı; yine başını salladı.

Bu şiddetli iç tartışma, Rafe daha fazla dayanamayana kadar yemek boyunca devam etti.

"Ne?" diye sordu. "Ne oldu?"

Gözleri kocaman açıldı. "Tek kelime bile etmedim. Konuşmayı sevmiyorsun ve ben de konuşmuyorum."

"Düşünüyorsun. Düşündüğünü duyabiliyorum."

"O zaman daha sessiz düşünmeliyim."

"Üzgün görünüyorsun."

Yine kaşlarını çattı, önce masanın onun tarafına, sonra da kendi tarafına baktı ve içini çekti. "Üzgün değilim. Sadece... kafam karışık."

"Ne hakkında?"

"Yemeğinizin syllabub ve ahududu içerdiğini gözlemlemekten kendimi alamıyorum."

"Demek öyle."

"Ama benimki öyle değil. Hepsi bu."

Kuşun kendi yarısından kalan son eti de kesti, ağzına attı ve ağırbaşlı bir öfkeyle çiğnedi.

Rafe masayı inceledi. "Doğru. Yemeğinizde syllabub ve ahududu ya da syllabub ve herhangi bir meyve yok."

"Şüphesiz kontun syllabub'ı varken kontesin olmamasının mükemmel bir nedeni var."

"Tatlı istiyorsan, bir hizmetçi çağır."

"Hayır!" Bıçağı ve çatalı tabağa çarptı ve onları topladı. "Onları kışkırtmak istemiyorum. Hyllabub olmadan da yaşayabilirim." En trajik şehitleri bile utandıracak bir iç geçirdi. "Sanırım tüm iyi kontesler yoksunluk çekmeli."

"Oh, Tanrı aşkına." Bardağı masaya doğru itti. "Benimkini al."

"Seninkini alamam!"

"Al onu!"

"Ne kadar asil ve fedakarsınız lordum! Tatlısız gitmek! Çok metanetli. Çok onurlu. Yani-"

"Kapa çenenini ve lanet olası hecelerini ye."

Arsız bir gülümsemeyle tam da bunu yaptı, öylesine bariz bir zevkle yapıyordu ki izlemek tam bir eziyetti. Rafe şarabını yudumladı ama bu onun arzusunu köreltmeyi başaramadı. Kadın onun farkında değil gibiydi, tüm duyuları tatlı zevkine dalmıştı.

yalnız zevkler. Ve o... Kahretsin, kıskanıyordu! Lanet olası bir kaşık dolusu krem şantiyi!

Bardak boşaldıktan sonra peçetesiyle dudaklarını sildi ve adama gülümsedi.

Hayır, sadece gülümsemedi. Gülümsemesini bir balıkçının ağ atması gibi onun üzerine attı. Etrafını sardı ve ona yaklaşmak için can atmasına neden oldu.

O kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki masa sallandı. "Size iyi geceler dilerim." O da ayağa fırladı. "Bu kadar erken gitmek zorunda mısın? Biz..." "Ne?"

"Um. Bilardo oynamak?"

"Bilardo oynamayı bilmiyorsun."

"Lütfen! Ben bu oyunda çok iyiyim," diye itiraz etti. "Yani, nasıl oynanacağını öğrendiğimde üstün olacağım. Bir kitaptan kendim de öğrenebilirim, ama başka biriyle oynamak çok daha eğlenceli olur."

Rafe tereddüt etti. Gerçekten de akşamı geçirmek için hoş bir yol olacaktı. Ona öğretmekten, konsantrasyonunu, topu batırdığında duyduğu zafer sevincini izlemekten zevk alacaktı. Belki de ıstakasını yerleştirirken rehberliğe ihtiyacı olacaktı ve o da arkasında duracak, kollarını ona dolayacak ve açığı nasıl bulacağını gösterecekti. Dudaklarını kızın boynundaki mis kokulu deriye bastırır, belki de kulağını ısırır, böylece kız şaşkınlıkla geriye doğru sıçrar ve sonra ellerini yukarı-

"Sally ve Martha ile oyna," dedi. "Onlar personel."

"Bunu umursayacağını düşün."

"Bilmiyorum. Ama kurallar böyle." Önündeki boş tabağı itti. "Kurallar anlatılamayacak kadar aptalca, öyle değil mi? Babam ilk servetini yaptığında şehrin daha güzel bir yerine taşındık ve artık eski arkadaşlarımı görmeme izin verilmiyordu. Ben de yeni arkadaşlar edindim. Sonra babam servetini kaybetti, tekrar taşındık ve yeni arkadaşlarımın beni görmesine izin verilmedi. Yeniden başladım. Yeni arkadaşlar edindim. Ve yine babam zengin oldu, yine taşındık ve bu böyle devam etti. Kimin kiminle arkadaş olabileceğine ve kimin kiminle evlenebileceğine dair tüm bu kurallar, oysa hepimiz sadece insanız, değil mi? Ama siz değilsiniz," diye ekledi solgun bir gülümsemeyle. "Siz insan değilsiniz."

"Doğru."

Rafe otomatik olarak konuğtu, sadece onun duraksayan gülümsemesini, daha fazla hayal kırıklığına hazırlanır gibi omuzlarını dikleğtirmesini gördü.

Adam

Gözlerini ondan çekip aralarındaki boş tabaklara, geçici ev hayatlarının enkazına dikti. Onun yüzüne kapıyı kapatan başka kişi olmak istemiyordu. Doğru, asıl planı onu görmezden gelmekti ama bu çok uzun zaman önceydi, onun sadece bir isimden ibaret olduğu zamanlarda.

"Boş ver," dedi neşeyle. "Okumaktan oldukça memnun olacağım. Yemekten sonra genellikle nasıl vakit geçirirsiniz?"

"Okudum."

"O zaman belki bugün topladığım kitaplardan biri hoşunuza gidebilir." Koltukların yanındaki küçük masanın üzerinde duran üç kitabı işaret etti. "Senin orada oturup kitap okuman, benim de burada oturup kitap okumam hiç mantıklı değil. Bu bir zaman kaybı..." Boş şömineye bakarken sözlerini yarıda kesti.

Serin havalarda, ayrı odalarda ayrı ateşlerle oturmak gerçekten de israf olurdu. Kışın birlikte oturup ateşin başında okurlarsa, alevlerin ışığı saçlarındaki renk karışımını ortaya çıkarır mıydı? Karda koşarken kulakları ve burnu pembeleşir miydi? Elbette kız ona kartopu fırlatırdı ve o da misilleme yapmaktan çekinmezdi; kıza vurmayı hedefler, kızın ciyaklamasını, gülmesini ve ona tekrar kartopu fırlatmak için geri zıplamasını sağlardı. Sonunda ona doğru koşar, onu yakalar ve birlikte karın içine düşerlerdi...

"Komik bir şey mi söyledim?" dedi. "Hmm?"

"Eğlenmiş görünüyordun."

"Hmm," dedi Rafe ve boş kanepeye çöktü.

Thea bir telaşla şarap kadehlerini taşıdı, sonra diğer koltuğa geçip kitapları topladı.

"Ne istersiniz? İlk olarak, Bayan Edgeworth'un *Leonora'sı*." Kitabı çevirip açtı. "Oh. Bazı cümlelerin altı çizilmiş."

Rafe gerildi ve kalbi küt küt atmaya başladı. Patlama. Bunu önceden tahmin etmeliydi. Thea sayfaya kaşlarını çatarken bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Bu bana bir şey hatırlattı. Bugün ağaçta garip bir işaret gördüm..." Ona bir bakış fırlattı, sonra kitaba döndü. "Neyse boş ver. Bakalım önceki okuyucu neyin altını çizmiş. '*Kadın olarak doğmak ne büyük talihsizlik!*' Bu çok neşeli. Ve belki de senin için değil."

Onu bir kenara fırlattı ve bir sonraki kitabı aldı.

Rafe bacağını salladığını fark etti ve kendini durdurmak için elini dizine bastırdı. Durdurmak. Bunu durdurmak zorundaydı. Karşısında Thea umursamaz bir tavırla konuşmaya devam ediyordu.

"İşte şiir, çok daha erkeksi: *Marmion: Flodden Sahasının Hikayesi*. Flodden mı? Ne biçim bir kelime bu? Gerçekten, Walter Scott. Cesur okuyucumuz da buradaydı ve altını çizdi... 'Ah, ne kadar karışık bir ağ örüyoruz, İlk önce aldatmaya çalıştığımızda. Um. Ha ha. Pekala."

Yanakları pembeleşmiş, gözlerini kaçırmış olan Thea kitabı ona doğru fırlattı. Rafe kitabı bir eliyle yakaladı ve keskin bir köşesini avucuna bastırdı.

Thea üçüncü kitabı eline aldı ve sade kapağını inceledi. "Bilinmeyen arkadaşımızın karakteri hakkında bir fikir edinmeye başladım. İlk olarak, onun bir kadın olduğu sonucuna vardım."

"Katharine'di," dedi Rafe aniden. "Altını çizmek," diye ekledi onun sorgulayan bakışları karşısında. "Katharine'in bir alışkanlığıydı, söylediği cümlelerin altını çizmek..." Tereddüt etti. Katharine'in kitapların ona mesaj gönderdiğine inandığını nasıl açıklayacaktı? "Onun için özel bir anlamı vardı."

Thea'nın merakı göz önüne alındığında, Katharine konusunun er ya da geç ortaya çıkması beklenen bir şeydi. Rafe onun kitabı elinde evirip çevirmesini izliyordu ve Thea başını kaldırdığında hâlâ gitmeye mi yoksa kalmaya mı karar vermeye çalışıyordu.

"O senin karındı," diye belirtti. "Hmm."

"Ona aşık mıydın?"

"Konuşmamak konusunda anlaşmıştık."

"Ordudan kaçmak için Amerika'ya kaçtın ve Katharine'i de yanında götürdün" demeden önce kitabı birkaç kez açıp kapattı.

"Görünüşe göre zaten her şeyi biliyorsun."

"Ona aşık olup olmadığınızı bilmiyorum."

"Çok gençtik ve..." Hayır. Katharine bundan daha iyisini hak ediyordu. "Evet," diye düzeltti usulca ve kendisinin on sekiz yaşındaki saf, maceraperest halini ve Katharine'in birkaç yaş daha büyük ve cesur halini hatırlamasına izin verdi. Evet, o zamanlar gençti. O zamandan beri bin yıl yaşlanmıştı.

Thea'nın ifadesi şimdi yumuşaktı ve bir şekilde bu yumuşaklık konuşmayı kolaylaştırdı.

"Hiç vahşi bir at gördün mü?" Rafe söyledi. "Katharine de öyleydi. Pervasız, evcilleştirilemez. Ventnor'un onun için seçtiği erkeklerden hiçbirisiyle evlenmeyi reddetti. Ailesi burada kalıyordu ve babamla orduya katılma konusunda tartıştığımıza kulak misafiri oldu ve çok ortak noktamız varmış gibi görünüyordu. Ona Amerika'ya yelken açmayı düşündüğümü söylediğimde, o da gelmek istedi. Bir gece oturup konuştuk, maceralarımızı anlattık.

ve güneş doğduğunda birlikte kaçmaya karar vermiştik. İki gün sonra Bristol'dan yelken açtık."

O ve Katharine, geminin güvertesinde durup İngiltere'ye sevinçle veda ederken, tuzlu rüzgâr elbiselerini kamçıladığında ne kadar da umut doluydular. Katharine'in ona küfredip kaçtığı son günlerinden çok farklıydı. Gemi kaptanı onları evlendirdiğinde, birbirlerine her zaman göz kulak olacaklarına söz vermişlerdi. Rafe'in tutamadığı bir söz.

"Peki ya sonra?" Thea sordu.

"Ve sonra..."

Thea'nın soracağı sorular, vermek zorunda kalacağı cevaplar, değişmez geçmiş bir gemi enkazının sümüksü, ufalanan kalıntıları gibi çekip çıkararak Katharine'in hikâyesini yemek sonrası eğlencesine dönüştüren konuşma zihninde canlandı. Çok geçmeden Thea ve merakı bir sonraki kaçamağı için yola çıkacaktı ama o dirilen anılar kalacaktı; daha kolay idare edilebilecekleri bir yerde gömülü kalmaları daha iyiydi.

"Hastalandı," diye bitirdi sözlerini kaba bir şekilde. "İngiltere'ye dönmesi onun için daha iyi oldu. Ailesine mektup yazdı. Ventnor onu eve götürmek için geldi. Son."

"Ama de geri döndün, değil mi?"

Rafe ayağa kalkıp eğildi, komik derecede katı kibarlığının acı verici bir şekilde farkındaydı. "Size iyi geceler diliyorum. Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Şimdi çekiliyorum."

Kapıya doğru yöneldi ama Thea eteklerini savurarak onun önüne geçti.

"Lütfen küstahça sorularımı bağışlayın," dedi. "Düşüncesizce davrandım. Merakım beni aşıyor. Sizi üzmem istememiştim."

"Üzgün değilim."

"Her şey çok uzun zaman önceydi ve yalnız olmana gerek yok."

"Yalnız değilim."

". "

Peygamber çiçeği mavisi gözleri ona yalancı diyordu ama yüz ifadesi şefkatli ve ciddiydi, dudakları hafifçe ayrılmıştı. Yanakları onun avuçlarının anısıyla ısındı ve parmakları sırayla onun güneşin öptüğü yüzünü okşamak için can attı. Soluk yeşil elbisesinin kenarları gözünü göğüslerinin kabarıklığına, vaat ettiği bel ve kalçaların üzerine dökülen ince muslinlere çekti

ve kalçaları. Rafe üzgün ve yalnız değildi, değildi, ama sıcak kanlı bir adamdı ve Thea kanını daha da sıcaklaştıran büyüleyici bir kadındı; ona dokunmamaya yemin etmişti, ama boş odasına dönme isteğini de toplayamıyordu.

Kapının çalınmasıyla birbirlerinden ayrıldılar. Hizmetçiler yemek tabaklarını toplarken garip bir şekilde oyalandılar. Kimse onlara gözünü bile kırpmadı; herkes evliliklerinin kurgusuna kapılmıştı.

"Kontese neden syllabub servis edilmedi?" Rafe gitmeden önce son uşağa sordu.

"Hayır!" Thea ağladı. "Lütfen bundan bahsetme."

Adamın kaşları çatılmıştı. "Anlamıyorum lordum."

"Kontes'in tepsisinde syllabub yoktu."

"Hanımefendileri tatlıyı önce yer, lordum. Boş bardak büfenin üzerindeydi."

Rafe'in fark etmediği bir yerde. *İyi oynadın, Thea.* Onunla yüzleşmek için döndü. Duvara yaslanmış, gözleri sahte bir masumiyetle kocaman açılmıştı. Uşak kaçmak için acele etti ve Rafe bir kez daha Thea ile yalnız kaldı.

Oyunbazlığı, yaramazlığı ve zevkiyle baş başa.

Baş döndürücü bir pervasızlık kapladı içini ve ne yaptığını bile bilmeden ona doğru ilerlemeye başladı.

"Önce tatlını mı yiyorsun?" dedi yavaşça.

Şeftali rengi duvara yaslandı. "En iyi kontesler her zaman önce tatlılarını yerler."

Kollarını kullanarak onu içine hapsedti, bu da kendisini sabit tutmaya yaradı, çünkü kadının elleri göğsündeydi ve bacakları çökmeye hazırды, dizlerinin üzerine düşüp eteklerinden yukarı kayabilirdi.

"Peki en iyi kontesler her zaman kontun tatlısını da yer mi?"

"En iyi kontlar konteslere her zaman tatlılarını verirler. Siz, lordum, mükemmel bir kontsunuz."

"Ve siz, leydim, mükemmel bir eş değilsiniz."

Gözleri çok parlak, ruhu çok canlıydı. Bir adım daha atmak, saçlarını yüzünden uzaklaştırmak ve dudaklarını dudaklarının üzerinde kaydırmak küçük bir mesele olurdu. Eğer başka bir adam olsaydı, yapardı.

Başka bir adam olsaydı, parlak, canlı geliniyle alay eder ve onunla oynardı; bu zevk, haz ve neşe ödülllerinden zevk alırdı.

Ama o farklı bir adam değildi.

Bu nasıl oluyordu? Sürekli unutuyordu. Bir an kapıya yönelirken, bir an sonra onu yatağa götürmeyi düşünüyordu. Sanki Thea'nın varlığı onu bir şekilde dönüştürmüştü ama tüm sihirler gibi bu da asla gerçek olamazdı.

Bu gerçek ona soğuk su gibi çarptı ve ona dönüp kapıdan çıkma gücü verdi.

Ancak kendi odaları hiçbir şeyin ilgisini çekmediği yankılı ve sıkıcı bir hale gelmişti, bu yüzden Martha'yı alt kattaki salonda aradı. Yan odada tek başına bilardo oynayan kontese dikkatle baktı ama Martha onu görmezden geldi ve bu gece denemek için kendisine biraz bhang vermesini istedi. Şu anda kendini nasıl hissediyorsa, biraz acı giderici sarhoş edici uzun bir yol kat edebilirdi.

Thea boş koltuklara doğru böbürlenerek, "İSTE, ONDAN KURTULDUK," dedi ama mobilyalar buna kanmamıştı; onun kalmasını istediğini en az kendisi kadar iyi biliyordu.

Bundan daha fazlasını. Ona bu kadar yakın durduğunda, avuç içleri göğsüne değerken onun sıcaklığıyla sarmalandığında, odunsu kokusu onu sarhoş edecek ve gözleri onun içini görecektik kadar yakınında, vücudunun hatlarını izlemeyi arzulamıştı. Boynundaki örtünün gizemli kıvrımları onu örtüyü sıyrıp boğazını ortaya çıkarmaya teşvik etmiş, kötü paltosu ise onu bir kenara itme fikriyle alay etmişti. Ve tek bir öpücüğün heyecanla zıpladığı teninin altındaki kalıcı hisler, onun da kendisine benzer şeyler yapmasını istediği konusunda uyarıyordu.

Yani. Bu, kadınların hakkında uyarıldığı günahkâr arzuydu. Tutkuya tehlikeli demek ne kadar da haklıydılar, çünkü mantıklı düşünceyi tehlikeli bir şekilde ortadan kaldırıyordu. Ama biraz ikna edildikten sonra rasyonel düşünce ona Luxborough'nun evli olduklarına inandığını ve gerçeği öğrendiğinde çok öfkeleneneğini hatırlatmak için geri döndü. Eğer boyun eğerse, kendini mahvedecekti ve kendini mahvetmek, hiçbir skandal olmamış gibi hayatına yeniden başlama planını mahvedecekti.

Günleri hesapladı. Yarın Helen'dan haber alacağı kesin miydi? Kesinlikle. Ve yarın gidecekti.

Thea kararlı bir şekilde üç kitabı masanın üzerine koydu ama bunlar ona sadece Rafe'i ve onun anlatmayı reddettiği hikâyeyi düşündürüyordu.

Onun yerine bilardo alış.

Bilardo odasında boğuk kadın sesleri duydu. Thea kapıyı Sally ve Martha'nın komşu salonda birlikte oturduklarını gördü; biri dikiş dikiyordu, diğeri kitap okuyordu ve ikisinin de yüzünde suçlu bir ifade vardı. Thea onları dışarı atmadı, onlar da onu içeri davet etmediler, bu yüzden kapıyı kapattı ve tek başına bilardo oynadı.

Bir ara Lord Luxborough'nun geldiğini ve Sally ile Martha'yla duyulmayan bir şeyler konuştuğunu duydu. Dondu kaldı, duymak için zorladı, her şeye rağmen onunla bilardo oynayıp oynamayacağını merak etti, ama sonra adam gitti ve başka bir şey duymadı.

Sonunda, diğer kadınlar emekli olduktan çok sonra, Thea mumları söndürdü ve odalarına geri döndü. Koridor boyunca yürürken avlu bahçesindeki bir hareket dikkatini çekti ve dışarı bakmak için bir pencere açtı.

Bahçede yarı giyinik, beyaz gömleği ay ışığında parlayan Luxborough duruyordu. Thea onun ne yaptığını anlamaya çalıştı ama o sadece pembe bir çiçeğe bakıyor gibiydi. şaşkın bir kedi gibi çiçeği dürttü ve sonra kopardı. Kolları doğal olmayan bir şekilde ağırmış gibi hareket ederek, çeşitli açılardan incelediği tek bir yaprağı kopardı. Sonra onu havaya fırlattı ve bir sonraki ta yaprağı ile işlemi tekrarlamadan önce uçup gitmesini izledi.

Thea rpererek pencereyi kapattı ve yürümeye devam etti, bu şaşırtıcı manzara ve Kont'un hâlâ kendisi için bir gizem olduğunu fark etmesi onu rpertmişti.

T Ertesi sabah Thea, Gilbert'ı gölde onunla birlikte bir sandala binmeye ikna etti ve ilk kürek çekme denemelerinde daireler çizdiler.

"Sana iyi davranıyorlar mı Gilbert?" diye sordu, teknenin nasıl düzgideceğini çözdükten sonra.

"Evet, bu ev halkı şenlik ateşi gecesine kadar neşeli. Sazlıklara dikkat edineydim," dedi, neşeli ses tonu tekneyi gergin bir şekilde tutmasıyla çelişiyordu. "Şu Bayan Sally, bir evi nasıl idare edeceğini ve çalışanları nasıl mutlu edeceğini iyi biliyor."

"Sanırım bir süredir bu işi yapıyor."

"Çok uzun zaman olmadı. Lord Hazretleri ona bu görevi vereli sadece birkaç yıl oldu. Belki de ilk karısının yoldaşı olduğu zamanlardan beri onun neler yapabileceğini biliyordu."

Küreklerden biri suya takıldı ve küçük tekne yalpaladı. "Ama Sally, Katharine'in bu evde hiç yaşamadığını söyledi."

Yine de kimse Katharine'in kitaplarının kütüphaneye nasıl geldiğini açıklamamıştı. Thea sormak aklına gelmemişti.

"Belki de değil," dedi Gilbert. "Ama kardeşi kontken, lord hazretleri, karısı ve Bayan Sally buradaki malikânede, Dower House'da yaşarlardı. Üçü birlikte, bir saman yığınının içinde yavru köpekler gibi rahattılar. Ta ki karısı attan düşene kadar. Onun iyi olmadığını söylüyorlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tek söyledikleri, lord hazretlerinin karısının doğru olmadığı. Sonra da ağızları bir avcının tuzağından daha sıkı kapanıyor. Ah, belki de şimdi kürekleri ben çekmeliyim leydim?"

Thea kürekleri teslim etti ve Gilbert onları kıyıya geri götürdü. Zaten artık eğlenmiyordu ve ayrıca yağmur bulutları toplanıyordu. Luxborough ve Katharine'in Dower House'da yaşadıklarını, Sally'nin Katharine'in refakatçisi olduğunu keşfetmişken ve neden ne Luxborough'nun ne de Sally'nin bundan bahsetmediğine dair can sıkıcı bir bilmece varken kürek çekmeyi nasıl düşünebilirdi?

Bunun kendisini ilgilendirmediğini sertçe kendine hatırlatan Thea, çimlerin üzerinden eve doğru yürüdü. İlk başta, bir araba yoluna çıktığında ona aldırış etmedi. Ama sonra heybesinden onun süslü bir ekspres kurye olduğunu anladı ve tuhaf bir sarsıntı dizlerini ve dirseklerini sersemletti. Helen'den haber var! O zaman her şey bitmişti. Şimdiden. Bugün. Elbette, kendini daha fazla zora sokmadan gitmesi gerekiyordu ama... Henüz değil. Henüz bitmesine hazır değildi.

Bu düşünce, aptalca zayıf dizlerini koşmaya teşvik etmek için yeterliydi.

RAFE haberciyi pencereden ^{gördü} ve "*Tanrı'ya şükür, bitti*" ve "*Henüz değil, lütfen*" diye düşünmeden önce merdivenleri hızla indi, acelesinden yerlerde kayıyordu.

Ventnor'dan haber olmalı. Sadece Ventnor haberleşmelerinin bu kadar önemli olduğunu düşündüğü için bir ekspresle zahmet etmişti. Ventnor'ın mektubu, Rafe'in evlendiği kadının Helen olmadığını ve Rafe'in şok olmuş gibi yapıp onu göndermesi gerektiğini bildirecekti.

Ama henüz değil.

Ayrıca, mütevellilerin fonlarını serbest bıraktığına dair bir onay almamıştı. Ya da Thea'nın çeyizini aldığını. Parası olmadan nereye gidebilirdi ki?

Yani hayır, henüz değil. Henüz hazır değildi.

Sanki habercinin haberi vermesini bir şekilde engelleyebilecekmiş gibi evden dışarı fırladı, tam o sırada Thea pembe yanaklı ve nefes nefese koşarak çimenliğe çıktı.

"Ver onu bana!" diye bağırdı nefes nefese, ulak deri heybesine uzanırken.

"Hayır, onu bana ver!" Rafe karşı çıktı.

İkisi birden bağırıp koşmaya başlayınca, habercinin iyi eğitilmiş atı bile ürktü ve onu sakinleştirmeye çalışırken, haberci Rafe'nin ayaklarının dibindeki çakılların üzerine iki mektup düşürdü. Thea bir kriket maçında alkışlanacak bir dalışla kendini onlara doğru fırlattı ve Rafe bir eliyle mektupları yakalamaya, diğer eliyle de Thea'nın düşmesini engellemeye çalışırken kendini öyle kaptırdı ki, ikisi de yere yuvarlandı, hâlâ mektuplar için çabalıyorlardı ve

Sonunda yan yana oturdular, kışları soğuk, keskin çakılların üzerindeydi, bacakları birbirine dolanmıştı ve her birinin elinde bir mektup vardı.

O sırada Rafe mektubun üzerindeki mührü fark etti. Bacaklarını Thea'nın eteklerinden kurtardı, onun sıcak yumuşaklığına çarptığı her yeri görmezden gelmeye çalıştı ve atını kontrol altında tutan ve yüzünde şaşkın bir ifade olan haberciye baktı.

Rafe, "Bu Kraliyet Hanedanı'ndan," dedi.

"Evet, lordum." Haberci atını uzaklaştırıyordu. "Britanya'nın dört bir yanına çok sayıda haberci gönderdiler."

"Bu mektup Luxborough Kontesi'ne gönderilmiş." Thea'nın sesi de Rafe'in hissettiği kadar şaşkındı. "Kraliyet Hanedanı neden bana yazsın ki?"

Ama habercinin işi haber vermektir, açıklamak değil ve bir hizmetkâr onu içecek ve bahşiş için arka tarafa yönlendirmek üzere dışarı fırladığında rahatlamış görünüyordu.

Rafe elindeki mektubu inceledi. Mektuplar ülkenin öbür ucuna mı gönderiliyordu? Belki kral falan ölmüştür. Önemli bir şey değildi zaten. Bu iş henüz bitmemişti.

Yanında, eldivenlerinden birini çıkarıp parmağını balmumunun altına sokan Thea'nın dirseği koluna çarptı. Kalçasının altındaki çakıllar soğuk ve keskindi, giderek daha da soğuyor ve keskinleşiyordu ama Rafe oturduğu yerde kaldı ve mektubu yırtıp açarak gözden geçirdi. Kesinlikle önemli bir şey yoktu; sadece bir akranın yeni gelinini sarayda takdim etmesi gerektiğine dair sert bir hatırlatma ve falan filan. Rafe sayfayı bir top haline getirdi, ayağa fırladı ve tozunu aldı. Krem rengi kalın bir karta bakmakta olan Thea'ya elini uzattı.

"Kontes?"

Başını kaldırdı, yüz ifadesi heyecanla ya da zevkle parlıyordu, soğuk, keskin çakılların üzerinde onun yanında oturmakla ilgisi olmayan bir duyguydu bu.

"Bu bizim davetiyemiz," dedi. "Partiye."

"Hangi partiye?"

"Hatırlıyorsunuz. Prens Naibi, Hardbury Markisi'nin dönüşünü kutlamak için bir parti düzenliyor."

"Öyle mi?"

"Bunu Londra'da konuşmuştuk." "Konuştuk mu?"

"Ailem için davetiye temin ettiniz. Nasıl hatırlamazsın?"

Sonunda adamın uzattığı eli fark etti ve tuttu. Parmakları üşümüştü; adam elini parmaklarına daha da doladı.

"Prens Naibi ve ailenizle bir parti mi?" dedi onu ayağa kaldırırken. "Bu tam da unutmak isteyeceğim türden bir şeye benziyor."

"Bizden hemen sonraydı..." Dudağını ısırды ve birleşmiş ellerine baktı. Adam onu serbest bıraktı ve ikisi de geri adım attı. "Londra'da. Hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Biz... öpüştükten sonra."

"Ah. Evet. Öpüştük. Bunu hatırlıyorum."

Yavaş yavaş, o gecenin geri kalanı aklına geldi. Öpücük hatırlanmaya değerdі ama ikisinin de katılmayacağı düşünülürse parti değildi. Thea'nın kapılardan geçmesine izin verilmeyecekti ve Rafe zincirlere sarılıp kışın göle atılmayı tercih ederdi.

"Birisi bunun bir kostüm partisi olmasına karar vermiş," diye devam etti, sesi çok yüksekti, eteklerini silkelirken. "Kulağa eğlenceli geliyor, değil mi?"

"Hayır."

"Gitmek istemiyor musun?"

"Hayır. Sen istiyor musun?"

"Gerçekten de öyle." Gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı ama çenesi son derece kararlıydı. "Herkes orada olacak, tüm toplum. Bütün o insanlar..."

İşte oradaydı. Thea toplum içinde olmayı, insanlarla çevrili olmayı özlüyordu. Rafe, arkadaşlıklarından gerçekten hoşlandığı insanların sayısını parmaklarıyla sayabilir ve yine de başparmaklarını oynatabilirdi.

Döndü ve eve doğru yürüdü, berbat mektubu bir elinden diğerine savurdu. Bunu şimdi bitirebilirdi. Paranın ya da evliliğin onaylanmasını beklemesine gerek yoktu; haberler yakında gelecekti. Thea'yı uzaklara göndermek... Sonunun nereye varacağı onu pek , değil mi?

Adam arkasını döndü. Kadın onun arkasından geliyordu, parmaklarını davetiyeye vuruyordu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

O partiye katılmayı çok istiyordu.

Ama yıkılmış, arkadaşsız, skandallarla dolu, orta sınıftan dışlanmış biri Prens Naibinin kostüm partisine katılamazdı. Çok iyi bağlantıları olan birinin yardımı olmadan olmazdı. Ya da kont olan birinden.

O baloya gidip gitmemesi Rafe için önemli değildi. Ama onun için önemliydi.

Ve aniden, bu kadarı yeterliydi.

"Üst katta iki oda kostüm var," dedi. "İstedığınızı alın."

"Kostümler mi?"

"Ailem amatör tiyatroyu çok severdi. Her yıl büyük ev partileri düzenlerler, bu partilerde konuklar özel olarak hazırlanmış özenli kostümlerle prova yapar ve oyunlarda rol alırlardı. Köy kadınları bu işten çok iyi para kazanırdı."

"Peki siz? Sen de katılacak mısın?"

"Lanet olası bir kostüm partisine gitmiyorum," dedi ve dönerek koridorda ilerlemeye başladı.

LORD LUXBOROUGH, Sally'ye anahtarları getirmesi için işaret etti ve üçü birlikte üçüncü kata çıktılar. Thea diğer ikisini dikkatle izledi, ama birbirlerine karşı davranışlarında şüphe uyandıracak hiçbir şey yoktu; Sally Kont'a gereken saygıyı göstermese de, Thea bir yakınlık ya da paylaşılan sırlar sezmedi. Yine de ikisinin de ortak geçmişlerinden, Luxborough'nun karısıyla Dower House'da birlikte yaşadıklarından neden bahsetmediklerini anlayamıyordu ama sormak için bir neden de bulamıyordu.

Gerçekten de odaya girdiğinde neredeyse hiç düşünememişti, o kadar şaşırmıştı ki alana tıkıştırılmış giysi preslerinin ve sandıkların çokluğu karşısında. Sally her zamanki canlılığıyla kapıları ve kapakları açarak insanı herhangi bir şeye dönüştürecek kadar çok kostümü ortaya çıkardı: bir Roma imparatoru ya da Fransız kraliçesi, bir peri ya da bir hayvan, bir suçlu ya da bir aziz.

"Bu kadar çok olacağını hiç düşünmemiştim." Thea devasa bir sandığın ağır kapağını hafifçe açarak içinde bir hazine dolusu maske buldu. Bir Janus maskesi, bir soytarı şapkası, yanardöner yeşil ve mavi tüyleri olan muhteşem bir kuş kafası. Başını kaldırıp bir togaya bakan Luxborough'ya baktı. "Amatör tiyatro prodüksiyonlarından bahsetmiştin ama bu hayret verici."

Toga'yı bir kenara fırlattı. "Ailem burada yaşarken bu ev misafirlerle dolup taşardı ve gösteriş çok *önemliydi*. Ailem gösteri yapmadıkça asla mutlu olmazdı."

Sally, "Profesyonel aktör ve aktrisler de eğitim vermeleri için davet edildi," diye ekledi. "Ve, diyelim ki, akşamları canlandırmak için."

"Çocukken gösteri yaptınız mı?" Thea Luxborough'ya sordu.

O inledi ve Sally güldü. "O değil! Rafe Usta bir oyunun ilk fısıltısında evden çıkar ve ormanda saklanırdı."

"Ama Sally performansını sergiledi ve en az profesyoneller kadar iyiydi."

"Ne kadar muhteşem!" Thea daha fazlasını öğrenmek için Sally'ye baktı ama Sally bir sandığı karıştırmakla meşguldü.

Luxborough, "Oyunculuk konusunda nadir görülen bir yetenek sergiliyordu," diye devam etti. "Herkes öyle diyordu ve sanırım birden fazla kez Londra'ya gitmesi istendi."

"Baştan çıkarılmadın mı?" Thea hevesle sordu. "Ne kadar heyecan verici!"

Sonunda Sally doğruldu. "Heyecan verici, evet. Saygın, hayır. Babam çok katıydı ve bu tür amatör ev eğlenceleri yaygın ve tamamen kabul edilebilir olmasına rağmen buradaki prodüksiyonlara katılmamdan bile hoşlanmazdı. Lord ve Leydi Luxborough -Master Rafe'in ailesi- ise beni her zaman cesaretlendirdi."

Thea dalgın bir şekilde kırmızı ahşap kutuyu açtı ve içindeki güzel kedi maskesini görünce nefesi kesildi. Yüzünü kapatacak kadar büyüktü, sadece ağzı ve çenesi açıkta kalıyordu. Büyük siyah bir elmas şekli bir göz yarığını çevreliyordu ve kırmızı bir elmas diğerini çevreliyordu, karşılıklı kulaklarda kırmızı ve siyah elmaslar vardı. Geriye kalan kısım beyazdı ve altın renginde karmaşık girdaplarla kaplıydı. Thea saygılı bir şekilde onu kaldırdı.

"Venedik maskelerinden biri," dediğini duydu Sally. "Çok güzel, değil mi?" "Evet," diye nefes aldı Thea.

Buna karar verdi. Arabella'ya o ilk akşam bir kedi olmayı çok istediğini söylemişti: oyuncu ama vahşi, kimsenin ne düşündüğünü umursamayan. Bir maskeyi taşımak tam bir kostümü taşımaktan daha kolay olacaktı ve onu normal bir gece elbisesiyle giyebilirdi. Parti bir maskeli balo olmasa da, Arabella'nın onu içeri sokmayı başardığını varsayarsak, yüzünü kapatması gerekecekti. Kalabalığın arasında sürüklenebilir, konuşmalara kulak misafiri olabilirdi. Her şey planlandığı gibi giderse, diğer konuklar broşürünü okumuş olacaktı; belki bazıları onu ve Percy'nin ona nasıl yanlış yaptığını tartışıyor olacaktı.

Ve belki de duvara yaslanmış onu izleyen bir beyefendi olurdu. Gözleri buluştuğunda, ağzı ilgi çekici bir yarım gülümsemeye dönüşürdü. Doğal olarak kız da ona mağrur bir bakış atar ve yüzünü

Ama bir an sonra onun önünde durur, elini uzatır ve onu dansa davet ederdi. Altın-kahverengi gözleri yaşlı ve yorgun görünürdü, ancak mizah parıltısı, sıcaklık parıltısı ve-

Thea kapağı kapattı. Aptalca hayaller. Luxborough, Thea'yı dansa davet etmek şöyle dursun, böyle bir partiye bile asla katılmazdı.

Başını kaldırdı ve onu kendisini incelerken yakaladı, ifadesi okunamıyordu ve bakışlarındaki bir şey gözlerini kaçırmamasına neden oldu. Gözü, bir erkeğin başının üzerine oturması için tasarlanmış muhteşem bir aslan başına takıldı.

Hiç düşünmeden onu havaya kaldırdı. "Ve bunu giymelisin! Yapabilirsin..." Onun gürleyen yüz ifadesi karşısında sustu. "Özür dilerim. Eğlenceli olacağını düşünmüştüm ama değilmiş."

Aslanın kafasına göz ucuyla bile bakmadı. "Sana söyledim, lanet olası bir kostüm partisine gitmeyeceğim. Anlamalısınız, ben toplum için yaratılmadım."

"Anlıyorum," dedi. "Önemli değil."

Ama tek yaptığı başını sallamak ve odadan çıkmak oldu; botları ahşap koridorda yankılanarak kayboldu.

Sally bir kez daha bir kocanın tuhaf muamelesine tanık oldu. Thea'nın yanakları kızardı ama hizmetçinin gülümsemesi nazikti.

"Aradığınız özel bir şey var mıydı leydim?"

"Bu kedi maskesi işinizi görür. Lütfen başka bir şey için zahmet etmeyin. Yine de sanırım..." Thea gösterişli kostümlere özlemle baktı. "Tam bir kostüm giymek ve tamamen başka biri olmak özgürleştirici olurdu."

Sally kostümleri toplarken, "Tiyatronun büyüğü de bu," diye onayladı. "Olabileceğimiz tüm diğer insanları deneyimlemek."

"Ama çok da yalnızım. Kılık değiştirmek için."

"Doğru." Sally durakladı, elleri süslü bir kumaşı şekillendiriyordu. Yüz hatları yumuşayarak hülyalı bir büründü. "Maskesiz olmak ve yine de sevmek yüce mucize. İnsanın yanında tamamen kendisi olabileceği ve koşulsuz kabul göreceği birine sahip olması."

Bir şey Thea'nın yüreğini burktı. "O zaman aşık mısın? Kim o?"

Ama her nasılsa, bir kez daha yanlış kelimeleri seçmişti. Sally'nin yüzü sertleşti ve kostümü bir elbise presine sokup kapağını kapattı ve Thea'nın yüzüne doğru döndü.

"Beni mi yoksa göndermek mi istiyorsun?" Sally talep etti.

"Eğer aşıksanız, bu mutlu bir durumdur, suç değil."

"Ben hiçbir suç işlemedim."

Thea sorularını geri aldı. Bu onun için önemli değildi. Sally onun arkadaşı değildi. Luxborough onun kocası değildi. Thea buraya ait değildi. Yakında gidecekti ve nasıl olsa hepsi ondan nefret edecekti.

"Beni bağışlayın leydim. Sizi seçiminizle baş başa bırakayım," dedi Sally sert bir nezaketle ve sonra o da yürüdü gitti. Thea yine yalnızdı.

O öğleden sonra yağmur bardaktan boşanırcasına yağdı ve Thea zihnini meşgul edecek başka bir kitap bulmak için kütüphane raflarına döndü. Odasındaki kitapların hiçbirini ilgisini bir sayfa bile çekemiyordu ve sorunun kendisinde olduğundan şüphelenmesine rağmen, kitapları suçlamak çok daha hoşuna gidiyordu.

Ama zihni bir balodaki aşırı heyecanlı bir dansçı gibi bir sorudan diğerine atlarken, parmaklarının ucundaki kitapları görmüyordu bile. Lord Luxborough ve Brinkley End hakkında anlamadığı o kadar çok şey vardı ki. Katharine'e gerçekte ne olduğu ve neden kimsenin bundan bahsetmediği, Yasak Orman'da neler olduğu, Martha Flores'in buraya nasıl uyum sağladığı, Sally'nin hangi sırları sakladığı, Luxborough'nun önceki gece bahçede ne yaptığı ve neden bu kadar sıcak ve soğuk estiği hakkında.

Bu nafile düşünceleri bastırmaya çalışırken, tanıdık Gotik roman koleksiyonuna rastladı. Nostalji duygusuyla *Udolpho'nun Gizemleri*'ni açtı ve Helen'le birlikte Emily St. Aubert'in maceralarını okudukları zamanları düşündü.

Ama Thea sayfaları çevirirken Katharine'in de bunu okuduğunu gördü: Çok sayıda cümlelerin ve parçanın altı çizilmişti. Rastgele bir sayfa açarak altı çizili bir cümleyi okudu: "*Gitmesi imkânsızdı.*"

Bunun özel bir anlamı olabilir mi?

Rastgele başka bir sayfaya dönerek altı çizili başka bir parçayı okudu: "*Öldürüleceğim!*"

Ve sonra bir başkası - "*kasvetli hapishane*"- ve bir başkası - "*bir hapishanenin dehşeti*"- ve bir başkası - "*bir mahkum olarak kaldı.*"

Thea tekrar aile İncil'inin korkunç bir şekilde tahrif edildiğini, Katharine'in adının parmaklıklar ardında ve nasıl olduğunu bu dehşet verici yansıttığını düşündü.

Katharine'in altını çizdiği parçalar.

Thea sayfaları daha hızlı ve daha hızlı çevirerek taradı ve düzensiz siyah çizgilerle altı çizilmiş bu tür düzinelerce parça buldu: "*Kocasının tehditleri... terör düşüncelerini bozmuştu... duygudan yoksun bir kalbi vardı... Uç o zaman, uç bundan!*"

"Kontes."

Thea bir çılgılık attı ve elleri öyle sert sarsıldı ki kitap havaya uçtu. Kitap kırmızı halının üzerine düştü ve suçlayıcı satırlarla gölgelenmiş bir sayfaya açıldı. Lord Luxborough kütüphane kapısının içinde hareketsiz duruyordu. Bakışları yerdeki kitaba sabitlenmişti, ifadesi eski bir taş kadar kasvetliydi. Thea eteklerini kavradı ve o yorgun, gölgeli gözlerini onunkilerle buluştururken nefesini tuttu. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, adamın bunu duyabildiğinden emindi; gümbürtüler saatin tik taklarıyla yarışlıyordu.

O biliyordu. Katharine'in hangi satırların altını çizdiğini ve içinde yatan mesajları biliyordu.

Ama tek söylediği, "Dua , affedersiniz." oldu.

Sonra eğildi ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Thea kıpırdamadı, gözleri saatin tik taklarında. Beş dakika geçtikten sonra kitabı kapıldığı gibi odasına koştu. Nefes almak için zorlukla durdu, altı çizili cümleleri incelemek için kendini bir kanepeye attı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Luxborough akşam yemeğinde ona katılmadı ve Thea aceleyle yemeğini yiyip kitaba döndü. Katharine'in bu özel romanda seçtiği parçalar tek bir tema etrafında kümeleniyordu: dehşet ve hapisaneler, kilitli kapılar ve zalim bir koca.

Ve eğer Katharine bununla bir şey kastettiye, o zaman "duygudan yoksun bir kalbi" olan intikamcı, tehditkâr koca konttu.

Daha sonra bile, Thea yatağında yatarken, yağmur pencerelere vururken, cümleler zihninde bir sonat gibi tekrar tekrar çalındı. Belki de Brinkley End'de uğursuz bir şeyler dönüyordu. Ev ve malikâne çok güzeldi ama güzel bir dış görünüş, tıpkı çirkin bir dış görünüşün iyiliği gizleyebileceği gibi, dehşeti de gizleyebilirdi.

Thea karanlığa baktı ve yorganın altında daha derine sokuldu.

Hayır. Ona ya da kimseye zarar vermezdi. Lord Luxborough iri yarı ve asık suratlıydı ama bitkilerine karşı çok nazikti, ona karşı da öyle. Ona güvende olacağına dair söz vermiş ve yalan söylediğinden korkması için hiçbir sebep vermemişti.

Katharine'in kitaplarındaki altı çizili bölümlerin Luxborough'yla ilgili mesajlar olmadığını söyledi kendi kendine. Gözlerini kapadı ve uyumaya kararlı bir şekilde arkasını döndü.

Ama ya öyle olsalardı? Ya daha fazlası tam bir hikaye anlatsaydı?

Kendi kendine, Katharine'in kitaplarında artık mesaj olmayacağını söyledi.

Ama ya olsaydı?

O zaman yarın bakar.

Peki ya Luxborough bu gece kitapları kaldırırsa?

Kaldırmazdı.

Ama ya yaptıysa?

Vay canına. Thea kendini çok iyi tanıyordu. O kitapları şimdi kontrol etmezse gözüne uyku girmeyecekti. Yataktan çıktı, bir şal ve terlik buldu ve bir mum yaktı. Sonra kendini Gotik bir romandaki bir kadın kahraman kadar aptal hissederek koridora çıktı.

T Sessiz koridor yağmurun ardından ürkütücü bir hal almıştı ve Thea uzaktan gelen gök gürültüsü sesi ve mumun titreyen gölgesiyle irkildi. Hayalperest olduğu için kendini azarladı ama portre galerisinden merdivenlere doğru süzüldüğünde ayakları soğuk ahşap zeminde yavaşladı ve hareketsiz kaldı.

Etrafında birçoğu beyaz peruk takmış beyaz yüzler vardı ve karanlıkta bir sürü hayalet gibi süzülüyorlardı.

Ve sonra bir ses.

Dondu kaldı, nefesini tuttu, mumunu kaldırdı, kulaklarını dikti. Karanlıktan hiçbir şey çıkmadı ama bir şeyin hareket ettiğine yemin etti. Etrafında döndü ve tekrar. Hiçbir şey yoktu. Kalbinin güm güm atmasından başka ses yoktu. Elinin titremesinden başka bir hareket yoktu.

Brinkley End, bu hayalet yüzler ve karanlık kapı aralıklarıyla ilk kez uğursuz bir havaya bürünmüştü. Kitaplar bekleyebilir, diye karar verdi. Luxborough'nun onları ortadan kaldıracılabileceği uzak bir ihtimaldi ve eğer onları ortadan kaldırırsa bu onun tehlikeli olduğunun bir kanıtıydı. Kesinlikle odasına dönmeliydi.

Başka bir ses.

Sadece bir evdi. Hepsi bu kadardı. Evler ses çıkarırdı ve o zaten hararetli olan hayal gücünü heyecanlandırarak hiçbir şey kazanamazdı. Aptal olmak bazen eğlenceliydi, ama insan karanlıkta, ölü insanların portreleriyle kaplı bir odada tek başına dururken belki de öyle değildi.

"Burada hayalet yok," dedi yüksek sesle. "Hayalet yok."

Sözleri karanlığa, nefes alıyor gibi görünen bir sessizliğe gömüldü. Oh, ne kadar korkunç.

Ta ki bu sessizlik bozulana
kadar. Daha da korkunç.

Sessizliği bozan şey, arkasından gelen boğuk bir tıslamaydı:
"Ghostsssssss."

Thea dondu kaldı, dönmeye cesaret edemedi, bu sesi hayal edip etmediğini merak etti. Ardından karanlık, düşünceli sessizlikten başka bir şey gelmedi. Gözlerini mumun titreyen alevine sabitleyen Thea, sakinleştirici bir nefes almaya odaklandı ve ağzındaki kuruluğu yuttu.

"Hayır," dedi karanlığa. "Burada hayalet yok." "Her yerde hayaletler var."

Bu sefer hiç yanılmamıştı. Boğuk ve erkeksi fısıltıyı hayal bile edememişti. Dönmek için kendini zorladı ama bacakları hareket etmedi.

"Onları görüyor musun?" diye ekledi fısıltı.

"Lordum?" Sesi titrek, yüksek ve umutluydu.

Sessizlik. Hayır, sessizlik değil. Nefes almak. Hayaletler nefes almazdı. Eğer var olmaları gerekiyorsa -ki olmamalarını tercih ederdi- kesinlikle nefes almalarına izin verilmezdi.

"Luxborough?"

"Çok fazla hayalet var."

Donmuş bacaklarını harekete zorlayan Thea döndü. Lord Luxborough karşısındaydı, yalınayaktı, yarı giyinikti, gömleği ve pantolonu bembeyazdı, saçları dağınıktı, yüzü gölgeliydi. Hiç ışık taşımıyordu ve rüzgârda genç bir ağaç gibi sallanıyordu. Yüz hatlarını incelemek için mumu kaldırarak yaklaştı. Adamın ifadesi sanki transa geçmiş gibi mesafeliydi.

"Lordum?"

Cevap vermedi, gözleri karanlıkta uzak bir noktaya sabitlenmişti.

"Lord Luxborough?"

Hala bir şey yok.

"Rafe?" diye cüret etti.

Gözleri yavaşça onunkilerle buluştu. Uzun, yavaş göz kırpmalarla ona göz kırptı.

"Kontes," dedi. "Siz..."

iyi değil misiniz?"

"Sen hayalet değilsin."

"Hayır."

"Henüz değil, her

neyse." "Um."

Belki de sarhoştı. Gizlice adamın nefesini koklamak için yaklaştı ama adamdaki alışılmadık baharatlı-tatlı tat hiçbir liköre benzemiyordu

sınırlı tecrübesine göre. Bir gece önce bahçedeki tuhaf davranışını hatırladı; belki o zaman da sarhoştı.

"Katharine bir hayalet," dedi hülyalı bir şekilde. "Ve John bir hayalet. Ve Philip bir hayalet. Ve babam bir hayalet. Ve Katharine bir hayalet."

Sarhoş değilse bile, kesinlikle bir tür sarhoştı. Ama tavırları o kadar hülyalı ve varlığı o kadar sağlandı Thea'nın endişesi azaldı ve kitaplardaki dehşet verici mesajlar fikri gülünç göründü.

"Katharine," diye tekrarladı. "Onu görebiliyor musun?"

"O burada değil." Her zamanki kendinden emin zarafetinin aksine beceriksiz bir el hareketiyle portreleri işaret etti. "Hayaletlerin hepsi."

Demek bahsettiği şey buydu: portreler. Ki bu portreler ne kendisinin ne de merhum eşinin portrelerini içeriyordu.

"Sen de burada değilsin," diye işaret .

"O zaman neredeyim ben?" Sesine bir korku titremesi karıştı ve balın içinde hareket ediyormuş gibi yavaşça bir daire çizdi. "Neredeyim ben? Neredeyim ben?"

"Buradasın." Thea onun dönmesini engellemek için elini tuttu. Yardım için koşması gerekip gerekmediğini merak etti. "Ben buradayım ve sen de buradasın."

"Ben buradayım." İç çekti, sakinleşti ve onu inceledi. "Ve sen de ."

Elini çevirerek sıcak parmaklarını onunkilere doladı. Sonra gülümsedi ve loş ışıktaki bile yaralı, asık suratlı yüz için beklenmedik derecede tatlı bir gülümsemeydi.

"Çiçeğe dokunmak istemiştin," diye anımsadı, parmakları onunkilerin üzerinde oynarken. "Sonra seni korkuttum."

"Evet. Oldukça çirkindin."

Kaşları birbirine yaklaştı. Gözleri kısıldı. Thea elini çekiştirdi ama o elini bırakmadı.

Sonra dişlerini gösterdi ve bir ses çıkardı. Bir gıcırtı gibi. Bir gıcırtı daha ve bir tane daha. Bir dizi gıcırtıya dönüştü, kıkırdama olarak da bilinir.

Luxborough Kontu kıkırdıyordu.

"Çirkince," diye tekrarladı, hâlâ kıkırdıyordu, yüzü buruşmuş ve büyük omuzları titriyordu. "Canavar gibiydim."

Onun kıkırdamaları derin bir iç çekişle yatışana kadar Thea da kendini eğlenceden çok rahatlama hissiyle gülerken buldu.

"Gelin Kontes." Sesi biraz uyuşuk olsa da artık normal geliyordu. "Gelin ve ailemizle tanışın."

Onu bir portreye götürdü ve büyük beyaz peruklu ve süslü kıyafetli bir adamı görmek için mumu kaldırdı.

"Bu benim babamdı." Onu benzer bir başka portreye götürdü. " da kardeşim John. Ondan hoşlanmıyordu ama yine de bize bir ev verdi."

"O mu? Katharine'i mi kastediyorsun? Lordum?"

Cevap vermedi, gözleri kardeşinin portresine sabitlenmişti.

"Luxborough?"

Hiçbir

şey.

"Rafe?"

Yavaşça başını çevirdi. Uzaktaki hayalperestlik geri dönmüştü. "Onu bir hayaletle dönüştürdüm. Yaşarken ölüydü."

"Katharine'e ne oldu?"

"Ona yardım edemedim. Kitaplarını gördün," diye ekledi neredeyse fısıltıyla. "Gizli mesajlarını. Çok korkmuştu. Çok, çok korkmuştu."

"Neden ?" "Benden."

Aniden elini bıraktı ve uzaklaştı. Serin hava, geride bıraktığı sıcaklıkla çarpıştı. Hiçbir şeyin anlamı yoktu. Elbette sarhoştı. Sonra onu önemseydiği belli olan, Luxborough'nun yanlış bir şey yapmadığını söyleyen ama yine de kendini suçlayan piskoposunu hatırladı.

Her nasılsa, Thea korkmuyordu.

"Lord Luxborough? Rafe?" Rafe'nin önünde dört döndü. "Portren nerede? Artık kont sensin. Yüzün burada olmalı."

"Kimse yüzümü görmek istemiyor."

"Yüzünü seviyorum. Bu senin hikayeni anlatıyor. Çocukların, torunların ve torunlarının torunları, dev bir kedinin saldırısından kurtulan yaşlı Rafe hakkında anlatacakları hikayelerden ne kadar etkilenecekler."

"Çocuğum olmayacak, dolayısıyla torunum da olmayacak. Büyük torun yok. *Vesaire*."

"Ama varis edinmek için evlenmeniz gerektiğini söylemişsiniz."

"Varislerim var. Christopher var. O benim diğer kardeşim. Başka bir kardeşim daha var. Kardeşlerimin yarısı öldü. Kardeşlerimin yarısı hayatta. Ben yarı ölü yarı diriyim. Nerede kalmıştım?"

"Christopher. Varisler."

"Christopher'ın bir sürü varisi var. Karısı onları bir tavşan gibi yavruluyor."

Odalarına giden kasvetli geçide doğru yürümeye devam etti. Ama yürüyüşü dengesizdi ve kapı pervazına çarptı. Kısa bir süre durdu ve kaşlarını çattı.

"Lordum?"

Kapı pervazını dürttü.

"Luxborough?"

Cevap yok. "Rafe?"

Yavaşça başını çevirdi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" dedi. "Sizi odanıza götüreyim mi?" "Kontes. Sizsiniz."

"Bu doğru."

"Sizden hoşlanıyorum Kontes. Çok fazla konuşuyorsunuz ama yine de sizden hoşlanıyorum." "Oh. Güzel. Sarhoş musunuz?"

"Bhang," dedi.

"Bang?" diye tekrarladı.

"Bhang," diye kabul etti.

"Silah gibi mi? Bang?"

"Silah gibi." Kıkırdadı. "Bang ."

"Kıkırdıyorsun."

"Değilim."

"Odalarınıza dönmenize yardım edeyim."

Yine onun büyük elini kendi elinin içine aldı. Adam onun elini kaldırdı ve parmak eklemlerine hafif bir öpücük kondurdu.

"Bang," diye fısıldadı.

Sonra hâlâ onun elini tutarak karanlıktan geçip iyi aydınlatılmış odalarına doğru ilerledi.

Luxborough onu odasında bıraktı ve bir sürahi su istedi. Kendine bir bardak doldurdu ve içti.

Thea mumunu yere bırakıp beklemeye başladı, etrafına ilgiyle bakıyor ve buraya gelmekle hata yapıp yapmadığını merak ediyordu.

"Luxborough?"

Cevap vermedi.

"Rafe?"

"Hmm?"

"Şimdi gideceğim. Eğer . Birini getireyim mi?"

Bir elini kaldırarak beklemesi gerektiğini işaret etti. Gözlerini sıkıca kapattı ve tekrar açtığı anda bakışları daha net görünüyordu.

"Benden korkmayın. Ben deli değilim. Sana zarar vermeyeceğim. Sadece bunu nasıl daha iyi hale getirebileceğimi bilmek istiyorum." Kadına doğru dönerken sesi yeniden kaymaya başladı. "Belki hiçbir hayatı kurtaramam, belki denediğim her şey işe yaramaz, ama belki de acıyı bir süreliğine de olsa dindirmeye yeter."

Onu incelemek için durakladı ve sonra kollarını kaldırıp yüzünü kucakladı, o büyük eller yanaklarını ve çenesini ısıttı. Korkması gerekip gerekmediğini merak etti, ama bunun yerine bir battaniye gibi üzerine bir rahatlık hissi yayıldı. O eller şefkatliydi, tıpkı onun yorgun, nazik ve sersemlemiş gözleri gibi. Onun dokunuşuyla, yakınlığıyla kendisi de sersemlemiş hissetti. Bu tuhaf gece yarısı anının garip, tatlı samimiyetiyle. Ona doğru sallandığını hissetti.

"Çünkü bazen acıtır ve acıyı dindirmek güzeldir," diye mırıldandı. "Sizin hiç canınız yanar mı Kontes?"

"Bazen," diye fısıldadı, büyülenmişti.

"Zavallı Kontes."

Adam kızın yüzünü bıraktı ve kız onun dokunuşunu hemen özledi ama kız tepki vermeden adam kollarını kızın etrafına doladı ve tam da kızın özlemine çektiği gibi onu kendine sardı. Adam deli, tehlikeli, sarhoş ya da herhangi bir şey olabilirdi ama kızın umurunda değildi. Ona sarılıyordu ve başka hiçbir şey istemiyordu.

Thea bunu yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen kollarını onun beline doladı ve ona doğru gevşedi, gözleri kapalıydı, yanağını onun sıcak, sert göğsüne bastırdı. Kalbi orada, yavaş ve sabit gümbürtülerle atıyordu.

Birdenbire ağlamak istedi. Üç yalnız yılın gözyaşları, cesur bir yüz takındığı, ağlamasına izin vermediği üç yorucu yıl, çünkü bu teslim olmak ve onların kazanmasına izin vermek olurdu, bu gözyaşları içinde kabardı. Adam sarhoşken ve kendisi de adı hakkında yalan söylerken, böyle bir adamdan teselli almakla ne kadar da zavallıydı.

Ama geri çekilmedi. Bunun yerine ellerini adamın sırtında gezdirdi ve gömleğinin keten kumaşının arasından sert kasları hissetti. Yanağını saçlarına yasladı ve kolları onu sardı, güçlü ve emindi. Kısa süre içinde ağlama dürtüsü eridi ve sanki adam onu içten içe ısıtıyormuş gibi içine huzur yayıldı. Belki o da sarhoş olmuştu.

Vücudu ağırlaştı: Uykuya dalıyordu. Thea isteksizce kollarını indirdi ve geri çekildi. Adam onu bıraktı ve geriye doğru tökezledi.

Ellerini saçlarında gezdirdiğinde, bunu kendisi yapmadığı için pişman oldu. O kıvrılmış buklelerin hissini yaşamak için tek fırsattı ve bunu kaçırmıştı.

"Yatma vakti geldi," dedi usulca.

"Yatak." Bağlantı kapısına doğru yürüdü. "Bana katıl. Zavallı Kontes. Çok canlı ve sevimli. Yalnız yemek yemeyi sevmez. Yalnız uyumayı sevmez."

Kıkırdayarak yatak odasının karanlığında kayboldu.

Thea elindeki mumu kapı eşiğine götürdü. Loş ışıktaki adamın yatağına tırmanıp yorganın altına girmesini ve görünüşe göre uykuya dalmasını izledi.

Kendisi çoktan unutulmuştu ama o unutulmamıştı. Onu hâlâ hissediyordu, kolları bedenini sarıyordu, kalbindeki o huzuru.

Onun kötü bir şey yaptığına inanmazdı. Ama merakı her zamankinden daha fazla alevlenmişti. Yakında, yarın ya da ertesi gün gitmesi gerekecekti ve onun sırlarını şimdi öğrenmezse asla bilemeyecekti.

T Ertesi öğleden sonra, Thea koyu yeşil pelerinini elbisesinin üzerine sardı ve yürüyüşe çıkacağını kimseye belli etmedi. Yürüyüşü onu dere boyunca götürdü ve kimsenin bakmadığından emin olduğunda, pelerininin kapüşonunu başının üzerine kaldırdı ve yaya köprüsünden Yasak Orman'a doğru fırladı.

Huzurlu, güneşli patikada, biri gelirse saklanmaya hazır bir şekilde ağaçların hizasında duruyordu. "Herhangi biri" derken Luxborough'yu kastediyordu. Ya da Rafe'yi, şu anda onu düşündüğü gibi, çünkü gece boyunca cevap verdiği tek isim buydu.

Ancak aniden sona eren ve onu büyük, çimenli bir açıklığa döken patikada kimseyle karşılaşmadı. Orada, güneş ışığında göz kamaştıran, arkasında yeşil bitki silüetlerinin uzandığı, beyaz demir ve camdan yapılmış kilise benzeri bir yapı duruyordu. Açıklığın daha derinlerinde taştan bir kulübe bulunuyordu ve çevredeki ağaçların arasına doğru birkaç patika daha uzanıyordu.

Bir sera. Evet. Bunda şaşırtıcı ya da uğursuz bir şey yok.

Şans eseri, yer terk edilmişti. Ne işçiler ne de kont vardı. Thea yine kaçamak bir bakışla açıklıktan seraya doğru koştu ve bir kapıya gelene kadar cam duvarlar boyunca ilerledi. Tam kapıyı açmak üzereyken bir hareket onu dondurdu. İri yarı bir adam silüeti. Luxborough! Kalbi küt küt atan Thea eğildi ve hâlâ kambur durarak seradan taş kulübeye doğru koştu ve kendini duvara yasladı. Onu azarlayacak kızgın bir kont görünmeyince seçeneklerini değerlendirdi. Burada ilginç bir şey yoktu, bu yüzden ona görünmeden eve dönmesi gerekiyordu. Yakınlarda, ağaçların arasına doğru uzanan dar bir patikanın girişi vardı ve er ya da geç eve geri döneceğini umarak oraya doğru koştu.

Ancak bu yol, bir salondan daha büyük olmayan başka bir açıklığa çıkıyordu ve iki patika daha vardı. Thea, açıklığın ortasında ne olduğunu fark edebilecek kadar sakinleşene kadar birkaç düzensiz, rahatlamış nefes aldı.

Bir mezar.

Gri taşın etrafındaki çimenlere özenle bakılmıştı. Bir sabah asması mezarın ve mezar taşının üzerine coşkuyla tırmanmış, pembe çiçekleri parlak yeşil yapraklarının arasında göz kırpyordu. Bir çift küçük mavi kuş mezar taşının üzerine tünemiş, bir sonraki randevularına uçmadan önce birbirleriyle sohbet ediyorlardı.

Thea mezarın yanına çömeldi ve mezar taşını örten sarmaşıkları şefkatle ayırmadan önce bile kimin adını göreceğini biliyordu.

Katharine Jane Landcross.

Önce kazınmış harflerin, sonra da tarihlerin izini sürdü: Katharine dokuz yıl önce öldüğünde yirmi beş yaşındaydı. Diğer tek sözcük İncil'den alınmıştı: "*Bana gelin, size huzur vereyim.*"

"Hikâyeniz nedir?" diye fısıldadı. "Ne oldu, Katharine?"

Bir ses: Döndü ve pelerinin içine büzüşerek ayağa kalktı. Luxborough, paltosuz ve şapkasız, ona doğru geliyordu, diğer yollardan biri boyunca öyle hızlı adımlarla yürüyordu ki saçları zıplıyor ve gömlek kolları kabarıyordu. Yüzü... Ah, yüzündeki hoşnutsuzluk ne kadar korkunç ve belirgindi.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı, ama onun duyamayacağını biliyordu.

Ona tek bir kural koymuştu, ormana girmemesi ve o da bu kuralı çiğnemişti. Rahmetli karısının hikâyesi hâlâ aklından çıkmıyordu ve o da hemen içeri dalmıştı. Belli ki üzgündü ve üzgün olmakta da haklıydı ve ah, buna dayanamazdı! Ne yaptığını bile anlamadan Thea dönmüş ve geldiği patikadan geri koşmaya başlamıştı.

Böyle kaçmakla ne kadar korkak olduğunu göstermişti! Doğru olan onun öfkesi ve hayal kırıklığıyla yüzleşmekti, ama bu iki şey onu her zaman güçsüz kılmıştı ve şimdi utanıyor ve suçluydu da ve ah, onunla yüzleşemezdi. O yüzden kaçacaktı ve kaçmaya devam edecekti. Eve geri dönecek, Gilbert'a koşacak ve . Helen kesinlikle evlenecekti ve Luxborough onun gidişine üzülmeyecekti.

Ama açıklığa geri döndüğünde, başka bir insan olduğunu düşündüğü bir anlık bakış, taş kulübenin kapısını iterek açmasına ve saklanmak için içeri girmesine neden oldu. Kapıyı kapattı ve kanının akışını dinlemeye çalışarak bekledi: hiçbir şey yoktu. Gözleri karanlığa alıştıktan ve ciğerleri eforunun etkisinden kurtulduktan sonra döndü.

Ve kendini bir insan iskeletiyle burun buruna buldu.

Thea bir ılık atarak geriye doğru sıçradı ve ahşap kapıya çarptı. Bir kalp atışı sonra, kendi korkusuna güldü.

İskelet bir kancaya asılmıştı ve o yanına yaklaşırken bile ona saldırmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Kemikli bir omzunu dürttü. Sallandı ve sırtıttı. Elinde değildi, zavallı şey.

Büyülenen Thea etrafına bakındı. İskeletin alanı, bir köşesinde soba ve duvarlarında kurutulmuş otlar bulunan tek bir odaydı. Alana hakim olan, cam kaplar ve Thea'nın amaçları bir yana, isimlerini bile tahmin edemediği çeşitli eşyalarla kaplı büyük, hırpalanmış bir masaydı. Ayrıca masanın üzerinde, içinde garip şekiller yüzen bir dizi büyük kavanoz vardı. Yaklaştı. Bu... muydu? İki başlı bir yılan! Ve şekilsiz, yarım bir bebeğe benzeyen, ayaklarında başparmakları ve uzun kıvrık bir kuyruğu olan garip bir yaratık. Ve orada- Gözlerini, sırtlarında "*Materia Medica*" yazan, davetkâr bir şekilde şişman kitaplardan oluşan bir koleksiyonun bulunduğu rafa kaldırdı.

Sonra kapı çarparak açıldı. Rafe kapı aralığını doldurdu, ışığa karşı beliren bir siluet.

Thea onun yüzünü göremiyordu ve onun da kendisinininkini karanlıkta göremediğini tahmin ediyordu. Parmakları masanın ahşap kenarını kavradı ve başını çevirdiğinde, aç ı onun sıkılmış çenesini, gergin omuzlarını gösterdi. Boğazına bir ekşilik doldu, hayal kırıklığına uğramış olmanın tanıdık tadı.

Elleri ağrıyınca masayı bıraktı, avuçlarını eteğine sildi ve omurgasını dikleştirdi. Artık korkaklık yoktu. Olmak istediği kişi bu değildi.

"Aradığın şeyi buldun mu? Benim hakkımda söylenenlerin doğru olduğunun kanıtını mı?" Sesi sertti, önceki gece onu kucaklayarak sakinleştiren şaşkın ve nazik adamın aksine. "Şeytani büyülerim mi? Zehirlerim mi? Zalimliğim mi? Şimdi benden nasıl da korkuyor olmalısın."

ONDAN KORKUYORDU.

Rafe başını geriye atıp ulumak istedi. Kapıyı menteşelerinden sökmek ve odadaki bütün cam kapları kırmak. O zaman ondan korkmak için bir nedeni olacaktı!

Kendi hatası. Arkadaşını tehdit etmek. Bir öpücük için onunla alay etmek. Somurtkan, sessiz ve yalnız olmak. Bhang sarhoşuyken etrafta dolaşmak. Thea'nın ondan korkmasına şaşmamalı. Tıpkı Katharine'in sonunda ondan korktuğu gibi.

Kahretsin! Thea dün gece ondan korkmamıştı.

Elini tuttuğunda ya da vücudunu onunkine karşı yumuşattığında değil. Uyuşturucu etkisindeki hafızasında, kadının hissi teninde cıva gibi dans ediyordu. Dün gece ona göz kulak olmuş ve ona güvenmişti. Ve şimdi, onu beceriksiz bir casus gibi açıklıkta dolaşırken gördüğünde, gülmüş ve konuşup dalga geçmeye başlamıştı.

Ta ki kadının yüzündeki endişeli ifadeyi görene kadar.

"Ölü karımın mezarını bulmuşsun," diye hırladı.

"Çok özür dilerim." Sesi endişeli, yüzü solgundu.

Lanet olsun ona, ona zarar vermeyeceğini biliyordu. İkisine de lanet olsun, onu bir arabaya bindirip sonsuza dek uzaklara göndermeliydi. Onu kollarına almalı ve anlamsızca öpmeliydi. Ama ikisi de mümkün değildi, bu yüzden masaya vurdu ve cam kaplar tıkırdadı.

"Nasıl öldüğünü bilmek mi istiyorsun, bitmek bilmeyen sorularınla? Onu zehirledim mi? Ensorcell mi yaptım? Yoksa kaçmasına neden olan sıradan bir zalimlik miydi? Ne tür bir canavar olduğumu kendinize soruyor musunuz?" Öfke mantığını çaldı, dilini ele geçirdi ve onu mantıksız hale getirdi. Bir kolunu Martha'nın meraklarına ve biliminin araçlarına doğru salladı. "Böyle mükemmel cevaplar bulduğunuz için memnun olmalısınız -İblisler. Zehirler. Büyücülük."

"Rafe. Yani, lordum. Lütfen." Endişeli.

Sesi endişeli geliyordu. Korkmuş.

Rafe iskeletin kemikli elini grotesk bir dalgayla kavradı. "Bunu da benim öldürdüğümü mü sanıyorsun? Ya da bunların benim kötülüğümün araçları olduğunu mu?"

Martha'nın merak uyandıran koleksiyonuna doğru sıçradı ve iki başlı engerek yılanının bulunduğu cam kavanoza bir fiske vurdu.

Thea yaklaştı, başı öne eğikti.

"Evet, gerçekten de büyücülük yapıyorum ve bu yılan benim tanıdığım," diye hırladı. Maymun fetüsü: "Bu bebek Şeytan'ın yumurtası. Ve bakın, bir insan kurbanının kalıntıları." Elini, içinde lahanadan daha büyük bir at kalbi bulunan kavanozun üzerine vurdu. "Bu bir bakirenin kalbi."

"Bu kalp dev gibi," dedi, kuşkuyla bakarak. Adam ona ters ters baktı. "Bakire bir devdi."

Kalbi inceledi, belli ki midesi bulanmamıştı ve ona baktığında gözleri büyük ve yuvarlaktı. Dudakları birbirine bastırılmıştı. Omuzları hafifçe titriyordu.

Gülmemeye çalışıyordu.

Rafe'in mantıksız öfkesi geldiği gibi hızla buharlaştı. Lanet olsun. Keşke geri dönüp bu konuşmaya farklı bir şekilde başlayabilseydi. Çünkü farklı başlarsa, farklı bitebilirdi. Birlikte gülmeleriyle bitebilirdi. Onu kollarının arasına alıp, dün gece onu öpmeyi hayal ettiği gibi öpmesiyle.

Onun yerine o... Oh, şeytan onu alsın. Ne kadar aptalmış!

Sıcak utanç derisini sardı. Rafe birkaç adımda kapıya ulaştı ve çekerek açtı.

"Lordum?"

Onu görmezden geldi ve parlaklığına karşı gözlerini kırıştırarak güneş ışığına doğru kaçtı.

"Luxborough?"

Çimenlerin arasında yürümeye devam etti, nereye gittiğini bilmiyordu. Arkasından kapının kapanma sesi geldi, ayaklarının hafif adımları.

"Rafe?"

Durdu. Sesinde bir incinmişlik vardı ve bundan nefret ediyordu. O kendi oyununu oynarken ve o da kendi oyununu oynarken ve yakında -belki de bu gece- o gitmiş olacakken, bundan nefret ettiği için kendinden nefret ediyordu.

Ama adam , kadın yanına geldiğinde ona doğru dönmek dışında.

Başındaki tek örtü koyu renk bir bandanaydı ve güneş ışığı kestane rengi saçlarındaki kızılıllığı ortaya çıkarıyordu. Şimdi o saçların yanağında nasıl bir his uyandırdığını, yüzünün avuçlarının altında nasıl bir his uyandırdığını, vücudunun kendisine nasıl baskı yaptığını biliyordu.

"Karınıza zarar verdiğinizize inanmıyorum," dedi nazikçe.

"Benden korkuyorsun."

"Hayır."

"Yüzün hiçbir şey saklamıyor."

"Bana bir kural verdin ve ben onu çiğnedim. Ve ben... İnsanlar kızdığında ve hayal kırıklığına uğradığında buna dayanamıyorum. Ben bir korkağım ve çok üzgünüm."

Yüz ifadesi ciddiydi. Rüzgâr saçlarıyla oynadı ve pelerininin etekleri bacağına değdi. Ellerini arkasında kavuşturdu ve utancından hiçbir şey söylemedi.

"Büyücülüğe kesinlikle inanmıyorum," diye ekledi. Konuşurken parmakları yine dans ediyor, birbirinin etrafında dönüyordu. "Birçok insan hâlâ inanıyor, biliyorum, ama ben inanmıyorum. Ve kitapları gördüm: *Materia Medica*. Anlamını çözmek için süslü bir eğitime ihtiyacım yok. Ayrıca Londra'da eczacıları ve kurnaz bir kadını ziyaret ettim. Dün gece ağrıyı hafifletmekle ilgili bir şey söyledin. İlaç yapıyorsunuz, değil mi?"

"Hmm."

"Eskiden dükkanlardaki ilaç etiketlerine bakmaktan hoşlanırdım. *Dr James'in Ateş Tozu. Peru Kabuğu Tentürü. Radcliffe'in Arındırıcı İksiri.*" Ona bir gülümseme attı. "Sonuncusu evde eğlenceli bir akşam geçirmek için her zaman umut verici gelmiştir."

Ondan şüphe etmesi iki kat aptalcaydı. Tüm şakacılığına rağmen Thea'nın pratik bir yanı vardı. Rafe boğazını temizledi. "Ben... gereksiz bir şekilde tepki vermiş olabilirim. Bazen kendimi kaybediyorum ama... zarar vermiyorum."

Onun garip özrünü zar zor fark etti. "İlaçlarınızı yalnız mı yapıyorsunuz?"

"Ben sadece bitkileri yetiştiriyorum. Martha'nın tıbbi özellikleri konusunda uzmanlığı var. Bu onun ailesinin uzmanlık alanı. İspanyol kolonilerinde yerli halkla birlikte yaşayan nesiller boyunca edindikleri bilgileri, atalarının ilk kez Batı Afrika'da köleleştirilip Peru'ya götürülmesinden bu yana aktarılan bilgilerle birleştirdiler."

"Demek o da uyuyor. Neden İngiltere'ye geldi?"

Rafe omuz silkti. "Ona sor. Tek söylediği güvenli bir eve ihtiyacı olduğuydu ve daha fazlasını söylemeyi reddetti."

"İlaçlarınızla ne yapıyorsunuz?"

"Onları satarak bir iş kurmayı planlıyoruz. Para bunun için. Evlilikten."

"Ticarete mi atılacaksın?" Gözleri kocaman açıldı. "Bu cadılıktan bile daha kötü. 'Vay canına,' diyecek herkes, 'adam bir kont, tüccar gibi davranmaktansa şeytanlarla arkadaşlık etsin daha iyi.'"

Kadının büyüleyici mizahı adamın dilini çözdü. "Bunu yapmak zorundayım. Bu bana güç veren tek şey..."

Kelimeleri bulamıyordu, ama şeytan bunun nereden geldiğini biliyordu, amacını anlamasını sağlama ihtiyacı. Daha önce hiç açıklamaya çalışmamıştı ama Christopher, Martha ve Nicholas onu tahmin edebilecek kadar iyi tanıyorlardı.

Yara izlerini işaret etti. "Saldırıdan sonra, insanların bildikleri bir bitkiyi kullanarak zihni sakinleştirmek için bir ilaçları olduğu bir köyde iyileştim. Bu benim yapabileceğim bir şey gibi görünüyordu. Bu yüzden daha fazla bilgi aramaya başladım ve Peru'da Martha'nın kardeşiyle tanıştım, sonra da Martha'yla ve işte buradayız."

Thea'nın gözleri onu incelerken nazikti. "Yani jaguar sana saldırmıyorsa, bunların hiçbirisi burada olmayacaktı. Nerede olurdun?"

"Belki hâlâ seyahat ediyordur."

"Eve hiç dönememek çok üzücü olurdu."

Kadının düşünceli bakışları onu rahatsız etti ve dönerek uzaklaştı. Botunun altına bir taş takıldı; onu aldı ve ağaçların arasına fırlattı. Çok fazla şey açığa vurmuştu. Ama onun sadece varlığı bile kendi bedenini bir yabancıya gibiydi, sanki sohbet eden, gülen, dokunan ve oynayan başka bir adama aitmiş gibi.

"Dün gece bir ilaç aldın mı?" diye sordu.

"Martha için bhang adı verilen bir karışımın son varyasyonunu test ediyordum. Orijinali Hindistan halkının ganja dediği bir bitkiye dayanıyor; geniş bir tıbbi bilgiye sahipler ve bu bitkinin sarhoş edici etkisine ek olarak ağrıyı hafifletip iştahı arttırdığını uzun zamandır biliyorlar. Siz de buna şahit oldunuz. Özür dilerim. Korkarım ki davranışım saldırgan ve korkutucuydu."

"Hiç de değil. Bu-"

Kısa bir süre durdu ve bakışları başka yöne kaydı. Adam bekledi. Kadın omuzlarını kıvırdı ve adam onun kucaklaşmasını yeniden yaşadığı düşüncesine kapıldı. Önceki geceye dair anıları güvenilmezdi ama onu kollarına aldığına dair anısından şüphe duymuyordu. O sarılmanın ortak anısı onları sarmıştı, ormanda öten kuşlar kadar gerçektir. İkisi de bundan bahsetmedi. İkisi de asla bahsetmeyecekti.

"Mezar... Güzel bir yerde," diye söze girdi. "Ormanın içinde, sabah zaferiyle birlikte."

Korkak olduğunu iddia etmesine rağmen, ondan daha cesurdu, ama etraflarındaki hava gergin değil, yumuşaktı ve cevap vermeyi alışılmadık derecede kolay buldu.

"Sabah zaferi Katharine'in en sevdiği çiçektir," dedi. "Onu severdi çünkü istediği gibi büyürdü ve asla bir vazoya sığdırılamazdı. Katharine küçük alanlara hapsolmaktan nefret ederdi, ben de onu oraya gömdüm."

aile anıt mezarı yerine. Elbette tamamen aptallık, çünkü bir tabuttan daha küçük bir yer yoktur."

"Çok özür dilerim," diye ağzından kaçırdı Thea. "Londra'da, ölü eşler ve kurbanlarınızla ilgili o aptalca şakaları yaptım ve o burada gömülü olduğu süre boyunca. Hiç düşünmedim bile-"

"Önemli değil."

"-Ve ben her zaman bir şeyleri beceremiyorum ve insanları hayal kırıklığına uğrattıyorum, biliyorum, ama seni asla incitmek istemedim."

"Sus. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın." "Hayal kırıklığına uğratmadım mı?"

Yüz ifadesi aydınlandı. Bunu yapmıştı! Ona basit bir gerçeği söylemiş ve dünyasını daha iyi bir yer haline getirmişti.

"Beni etkiledin," diye ekledi. "Merakına yenik düşmeden önce neredeyse üç gün dayandın."

"Dün gece ona hayalet dedin. Neden sana musallat oluyor?"

Hayır. Artık Katharine hakkında konuşmak yoktu. Saçmaladığı her ne olursa olsun, geçmişteki hataları ne olursa olsun, bunların hiçbiri burada, gün ışığında, bu kadar canlı olan bu kadına ait değildi.

"Yani büyücülüğe inanmıyorsun ama hayaletlere inanıyorsun öyle mi?" diye hafifçe geçiştirdi.

"Geçmiş hepimize musallat olabilir." Ona dokunmak istercesine bir elini kaldırdı. Adam ona doğru sallandı ama kadın kolunu indirdi. "Gözlerin yorgun. Her şeyi gördüğün için olduğunu sanmıştım ama belki de perili oldukları içindir."

"Belki de düşüncelerini takip etmeye çalışmaktan kaynaklanıyordur." "Ama güneş ışığında brendi rengindeler." "Hmm?"

"Gözlerin." Gülümsedi, şakacı ve sıcak. "Sana hiç kimse söylemedi mi? Güneş ışığında gözlerinin brendi renginde olduğunu."

Böyle bir iltifatın kendisini etkilemesine izin verdiği için ilk balosuna çıkan bir kız kadar aptaldı. Yine de göğsü hak etmediği bir gururla kabardı, sanki gözlerinin rengi hayatının en büyük başarısıymış gibi.

"Bir kez bile kimsenin bana gözlerimin güneş ışığında brendi gibi göründüğünü söylememiş olması sürekli bir şaşkınlık kaynağıdır."

Güldü ve ah, Rafe bu kahkahayı ağzıyla yakalamayı, diliyle onun sevincini tatmayı nasıl da istiyordu. Şimdi bir şeyler söylemeliydi.

gözleri hakkında. Gökyüzü kadar mavi olduklarını, tropik kelebeklerin kanatları gibi olduklarını söyle.

Ama zaten kendini yeterince aptal hissediyordu. "Gülümsüyorsun," dedi suçlayıcı bir tavırla. "Gülümsemiyorum."

"Ha ha! Artık nadiren gülümsemenin gerçek nedenini biliyorum. Gamzen var."

"Bilmiyorum."

"Evet, var. Tam . Gülümsediğinde. Gülümse ve sonra-" Kız onun yanağını dürttü. Adam onun elini yakaladı ve tuttu.

"Saygınlığımı elimden almaya , değil mi?" dedi.

Masum görünme çabası gülümsemesine engel olmak anlamına geliyordu ama bu onu daha da yaramaz göstermekten başka bir işe yaramadı, çünkü başını eğip kirpiklerinin altından ona baktı ve orada, ağzının yanında-

"Gamzelerin var," dedi.

"Hayır, *senin* var."

"Hayır, *sen* biliyorsun. Tam burada ve burada."

Başparmağı küçük girintileri okşadı. Sadece gülümsemesini saklamaya çalıştığı anda ortaya çıkan bu gamzeler ne kadar da hoştu.

Bu durumda, bir gece önce yaptığı gibi onun yüzünü okşamak, ama bu kez dudaklarını onun dudaklarına bastırmak, ağzını okşamak ve açmaya ikna etmek, böylece onun tadını tam olarak alabilmek, onu açlıkla öpmek, onun kendisini öpmesinin mucizesini yaşamak küçük bir mesele olacaktı. Dün gece böyle öpüşmelerin hayalini kurmuştu, rüyalar o kadar canlıydı ki neredeyse gerçek gibiydiler, ama gerçek olmadıklarına sevinmişti, çünkü çok çabuk geçmişlerdi. Rafe'in Thea'yı ilk kez doğru dürüst öpmesi, tadını çıkarması ve beklemesi gereken bir şey olacaktı.

Elini bıraktı ve geri çekildi. Bir öpücüğün kaçınılmaz olduğunu düşünebilirdi ama Thea'nın ağzını öperse, onu her yerinden öpmek küçük bir mesele gibi görünecekti ve eğer böyle bir cürette bulunursa, onur onunla evlenmesini talep edecekti ve Thea gibi canlı ve sosyal biri, sadece bitkileriyle ilgilenen somurtkan, yalnız bir kocayla izole bir kır evinde yaşayarak ne yapacaktı?

Sera, laboratuvar: Bunlar onun amacıydı. O bir aile babası değildi. O, sevgili karısı Mary ve yetmiş altı çocuğuyla Christopher'dı. Rafe bir eşi mutlu etmek için yaratılmamıştı. O bunun için yaratılmıştı.

Aslında ona eve dönmesini söylemek istemişti ama kızın meraklı ifadesi dudaklarındaki sözcükleri eritti.

Adam üzgündü, ama kadın basit ve iddiasız samimiyetiyle adamın ruh halini değiştirmişti. Bulutların arasından süzülen bir güneş ışığının insanın ruhunu yükseltmesi gibi. Peki ya onun ruhu? neşeli olmak, bu kadar çok şey kaybetmişken oynama isteği bulmak onu yoruyor muydu? Dünya onu sürekli hayal kırıklığına uğratsa da, başkalarını hayal kırıklığına uğratmaktan nefret eden bu hayat dolu kadın?

Kendisine zayıf diyordu ama başka birini mutlu etmek istemek kesinlikle bir zayıflık değildi.

Bu yüzden onu göndermek yerine, "Sana etrafı göstermemi ister misin? Cam evi yani."

Kadının ifadesi aydınlandı ve adam, *bunu ondan almanın yanlış olduğunu* düşündü. Sonra yüzünü düzeltti: Sevincini gizlemeye çalıştı ve tamamen başarısız oldu. Rafe hiç kimsenin başarısız olduğunu görmekten bu kadar memnun olmamıştı.

"Bu çok hoşuma gider," dedi.

I Seranın içinde Thea bitkilere, Rafe de Thea'ya baktı. "Evet, evet." Thea bilgili bir şekilde başını salladı.

hiçbir şey bilmiyordu. "Evet, anlıyorum."

"Tam olarak ne görüyorsun?" diye sordu.

Sanki adam karmaşık ve önemli bir bilimsel problem ortaya atmış gibi kaşlarını çattı. "Anlıyorum... bitkiler. Kesinlikle bitkiler. Uzman görüşümü sunabilir miyim?"

"Lütfen yap."

"Onlar... yeşil."

"Çok acemiler," diye ciddiyetle kabul etti. "Görünüşe göre sana öğretecek hiçbir şeyim kalmadı."

Yakındaki bir palmiye'nin yapraklarını izledi, o önlenemez parmaklarını saplarında gezdirdi.

"Cahilliğim sizi heyecanlandırmalı, çünkü beni eğitmek için size önemli fırsatlar sunuyor," dedi. "Ben çocukken etraftaki tek yeşil alan Red Lion Inn'in önündeki atların su yalağındaki pislikti."

"Aileniz hiç taşraya gitmedi mi?"

"Sıcak hava balonunu görmek için bir parka gittiğimi hatırlıyorum. Hiç bu kadar çok ağaç görmemiştim. Onları perilerle dolu hayal etmiştim."

"Balon hoşuna gitti mi?"

"Beni dehşete düşürdü. İpleri bıraktıklarında ve sepet artık toprağa bağlı olmadığına ağladım." Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi, sonra bir gülümseme onu kovaladı. "Annem ve babam bir kır evi almayı düşündüler ama kırları doğal olarak sessiz buluyorlar ve Londra'yı tercih ediyorlar."

"Ya sen?"

"Elbette," dedi dalgınca. "Londra benim evim." Kesinlikle.

Londra onun . Bunu unutmamalıydı. "Orkideler nerede?" dedi.

"Onların kendi odaları var." Rafe, arkasından gelen ayak seslerini dinleyerek odaya yöneldi. "Yetiştirilmelerinin zor olduğu biliniyor ama İngiliz bahçıvanlar kökenlerinin karmaşıklığına saygı duymuyorlar. Sadece kendi ülkelerinin sıcak ve nemli olduğunu düşünüyorlar, bu yüzden sıcak ve nemli koşullar yaratıyorlar ve zavallı bitkiler aslında haşlanmış oluyor. Bunların hepsini kurtaramayacağım ama belki birkaçı hayatta kalabilir."

Küçük oyukta, Thea'nın geçmesine izin vermek için geride durdu. Gözleri hemen, tanıştıkları gece dikkatini çeken çiçekli bitkiye takıldı.

Sarı ve mor yaprakların etrafındaki havayı okşadı. "Hâlâ çiçek açıyor," diye fısıldadı.

"Yılda sadece bir kez çiçek açarlar ama çiçek bir ay sürer."

Başını sallayarak geri çekildi. "Bu çiçeklerin ne kadar şaşırtıcı olduğunu unutmuşum. İnsanların onları istemesine şaşmamalı."

"Bazıları, eğer güvenilir bir şekilde yetiştirebilirsek, orkidelerin birkaç yüzyıl önce laleler kadar değerli olacağını söylüyor."

"Sanırım Lord Ventnor'un ilgisi de buradan geliyor. 'Vay canına,' dedi, 'burada nadir ve güzel bir şey var. Buna bir fiyat biçsek iyi olur.' Onları bu yüzden mi istediniz? Yoksa orkidelerin tıbbi özellikleri mi var?"

"kadarıyla hayır. Sadece güzeller." "Güzellik de iyileştiricidir."

Bitkileri incelerken koyu renk kirpiklerini indirmiş, saç tutamları kulağının etrafına kıvrılmıştı. Rafe onun çenesinin çizgisini, dudaklarının şeklini inceledi. İyileşmek. İyileşmeye ihtiyacı yoktu. Ama yine de "Evet" dedi.

Başını kaldırıp baktı ve onu kendisini incelerken yakaladı. Yüzünde bir şey parladı ama gözleri onunkilerden ayrılmadı. Kadının dünyaya açıklığı onun içini acıtıyor ve özlem duymasına neden oluyordu. Bu açıklık onun mucizesinin ve acısının kaynağıydı. O hayatı, o coşkuyu yakalamak, yakınında tutmak, acıdan korumak istiyordu.

İçinde bir şey kıpırdandı, baharın sıcaklığını hisseden ve toprağı delip havaya çıkmak için kendini dikleştiren uzun süredir gömülü bir ampul gibi. Onu yutmakla tehdit eden şiddetli, güçlü ve harikulade bir şey.

Dönerek ana odaya ilerledi ve orada bir bankla çarpışmaktan kıl payı kurtuldu.

"Ne bilmek istiyorsunuz?" dedi kaba bir şekilde. "İsimlerini mi? Sıcaklık? Nem? Asitlik?"

"Seni. Seni anlamak istiyorum."

Kalbi daha sert çarpmaya başladı. "Hmm?"

"Sen bir kontsun. İstedğin her şeyi yapabilirsin. Yine de zamanını insanların acılarını dindirecek ilaçlar yapmak için güzel bitkiler yetiştirerek geçiriyorsun. Ve insanları sevmiyorsun bile."

"Onları yeterince seviyorum. Teoride."

Dudakları itiraz edecekmiş gibi aralandı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece yeni doğan bir kahkahanın yankısı gibi sesli bir şekilde nefes verdi. Gözleri adamın saçlarında, alnında ve avuçlarının iziyle yanan yanaklarında gezindi. Sonra boğazından aşağı, aşağı, aşağı, ve onu yeniden hissetti, yine, yine, sonsuza dek, yüzü göğsüne bastırılmıştı, göğüsleri göğsüne karşı yumuşaktı, elleri sırtına yayılmıştı. Bakışları yukarı kaydı ve uzaklaştı. Bir elini boğazına doladı ve sanki kendi nabzını ölçüyormuş gibi parmaklarını dalgınca bir sıraya dizdi.

"Peki. Eminim burada ilginç bir şeyler bulabilirim," dedi.

Sesi çok parlak ve soluk soluğaydı. Yazlık elbisesinin kısa kolları, onu kollarından aşağı kaydırmanın hiç de zor olmayacağını düşündürüyordu.

"Rafe?"

"Hmm?"

Kırmızımsı yeşil, üç loblu bir yaprağı okşuyordu. "Bu nedir diye sordum?"

"Bu..." Gözlerini onun parmaklarından çekip yaprağa dikti. "Bir bitki."

"Tanrım."

"Bir adı var," diye onu temin etti. "Bu harika."

"Göbek ağrısı çalısı. Dizanteri için," diye ağzından kaçırdı. O bir adım öne çıktığında, kadın geri çekilmedi. Gülümsemesi genişledi. Ve birden Rafe rahatladı. Bu işte yalnız değildi. Bu her neyse, o da hissetmişti.

"Bu *Arum ovatum*," dedi, başka bir bitkiyi göstererek, sesi daha alçaktı. "Yanıkları tedavi etmek için kullanılır."

Büyük, yassı yapraklardan birine uzandı, sonra elini geri çekti ve masum numarası yaptı.

"Özür dilerim," dedi. "Dokunmamam gerektiğini biliyorum." "Dokunabilirsin. Kesinlikle dokunabilirsin."

Gözleri saçlarına, göğsüne kaydı ve sanki parmaklarını hissetmiş gibi teni karıncalandı. Ah, onun dokunuşu, öpücüğü, elbisesini çıkarıp yumuşak, güzel kokulu teninin her santimini tatma hakkı için neler vermezdi.

Dönerek uzaklaştı ve sıranın yukarısına, ondan uzağa doğru fırladı. Sonra dönüp palmyeye benzeyen büyük bir yaprağı yüzünün önüne indirdi, gülümseyen gözleri yaprakların arasından bakıyordu.

"Melegueta biberi." Kadının uzaklaşmasına izin verecek kadar yavaşça yaklaştı. "Soğuk algınlığı, öksürük ve mide sorunları için."

Adam yaklaştığında yaprağı bıraktı ve dans etmeye devam etti. Bir saksı bitkisi yakaladı ve onu bir kalkan gibi aralarında tuttu.

"Kenevir bitkisi," dedi. "Ağrı, romatizma ve kasılmaları hafifletmek için. Ayrıca İngiltere'de yetişen ilgili bitkiden farklı olarak güçlü bir sarhoş edici. Dün geceki ilacımın bileşenlerinden biri de buydu."

Dikenli, parlak yeşil yapraklara ilgiyle baktı. "Biraz deneyebilir miyim?"

"Hayır. Ayıkken bile sarhoş görünüyorsunuz."

Saksıyı ona fırlatarak kaçmaya başladı. Rafe bitkiyi rafa kaldırmakta acele etmedi; onun kaçmasına izin verdiği için mutluydu, çünkü onu kovalamaktan zevk alıyordu. Oyun buydu ve her ikisi de ne kadar istese de onu yakalayamamalıydı.

Sonundaki saksı alanına doğru zıpladı.

"Ah, bunu biliyorum," dedi masanın üzerindeki küçük meyve ağaçları için. "Mandalina."

"İskorbüt hastalığını önleyerler."

Bir mandalina ağacını dürterek küçük meyvelerin sallanmasını sağladı. Meyvelerden biri tencerenin içine düştü. "Tüh," dedi ve hiç olmamış gibi davranarak arkasını döndü.

Artık bitki yoktu ama önünde zengin, koyu renkli toprakla dolu bir tepsi duruyordu. "Ve toprak," dedi.

"Bitkiler için gıda."

Gülerek elini toprağın derinliklerine daldırdı ve geri çekerek toprağı püskürttü.

"Her tarafın kirlenecek," diye uyardı, yaklaşarak. "Senin yaptığın gibi."

"Ne yaptığım gibi?"

"Her tarafın pislik içinde."

Rafe gömleğini ve ellerini kontrol etti. "."

"Tam burada."

Çok yavaştı. Belki de kızın ışıltılı yanakları ve muzip gülümsemesi dikkatini dağıtmıştı. Ya da belki uyuşturucu hâlâ kanına karışmıştı. Ya da belki yavaş olmak istemişti, çünkü onun niyetini biliyor ve buna izin veriyordu.

Her iki durumda da, kadın toprakla kaplı elini yanağına bastırıp o kum gibi çamuru tenine ve saçlarına bulaştırırken kaçmaya bile çalışmadı.

O sersemlik tekrar üzerine çöktü, sonuçları umursamayan, sadece anın neşesini arayan genç bir adamın pervasızlığı. Thea geri çekildi, koşmaya hazırlandı. Rafe yavaşça, kasıtlı olarak bir kolunu uzattı ve elini toprağa sürttü. Rafe elini kaldırdığında Thea gözleriyle onun hareketlerini takip etti, eli koyu, kokulu toprakla doluydu.

Ciyaklayarak geriye doğru dans etti. Poposu arkasındaki masaya çarptı. Mandalina ağaçlarının yaprakları titriyor ve küçük meyveler coşkuyla sallanıyordu.

"Sanırım saçların," diye mırıldandı ona doğru yaklaşırken. "Çok fazla parlak ve temiz."

Thea bir çığlık daha atarak kollarıyla başını kapattı. Bu poz saçlarını korumak için çok etkiliydi.

Önü tamamen açıkta kalmıştı.

Rafe toprakla kaplı elini kadının göğsüne sıkıca bastırdı. Tam göğüslerinin birleştiği noktaya. Nefes nefese kaldı, göğsünün avucuna değmesi kadar sıcak ve yumuşak bir ses. Duygular koluna dolandı ve vahşi, pençeleyen bir arzu olarak kasıklarına hücum etti. Kalbi avucunun altında çılginca atıyordu -belki de bu kendi nabzıydı- ve göğsü hırıltılı nefesleriyle inip kalkıyordu.

Hızla çarpan kalplerinin yarım düzine mutlu atışı boyunca Rafe elini çekmeden önce oyalanmasına izin verdi. Hızlı ve sık nefes alan Thea yavaşça gözlerini indirdi ve birlikte Rafe'in eserine hayranlıkla baktılar: göğsünün tam üzerinde mükemmel bir el izi.

Rafe parmaklarını avucuna sürttü. Kir derisine yapışırken, kadının yumuşaklığı derisinin altından kayarak etine ve kanına, kemiklerine kadar işledi.

İkisi de aynı başını kaldırdı. Thea gözlerini kıstı, ağzı gerildi.

Yüzünü masum bir ifadeye büründürdü.
"Tüh," dedi.

THEA NEFES ALMAYA ÇALIŞTI ama kahkahalar ve Rafe'in küstah dokunuşunun kalıcı sıcaklığı onu havasız bıraktığında nefes almak zorlaştı. Yine de Rafe ona böyle bakarken hava önemsiz görünüyordu. Yaramazlık ve arzuyla ve başka bir şeyle, ona kendini özel ve ilginç hissettiren bir şeyle. Sanki bundan sonra ne yaparsa yapsın, sırf o yaptığı için yapılacak en doğru şey olacakmış gibi. Bu harikulade bir duyguydu ve derisinin altında zıplayan lezzetli hislerle birleşerek onu pervasızlaştırıyordu. Sırf saçlarına dokunmak için üzerine toprak sürdüğü zamankinden bile daha pervasızdı.

Thea gözlerini onun hınzır yüzünden ayırmadan, kahkahalarını bastırarak arkasını karıştırdı. Elleri, toprak ve dökülmüş meyve hazinesiyle birlikte bir mandalina ağacının saksısına indi.

Rafe sinsice yaklaştı. Daha da yaklaştı. Kadın poposunu masaya doğru bastırdı. Rafe'in bakışları göğüslerinin üzerindeki el izine kayd ve onun dokunuşunu hatırlayınca teni özlemle yandı.

Arkasında, iki eliyle toprağı ovuşturuyordu.

Yaklaştı. Gözleri niyetliydi. Ondan başka bir şey görmüyordu. Her avucunda bir mandalina tutuyordu.

Durdu. Botunun burnu kadının ayağını dürttü. O geniş göğüs, gözlerinden ancak bir adım ötede beliriyordu. Bir toprak kırıntısı yanağından aşağı yuvarlandı ve yüzündeki kiri temizledi.

Dikkat dağıtıcı. Ha! Thea tüm gücünü ve ağırlığını kullanarak mandalina yüklü avuçlarını adamın göğsüne bastırdı. Bir kale duvarı kadar sağlam olan adam bir milim bile kıpırdamadı.

Mükemmel!

Mandalinalar avuçlarının altında, göğsünde patladı ve turuncgillerin ekşi kokusu havayı doldurdu. Kolları ürkmüş bir kuşun kanatları gibi havaya kalkarken ve göğüs kafesi ellerinin altında kayarken itirazını haykırdı. Acımasızca, ezilmiş meyveleri yeğinin ön kısmına bulaştırdı, posa, meyve suyu ve kirden oluşan muzaffer bir iz bıraktı.

Sonra bu baş döndürücü pervasızlık onu kıkırdattı, oyalanmasına neden oldu, parmağını adamın pantolonunun kemerine soktu. Vücudundan bir santim uzaklaştırdı ve-

"Hayır, !" diye bağırdı.

-ezilmiş mandalinaları içine attı.

Ayakları hava kadar hafifti ve o tepki vermeden önce dans ederek uzaklaştı, güvenli bir şekilde böbürlenebileceği masanın katı genişliğini aralarına koymak için etrafından dolaştı.

Ona baktığında vücudu ava çıkmış bir kedi gibi hareketsizdi ve gözleri yırtıcı bir niyetle parlıyordu. Thea'nın nefes nefese kahkahası onun dikkatini dağıtmak için hiçbir şey yapmadı ve vücudu intikam beklentisiyle heyecanlandı.

Adam birkaç adım sola kaydı. O da masayı aralarında tutarak ters yönde dans etti. Adam geri kaydı; kadın da öyle. Adam önce bir tarafa, sonra diğer tarafa çalım attı ve kadın her seferinde mesafesini korudu.

Onu yakalamak yok! Belki de günlerini bu şekilde, masanın etrafında dans ederek geçireceklerdi, ta ki o-

Masanın üzerine sıçradı.

Erkeksi atletizminin tek bir hamlesiyle kontrolü tekrar ele geçirdi. Kız ne tarafa kaçarsa kaçsın, tek yapması gereken atılmaktı ve ilk o yetişecekti. Onu yakalayacaktı. Ya sonra?

Thea geri çekildi, poposu başka bir tezgâha değdi ve masanın üzerinde, onun zevki için sergilenen bir heykel gibi duran adamın ihtişamını seyretti. Bir irkilmeye bel kemerini çekiştirdi, sonra rahatsızlığını görmezden geldi ve çevik bir hareketle tencerelerin arasından kendine yol açtı.

Masanın yakın kenarında durakladı. Bakışları birbirine karıştı. Gözleri onu hareket etmeye cesaretlendirdi. Adam kıpırdandı. Kadın yan çizdi. Adam saldırdı.

Yere iner inmez, elleri iki yanındaki banka çarptı. Thea geriye doğru eğildi ve adam onun üzerine eğildi. Ayak parmakları onunkilere değdi ve bacakları eteklerine bastırdı. Adam ona dokunmadı ama Thea onu her yerinde hissetti.

"Yakaladım seni," diye fısıldadı.

Bir eli sıkıca beline kaydı. O da avucunu adamın pazusuna bastırarak karşılık verdi; sert kaslar gömleğinin keteninde sıcaktı.

Sonra diğer eli yanaklarında ve çenesinde gezindi, parmakları saçlarına kaydı, kulağını okşadı ve başparmağı dudaklarına değene kadar aşağı doğru kaydı. Onun dudaklarındaki zorlayıcı sıcaklıktan gözlerini alamıyordu.

Gözleri, ağzının dış hatlarını izlerken. Belki bir uyarı, belki de bir davet.

Dudaklarının ayrılmasına izin verdi. Kendi daveti.

Yine konuştu, fısıltıya yakın sesindeki lezzetli vaat, teninin üzerinde duman gibi kıvrılıyordu.

"Şimdi seni yakaladım, seninle ne yapacağım?"

Başını eğdi, gelgit gibi durdurulamazdı. Adamın dudakları sıcak, emin ve açık bir şekilde dudaklarına yerleşirken Thea göz kapaklarının kapanmasına izin verdi. Öpücüğü amaç ve zafer doluydu, sanki onu öpmek uzun zamandır aranan bir ödüldü ve o gün kesinlikle yapması gereken tek şeydi ve bunu sahip olduğu tüm odak noktasıyla yapıyordu.

Bu da onu öpmeyi onun dünyasındaki en önemli şey haline getirdi.

Ona doğru iten Thea, saçlarını, gömleğini karıştırdı, onu sıkıca tutmaya, daha yakına çekmeye ihtiyaç duydu. Adamın dili kızinkine dokundu ve içinden yeni ve heyecan verici hisler geçmesine neden oldu. Yine o garip fanteziyi yaşadı - öpücükleri canlı şeyler gibi vücuduna girip kalçalarının arasında toplandı, orada hevesle zıpladılar, hem onları dışarı çıkarmak hem de içinde tutmak için can atarken onu karıncalandırıp mırıldanmasına neden oldular.

Bir iniltiyle kolunu kızın beline doladı ve onu derin ve sert bir şekilde öperken kendine doğru çekti. Her yerdeydi, onu sarıyor, özlemle haykırana kadar duyularını körüklüyordu. Adam boğazının derinliklerinden hırıltıya benzer bir ses daha çıkardı ve kadın bu sestten daha fazlasını isteyerek ona daha fazla bastırdı. Daha fazlasını. Onun tadı ve hissi yeniydi, hayal edilemezdi, muhteşemdi ve daha fazlasına ihtiyacı vardı, daha fazlasına, her zaman daha fazlasına.

Eli adamın gömleğinin içine kaydı. Bu da yeni ve heyecan vericiydi ve keşfedilmeyi bekliyordu: saten ten, sıkı kaslar, kendisinininkine hem çok benzeyen hem de hiç benzemeyen sıcaklık. Adamın kalçalarından biri ona doğru bastırdı ve kadın o sertlikten daha fazlasını arzulayarak adamın içine doğru itti.

Sonra aniden onu serbest bıraktı ve tökezleyerek uzaklaştı, onu sıcaklığından mahrum bırakarak havaya tutunmasını sağladı.

Thea nefes almaya çalıştı. Nefes almak istemiyordu. Onu istiyordu. Ama o geri , bir yandan da sıkılmış dişlerinin arasından tıslıyordu. "Rafe? Ne oldu? Ne yaptım ben?"

Başını salladı ve bir elini "bekle" anlamında kaldırdı. Ağzı çalıştı ve tekrar konuştuğunda, nefesini tutan bir adamın boğuk, havasız fısıltısıydı.

"Mandalina."

Rafe tökezleyerek uzaklaşırken içinde kıkırdamalar yükseldi ve onları bastırmaya çalıştı. Ona sırtını döndü, alnını bir sütuna dayadı ve parmaklarını pantolonunun içine soktu. Thea bakmak için boynunu büktü, sonra kendini hatırladı ve banka geri oturdu.

"Um." Sesi soluk soluğa ve kararsız bir şekilde çıktı, onun geri kalanıyla eşleşiyordu. "Umarım mandalinalar zarar vermemiştir."

"Basitçe... içerisi biraz kalabalık."

Rahatsız edici meyveyi yana fırlattı ve Thea aceleyle gözlerini kaçırdı. Sanki asi bedenini yatıştırıcakmış gibi eteklerini düzeltirken, adam hareketsiz duruyordu, alnı hâlâ sütunun üzerindeydi.

Sonra tek yumruğuyla sütuna vurdu. "Unutup duruyorum." gibi bir şey mırıldandı. Bir bakıyorum ve unutuyorum," gibi bir şey mırıldandı ve bir kez daha sütuna vurdu, sırtındaki kaslar gömleğinin altında oynuyordu.

Bu artık mandalinalarla ilgili değildi.

Thea bekledi. Aklına hiçbir kelime gelmedi ve huzursuz ellerini giysilerini yeniden düzenleyerek meşgul etti. Korsesini çekti, kirleri fırçaladı ve eteklerini silkeledi. Doğruldu, nefes aldı ve işkence gören kalçalarını sıktı.

Bu sırada Rafe yüzünü başka yöne çevirdi. Geniş sırtı derin nefesleriyle yükselip alçalıyordu ve sonunda arkasını döndüğünde Thea bankın üzerine tüneyip kenarlarına tutunacak kadar yerleşmişti.

Yüz ifadesi acılıydı. Çok geç, onun evli olduklarına inandığını hatırladı ve onu vazgeçirmekte zorlanacaktı çünkü açıkça onu vazgeçirmek istemiyordu. Ama onu oyalaması gerekiyordu, çünkü... çünkü... ah evet, çünkü onun Helen olduğunu düşünüyordu ve gerçekten evli değillerdi ve yakında gidecekti ve maceralara hevesli olsa da böyle bir macera beklemiyordu. Kadın ayın o zamanı olduğunu nazikçe ima etmek için kelimeler bulmaya çalışırken, adam sert bir sesle konuştu.

". *Yapamam.*"

"Oh. *Oh.*"

Olamaz. İpuçlarını okumamakla ne kadar saflık etmiş. Hiç çocuğum olmayacak, dedi. Gelinini görmezden gelmek. Evlilik haklarını asla talep etmemek. Acısını dindirmek için ilaca ihtiyaç duymak. Karısının soyuna karşı kayıtsız.

"" dediğinde, *yapamadığı* için olmalı. Zavallı adam.

Huysuz olmasına şaşmamalı.

"Jaguar mıydı?" diye sordu usulca.

"Hmm?"

"Dev kedi orkidelerinizi parçaladı mı?"

Çenesi yukarı kalktı, gözleri büyüdü. Kendisi dev bir kediye dönüşmüş olabilirdi, o kadar şaşırmış görünüyordu ki.

Sonra hızla gözlerini kırıştırdı ve yüzü sert bir büründü. "Sizi temin ederim, orkidelerim iyi durumda."

"Oh. Güzel. Um."

"Yani, biz..." Yarı güldü ve elini saçlarında gezdirdi. Kirli çıktı ve şaşkınlıkla toprağa göz kırptı. "Bekleyeceğime söz verdim. O yüzden. Özür dilerim."

Başka bir şey söylemeden seradan çıktı ve Thea'yı bitkilerle ve onların bilmiş bakışlarıyla baş başa bıraktı.

Thea eve geri döndüğünde, pelerini kire bulanmış elbisesinin etrafına sıkıca sarılmıştı ve yeniden daha mantıklı düşünmeye başlamıştı. Ve mantıklı düşünce ona gitmesi gerektiğini söylüyordu.

Şimdi. Bugün. Bu gece.

Rafe -Lord Luxborough, lord hazretleri, ona ne derse desin- bu tür zevklerden kaçınmaya çalışmıştı ve şimdi nedenini anlıyordu. Çünkü bu lezzetli hisler bir kez insanın derisinin altına ve kanına işlediğinde, her şeyi tüketir hale geliyordu. Thea şimdi bile onlardan kurtulmak istemiyordu. Daha fazlasını istiyordu.

Bu da onun mahvolmasından başka bir şeye yol açmayacaktı - oysa mahvolması tam da geri almaya çalıştığı şeydi. Ayrıca Rafe *onu* istemiyor ya da umursamıyordu. Onun gerçek adını bile bilmiyordu. Muhtemelen, onun gerçekten karısı olmadığını öğrendiğinde, sadece omuz silkecek, rahatsızlıktan dolayı homurdanacak ve onu başka biriyle değiştirecekti.

Kendisine gerçekte hiçbir bağı olmayan hikâyeler anlatmayacaktı. Gerçek şuydu ki, burası onun evi değildi ve Rafe de kocası değildi. Gerçek şuydu ki, Thea bu gece Londra'ya gitmek zorundaydı ama tek başına seyahat edemezdi, bu yüzden Gilbert'in yardımına ihtiyacı vardı.

Yoldan geçen bir hizmetçiye sorduğunda Bay Gilbert'in Bayan Flores'le birlikte balo salonunda olduğunu öğrendi. Gilbert ve Martha'nın birlikte ne işi olabileceğini anlayamayan Thea balo salonuna yöneldi.

Birlikte ne iş yaptıklarını hâlâ anlayamadığı bir yerde.

Açık perdelerin arasından süzülüp avizelerin ve apliklerin kristallerinde parıldayan güneş ışığına rağmen mağara gibi oda serindi. Pencereleden birinin yanında Martha oturuyordu, kucağında bir defter, elinde kalem. Belli aralıklarla kaşlarını çatarak pencereden dışarı bakıyor, sonra da vals yapan Gilbert'a mı dönüyordu?

Gilbert iri yarı bir adamdı, hırpalanmış yüzü şampiyon bir boksör olarak geçmişini anlatıyordu ve bu da dansındaki zarafeti daha da şaşırtıcı kılıyordu.

Belki de değildir, diye düşündü Thea. Ne de olsa bir boksörün ayakları üzerinde hafif durması gerekirdi. Tek gerçek sürpriz, vals yapmayı biliyor olması ve öğleden sonra olduğu ve yalnız olduğu düşünülduğünde dans ediyor olmasıydı. Kolları hayali bir partneri tutuyormuş gibi duruyordu, gözleri kapalıydı ve yüzünde hülyalı bir mutluluk ifadesi vardı. Adam yaklaştıkça, onun mükemmel bir baritonla yavaş bir vals mırıldandığını duydu.

Thea odanın diğer tarafına geçti ve Martha'nın yanına çömeldi. Martha'nın koyu renk gözleri yüzünde gezinirken daraldı ve Thea öpücüğün etkilerinin belli olmasından korktu. Yanakları kızararak pelerinini daha sıkı kavradı ve herkesin onun evli olduğuna inandığını kendine hatırlattı.

"Bay Gilbert ne yapıyor?" Thea fısıldadı. "Bay Gilbert dans ediyor."

"Tabii ki. Um. Bay Gilbert neden dans ediyor?"

Martha kalemını defterine vurdu ve başını salladı. "Şaşırtıcı, değil mi? Herkesi farklı etkiliyor."

"O mu?"

"İçin iyi bir isim bulamadım. Temelinde bhang var ama yaptığım değişikliklerle başka bir şeye dönüştü."

Thea'nın kalbi sıkıştı. "Sarhoş mu?"

"Bay Gilbert ilaçlarımı test etmeye yardım etmeye gönüllü oldu. Amaç ağrıyı hafifletmek ve sarhoş edici etkilerini ortadan kaldırmaya çalışıyorum ama başarılı olamıyorum. İnsanların daha çok kendileri gibi davranmalarını sağlıyor gibi görünüyor. Sally test ettiğinde, güldü ve güldü. Saatlerce doğa felsefesi hakkında saçmaladım."

Ve Rafe, diye hatırladı Thea, tatlı, komik ve sevecendi. Martha, "*Claro*, sarhoş edici maddeler böyle yapar," diye ekledi. "Maskeler takarız toplumda hayatta kalmamızı sağlar ve sarhoş edici maddeler bu maskeleri tekrar çıkarmamızı sağlar."

Thea Gilbert'a baktı. Zarafeti ve mutluluğuyla hoş bir görüntü oluşturunuyordu.

"Oldukça kötü durumda," dedi. "Ne zaman iyileŖecek?"

"Yarın sabaha kadar kendine gelir."

"Anlıyorum."

Gilbert sarhoŖsa ona Londra'ya kadar eŖlik edemezdi ve Thea da yalnız gidemezdi. O halde Thea bugün Brinkley End'den ayrılmayacaktı. Bu yüzden oturdu ve Gilbert'ın dansını izledi, Rafe'in dokunuŖunun anısıyla vücudunun karıncalandığını ve sanki bir erteleme almıŖ gibi kalbinin rahatladığını hissetti.

T Ertesi gün Rafe, istediğinden daha az uyuduğu ve daha çok Thea'yı düşündüğü, onu kollarında hissetmeyi yeniden yaşadığı ve asla yapamayacağı gibi onunla sevişmeyi hayal ettiği bir gecenin ardından yatağından sürünerek çıktı. Doğruca camekâna gitmeye niyetlenmişti ama yoldan geçen bir uşakı havlayan bir taleple korkutmak için durdu: Biri postayı almaya mı gitmişti? Uşak kekeleyerek evet, birinin gittiğini, birilerinin her zaman gittiğini, ama lord hazretleri isterse tekrar kontrol edebileceğini söyledi. Baş belası olduğunun farkında olan Lord Hazretleri, postanın geldiği anda haberdar edilmek istediğini söylemekle yetindi.

"Bir dakika, duydun mu?" diye hırladı. Uşak kabul etti ve Rafe çalışma odasında kalıp halıyı yıprattı.

Rafe mektup paketini alır almaz yırtıp açtı. Avukatından gelen bir mektup, mütevellilerin fonları serbest bıraktığını ve Rafe'nin saçma evliliğini güvenle bitirebileceğini teyit ediyordu; bir dipnotta Bay Knight'ın Bayan Knight'ın çeyizini henüz teslim etmediği belirtiliyordu. Kraliyet Hanedanı'ndan Rafe'den bir mektup daha... Kraliyet'in ne istediği artık kimin umurundaydı ki? Onu bir kenara fırlattı ve diğerlerini yırtarak açtı.

Ventnor'dan bir şey yok. Thea hakkında bir şey yok.

Günleri hesapladı ve yeniden hesapladı. Helen ve Beau Russell şimdiye kadar evlenmişlerdi. Haber Londra'ya ulaşmıştır. Ventnor'dan sert bir mektup gelmiş olmalıydı.

Ama hiçbir şey yok.

Rahatlamaktan başının döndüğünü hissetti. Henüz her şey bitmemişti. En azından bir günleri daha vardı. Bunu boşa harcamamalıydı.

Unless-

"Kontes ne olacak?" diye sordu. "O da bir mektup aldı."

"Ve?"

Uşak doğru cevabı bulmak için odayı araştırdı. "Ve... Hanımefendi yürüyüşten dönmediği için henüz okumadı."

Rafe adama eziyet etmeyi bıraktı ve dışarı çıktı. Çimenlerin üzerinde Thea'yı arıyor ama göremiyordu, görseydi ne yapardı? Zamanı donduracak bir büyü yapmak için büyücülüğe mi başlayacaktı? Arzunun insanı aptala çevirdiğini söylerlerdi ve o bunun canlı kanıtıydı. Dış dünyadan hiç haber gelmese, kız hiç itiraf etmese, adam hiç itiraf etmese, kız hiç gitmese ve adam hiç karar vermek zorunda kalmasa-

Tam olarak neye karar vereceğiz?

Gölün kenarında durdu ve suyun botlarının parmaklarını yalamasına izin verdi. Bir yusufçuk sineği yüzeyin üzerinde sekiyordu; hafif bir esinti suyu güneş ışığında parıltıyan dalgacıklar halinde topladı; bir kuş tembel bir çağrı yaptı. Pastoral bir yaz günü. Rafe bu cennette durdu ve acı çekti. Kararsızlık, arzu ve çaresizlikle sızladı. Soğuk suda kuvvetli bir yüzme en azından bunlardan düzeltebilirdi. Donuna kadar soyundu, serin suya daldı ve yüzdü.

Her gün yaptığı gibi yüzdü ve yüzdü, bacakları arkasına vuruyor, kolları başının üzerinde dönüyordu. Yine de her nefes alışında ve bacaklarını tekmelediğinde, ellerinin suyu yararak attığı her tokatta aklına Thea geliyordu. Anılar, sorular, olamayacak bir gelecekteki Thea'nın görüntüleri. Ona yalan söyleyen Thea. Baloları, sosyete ve Londra'yı özleyen Thea. Canlılığıyla farklı bir adam olmayı arzulamasına neden olan Thea.

Yüzdü, daha sert, daha hızlı, daha uzağa, taklalar atarak bunu tekrar tekrar yaparak. Vücudundaki her kas, nefesini tutmakta zorlanana kadar hareket etmesini sağlamak için çalıştı. Boğulmak aşırı görünüyordu, bu yüzden kıyıya bir kez daha yaklaştığında durdu ve hava emdi.

Ayak parmaklarını çamura soktu, su göğsüne vuruyor, donu rahatsız edici bir şekilde kalçalarına yapışıyordu. Islak saçlarını kavrıyan Rafe bir hüsrana uğuşu attı ve arkasını döndü.

İşte oradaydı.

Thea suyun kenarından sarkan düz bir kayanın üzerine oturdu. Mavi yürüyüş elbisesinin etekleri dizlerinin etrafında kıvrılmış, beyaz iç çamaşırları belli belirsiz görünüyordu; çıplak baldırları ve ayakları suyun içinde sallanıyor, yüzeyin altında soluk şekiller oluşturunuyordu.

Ayak bilekleri. O ünlü, muhteşem büyüleyici ayak bilekleri.

Yüzmek tüm düşüncelerini çalmıştı ama Rafe'in düşünmesine gerek yoktu. Bedeni kendi iradesiyle döndü ve suyun içinde ona doğru ilerledi.

KENDİNİ SAVUNMAK İÇİN Thea ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmış ve kayanın üzerine oturmuştu.

Rafe'in yüzdüğünü fark *etmeden önce*.

İlk iş olarak bavulunu hazırlamaya niyetlenmişti ama boş bavulunu açar açmaz Brinkley End'e veda etme fikrini geliştirdi. Ne de olsa, birkaç saatlik bir gecikmenin büyük plan içinde önemli olmayacağını düşündü. Broşürlerinin günlerce hazır olmayacağı düşünüldüğünde Londra'ya gitmek için acelesi yoktu.

O kadar sıcak bir gündü ki, ayakları sıcak ve yorgundu ve bir süre çıplak ayaklarıyla suyun içinde otursa da fark etmezdi.

Ama onun o saçma sapan şekilde ileri geri yüzdüğünü gördüğünde, kıpırdayamadığını fark etti.

Adam durduğunda o da hareket edemedi. Su, çıplak ve kabarık göğsünün yarısına kadar tenine vuruyordu. Adam yüzünü silmek için kollarını kaldırıp göğüs kafesinin şeklini, derisinin altında kıpırdayan kasları, omuzlarını ve kaburgalarını işaretleyen sivri yara izlerini ortaya çıkardığında, omuzlarının genişliğine hayret edecek zamanı ancak bulabilmişti. Sonra saçlarını kavradı ve bir canavar gibi gökyüzüne doğru kükredi ve kadın onun gerçekten de büyümlü, efsanevi bir canavar olup olmadığını merak etti. Ta ki adam dönüp gözlerinin içine bakana ve kadın onun tamamen insan olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlayana kadar.

Bir avcının niyetli bakışlarına sahip bir adam.

Yavaşça kollarını indirdi ve gölün yüzeyine dayadı, göğsündeki kaslar yine ilginç şekillerde hareket ediyordu. İlerledi. Kendinden her zaman çok emin olan ayakları tek bir adımı bile kaçırmadı. O yaklaştıkça su sığlaşıyor, yaklaştıkça çıplak gövdesini daha çok ortaya çıkarıyordu. Thea'nın aç gözleri onun her şeyini aynı anda yutmaya çalıştı: geniş omuzları, kaslı kolları, göğsündeki tüylerin üzerinden kayan su. Zamansız bir kale duvarındaki yıpranmış tuğlalar gibi daha fazla kas çıkıntısı. Göbeği. Bu daha fazla saç mıydı? Ve sonra-

Durdu. Tam önünde. Su, zayıf beline vuruyor, altında yatanları can sıkıcı bir şekilde gizliyordu. Kollarındaki koyu renkli tüyler ıslak sivri uçlar halinde toplanmıştı, güneş su damlalarını yakalıyordu.

Thea onun vücudunu takip ederek gözleriyle buluştu, hâlâ konyak rengindeydi ama sıcak konyak kendi ateşini de yükseltmişti. Bakışları o kadar yoğun ki gözlerini kaçırmak zorunda kaldı, koyu renk saçlarına baktı, bukleler

Islak. Bir damlacık su yanağından ve çenesinden süzülerek boğazından aşağı indi ve giderken diğer damlacıkları da topladı. Vücudundan aşağıya doğru ilerleyişini takip etti, damlacığı parmağına takıp diline değdirmemek için kayayı kavradı.

Garip bir özlem ona öyle güçlü çarptı ki nefes almayı unuttu.

Onun içine dalmak için şiddetli, aç bir özlem, sanki kendisi bir gölmüş ve yüzeyinin altında derinlere yolculuk edip altında yatan mucizeleri keşfedebilirmiş gibi. Şüphesiz, onun derinliklerinde, zihninin, kalbinin, bedeninin ve ruhunun işleyişini anlamaya başlayabileceği büyü bir krallık bulacaktı.

Her şeyin onun gözleriyle başladığını biliyordu. Cesaretini topladı ve tekrar yüzüne baktı.

"Yüzüyordun," dedi, sesi çok yüksekti. "Hmm."

"Daha önce hiç böyle yüzen birini görmemiştim. Tüm o sıçramalar."

"Bu yöntemi Amerika'daki bir yerli kabilesinin üyelerini izleyerek öğrendim." Sesi her zamankinden daha sert, daha dumanlıydı. Biraz nefessiz kalmıştı; şüphesiz yorulduğu için. "İnsanın daha güçlü ve hızlı yüzmesini sağlıyor."

"Seni kovalayan ne?"

"Hmm?"

"Bir hedefe doğru yüzmüyorsunuz, bu yüzden sadece bir şey sizi kovalıyorsa hıza ihtiyaç duyarsınız."

Thea onun mükemmel bir noktaya değindiğini düşündü ama Rafe yine o bakışı takındı, sanki ondan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu ama yine de ondan hoşlanıyor gibiydi.

Ona doğru birkaç santim daha yanaştı. Belki bacaklarını düzeltirse, onları onun beline dolayabilirdi.

"Timsahlar yüzünden," dedi ciddiyetle.

"Somersetshire'daki gölünüzde timsahlar mı var?"

Biraz daha yaklaştı. "Merak etme. Çoğunlukla dost canlısıdırlar." "Dost timsahlar mı?"

"Çoğunlukla arkadaş canlısı."

Suyun altında, onun ayak bileğini yakaladı. Kadın bir çığlık attı ve sonra ağzını kapattı. Adamın eli sert, emin ve garip bir şekilde sıcaktı; başparmağıyla kızın kemiklerinin üzerinde gezinirken, bacaklarında bir his cızırdadı.

"Yani..." Gözleri hâlâ suyun altında olan elindeki ayak bileğine kaydı. "Ünlü, inanılmaz derecede büyüleyici ayak bilekleri."

Ayağını bıraktığında, kalçasına doğal bir şekilde yaslandı, teni onu yaktı ve donunun bel bandı onu gıdıkladı. Parmaklarını baldırından dizinin arkasına, sonra tekrar aşağıya doğru gezdirdi. Yukarı ve aşağı.

Ve belki de bu cızırtılı hisler ya da onun kendisine dokunduğu kadar kendisinin de ona dokunmaya hakkı olduğu şeklindeki meydan okuyan düşünce ya da yakında gitmesi, itiraf etmesi ve bir daha asla timsahlar hakkında saçmalamayacağı, tatlı hakkında tartışmayacağı ya da ayak bileğini elinde tutmayacağı şeklindeki umutsuz bilgi - onu zorlayan her neyse, Thea da ona dokundu.

Omzundaki güneş ışığıyla aydınlanmış bir su damlasını dürttü ve cildine sürdü. Parmakları yırtık bir yara izinin kenarına dokundu.

"Jaguar seni de buraya getirdi," diye mırıldandı.

"Hmm."

Parmaklarını genişçe açarak, avucunun tamamını adamın omzuna bastırabildiği kadar bastırdı.

"Bir ağacın üzerindeydi ve arkamdan bana saldırdı," dedi. "Sesini duydum ve döndüm ve yüzümü yakaladı."

"Peki sonra?"

Parmaklarını adamın köprücük kemiği boyunca gezdirdi. Adam aldırıyor gibiydi. Elini hâlâ baldırının arkasında aşağı yukarı gezdiriyordu. Ve dokunuşu aşağı kaydığında bile, hisler yükselmeye, yükselmeye ve yükselmeye devam etti.

"Diğer adamlar köpekleri ve silahlarıyla oradaydı. Jaguar benim bu zahmete değmeyeceğime karar verdi ve ağaçlara doğru sıçradı. Ben daha başladığını anlamadan her şey bitmişti."

"Jaguar'ı , değil mi?"

"Çok hızlıydı. Ayrıca onu suçlayamam; onun ormanındaydım, çiçeklerini çalıyordum."

Yavaşça ayak bileğini kaldırdı ve dizini düzeltti. Bacağı onun büyük ellerinde küçük görünüyordu, yıpranmış teni kendisinininkinden daha koyuydu. Ona sadece tek bir yerden dokunmasına rağmen, kız onun dokunuşunu boğazından göğüslerine ve kalçalarına kadar her yerde hissetti.

"Biraz kızarmış görünüyorsun," diye mırıldandı, gözleri bilmiş ve niyetliydi. "Bugün hava sıcak, sence de öyle değil mi?"

"Benimle yüz. Hemen şimdi."

"Önlüğüm..."

"Açık kalsın. Çıkar. Umurumda değil."

Saçından sarkan bir damlayı yakaladı. "Tamamen giyinik yüzmek... Bu oldukça düşüncesizce görünüyor."

"konuda konuşmaya devam edersen hiç de düşüncesizce olmayacak." "Çok huysuzsun."

"Değilim."

Ama gülümsüyordu. Düzgünce gülümsüyordu, gamzesi ve her şeyiyle. Thea bir kolunu onun boynuna doladı ve ağırlığını ona verdi. Adam onu suyun içine doğru kaldırdı, sıcak ve işkence görmüş tenine karşı kutsanmış bir serinlik vardı. Etekleri etrafına dolandı; gülerek eteklerindeki havayı dışarı itti ve etekleri isteksizce yüzeyin altına inerek ağır ağır dönmeye başladı. Ayağı ona çarptı ve bacağından yukarı, kıllarının pürüzlerinin üzerinden kaydırıldı. O kendinden emin bacaklar, onu da kendisiyle birlikte sürükleyerek suyun içinden geri iterken hiç tereddüt etmedi. Ayakları dibe değmedi ama adam onu emin ve güçlü kollarıyla tutarken ayakta durmak için sağlam bir zemine ihtiyacı yoktu.

Alnı onun alnına değdi ve bir elini serbest bırakarak saçındaki tokaları çekip parmaklarını saç tellerinde gezdirdi.

Sonra, onu tekrar öpecekti. Onu öpecekti ve adını bile bilmiyordu.

Bunu yapamazdı.

Onu kandırıyordu ve ah, bu büyüğü günün, güneş ışığının, suyun, kıyafetleriyle yüzmenin aptallığının, onun kollarının, okşamasının, bu beklenmedik mutluluk anının sonsuza dek sürmesini nasıl da diliyordu.

Bunun sonsuza dek sürmesini diledi ama hayatındaki hiçbir şey sonsuza dek . "Rafe," diye fısıldadı.

"Hmm."

Dudaklarını kızın yüzünün yan tarafında gezdirdi ve boynuna sokuldu. Thea parmaklarını adamın ıslak saçlarına doladı ve çekiştirdi. "Sana bir şey söylemek zorundayım.

Kendim hakkında." "Yarın anlat."

"Sana şimdi söylemek zorundayım."

"Hayır," diye mırıldandı onun boğazına karşı. "Yarın. Yarına kadar bekleyebilir."

Su girdap yaptı ve eteklerini çekti. Bacakları güçsüzleşti ama adamın güçlü kolları onu tuttu.

En azından kolları yalan söylemiyordu.

"Zaten biliyorsun," diye fısıldadı.

Suyun içinde ilerlerken onu kendine doğru çekti. Etekleri ikisini de zorladı ve kalbi ağrımaya başladığında bile kollarını onun boynuna daha sıkı sardı.

"Yarın," diye kabaca tekrarladı. "Eğer söylersen, her şey bitecek. Bir büyüünün sona ermesi gibi. Bize bir gün daha ver. Yüzmek ve oynamak için bir gün daha. Birlikte yemek yiyeceğimiz bir gece daha. Bir gün daha rol yapalım. Evliliğimizin kurgusuna sahip olalım. Bizi bir arada tutan tek şey bu. Bırakın bizi bir gün daha bir arada tutsun."

Artık onu öpmeye çalışmıyordu. Saçlarını şefkatle geriye doğru tararken gözleri onunkileri aradı.

"Nasıl ?" diye fısıldadı. "Her zaman biliyordum."

Ve bir kez daha, inandığı şey altından çekilip alındı. Uzaklaşmak, ona tokat atmak ya da gözlerini oymak istiyordu ama adam onu bırakmadı ve onu ayakta tutması gerekiyordu.

O da yalan söylemişti.

Hiçbir şey düşündüğü gibi değildi; hiçbir şey aynı değildi. Artık neyin gerçek, neyin yanlış, neyin fantezi, neyin doğru olduğunu bilmiyordu.

"Ailenin evindeki bir hizmetçiye rüşvet verdim, o da senin mektuplarını Helen'e okudu." Konuşurken gözleri sanki zihninde yakalamaya çalışıyormuş gibi kızın yüzünde geziniyordu. Sözleri bunu sona erdiriyordu ama yine de birbirlerine sarıldılar, bedenleri henüz bu habere inanmaya hazır değildi. "Warwickshire'daki o hana erkek kılığında geldiğini gördüm. Helen'in geldiğini ve aynı odaya gittiğini gördüm. Helen'in erkek kıyafetleri içinde posta arabasına bindiğini gördüm, sonra siz ve Bayan Larke aşağı indiniz. Ventnor'un adamları değişimi fark etmedi ama her ihtimale karşı onları Londra'ya geri gönderdim."

"Neden? Evliliğin geçersiz olacağını biliyordun. Neden?"

"Annemin emanetinden para alabilmek için evlilik cüzdanına ve yaşayan bir geline ihtiyacım vardı ve bir daha asla evlenmemeye yemin ettim."

O zaman adamın onları kıyıya doğru götürdüğünü fark etti ve ağır eteklerinin itirazlarına rağmen ayakları çamura battı. Haklıydı: Yarına kadar bekleyebilirdi. Onun da kendisine yalan söylediğini, kendisi gibi entrikalar çevirdiğini, ama bunu daha iyi yaptığını ve kazandığını öğrenmek için bir gün daha bekleyebilirdi.

Bir yusufluk başının yanından süzülerek geçti, güneş ışığı kanatlarında parlıyordu ve gölün suları etraflarında huzurla yikanıyordu. Bu baş döndürücü yaz gününde her şey mükemmel ve kaygısızdı. Onlar hariç her şey.

"Bana söylemeliydiniz," dedi, kendi ikiyüzlülüğünün farkındaydı.

"Kontes, biz-"

"Hayır!" Ondan uzaklaştı ve dengesini kaybetti. Adam, su ve acı onu alıp götürmeden önce onu yakaladı ve sabitledi. "Adımı biliyorsun. Adımı kullan."

"O zaman gerçekten sona erecek."

Yine haklıydı. Onun adı bir büyüü sona erdiren sihirli sözcük gibi olacaktı. Artık numara yapmak yok. Edep, öfke ve muhalefet bariyerlerinin arkasına çekilmek zorunda kalacaklardı. Düşman olduklarını düşünmüştü, sonra değillerdi ve şimdi yine düşman olacaklardı.

"Söyle," diye fısıldadı.

"Thea."

Onun adı hiçbir zaman bir nefesten fazlası olmamıştı ve şimdi de öyle söylüyordu, onun adını bir dua ya da lanet gibi soluyordu. Bir şey kaybetmiş gibi görünüyordu ama kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Bir hayal oyunu oynamışlardı; şimdi oyun bitmişti, sadece üşümüş ve ıslanmışlardı.

"Anlamıyorum." İncinmeye hakkı olmadığını biliyordu ama ihanet yine de canını yakmıştı. Bildiğini sandığı her şey yanlıştı ve şimdi hiçbir şey bilmiyordu. "Eğer kim olduğumu biliyordusaydın, Helen ve Bay Russell'ın kaçmalarına izin verdin. Lord Ventnor çok öfkelenecek."

"Umarım öyledir."

Yanlarındaki suya bir şey düştü ve ikisinin de üzerine sıçradı. Thea'nın nefesi kesildi ama Rafe irkilmedi bile. Başını çevirdi, Thea da çevirdi ve kıyıdaki uzun, zayıf adamı gördü, esinti şapkasının altındaki beyaz saçlarının uçlarıyla oynuyordu, kolu geriye çekilmişti, başka bir taş atmaya hazırdı. Lord Ventnor.

Rafe alaycı bir tavırla, "Şeytandan söz edersen ortaya çıkar," dedi. "Ve oldukça öfkeli görünüyor, değil mi?"

Thea ürperdi. Ventnor'a -evet, oldukça öfkeli görünen Ventnor'a- bakmasına rağmen onun orada olduğuna inanamıyordu.

Buraya, Brinkley End'in dönüştüğü bu tuhaf yere ait değildi. O çok gerçektir. Onun buraya nasıl geldiğini anlayamıyordu bile. Belki de Rafe onun adını söylediği ve aralarındaki büyüü sona erdirdiği anda bir duman püskürterek ortaya çıkmıştı.

"Hemen buraya gel, Luxborough!" Ventnor bağırdı.

Thea ve Rafe onu duymazdan geldiler.

"Üşümüştün. İçeri gir ve üstünü değiştir," dedi Rafe. "Onunla ben ilgilenirim." Rafe ona doğru uzandı ve kadın kolunu çekti. "Dokunma bana!"

Rafe o kadar hızlı geri savruldu ki dalgalar etrafını sardı. Bir başka taş Rafe'in başının yanına düştü, su yüzüne sıçradı.

"Sevgililerinizin kavgasını başka bir zaman yapacak kadar nazik olabilir misiniz?" Ventnor aradı. "Benimle konuşmanızı talep ediyorum."

Rafe uzun bir süre onu inceledi. Sonra iç kıyıya doğru yöneldi. Thea onu takip etmeye çalıştı ama elbisesi ona sürtündü ve çamurda kaydılar.

"Bekle!" diye bağırdı. "Eteklerim."

Rafe döndü. "Seni taşımama ihtiyacın var mı?"

"Şu anda senden nefret ediyorum."

"Evet, ama seni taşımama ihtiyacın var mı?" "Eğer istersen."

Ona doğru yürüdü. "Kollarını boynuma dola." Kadın tereddüt etti. Ventnor yine bağırdı ama ikisi de ona aldırmadı. "Bir dakika önce seni rahatsız etmiyordun," diye homurdandı Rafe.

"Bir dakika önce senin yalancı, ihanet eden, sinsî ve hilekâr bir yalancı olduğunu bilmiyordum."

"Kimliğini taklit eden, bilerek hileli bir evlilik yapan ve paramı yeniden satmak üzere eşya almak için kullanan bir kadının zarif duyguları."

"Sadece bunu hak ettin."

"Muhtemelen. Şimdi kollarını boynuma dola da seni buradan çıkarabileyim."

Bu kez itaat etti ve sudan çıkarılıp kıyıya taşınma hissinden zevk almamaya çalıştı.

Ventnor dudak büktü ve abanoz bastonunu onlara doğru salladı. "Siz ikiniz beni iğrendiriyorsunuz. Bir çift sokak köpeği gibi suyun içinde oynayıyorsunuz."

"Başiboş su samurları, lütfen," diye tersledi Thea.

Şuna bakın. Artık onu korkutmuyordu. Belki de korku duyamayacak kadar incinmiŞ, kafası karıŞmıŞ ve suçluydu. Ya da belki de Rafe'in kollarında olmanın etkisiyle Ventnor'ın öfkesini umursamadan daha cesur hissediyordu.

Rafe sinsî, hilekar, yalancı bir canavar olmasına rağmen Yalancı.

"Dikkatli ol Ventnor." Rafe Thea'yı onun yanına yere indirdi. atılmış kıyafetler. "Yoksa sen de kendini yüzerken bulabilirsin."

"Beni tehdit etme, seni alçak."

"şunu." Rafe ceketini Thea'ya fırlattı. "İçeri gir ve . Onu ben hallederim."

Çıplak teninden hâlâ su damlayan Rafe pantolonunu silkeleyip üzerine geçirdi. Thea gözlerini kaçırdı ve ıslak elbisesiyle savaşıarak kollarını ceketin kollarına soktu. Yakalarını çenesinin altında topladı ve neler olduğunu anlamaya çalıştı.

"Luxborough, her şeyi berbat ettin," dedi Ventnor. dedi.

"Hmm?"

Ventnor bastonunun gümüş topuzunu Thea'ya doğrulttu. "Bu kadın Helen Knight değil."

"Hmm."

"Seni Helen Knight'ın Beau'yu kandırmak için gizlice kaçmasını engellemen için gönderdim. Onunla evlenerek bunu başardığını söyledin, ama yanlış kadınla evlendin, seni mankafa!"

Rafe doğruldu ve şalvarını bağladı, Ventnor ne kadar kızgınsa o kadar rahatsız görünmüyordu. Saçlarındaki suyu silkeledi ve gömleğini çekti; ıslak tenine yapışmıştı ama umurunda değil gibiydi. Thea bir adamdan diğerine baktı, sanki sahnenin ortasında yürüyormuş gibi kafası karışmıştı.

Bir oyundu ve hikâyenin ne olduğunu, kimin kahraman kimin kötü adam olduğunu ya da kendisinin kadın kahraman mı yoksa bahtsız bir aptal mı olduğunu bilmiyordu.

"Beni kirli işlerinizi yapmam için gönderdiniz ve emirlerinize itaat etmemi beklediniz. Gerçekten kimmiş bu mankafa Ventnor?"

"Varisim bir tezgahkar kızla evli çünkü basit bir talimatı yerine getiremiyorsun."

Rafe botlarını ve diğer giysilerini toplamaya başladı. "Varisin kendi seçtiği kadınla evlendi çünkü ona bir çocuk gibi davranmana daha fazla tahammül edemedi."

"Orkideler karşılığında Helen Knight'ı Beau'dan uzak tutacağına söz vermiştin."

"Yalan söyledim."

"O orkideleri geri
istiyorum." "Oh, git
başından, Ventnor."

Thea Rafe'ye, "Anlamıyorum," dedi. "Ondan nefret ediyor gibi görünüyorsun ama ben müttefik olduğunuzu sanıyordum. O senin kayınpederin."

"Unutmayı tercih edeceğim bir bağlantı. O ıslak eteklerle yürüyebilir misin?"

"Lanet olsun sana, Luxborough. Fahişenle konuşmayı bırak ve beni dinle!"

Rafe bir eliyle Vikont'u işaret etti. "Onun hakkında bir daha böyle konuşursan göle gidersin. Thea, yardımına ihtiyacın var mı?"

"Yürüyebilirim. Bacaklarımı göstermem gerekecek ama en iyi fahişeler hep gösterir."

Meydan okurcasına, sıırıslıklam eteklerini dizlerine kadar kaldırdı ve çimenliğe doğru yürüdü. Rafe de onun yanına düştü.

"Parayı almak için bir evlilik cüzdanına ihtiyacın vardı ve tekrar evlenmek istemedin, bu yüzden benimle yaptığın geçersiz bir evlilik işe yaradı" diye özetledi.

"Evet. bu."

"Sonra beni öptün."

"Ve sonra seni öpmeyi bıraktım."

"Beni görmezden gelmeyin!" Ventnor önlerinde dolanıp durdu. "Buraya kadar seninle yüzleşmek için geldim, Luxborough."

"Ve şimdi tüm yolu geri gidebilirsiniz."

Thea ve Rafe onun etrafından dolaşıp yürümeye devam ettiler. Ventnor'ın siyah arabası evin önünde duruyordu, çamur içindeydi ve uyumsuz bir dizi kiralık at tarafından çekiliyordu. Sadece birbiriyle uyumlu üç mor uşak

Yolculuk için daha kötü görünmüyordu, yaklaştıklarında dikkatle ayakta duruyordu.

"Yani onları ayırmayı hiç düşünmedin mi?" Thea, Rafe'e şöyle dedi. "Helen ve Beau Russell mı?"

"Size söyledim, kimin kiminle evlendiği umurumda değil, ama *onu* üzme fikri hoşuma gitti."

"Lanet olsun sana, Luxborough. Görmezden gelinmeyeceğim. Ya beni dinlersin ya da ben-"

"Yoksa ne, Ventnor?" Rafe'in sesi sinirli ve sıkılmış geliyordu. "Bu sefer ne yapacaksın? Büyücülük yaptığım ve Katharine'i zehirlediğim yalanlarını yaymaları için daha fazla aktör mü kiralayacaksın?"

Thea'nın dünyası yeniden altüst oldu. "Dedikoduları Ventnor mu başlattı? Yani Londra'daki evinizin önündeki bağınaz kişi aktör William Dudley miydi?"

"Evet. Görünüşe göre Ventnor ülke çapında çok sayıda aktör yerleştirmiş. Herkesin bir hobiye ihtiyacı vardır ve dedikodu yaymak da onun hobisidir." "Ama neden?"

Ventnor ona nazik ve sabırlı bir gülümseme sundu. "Kızımın deli olduğuna dair gülünç iddialar yayınladığında bunu lord hazretleri başlattı."

"Yine de onu akıl hastanesine kapatan sendin," diye hırladı Rafe.

"Hayır!" Thea dedi ki

Ventnor sanki ikisi de konuşmamış gibi devam etti. "Ailemin iyiliği için, bu tür zarar verici iddiaların tartışılmadan geçmesine izin veremezdim. Doğal olarak, Luxborough'nun Katharine'i kaçırdığını, ona şiddet uyguladığını ve zehirlediğini, böylece aklını çeldiğini iddia ederek karşı çıktım." Alaycı bir homurtuyla elindeki sopayla Rafe'i gösterdi. "Ama yüzünde o izlerle geri döndüğünde ve kardeşlerinin ölümü onu kont yaptığında, dünyanın martılarının onun Şeytan'la bir pazarlık yaptığına inanması an meselesiydi. Bu kadar tuhaf bir şeyi asla hayal edemezdim, ama itiraf etmeliyim ki, etkisinden oldukça hoşlandığım için onunla birlikte oynadım."

"Bunların hepsi saçmalık," dedi Thea. "Rafe asla kimseye zarar vermez."

"Sessizlik!" Vikont ürperdi. "Ne kadar hoş, Luxborough, fahişenin seni savunmaya gelmesi."

"Yeter." Rafe elbiselerini çıkarıp arabaya doğru yürüdü ve uşakların mor tavuklar gibi dağılmasına neden oldu. Çekiştirdi

Kapıyı aç. "Seni içeri atmadan önce içeri gir. Senin yaşındaki bir adama vurmam ama seni vurmaktan da hiç çekinmem."

Ama Vikont sadece Thea'ya döndü ve ses tonunu yumuşatarak ekledi: "Katharine'in nasıl öldüğünü anlattı mı? Bir fırtına sırasında atını sürüp ondan kaçmış. Neden kaçtığını biliyor musun?"

Thea da sormadan edemedi: "Neden?"

Rafe kasvetli görünüyordu. "Nedenini biliyorsun. Katharine benden korkuyordu." "Ama neden?"

"Bilmiyorum."

Ventnor bir kez daha abanoz sopasını sallayarak güldü. "Çünkü ona bir şey yaptın ve herkes her zaman buna inanacak!"

"Kapa çeneni Ventnor."

Rafe sopayı diğer adamın elinden çekip aldı, dizinin üzerinde kırdı ve iki parçayı arabanın içine fırlattı. Ventnor öfkeyle titredi, yanaklarında kırmızı lekeler belirdi.

Ve sonra soldu.

Rengi öyle aniden soldu ki, Thea onun felç geçireceğinden korktu.

Ventnor'un bakışlarını takip ederek bu etkiyi neyin yarattığını merak etti. Ya da daha doğrusu, bu etkiyi *kimin* yarattığını.

Sally kapı aralığında durmuş, adımlarının ortasında donmuş, Ventnor'a aynı şok ifadesiyle bakıyordu. O da doğal olmayan bir şekilde solgun, doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi. Thea sessizce Sally'nin Ventnor'a doğru yürümesini, silahını kendinden emin bir tavırla kaldırmasını istedi, ama Sally sadece daha da küçülmüş ve rahatsız olmuş görünüyordu.

"Sen!" Ventnor dedi ki. "Ama ..."

Sally dönüp evin karanlığına doğru koşmaya başladı.

Rafe de en az Thea kadar şaşkın görünüyordu. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Ventnor derin bir nefes aldı, rengi yanaklarına geri döndü ve konuştuğunda sadece, "Oğlumun kendisinden çok aşağı biriyle evlenmesine izin vererek aileme zarar verdin Luxborough. Seni mahvedeceğim."

", " dedi Thea. "Lord Luxborough korkunç, canavar, yalancı bir yalancıdır ama bunun dışında nazik, şefkatli, onurlu ve kibardır."

"Nazik mi? Seni aptal kız. kırdı." "Evet, ama çok nazikçe kırdı."

"Ve eğer gitmezsen Ventnor, seni de nazikçe vuracağım."

Ventnor dudaklarını bükerek arabasına tırmandı. Rafe kapıyı kapatıp uzaklaşır uzaklaşmaz uşaklar arkaya atladı, arabacı atları gıdıkladı ve araba kaçmaya başladı.

"Hâlâ anlamıyorum." Thea ıslak giysileri içinde titrerken, Rafe bir kaya kadar sağlam duruyordu. "Bunca zamandır onun senin müttefikin olduğunu ve senin de onun emirlerini yerine getirdiğini sanıyordum ama aslında ikimiz de aynı taraftaymışız. Hiçbir şey düşündüğüm gibi değilmiş. Bana kızacağından endişelendim ve şimdi sana kızgınım ve kızmaya hakkım olduğunu düşünmüyorum ve bu beni daha da kızdırıyor. Ve beni öptüğünde, buna hakkın olduğuna inandığın için değil, çünkü... Ve benim için güzel şeyler yaptın, ama güzel şeyler yapman gerekmiyordu, çünkü karın olmadığımı biliyordun ve kendimi çok suçlu hissettim ama sen..."

Rafe bir elini ıslak saçlarında gezdirdi. "Artık bir önemi yok. Her şey bitti. Kız kardeşin evlendi. Parayı ve orkideleri aldım. Her şey planlandığı gibi gitti. Oyun bitti."

"Peki ya şimdi?"

Göle baktı ve sonra tekrar Thea'ya döndü. "Ve şimdi senin gitme vaktin geldi."

RAFE NEREDEYSE

minnettar için Ventnor için ve zamanında Hatırlatma

Rafe'in evliliğe uygun olmadığını; Thea onun kollarındayken unutmak kolaydı. Her şey olması gerektiği gibiydi, diye kendi kendine öğüt verdi ama gözleri göle doğru kaydı, sanki bir kadınla bir erkeği görebilecekmiş gibi

suda birlikte oynıyorlardı.

Gerçekten de mankafa.

Kararlılıkla eve doğru yürüdü. Antrede hizmetçiler kuru havlularla belirdi ve Rafe ona bakmadan bir tanesini Thea'ya uzattı. Elinden geldiğince kurulandıktan sonra merdivenleri çıkmaya başladı. Geriye dönüp baktığında Thea'nın büyük boy paltosu ve ıslak önlüğünün ağırlığı altında debelendiğini, saçlarının omuzlarına gelişigüzel döküldüğünü gördü.

"Pantolonunun paçaları yamuk," dedi. "Rahatsız edici görünüyor."

"Öyle."

"Güzel. Umarım sürtünme olur."

Aşağı doğru yürüdü. "Seni merdivenlerden yukarı taşımamı ister misin?"

"Ventnor'un Sally'yi neden tanıdığını, bana neden yalan söylediğini ve Katharine'e ne olduğunu açıklamayı istiyorum."

"Sana Katharine'den bahsetmiştim."

"Tımarhaneyle ve senden neden korktuğuyla ilgili küçük ayrıntılar dışında."

Rafe karanlık bir yemin mırıldandı. "Seni taşıyacağım yoksa bütün gün burada kalacağız."

". Ama bundan zevk almayacağım ve çılgılık atmak zorunda kalabilirim."

"Eğer mecbursan."

Rafe eğildi ve onu kucağına aldı. Etraflarındaki her şey soğuk, nemli ve rahatsız ediciydi ama yine de kızın ağırlığı Rafe'in kollarında iyi hissettiriyordu ve yumuşaklığı Rafe'in vücuduna karşı mükemmeldi. Bir kolunu Rafe'in boynuna doladı, çünkü bu onlar için yeni olmasına rağmen çoktan ustalaşmışlardı. Tıpkı öpüşmeleri, oyunları ve konuşmaları gibi. Birbirlerini çok çabuk öğrenmişlerdi. Rafe cesaret edip onun yüzüne baktı. Bakışları onunkileri aradı ve göğsünde bir sızı yankılandı. Kollarını onun etrafında sıkarak gözlerini onun güzelliğine ve duygularına kapattı ama yine de onu görüyor, yine de hissediyordu. Eğer farklı bir adam olsaydı, gelinini böyle taşıyabilirdi. Onu yere yatırır ve asla ayrılmak istemeyeceği bir mutluluğu ona gösterirdi.

Ama o farklı bir adam değildi.

Gözlerini açtı ve merdivenlerden yukarı, kızın odasına doğru yöneldi.

GÜNEŞ IŞIĞI Thea'nın oturma odasına süzülüyordu, seyahat sandığı ağzı açık ve boş bir şekilde duruyordu, yanında bir yığın iç çamaşırı vardı. Rafe Thea'yı yere indirdi ve giysileri sandığa attı. Bir kucak dolusu daha almak için soyunma odasına gitti ve geri döndüğünde Thea'nın her şeyi sandıktan çıkarıp odanın diğer ucuna fırlattığını gördü.

"Ne halt ediyorsun sen?" Parlak, şeftali rengi odaya baktı, mobilyalar güneş ışığıyla aydınlanmış çoraplar, vardiya ve kim bilir nelerle doluydu. Çoraplardan biri sarı ve beyaz güllerden oluşan bir vazoya sarılmıştı.

"Bana Katharine'i anlatana kadar gitmiyorum."

"Katharine yıllar önce öldü." Elindeki bir kucak dolusu giysiyi bagaja bıraktı. "Onun hiçbir şeyle ilgisi yok."

"Yine de sen ve Ventnor hala onun için kavga ediyorsunuz. Ve o gece portre galerisinde, onun sana musallat olduğunu söyledin."

"O gece sarhoştum. Söylediğim hiçbir şey gerçek değildi." "O gece benden hoşlandığını söylemiştin."

Rafe onun gözlerinden kaçarak giysileri toplayıp sandığa atmaya koyuldu, ama Thea aynı hızla onları kapıp odanın diğer ucuna fırlattı.

"Sen şeytanın ta kendisisin," dedi.

"Bana cevap borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Bana yalan söyledin," dedi.

"Benim tek yalanım senin inanıyormuş gibi yapmaktı. Önce sen yalan söyledin."

Ona ters ters baktı. "Arabella'yı tehdit ederek beni başka seçeneğim olmayan bir duruma soktun."

"O zaman ödeşтик diyelim. Her iki şekilde de, artık bitti." Yüzündeki suçlamaya bakılırsa aynı fikirde değildi. "Seni gerçekten rahatsız eden ne Thea? Seni kandırdığım için mi üzgünsün?"

"Hayır, o..." Çıplak ayak parmağıyla bazı giysileri dürtükledi. "Ventnor'a karşı aynı taraftaydık. Bana düşman olduğumuzu düşündürdün ama aslında müttefiktik. yüzden... güzel olurdu. Aynı tarafta olmak. Hepsi bu."

Evet, güzel olurdu. Pek çok şey güzel olurdu. Ama o zamanlar gerçeği açıklayamazdı, çünkü o zamanlar ona güvenemezdi. Ve şimdi onu tanıyordu, artık çok geçti.

Tuvalet masasından, saç fırçalarından ve diğer şeylerden bir grup eşya aldı ve onları neredeyse boş olan bagaja attı. Kenarlara çarparak takırdadılar.

"Amerika'da ne oldu?" Thea sordu.

Başını salladı ve etrafta dolaşarak eşyaları topladı ve gelişigüzel bir şekilde sandığa doğru fırlattı. "İlk başlarda macera hoşumuza gitse de, aristokrat çocukları olarak nasıl bir yuva kuracağımız konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Sonra Katharine... O değişti. Melankoliye döndü. Yemek yemedi. Uyumadı. Gözlerimin önünde eriyip gitmeye başladı. Yeterince para kazandığımda onu İngiltere'ye götüreceğime söz verdim."

"Ve sonra?"

"Ve sonra..."

Rafe pencereden dışarı bakmak için durakladı ve sanki rahat etmek için çok uğraştıkları o soğuk, kasvetli kulübeye geri dönmüş gibi titredi. Güneş ıGıgı gözlerini acıtıyordu, bu yüzden ona sırtını döndü; güneş ıGıgı hafifliğini affetti ve kuruyan gömleğinin içinden tenini cömertçe ısıttı. Thea güneşin altında duracak bir şerit bulmuştu, toz zerrecikleri beyaz ayak parmakları ve nemli mavi etekleri üzerinde dans ediyordu.

"Melankolisi geçti ve yapabildiğim kadar çok iş yaptım. Sonra yine değişti. Bir gün tüm birikimimizi ve daha fazlasını harcadı, pazardan tencere, tabak ve sepet sepet ürün satın aldı. Kulübemizde canlı keçiler ve tavuklar dolaşıyordu. Bir taverna açmayı planladığını söyledi; ülkedeki en popüler yer olacaktı ve zengin olacaktık. Onu ikna edemedim. Yani, en basit yemekleri bile zar zor pişirebiliyordu ve orada, aynı anda on şey pişirmeye çalışıyordu, neredeyse evi yakıyordu. Günlerce uyumadı, sadece... Ve o lanet tavuklar..." Gözleri doğal olmayan bir şekilde parlak ve konuşması inanılmaz derecede hızlı olduğundan onu telaşlandırmıştı. "Sonra bu da geçti ve kendi davranışlarından korktu. Başka olaylar da oldu. Bir şok geçirdiğinde, gerçekliği kavrayamadı ve dünyanın ona zarar vermesinden korktu. Ve ben..."

Ve hiçbir şey yapamadı. Ona sarılmaktan, her şeyin yoluna gireceğini söylemekten ve gizlice onu İngiltere'ye nasıl götüreceğini düşünmekten başka. O yıllar boyunca Katharine'in zihni defalarca ona karşı döndü ve Rafe izlemekten başka bir şey yapamadı.

Sanki anıyı silebilecekmiş gibi elini yüzüne sildi ama başını kaldırdığında geçmiş hâlâ onunla birlikteydi ve Thea'nın gözleri endişeyle açılmıştı. Saçlarının yarısı hâlâ toplanmış, geri kalanı omuzlarına dökülmüş, yalınayak ve perişan bir halde orada dururken neredeyse komik görünüyordu. Her şeye rağmen gülümsedi. Ah, geçmişi unutmak ve şimdi onunla birlikte olmak; parmaklarını saçlarında gezdirmek ve ona sarılmak, böylece güneşin tenini ısıttığı gibi kalbini ısıtabilmesi.

"Çok gençtin," dedi usulca. Ona doğru iki adım attı ama sandık yolunu kesti. "Yabancı bir ülkede, arkadaşsız, ailesiz, çözümsüz. Senin için korkunç olmalı."

"Merhametinize ihtiyacım yok. Acı çeken Katharine oldu. Ona göz kulak olacağıma söz verdim ama..."

Gözlerini ondan ayırdı, hak etmediği o nazik sempatiden uzaklaştı.

"Lord Ventnor geldi," diye sordu Thea.

"Doğru. Katharine annesine mektup yazmıştı ve o da onu eve götürmek için onca yolu gelmişti. Gitmesine izin verdim. En iyisi buydu. Sonra Nicholas -piskopos, hatırlarsınız- bana Ventnor'un Katharine'i bir akıl hastanesine yatırdığını yazdı, ben de onu çıkarmak için İngiltere'ye geri döndüm. Kocası olarak, babasının sahip olmadığı haklara sahiptim. Oradan çıktığında onu görseydiniz..."

Hatırası hâlâ onu ürpertiyordu: Cıvıl cıvıl Katharine solgun ve sessizdi, gözleri boş, ayaklarını sürüyerek yürüyordu.

Rafe resmi bir kenara itti ve masadan ağır bir hayvanat kitabını aldı. Jaguarlar hakkındaki giriş açıktı. Bu da kalbini sızlattı: Thea'nın tek başına oturup dev kediler hakkında bir şeyler okuduğunu, çünkü daha fazlasını öğrenmek istediğini ve Rafe'nin ona anlatmayacağını düşündü.

Thea, "Ve siz de buradaki Dower House'da yaşıyordunuz," dedi.

"Doğru. Babam ölmüştü, annem Kıta'ya taşındı ve kardeşim John kont oldu. Orada yaşamamıza izin verdi."

Kitabı çarparak kapattı ve bagajına attı.

"O benim değil." Onu çıkarmak için eğildi ve ortasına doğru sardı. "Peki neden Sally'nin seninle yaşadığından hiç bahsetmedin?"

Omuz silkti. "Bahsetme zahmetine değmez. Sally Katharine için iyiydi. Bütün anlaşma onun için iyi görünüyordu. Haftalarca hiçbir kriz geçirmedi. Fransa'da zihin bozuklukları için yeni tedaviler hakkında bir şeyler okuyordum. Bir Quaker York'ta benzer bir şey deniyor. Bir Fransız *aliéniste* ile yazışıyordum ve düşündüm ki

."

"Pardon? Bir uzaylıcı mı?"

"Akıl hastalıkları doktoru. Katharine'i Kıta'ya götürmeyi düşünüyordum. O mutluydu; hepimiz mutluyduk. Ama sonra -aniden; nedenini bilmiyorum- akli yine ona döndü. Onun yanında sakinliğimizi koruduk ve hiçbir korku ya da şok yaşamadı. O lanet Gotik romanı okuması dışında. Onun için mesajlar içerdiğine inanıyordu. Sonra kargalar... Kargalar hakkında konuşmaya devam etti, onu götürmeye geldiklerini söyledi ve beni karga olmakla ya da kargalarla işbirliği yapmakla suçladı ya da... Bilmiyorum."

"Neden ona zarar vermek istediğinize inandı?"

Lanet olsun sana, diye tıslamıştı Katharine, vahşi gözlerle, zihnini tüketen kâbusun pençesinde, ağır gri fırtına bulutları çatırdarken

ve başının üstünde gürledi. *Karga gibi karanlık ve sessizdi ve aynı derecede kötü niyetliydi.*

"Bir karganın bir serçeyi öldürdüğünü gördü." "Hepsi bu kadar mıydı?"

İç çekti. "Fırtına çıkıyordu. Dışarıdaydı ve ben onu eve girmesi için ikna etmeye çalışıyordum. Reddetti, onu öldürmek istediğimde ısrar etti. Ona karşı sakın olmamız gerektiğini biliyordum ama yorgundum, sabırsızdım."

"Endişeli," diye önerdi Thea.

Onun bahanelerini elinin tersiyle itti. "Kendimi kaybettim ve onu yakalamaya çalıştım. Kaçtı ve ahıra koştu, atı eyerlemedi bile..."

Ve o, aptal, onun peşinden gitmeden önce bir şişe afyon ilacı almak için dakikalarını boşa harcamıştı. Kadının ata binip uzaklaştığı değerli dakikalar.

Thea kollarını hayvanat kitabından çözdü ve devasa kitabı masaya indirdi, ön yüzündeki süslü harflerin izini sürerken düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. Tıpkı bir ömür önce göldeyken onun omzundaki yara izlerini takip ettiği gibi. Rafe onun her şeyini, yüzünün ve vücudunun her açısını ve kıvrımını içine almaya çalıştı; onu bir daha asla göremeyebilirdi.

Yukarı baktı ve onu kendisini incelerken yakaladı. Aralarındaki boşlukta şimşek gibi hızlı bir şey çaktı.

"Ventnor Sally'yi görünce neden bu kadar şaşırdı?" diye sordu.

"Katharine'i gömdüğümüz gün İngiltere'den ayrıldım. Ondan sonra ne olduğunu bilmiyorum."

"Hiç sormadın mı?"

"Ne var ki? Bu olanları değiştirmez."

Geçmiş asla değiştiremezdi. Katharine'in ölümünü asla değiştiremezdi. Kendini asla değiştiremezdi.

Rafe kendini Thea'nın gözlerine bakmaya zorladı ve "Gitmelisin," dedi.

Çenesini kaldırdı. "Aslında, sanırım kalacağım."

Thea, Rafe'in şaşkın bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. Pencerenin önünde siluet halindeydi, saçları koyu bir yeleye dönüşmüştü, güneş gömleğinin altından vücudunu gösteriyordu. Bu güçlü, hayat dolu, çok şefkatli ve hayat tarafından çok incitilmiş adamın kendisini rahatlatmasını nasıl da isterdi.

Onu göndermeye çok kararlıydı.

Onu dinleyin. Ona yürek parçalayan hikâyesini anlattı - böylesi bir eziyete katlanan genç kadın ve onu seven ama acısını dindiremeyen genç adam - ve sonra, sanki bunların hiçbir önemi yokmuş gibi, sanki merhamete ya da kendini affetmeye ihtiyacı olan bir insan değilmiş gibi, arkasını döndü ve gitmesini emretti.

Başka ne bekliyordu ki? Doğru, bugün gitmeye niyetlenmişti ama bu onun aldatmacasını keşfetmeden, ilk gençlik aşkı için nasıl acı çektiğini öğrenmeden önceydi. Onun yalanlarına kızgın kalması imkânsızdı, şimdi onun seçimini anlamıştı.

Rafe gibi yaşının başında, unvan sahibi, eski ve saygın bir aileden gelen bir adam için, huysuzluğuna, dedikodularına ve yara izlerine rağmen bir gelin bulmak kolay olurdu. Zengin bir kadınla evlenebilir, ona bir ev ve harçlık verebilir ve onunla bir daha hiç konuşmayabilirdi. Böyle bir anlaşma kaşları kaldırmazdı; aristokrat evliliklerinde sevgi nadiren göz önünde bulundurulurdu. Ama o bunun yerine bu hileyi seçmiş, sahtekârlığı ve aldatmayı her türlü evliliğe tercih etmişti; aslında, başka bir eş almamaya o kadar kararlıydı ki, paradan tamamen vazgeçebilirdi.

Bu, dünyada hiçbir rolü olmamaya kararlı bir adamın seçimiydi. O halde Thea onun kendisini göndermesini kişisel olarak algılamamalıydı.

Sadece insanların onu göndermesinden çok yorulmuştu.

Thea tamamen saf değildi. Ona sunabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu, aptalca hikâyeler ve gölde öpüşmekten başka bir şey. Genç bir kadın, geçici bir eğlence, çünkü ne de olsa o sadece bir erkekti. Buranın onun evi olmadığını ve asla da olmayacağını biliyordu.

O kadarını söylemişti. Ve sonra tekrar söyledi: "Kalamazsın."

"İstersem yapabilirim," diye karşı çıktı. "Sadece birkaç gün daha. Kendi uygun zamanımda ayrılacağım. Ne de olsa beni buraya sahte bahanelerle getirdiniz."

Ellerini havaya kaldırdı. "Buraya sahte bahanelerle geldin."

"Sizin planınız olmasaydı buraya hiç gelmezdim. Arabella'nın evinde mutlu mesut oturur, Helen gibi davranır, Helen'in evlendiğine ve broşürümün basıldığına dair haberleri bekler, sonra da Londra'ya dönerdim. Sonra sen araya girdin, kibirli ve kulağa hoş gelen bir tavırla bizimle tahtanın üzerindeki taşlar gibi oynadın. Ama broşürüm henüz hazır değil. Ayrıldığımda, kendi programıma göre olacak, senin değil."

Kıpırdamadan durdu. "Broşür mü? Ne broşürü?"

"Bir broşür yazdım."

"Bir broşür yazmışsın."

"Percy Russell'ın bana yaptıklarının gerçek hikayesini anlatıyor, ancak sahte isimler kullandım ve okuyucuları kiminle ilgili olduğunu tahmin etmeye davet ettim. *Rosamund'un Hikayesi*. Kim tarafından zalimce haksızlığa uğradı... Bilirsiniz."

Rafe hiçbir şey söylemedi. Kaşlarını çatarak bir ileri bir geri yürümeye başladı. Can sıkıcı bir şekilde etkilenmemiş görünüyordu.

Thea aceleyle açıkladı. "Prens Regent'in kostüm partisine kadar basılacak, tüm *ton* Kasaba'da olacak ve ben de herkese dağıtılmasını sağlayacağım. Eğer planım işe yararsa..."

Hiçbir şey söylemedi. Volta atmaya devam etti.

"Planım işe yararsa, toplum Percy ve arkadaşının yalan söylediğini anlayacak. Ailem bana inanmamakla hata ettiklerini anlayacak. İtibarım geri kazanılacak ve ben de hayatıma geri döneceğim."

Hiçbir şey söylemedi.

"Demek istediğim, eğer planım işe yararsa, benden hiçbir şeyin alınamayacağı ve kimsenin beni bir daha asla gönderemeyeceği yeni bir ev yapabilirim. Eğer planım işe yararsa."

Hiçbir şey söylemedi.

"Rafe, bir şey söyle."

Volta atmayı bıraktı. "Planın işe yaramayacak."

"Oh."

Bekledi. Başka bir yorum gelmedi.

"'Bir şey söyle' dediğimde bunu söylemek istememiştim," dedi. "Bunun harika bir plan olduğunu söylemek istediniz."

"Harika bir plan değil."

"Başarılı olacağından emin olduğunu söyle." "Başarısız olacağı kesin."

Ya başarısız olursa... O zaman nereye gidecekti? Hayır. Kendini buna inandıramazdı.

Güneş ışığına rağmen bir ürperti çöktü.

"Bu kadar kötümser olmak zorunda mısınız?" diye sordu. "Kontluk okulunda öğrendiğin başka bir şey de bu mu? Küstahlık, hainlik ve küçüklük derslerinden sonra kötümserlik dersleri."

Başını iki yana salladı. "Katharine hakkındaki gerçeği anlatan bir broşür yayınladım ama kimse bilmek istemedi. Ventnor yalanlarıyla karşılık verdi ve insanların bunları nasıl yediklerine bir bakın. Yalanlar gittikçe daha gülünç hale gelse bile, insanlar yine de onları gerçeğe tercih etti. Hakkımda duyduğunuz onca dedikodunun arasında, Katharine'in doğuştan gelen bir akıl hastalığı olduğundan bahseden oldu mu hiç?"

"Hayır."

"Bunu bir düşünün. İnsanlar Percy'ninkine inanmaktansa senin yanlış yaptığını inanmayı tercih ederler, çünkü bu onların dünyasını her zaman olduğu gibi aynı tutar."

"Seni dinlemiyorum."

"Yapmalısın. Yapmalısın. Thea, senin bu iyimserliğin, bu-"

"İyimserliğimle alay etmeye cüret etme." Öfke tanıdık bir dalga halinde yükseldi.

"İyimserlik, başka hiçbir şeyimiz yokken ailemin yiyeceği ve içeceğiydi. İyimserlik, babamın fakir bir ambar memurunun oğluyken zengin bir tüccar olmasını sağladı. Siz aristokratlar, hiçbir konuda heveslenmeye cesaret edemezsiniz. Karamsar olmaya gücümüz yetmez, bunu hiç düşünmediniz mi? Tabii ki mutsuzsunuz, ne zaman..." Kendini hatırladı ve yanakları kızardı. "Beni affedin. Senin kaybın benimkinden çok daha büyüktü."

Başını sallayarak onun beceriksizce sözlerini duymazdan gelen Rafe, odayı geçerek ona doğru ilerledi. "Seninle alay etmiyorum. Ama kendinizi daha fazlası için hazırlamadan yeterince kalp ağrısı çekmediniz mi? Açık sözlülüğün ve *yaşama sevincin*, esnekliğin beni utandırıyor ve sen..."

Uzandı ve saçlarına dokundu, okşaması meltem kadar hafifti. "Benden hoşlanıyorsun," diye fısıldadı.

"Seni yine ezecekler ve incindiğini görmekten nefret ediyorum."

Onun incindiğini görmek istememiş miydi? Bu sözleri ona bakarken mi söylemişti, yüz ifadesi o kadar endişeliydi ki? Gerçekten, hiçbir fikri yoktu.

Kadın geri adım attı. Elini bıraktı ve Thea onun ortasına sarıldı. "Knight ailesi - her zaman birbirimizin yanında olacağımıza inanıyordum ve onlar için iyi şeyler yapmayı çok istiyordum. Sonra birdenbire inandığım her şey yok oldu. Yine de yanlış bir şey yapmadım."

"Biliyorum."

"Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım ama sonunda cezalandırıldım ve sürgüne gönderildim. Ve bunu düzeltmek için en ufak bir şansım varken, bu adaletsizliği kabul etmeyeceğim. Her şeye sahipken anlayamazsınız..." Bir kolunu onun etrafında salladı. "Bu. Ama bu broşür, rüyalarım, sahip olduğum tek şey onlar."

"Tam olarak doğru değil," dedi.

O haklıydı. Daha fazlasına sahipti: Anıları vardı. Harika anılar. Onunla ilgili, öpüşmeleri, kahkahaları, güçlü kolları ve nazik kalbi, sohbetleri ve oyunları. Karısını hayal kırıklığına uğrattığı için kendini azarlayan bu nazik, şefkatli adamdan her zaman yanında bir parça götürebilmesi ne kadar büyülü ve harikaydı, oysa onun tek başarısızlığı verecek daha ne kadar çok şeyi olduğunu görememiş olmasıydı. Thea'ya kendinden sadece küçük bir parça vermişti, doğru, ama bu yeterli olacaktı. Yeterli olmak zorundaydı. Onu burada, güzel evinde kalmaya davet etmiyordu. Onu hayatına hiç davet etmiyordu. Ona gitmesini söylüyordu. Ona diyordu ki.

"Pardon?" dedi, adamın konuştuğunu ve kendisinin kelimeleri kaçırdığını fark ederek. "Az önce ne dedin sen?"

"Yakında zengin olacaksın, dedim."

Homurdandı. "Broşür para kazandırmayacak. Bana pahalıya mal olacak. Parasını ödemek için sizin hesabınıza aldığım ürünleri satacağım."

"Çeyizini kastediyorum. On beş bin pound. Londra'da babanı aradığımda bana vermeyi kabul etti. Avukatım onun yerine sana gelmesi için gerekli düzenlemeleri yapıyor."

Dizlerinin bağı çözüldü ve Thea en yakındaki sandalyeye çöktü.

"Seni hain," dedi sesi çatlayarak. "Ne cüretle böyle bir şey yaparsın?"

"Doğru görünüyordu."

"Senden nefret etmemi zorlaştırıyor."

"Benden nefret edersen ikimiz için de daha iyi olur." Kapıya doğru yöneldi. "Burada sana yer yok."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." Dik oturdu ve en buyurgan bakışını takındı. "Elbette gideceğim, ama iyi ve hazır olduğumda, daha önce değil."

"Tamam. Kal. Git. Kalma. Gitme. Ne yaptığın umurumda değil."

Başını bir kez daha sallayan Rafe kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

THEA kuru bir elbise giyip üstünü başını toparladıktan sonra aşağıya indi. Antrede bir çift hizmetçi ona bir bakış fırlatıp ellerinin arkasından fısıldayarak uzaklaştı. Ama kimse onu dışarı atmaya gelmedi, o da kütüphaneye gitti ve orada Arabella'dan gelen kalın bir mektup bulup yırtarak açtı.

Arabella'nın mektubunun ekinde Helen'dan bir not vardı. Thea kız kardeşinin yazdıklarını iştahla taradı ve planlandığı gibi Bay Russell'la İskoçya sınırında evlendiğini ve mutlu çiftin evliliklerini sosyete önünde sergilemek üzere Brighton'a doğru yola çıktığını öğrenince rahatladı.

Helen, "*Belki şimdi bunun gerçek aşk olduğuna inanırsın, çünkü aramızda tek bir pişmanlık bile yok,*" diye yazdı. "*Bir tanesi hariç: O pis kokulu paltoyu geride bırakmak zorunda kaldığım için pişmanım.*"

Camdaki bir yansıma gözüne çarptı. Thea dönüp Sally ve Martha'ya baktı.

Kimse konuşmadan önce bir asır geçmiş gibiydi.

"Yani sen aslında kontes değilsin," dedi Sally. "Sen onun ne karısı ne de sevgilisisin."

"Numara yapıyordum."

Thea'nın sesi çok küçük geliyordu ve bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Başka ne olsun, bir daha asla sesinden vazgeçmeyeceğine yemin etmişti.

"Sizi kandırdığım için özür dilerim," dedi yüksek sesle ve net bir şekilde. "Bir arkadaşına ve kız kardeşime yardım etmek içindi. Olmadığım biri gibi davranıyordum."

Thea'yı şaşırtan bir şekilde, Sally geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bunu hepimiz yaptık. Hangi kadın yapmamıştır ki?"

Thea bekledi. Elbette daha fazlası olacaktı. Elbette ona ne kadar kötü olduğunu söyleyeceklerdi.

Ama Martha sadece omuz silkti. "Bu diğer meseleyi açıklıyor." "Hangi diğer mesele?"

"Ayrı yatak meselesi. Ona yardımcı olacak bir ilaca ihtiyacı olduğunu düşündüm ama önerime sinirlendi."

Thea, Rafe'in kendisinininkine bastırdığı sert vücudunu düşündü -son derece *çekici* olduğunu söylemişti- ve yanakları kızardı. "Onurlu davranıyordu."

Martha, "Eğer bir erkek bir kadını bir bakışıyla hamile bırakabilseydi, üçüz doğururdunuz," dedi.

"Um." Thea bunu düşündü. "Bu oldukça rahatsız edici, Martha." Yaşlı kadın sadece güldü.

"Lord Hazretleri bir süre daha kalmama izin verdi," diye ekledi Thea, tartışmalarının ayrıntılarını geçiştirerek. "Ama kontesin odasından taşınmalıyım. Eğer daha küçük bir odanız varsa?"

"Sizi taşımak iş olacak," dedi Sally. "Bizim için daha fazla iş mi yapmak istiyorsunuz *leydim*?"

"Tabii ki hayır. Ama ben gerçek bir hanımefendi değilim. Benim adım Thea. Thea Knight."

"Bilardo oynamayı öğrendin mi Thea Knight?" Martha sordu. "Yemekten sonra görüşürüz."

Ve bu davetle birlikte çift ayrılmak üzere döndü.

Thea arkalarından baktı ve öfkelenmemelerine şaşırdı. Ama onu azarlamakla ilgilenmiyor gibi göründükleri için başka bir soru sorma riskini göze aldı.

"Sally, sorabilir miyim-" "Hayır."

"Siz ve Lord Ventnor birbirinizi tanıyor gibiydiniz."

Sally geri dönmeden önce duraksadı. "Katharine öldükten sonra Londra'ya gittim ve orada Lord Ventnor'la karşılaştım. Tartıştık ve beni tehdit etti. Korktum ve buraya geri döndüm. Evime."

"Bugün ondan kaçtın. Bu bir tartışma olmalı."

"Çok tatsızdı." "Ne hakkında?"

Sally cevap vermeden önce yine tereddüt etti. "Katharine. Bana öyle geliyordu ki Ventnor onun için uygun bir yas tutmamıştı. Ona da söyledim ve bu hiç hoşuna gitmedi." İçini çekti. "Yalvarırım Thea, soru sormamanı tercih ederim. Arkadaş olsak bile."

Başka bir şey söylemeden dışarı çıktılar.

Thea yine yalnız kalınca Arabella'nın mektubuna döndü; mektupta Prens 'nin balosu için kostüm siparişi vermek üzere Londra'ya yaptığı seyahat anlatılıyordu.

Parti. Mektup o kadar şaşırtıcı bir paragrafta bitiyordu ki Thea mektubu iki kez okumak zorunda :

Uzun zamandır bilgi sakladığınızdan şüpheleniyordum ve artık kanıtım var. Yolculuğumuz sırasında bir pazar kasabasında durduk ve burada gezici bir tiyatro topluluğu tarafından sergilenen kısa bir oyun izledik. Sizin broşürünüze şaşırtıcı derecede benziyordu: İki alçak tarafından acımasızca haksızlığa uğrayan güzeller güzeli Rosamund'un hikayesini anlatıyordu. (Gerçi sonu... şaşırtıcıydı.) Neden sizin hikayenizi sahneliyorlar? Hemen yazacaksın ve maceralarından hiçbir şey saklamayacaksın.

Her şeye rağmen -ya da belki de bu yüzden- Théa gülmeye başladı. O gece handa yaptığı doğaçlama gösteri, gezici bir tiyatro kumpanyasıyla bağlantılı biri tarafından görülmüş ve tekrarlanmaya değer bulunmuş olmalıydı. Artık insanlar onun hikâyesini hiç hayal etmediği bir şekilde dinliyordu!

Dikkatinin dağılmasına minnettar olan Thea büyük deri koltuğa çöktü ve tüy kalem, mürekkep ve kâğıda uzandı. Sakladığı şeylerin çoğunu kâğıda dökemezdi ama Arabella dırdırı için bir şeyleri hak ediyordu. Eğer macera istiyorsa Thea koca bir roman bile yazabilirdi!

Oh. Oh. Bunu hiç düşünmemişti. Broşürünün tek amacı adını temize çıkarmaktı; eğlenmek için yazmayı hiç düşünmemişti. Ama eğlenceli olurdu, değil mi?

Ve bu kesinlikle aklını insanlardan uzaklaştırmasına yardımcı olacaktı.

Bir mektup olarak başlayabilirdi, genç bir bayanın gerçek hikayesini anlattığını iddia ederek -evet! Gizli bir serveti olan bir dışlanmış. Sihirli bir abanoz sopa taşıyan zalim bir büyücü tarafından kaçırılmış ve bir şatoya götürülmüştü. Tabii ki kasvetli ve yıkık dökük, iskeletlerin, küflü kitapların ve kavanozlardaki yaratıkların olduğu gerçek bir şato olacaktı. Ve portrelerden çıkan bir hayalet. No- Gölden çıkan.

Thea kendi yansımasının arkasından çimenlere ve ötesindeki göle baktı. Gözleri hâlâ Rafe'in görüntüsüyle yanıyordu, ona doğru ilerliyordu, brendi renkli gözleri niyetliydi, sert kaslarından su damlıyordu, vücudu hem güçlü hem de yaralıydı.

Birdenbire her yeri ağrımaya başladı. Rafe onu istemiyordu ve nedenini anlamak bile bu acıyı hafifletmiyordu. Bir gün daha, demişti. Ne?

Ya bir günleri daha olsaydı? Ya şimdi ona gitse ve "Sadece bir akşam daha?" dese?

Hayır. Bu bir hata olurdu. Rafe onun dünyasındaki diğer her şey güvenilmez biri çıkmıştı. Burada üzerinde durabileceği bir kaya yoktu, her yerde olduğu gibi değişen kumlardan başka bir şey yoktu. Rafe, eve dönüş yolunu bulana kadar onu eğlendirecek yeni bir maceradan başka bir şey sunmuyordu.

Thea zihnini mektubuna geri dönmeye zorladı.

Hayalet olmadığına, gölden çıkan lanetli bir adam olduğuna karar verdi. Kalenin gerçek varisiydi ama büyücü onu yüzerken lanetlemişti ve şimdi lanet bozulana kadar sudan çıkamıyordu.

Bu da hikayenin çoğunu neredeyse çıplak ve sıırıslıklam geçireceği anlamına geliyordu.

Arabella dehşete düşerdi. Mükemmeldi. Arabella dehşete düştüğünde çok komik oluyordu.

Kadın kahraman göldeki adamı lanetinden kurtarmaya ve kötü büyücüyü devirmeye çalışacaktı. Ve adam serbest kaldığında, cesur, güzel kadın kahramanı kollarına alacak ve ona söz verecekti-

Hiçbir şey.

Rafe onu istiyordu ama yeterince değil. Çünkü kimse onu yeterince istememişti.

Thea bu düşünceyi bastırdı. Artık kendine acımak yoktu. Güzel ve eğlenceli şeyler düşünecekti, ona acı vermeyen şeyler.

Kararlı bir şekilde tüy kalemmini mürekkebe batırdı ve yazmaya başladı.

Two nights. İki gece geçmişti ama Thea hâlâ gitmemişti ve Rafe onunla hâlâ konuşmamıştı. Artık serasından bıkmıştı ve bitkileri onu rahatsız ediyordu. Hiçbir işe yaramayan bitkiler orada öylece oturuyor, hiçbir şey yapmıyor, sessiz, sırtkan ve kendini beğenmiş bir halde duruyorlardı.

Seranın kapısı açıldı ve Martha içeri girdi.

"Yeni bitkilerin gelmesi gerekiyordu," diye homurdandı, o daha konuşmadan. "Neden hâlâ gelmediler? Ne kadar zor olabilir ki? Bitkileri tekneye koyuyorlar, tekneyi suya indiriyorlar, tekneyi buraya gönderiyorlar. Yine de buradayız. Bitkiler yok."

"Yeni sevkiyatın Eylül'de yapılacağını söylemiştiniz."

"Yani?"

Martha ellerini iki yana açtı. "Demek Ağustos ayındayız." "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Sen mantıksızsın."

"Mantıksız değilim."

İki gece. Yatakta yattığı, çarşaflarına dolandığı, Thea'yla tartışmasının, sonunu değiştiremediği kötü bir oyun gibi zihninde iki gece. Rafe bir önceki günü, toprak kahyasından yaklaşan hasat hakkında konuşmak için onu malikânede bir tura çıkarmasını isteyerek akıllıca doldurmuştu ama şimdi doldurması gereken bir gün daha vardı. Ve ondan sonra bir gün daha olacaktı, sonra bir gün daha. Her gün her gün. Tüm bu lanet bitkilerle. İşe yaramaz, sessiz, somurtkan bitkilerle.

"Bana kötümser der miydin?" diye sordu Martha'ya. "Bana huysuz, sefil, kötücül bir canavar der miydin?"

"Hayır," dedi Martha. "Onun yerine sana İspanyolca bir şeyler söyledim." "Sen de bu lanet bitkiler kadar yardımseversin."

"Bu lanet bitkiler ne biliyor musun? Onlar umut." Kolunu sallayarak onları işaret etti. "Bir tohum ekmek, kırılgan bir şeyi beslemek büyük bir inanç eylemidir, yine de bunu her gün yapıyorsunuz. Ayrıca bu bitkileri ilaç yapmak için kullandığımda, ne kadar kaba da, iyileştirebileceğim umuduyla

Hastalar. Cahiliz, beceriksiziz ama yine de deniyoruz ve her girişim bir umut eylemidir."

"Umudu bir tür delilik gibi gösteriyorsunuz."

"*Evet*, ama yaşamak için ihtiyacımız olan bir delilik. Çok şey kaybettiniz, biliyorum ama bence umudunuzu kaybetmediniz."

İki gece. Karanlığa bakarak, umut etmeye asla cesaret edemeden geçen iki gece. Bir buçuk gün boyunca Thea'dan uzak durdu, çünkü Thea onun olmadığı bir dünyaya aitti. Zamanını kütüphanede geçirdiğini, arkadaşına çok uzun bir mektup yazdığını söylediler. Böyle söylediler ve Rafe bunun doğru olduğunu biliyordu çünkü kütüphanenin kapısından içeri bakmıştı. Rafe onu izlerken kız durup pencereden dışarı bakmış, kaleminin ucunu dalgınca yanağında gezdirmiş, sonra usulca gülerek yeniden yazmaya başlamıştı. Eğer başka bir adam olsaydı, o kütüphane katını geçer, ellerini onun omuzlarına kaydırırdı. Dudaklarına bir öpücük kondurabilmesi ve ona mektubu hakkında sorular sorabilmesi için başını arkaya yatırırdı.

"Her neyse, bir ziyaretçin var," dedi Martha ona,

"benim hiç ziyaretçim olmaz."

"Asla, ama bu hafta iki tane var. Önce o korkunç vikont, şimdi de bu eğlenceli piskopos. İlk ziyaretçiyi sevmemiştim ama bunu sevdim. Bu kalabilir."

RAFE eve geri döndü, Nicholas'ın ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak için sadece Sally'ye bir hizmetçi göndermek için durakladı, ama misafir odasının kapısına ulaştığında fark edilmeden oyalandı.

Thea ve Nicholas ellerinde bir tabak kek ve bir demlik çayla oturmuş, eski dostlar gibi sohbet ediyorlardı. Avludaki bahçeden gelen ışığı yakalayan mavi ve beyaz dekoruyla misafir odasının ne kadar havadar ve çekici olabileceğini unutmuştu. Bu manzarayla ilgili bir şey içinde nostaljik bir özlem uyandırdı, Thea'nın çayını doldururken piskoposa gülümsemesinde bir şey vardı. Bu garip bir histi, sanki Rafe serayı kendisiyle birlikte içeri getirmişti ve cam duvarlar onu dünyanın geri kalanından ayırıyordu; yumrukları onları parçalamak için alışılmadık bir dürtüyle sıkıldı, nasıl yapılacağını bilmediğinin ürpertici farkındalığı tarafından kovalandı.

Odaya adımını attı ve onu gördüler. Belki de Thea artık ona kızgın değildi ya da kızgın olduğunu unutmuştu, çünkü gülümsedi, sevinç dolu bir gülümseme. Cam duvarlar eriyip gitti ve Rafe buraya ait olduğunu hissetti.

"Burası "nın kendi evi olduğu düşünülürse, bu garip bir düşünceydi.

Sonra onu küçümsediğini hatırlamış olmalı ki kibirli maskesini indirdi. Daha önce bu maskeyi onu da içeren bir oyunda takmıştı, ama şimdi onu dışarıda tutmak için kullanıyordu ve o da buna aldırmıyordu. Hem de çok.

"Rafe, oğlum, gel bize katıl," dedi piskopos. "Bayan Knight ve ben çok keyifli vakit geçiriyoruz."

"Anlıyorum." Rafe mavi halının gezinirken çay ve taze keklerin kokusu iştahını kabarttı. "Seni buraya ne getirdi Nicholas?"

"Evliliğinizin nasıl gittiğini görmek için uğrayayım dedim." "Uğramak mı? İki günlük " Nicholas gülümsedi ve Rafe

Thea'ya bakmamak için kekleri incelemek üzere başını kaldırdı. Onun yerine kendini, çaydanlığın sapındaki mavi çiçeklerin izini süren parmaklarına bakarken buldu. "Ayrıca, ortada bir evlilik yok."

"Yine de Bayan Knight hâlâ burada." "Gitmeyecek."

"Ah zavallı çocuk, kudretli bir kont olduğun halde bu çaresiz genç kadınların evine taşınmasını engelleyemiyorsun."

Başını kaldırdığında Nicholas'ın Thea'ya göz kırptığını ve onun da sırtarak karşılık verdiğini gördü. Rafe ikisinin bu kadar iyi anlaşması karşısında tuhaf bir sıcaklık hissetti. Sonra Thea Rafe'ye baktı. Sırıışı yumuşayarak onun için gizli bir gülümsemeye dönüştü ve Rafe farklı bir nedenle ısındı.

"Neden," diye neşeyle devam etti Nicholas, parlak gözleri her şeyi görüyordu, "asla gitmeyebilir."

"Oh, ben gidiyorum." Thea başını salladı, gülümsemesi kaybolmuştu. "Broşürüm hazır olduğunda. Lord Pessimism planımın işe yaramayacağını söylüyor ama dünya *Rosamund'un Öyküsü*'nü okuduğunda sözde skandalımın ardındaki gerçeği öğrenecek."

"*Rosamund'un Öyküsü* mü?" Nicholas tekrarladi. "biliyorum."

"Yapamazsın."

"Rosamund güzeller güzeli genç kız değil mi-" "Evet?" Thea sordu.

"Kim zalimce haksızlığa uğradı-" "Evet," dedi Thea.

"İki alçak tarafından mı?"

"Evet!" Thea ellerini çırpı ve güldü. "Sakın bana bunun bir tiyatro gösterisini izlediğini söyleme. Arabella da izledi."

"Londra dışında. Hikâye bu yüzden tanıdık geldi: O aşağılık sümüklü Percy Russell ve sizin skandalınızla ilgiliydi Bayan Knight. Yine de tuhaf bir son." Nicholas düşünceli düşünceli yüzünü buruşturdu. "Bu bana şunu hatırlattı, Rafe. Arkadaşımız William Dudley oyunda rol alıyordu. Sohbet etmek için durdum ve o gezici tiyatro topluluğuna katılmak için Ventnor'un işinden ayrıldığını söyledi ve- Aman Tanrım."

Kısa bir süre durdu, gözleri kapı girişindeydi. Sally orada duruyordu, duruşu kavgacı ve belirsiz bir karışımı, sanki bir saldırıya öncülük etmekle kaçmak arasında kalmış gibiydi. Rafe bir şey söyleyemeden Nicholas ellerini çırpı.

"Sensin. Sensin, değil mi?" Piskopos Sally'ye gülümsüyordu. "Buraya nasıl geldin?"

Thea donup kalmıştı, çay fincanı havadaydı ve Rafe'in hissettiği kadar şaşkın görünüyordu.

"Sally'yi de tanıyor musun?" Thea sordu. "Herkes Sally'yi nereden tanıyor?"

Nicholas hâlâ memnun görünüyordu. "'Sally,' öyle mi? Onu Londra'dan tanıyoruz. Aman Tanrım, bu çok harika! Bunca zamandır burnunuzun dibinde yaşıyordu ve hiç ziyaretçiniz olmadığı için kimse bilmiyordu."

Sally sallanıyor, çizmeli ayakları halının üzerinde geziniyordu.

"Sen neden bahsediyorsun, Nicholas?" dedi Rafe. "Bu Sally Holt, hizmetçim. Katharine'in arkadaşıydı."

"Belki de öyleydi. Ama bu aynı zamanda Bayan Sarah Holloway. Bir zamanlar Londra sahnelerinin gözdesi."

Rafe Nicholas'tan Sally'ye baktı ve tekrar geri döndü. "Yanılıyor olmalısınız."

"Sarah Holloway, üç sezon boyunca Londra'da sevilen bir aktris - yoksa dört müydü? - ta ki gizemli bir şekilde ortadan kaybolana kadar." Hizmetçiği incelerken çenesini kaşıdı. "O muhteşem kıvılcı saçları ve o harika çift-"

"Nicholas."

"-Elbows."

"Ama Sally Holt, Sarah Holloway olamaz," diye araya girdi Thea. "Elbette isimler benzer ama Sally hayatı boyunca burada yaşadı. Belki de onu buradaki amatör yapımlardan birinde oynarken gördünüz ve ikisinin de kızıl saçları olduğu için kafanız karıştı. Görünüşe göre Sally harika bir oyuncuymuş."

"Yapamazdım. Brinkley End'i yirmi yıldır ziyaret etmedim."

Rafe pencere pervazına yaslandı ve konuşmalarını gergin bir şekilde dinleyen Sally'ye baktı. "Bundan bahsetmeyi hiç düşünmedin mi?"

Onun gözlerini soğukkanlılıkla karşıladı. "Sormak hiç aklına gelmedi. Sen yokken Londra'ya gittiğim bir sır değil."

"Ve ünlü bir aktris mi oldu?"

"Şöhret, tanımı gereği gizliliğe meydan okur."

Samimiyetsiz bir cevaptı bu, çünkü Sally de en az onun kadar biliyordu ki, bu malikânedeki ve civar köylerdeki insanların çoğu asla mahalle dışına çıkmaz ve gazeteleri nadiren görürdü; Londra'daki tiyatro onların kırsal dünyasından o kadar uzaktı ki, yabancı bir ülke de olabilirdi. Sally Holt kendilerinden biriydi; Londra'da geçirdiği yılların ardından döndükten sonra onu hiç düşünmeden aralarına alırlardı.

"Bana hiç söylemedin." Thea'nın sesi ihanete uğramış gibiydi. "İnsanların senden bahsettiğini duydum, Sarah Holloway, ortadan kaybolan aktris. Lord Ventnor sizi görünce bu yüzden mi bu kadar şaşırdı?"

Nicholas düşünceli bir tavırla, "Ventnor," diye tekrarladı. "Ventnor Sarah Holloway'in patronuydu. Ona tiyatrodaki bir pozisyon sağlayan oydu. Pek çok aktrisin burnunu sürttü ama kimse onun son derece yetenekli ve güzel olduğunu inkâr edemezdi."

Rafe doğruldu. "Ventnor patronunuz muydu?" diye sordu ama Sally çoktan arkasını dönmüş, "Hepsi buysa lordum, konduğumuz için gerekli düzenlemeleri yapmalıyım," diyordu.

"Ventnor'la Katharine yüzünden tartıştığınızı söylemiştin," dedi Thea.

Nicholas'ın kaşları nadiren çatılırdı. "Bundan daha fazlası olmalı. Bayan Holloway'in aşk ilişkilerinden birinin Lord Ventnor'un karısıyla olduğuna dair söylentiler dolaşıyordu."

"Bu bir yalandı!" Sally dönerek bağırdı. "Ve ondan

kısa bir süre sonra ortadan kayboldu."

Salona sessizlik çöktü. Kapı aralığında başka bir figür belirdi: Martha, düşünceli bir ifadeyle onu izliyordu. Sally'nin ağzı kenetlenmişti. Yanakları pembeye boyanmıştı.

Sonra Nicholas ellerini Sally'ye uzattı. "Özür dilerim canım. Herkesin senin... Londra'da-"

Bir kaşık tabağa çarptı. Thea Nicholas'a ters ters bakıyordu. "Bu yüzden özür dilemelisiniz, Piskopos," dedi. "Söylentiler ve dedikodular iğrenç ve korkunçtur ve bunların tekrarlanmasına izin vermeyeceğim. Sally'nin herhangi bir kadınla aşk ilişkisi yaşadığını söylemek! Bu doğru olamaz."

Thea'nın naifliği çaydan yükselen buhar gibi odanın içinde kıvrılıyordu. Kimse nereye bakacağını bilmiyor gibiydi.

Sally boğazını temizledi. "Bu biraz doğru. Piskoposun dediği gibi, kadınlarla aşk ilişkilerim oldu. Bu tür ilişkiler pek çok kişinin sandığından daha yaygındır Thea, ama kimse bundan bahsetmez, çünkü iktidardakiler benim gibi kadınları saklamayı tercih ederler." Küçümser bir ses çıkardı ve dudakları mizahsız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İzle ve göreceksin," diye ekledi, sesi sertti. "Artık Lord Luxborough biliyor, beni ele verecek."

Rafe onu neredeyse hiç duymadı. Bir kez daha sırtını pencere pervazına yasladı, gözleri salonun içinde görmeden dolaştı. Ventnor, Sally'nin patronuydu. Sally, Katharine'in arkadaşıydı. Ventnor Katharine'in kilit altında tutulmasını istemişti. Katharine, Rafe ve Sally'nin gözetiminde ölmüştü.

Etrafindakiler sanki çok önemliymiş gibi Sally'nin eğilimleri hakkında konuşuyorlardı. Eğer onun dünyada karşılaştığı insanlardan bazılarıyla karşılaşmış olsalardı, en az onun kadar şaşırırlardı.

Nicholas çay fincanına uzanarak, "Tercihleriniz Londra'daki bazı çevrelerde iyi biliniyordu," dedi. "Hatta bununla övünüyor gibiydin." Thea'ya baktı. "Birçok erkeğin kalbi kırıldı ve onun yollarını değiştirebileceklerine bahse girenler tarafından birkaç düzenli para kaybedildi."

"Ve işte günahlarla ilgili vaaz geliyor. İyi bir vaaz olsun," dedi Sally acı bir sesle. "Bir sürü cehennem ateşi ve diş gıcirtısı bekliyorum."

Nicholas'ın gözleri fincanın üzerinden ona bakıyordu. "Seni hayal kırıklığına uğratmak zorundayım, hayatım. İnsan doğasını tüm o harikulade, kafa karıştırıcı çeşitliliğiyle sevme biçimlerimiz hakkında hüküm veremeyecek kadar iyi tanıyorum."

"Söylentinin geri kalanına gelince: Leydi Ventnor'la hiçbir ilişkim olmadı," dedi Sally. "Katharine hakkında konuşmak istiyordu ama Lord Ventnor bunu yasaklamıştı, bu yüzden gizlice buluştuk. Percy Russell bizi gördü. İlişki söylentilerini başlatan oydu."

"Kendi annesi hakkında." Nicholas başını salladı. "İğrenç küçük sümüklü."

"Söylentiler Ventnor'u kızdırdı ve Londra'yı terk etmemi emretti. Reddettiğimde ise bıçaklı bir adam gönderdi ve gitmezsem yüzümü kesmekle tehdit etti."

"Hayır! Sally!" Thea oturduğu yerde diken üstündeydi. "Lord Ventnor'ın böyle söylentilere inanması ne kadar korkunç. İnsanların yanlış şeylere inanmasından çok sıkıldım."

"Ama onlara inanmadı." Sally'nin sesinden küçümseme damlıyordu. "Yine de insanlar ona gülüyordu ve Ventnor kendisine gülünmesine dayanamaz. Ben de buraya geri döndüm. Burası evimdi ve Londra'daki tüm şöhrete sahip olmaktansa evde olmayı tercih edeceğimi fark ettim." Ellerindeki görünmez kiri fırçaladı. "Evet, lordlarım, eğer bu sorgulama sona erdiyse, yapmam gereken işler var."

"Hayır," dedi Rafe. "Bu sorgulama henüz bitmedi."

Thea, Nicholas, Martha gibi kendisine dönük yüzlerin belli belirsiz farkındaydı ama tek gördüğü kızıl saçları, güzel yüz hatları ve belirsiz gözleriyle Sally'ydi. Katharine'in ölümünden sonra kendini değiştiren Sally; Ventnor'un yardımından yararlanan Sally.

Sally topuğunun üzerinde dönerek kapıya yöneldi. Sally hızlıydı ama Rafe daha hızlıydı ve aradaki mesafeyi birkaç uzun adımda kat etti. Martha, Rafe kapıyı çarparak kapatırken odanın içine sıçradı ve kapının önünde bir nöbetçi gibi durdu.

"Ventnor'dan iyilik aldın," dedi Rafe. "Ona da iyilik yaptın mı?"

Sally dudaklarını birbirine bastırarak başka tarafa baktı.

"O adam karımı korkunç koşullarda bir akıl hastanesine kapattı. Onu serbest bıraktıktan sonra bana her hafta mektup yazarak aynı şeyi yapmam için ısrar etti. O adam karımın bakımı için parmağını kıpırdatmak yerine hakkımda yalanlar yaymayı tercih etti. Arkadaş olduğun adam *bu* mu?"

"Biz asla arkadaş olmadık," diye hırladı.

"Yine de seni ödüllendirdi." Ona doğru ilerledi. "Katharine'e ne yaptın da Ventnor seni ödüllendirmeyi uygun gördü?"

Sally'nin yüzü duygularıyla savaşıırken buruştu, gözyaşları sel oldu. Kan Rafe'nin kulaklarına ve uzuvlarına hücum etti; bunun üzerine Thea'nın adını çağıran sesi geldi.

Onu görmezden geldi. Hepsini görmezden geldi. Sally ve onun yüzündeki suçluluk duygusu dışında her şeyi görmezden geldi.

Sonra Sally ürpererek elleriyle yüzünü kapadı ve derin, düzensiz nefesler aldı. Sonunda başını kaldırdığında gözleri kıpkırmızıydı. Sarsılarak, hayıflanarak güldü. "Bu günün geleceğini hep biliyordum."

Geçmişim bir gün beni yakalayacak ve beraberinde üzüntü ve utancımı da getirecekti."

Nicholas nazikçe, "Sen popüler bir aktris ve tanınmış bir Sapphist'tin, canım," dedi. "Kimsenin seni daha önce tanımamış olması büyük şans."

Sally başını salladı. "Dünya öyle olmamı istese bile ben hiçbirinden utanmıyorum. Beni rahatsız eden şey daha önce olanlar."

Rafe'ye baktı.

"Daha önce gelen Katharine'di," dedi. "Evet.

Katharine."

"Ona ne yaptın? Ona ne yaptın?"

Sally'nin dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ama yüzündeki ifade hüznle doluydu. "Onu sevdim. Yaptığım şey buydu. Katharine'i sevdim ve bu yüzden öldü."

Rafe, sanki kendisini tutması için duvara ihtiyacı varmış gibi duvara yaslandı. Sally saçmalıyordu. Tamamen saçmalık. ona söylemeliydi, hepsine söylemeliydi. Onlara ilgiyle bakan Thea'ya bağırımalıydı. Öne doğru oturmuş, gözeneklerinden merhamet sızan Nicholas'a haykırmalıydı. Parmaklarını sandalyenin tepesine vuran Martha'ya bağırmalı.

Katharine ölmüştü çünkü Rafe ona bakmayı başaramamıştı. Yıllardır her gün onu hayal kırıklığına uğratmıştı. İçinden öfke kabardı, suçunu çalmaya çalıştığı için Sally'ye öfke duyuyordu.

Ama Sally bir sandalyeye çöküp başını eğmiş, ellerini kavuşturmuş, yenik bir tövbe-kâr gibi oturunca, öfkesi de en az yükseldiği kadar hızlı bir şekilde dağıldı. Sally haklı olsun ya da olmasın, bunun doğru olduğuna inanıyordu.

"Katharine onu ne kadar sevdiğimi hiç bilmedi," dedi Sally sessizce. "Yine de aşk dile getirilmediği için daha az gerçek değildir. İnsanın sahip olamayacağı birine aşık olması çok eski bir gelenektir; hepimizin ortak noktasıdır."

"Ama Ventnor-"

"Ventnor bana hiç ödül vermedi." Başını kaldırdı ve yorgun bir iç geçirdi. "Ona şantaj yaptım."

Sanki duvar onu itmiş gibi aniden Rafe volta atmaya bağıladı, yere doğru itildi. "Katharine'in hastalığı hakkında mı? Gerçeği söylediğimde insanlar bana inanmadıysa, neden sana inanmalarından korksun ki?"

"O değil. Dediğiniz gibi: Ventnor dünyanın Katharine'in hastalığıyla ilgili gerçeği korkuyordu. Onu bir kır evinde gözlerden uzak tutmak korkularını hafifletmedi; onun bir akıl hastanesine kapatılmasını ve unutulmasını istiyordu." Kısa bir süre gözlerini kapattı. "Onu kaçırmaları için adamlar gönderdi."

Odada bir nefes alışverişi korusu duyuldu. Rafe kısa bir süre durdu, sessizliğe gömüldü ve Sally'ye baktı.

"Ormanda yürüyorduk ve birbirimizden ayrıldık. Çığlığını duydum, koştum ve... Onlarla savaşıyordu. Silahım vardı. Birini omzundan vurdum, diğerini de vurmaya çalıştım. Kaçtılar."

"Neden bana söylemedin?" Rafe talep etti.

"Onu kendim koruyabileceğimi düşündüm. Onu korudum.

Korudum." "Bana söylemeliydin."

Sally cevap vermedi. Uzaklara bakarken başparmağını avucunun içine gömüyordu. Geçmişe. Her zaman onlarla birlikte yaşayan geçmişe. Bu aydınlık, havadar odada bile geçmişin çirkin gölgesi vardı. Bu salon annesinin zamanında adaçayı yeşiline boyanmıştı. Hâlâ onu, hayat dolu annesini görebiliyordu. Ve hoşgörülü babasını, şamatacı kardeşlerini ve onların misafirlerini, sürekli bir misafir geçidini. Bu odadan geçen tüm insanlar, anlatılmadan bırakılan tüm hikayeler, söylenmeyen sözler, gömülen duygular.

"Biz Dower House'da yaşarken," dedi Sally sonunda, "Katharine sakın ve iyiydi. Kendisi gibiydi. Muhteşemdi."

"Vahşi bir at gibi," dedi Rafe.

Sally'nin yüzü aydınlandı. "Evet. Bu oydu. Hayatımın en mutlu aylarıydı. Ama siz daha fazla tedavi arıyordunuz. Onu kıtaya götürmekten bahsettiniz."

"Onun en iyi bakımı almasını istedim."

"Hatırlıyor musun, seninle gelmek için gönüllü olmuştum. Ama beni evimden uzaklaştırmaya gerek olmadığını, başka birini tutacağınızı söylemiştiniz. Katharine'le birlikte olmak için dünyanın öbür ucuna bile giderdim."

Rafe'in gözleri çaresizce Thea'yı aradı. Bakışları birbirine dolandı ve odayı geçip başını onun kucağına koymamak için elinden geleni yaptı. Ama Thea sanki ona doğru geliyormuş gibi, sanki onu çağırıyormuş gibi yarı ayağa kalktığı anda, Rafe pencereye doğru döndü. Onun yansımasını, oturmaya devam ederkenki gölgeli hareketini izledi.

"Özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu. Nasıl hissettiğini bilseydim," dedi pencereye, hayalet yansımasına, çimenlere ve ötesindeki göle.

"Evet, eğer bilseydin." Sally'nin sesi acıyla buruştu. "Bildiğim kadarıyla, bilseydiniz beni kovardınız. Babam bilseydi *beni* akıl hastanesine kapatırdı. Ve Ventnor'un ne yapmaya çalıştığını bilseydiniz, Katharine'i kesinlikle alırdınız. Bencillik ettim ama onu koruyabileceğime o kadar emindim ki."

"Onu kurtardın," dedi Thea'nın sesi.

"Ama o şok, o korku, onun zihnine yaptıkları..."

Çimenlerin üzerine büyük siyah bir kuş kondu ve parlak kanatlarını çırpı. İkinci bir kuş ona katıldı.

"Kargalar," dedi Rafe.

"Kargalar," diye doğruladı Sally. "Kaçırılma girişiminin ertesi günü Katharine onları gördü: penceresinin dışındaki ağaçta toplanan bir düzine karga."

Rafe parmaklarını cama bastırdı, Katharine'in başının üzerinde o uzun geçmiŞ öğleden sonra gürleyen fırtına bulutlarını hatırlayarak güneŞli manzarayı güçlükle görebiliyordu. *Karga kadar karanlık ve sessizsin ve aynı derecede kötü niyetlisin.*

Sally'nin sözleri onu yıkadı. "Kargaların onun için, ona zarar vermek için geldiğine ikna oldu. İnan ı arttı ve o Gotik romandaki cümleler de bunu doğruladı ve onu kaçıranların sizden olduğuna inanmaya ba ladı. Kitabı sakladım ama o buldu. İ kisine afyon koydum ama beni kandırmı  olmalı ki i medi."

"Sonra bir karganın bir serçeyi öldürdüğünü gördü," diye bitirdi Rafe, "ve fırtınanın gelişini."

Arkasını döndü. Sally sanki gözbebekleri bir ton ağırlığındaymı  gibi büyük bir çabayla ona baktı. "Verdiğim kararda yaptım hata sonsuza dek pe imi bırakmayacak. Onu sevdim ve  ld rd m. EĞer sana söyleseydim, eğer bu kadar bencil olmasaydım..."

EĞer, eğer, eğer, eğer, eğer.

"Kaçırılma girişimi," dedi Rafe. " ok korkmu  olmalı."

Sally hüzünle gülümsedi. "Sava ma şekliyle onunla gurur duyardın. O adamlardan biri benim kurşun izimi taşıyor ama diğeri Katharine'in di  izlerini ömrünün sonuna kadar taşıyacak."

Katharine'in Ventnor'un kabadayılardan biriyle d v   rkenki görüntüsü Rafe'in zihninde kabardı. Pencere  er evesine vurdu, parmak eklemlerindeki acı resmi uzaklaştırdı.

"Onu sakın tutmak için çok ," dedi. " nerdikleri şey bu. Sakin. Rutin. Sempat . G ne  ışığı. Ve aylarca hiçbir olay yaşamadan normal bir hayat sürdü. Sonra lanet Ventnor lanet serserilerini gönderdi..."

"O zaman hepsi Ventnor'ın i iydi," diye araya girdi Thea. "İkiniz de onun ölümünden sorumlu değilsiniz. Ventnor'ın eylemleri kızının ölümüne yol açtı ve muhtemelen umurunda bile değil."

"Öyle değil," diye nefretle tükürdü Sally. "Hatta onun ölümünün sorununu çözdüğünü bile söyledi." Derin bir nefes daha alarak ayağa kalktı. "Efendi Rafe, yani lordum. Çok fazla pişmanlığım var. Geri döndüğünüzden beri sizin için doğru olanı yapmaya çalıştım. Bu evi, eve yeni bir gelin getireceğiniz, yeni ve mutlu bir aileye ev sahipliği yapacağınız gün için hazır tuttum. Ama belki de bunun için nedenlerim de bencilceydi: Çünkü sen kendini geçmişten kurtarabildiyse, belki ben de kurtarabilirim. Şimdi gitmeliyim."

Rafe başını salladı. Kendini geçmişten kurtarmak mı? Bunun için kendini Selva'da kaybetmişti ama yine de geçmiş peşini bırakmıyordu. Bakışları bir kez daha Thea'ya kaydı ama bu sefer ona bakmaya dayanamadı. Bu kez duvarlar içine kapanmaya başladı, hava kısaldı, bacakları ağırlaştı. Nicholas ayağa kalkıyor, Martha ona kaşlarını çatıyor, Thea aniden boşalan kafatasını ürperten bir yankıyla onun adını söylüyordu.

"Düşünmem gerek," diyebildi, gözleri kapıda, bacaklarını onu götürmeye zorluyordu. Yanına ulaştığında Sally'nin yüzündeki bir şey onu durdurdu. Elini onun omzuna koydu. "Onu sevmişsin. Buna memnun oldum. Sevilmeyi hak ediyordu."

Sonra kaçmak için bacakları onu tekrar ileri itti.

Bunaltıcı antrede Rafe uyuşuk bir halde ön kapıya yöneldi ama Thea'nın adını çağıran sesi bir ip gibi etrafına dolandı. Keşke bütün bu lanet olası dünya yok olsa, geriye sadece o ve Thea kalsa. Thea onun gölgelerini kovalayacak, o da onunkileri kovalayacaktı.

Adam geri döndüğünde, kadın kapı aralığından ona doğru atladı, kolayca, emin bir şekilde, kavgaları unutulmuştu. Bir elini onun göğsüne bastırdı ve parmak eklemlerini yanağından aşağıya doğru takip etmek dünyanın en doğal şeyi gibi geldi.

"Sen değildin," diye fısıldadı Thea, gözleri onunkileri ararken.

Sonra Nicholas da onlara katıldı ve nafil bir nezaket gösterisi yaparak ellerini indirdiler.

"Bağışlayın beni," dedi Rafe. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Düşünmem gerek."

Nicholas bir elini onun koluna koydu. "O zaman düşünmek için zaman ayır. Katharine'in ölümünün gerçekten senin suçun olmadığını düşün. Ne senin ne de Sally'nin. Bunca yıl yanlış hikâyeye inandın. Sana anlatmaya çalıştığım şey buydu."

Rafe'in boğazından inanmayan bir kahkaha kıvrıldı. "Hayır ihtiyar, bunu hiç hayal etmemiş gibi davranma."

"Tam olarak bu değil." Nicholas dūřunmek için başını eędi. "Yeterince adil. Tam olarak bu değil. Ama Katharine için elinden gelen her řeyi yaptığından hiç şüphe etmedim."

"Yine de yeterli değildi."

Nicholas ve Thea birbirlerine baktılar ve Rafe'in ayakları kareli zeminde süründü. Dört uzvu onu farklı yönlerle götürmek için savaşıyordu: Londra'ya koşmak ve Ventnor'ın kafasını koparmak; Thea'yı kollarına almak ve kendini onda kaybetmek; göle dalmak ve bitkin düşene kadar yüzmek; dizlerinin üzerine çökmek ve ağlamak.

"Bayan Knight, bize biraz müsaade eder misiniz?" Nicholas söyledi. "Pekâlâ."

Rafe, Thea salona dönerken gözlerini ondan ayırmadı ve elbisesinin etekleri kaybolana kadar onu izledi.

Nicholas kapıyı arkasından çekip kapattı ve sıırttı. "Gerçekten büyüleyici, değil mi Bayan Şövalyemiz?"

"Şimdi mi? Çöpatanlık işini *şimdi* mi yapmak istiyorsun?" Adam imkansızdı. "Evet, büyüleyici bir kız ama hatırlarsanız buraya sadece ilaç işini finanse edebilmek için para bulmaya gelmişti. Mutlu evlilikler ve bebeklerle dolu odalar istiyorsanız, gidin Christopher'ı rahatsız edin ve beni yalnız bırakın. Ben ilk karısını kendi babasından koruyamayan adamım."

Gitmek için döndü ama Nicholas şaşırtıcı derecede sıkı bir tutuşla kolunu yakaladı. "Biliyor musun oğlum, senin şu ilaç yapma planını hep merak etmişimdir. Başkalarını kurtarmayı ne kadar istediğini merak ettim çünkü hâlâ Katharine'i kurtarmayı arzuluyorsun. Yıllarca sevdiğin birinin acı çekmesini izlemek zorunda kaldın, sen ise çaresizce öylece durdun. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ama şunu bilin ki Katharine sizin sevginize rağmen öldü, sevginiz yüzünden değil."

Hava yeniden kısaltmaya başlamıştı ve Rafe özlemle ön kapıya baktı. "Bu vaazın bir anlamı var mı?"

Nicholas gülümsedi. "Şimdi yine aşkısn ve korkuyorsun."

"Korkmuyorum."

Ama o bir şeydi. Biraz korku gibi hissettiren bir şey. Korkunun sarsıcı bir şey olmasına alışkındı, doğrudan ve keskin, dişler ve pençeler ya da silahlar ve bıçaklarla. Bu farklı türden bir korkuydu. Katharine'in işkencelerine tanık olduğunda, karanlıkta ne yapacağını düşünerek uyanık kaldığında onu saran türden bir korku. Bu tür bir korku onu

Omuzlarından ayaklarına kadar taşı ve taş ciğerleriyle nefes zordu.

"Beni affet," dedi tekrar. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Nicholas başını sallayıp uzaklaştı ve Rafe havaya doğru kaçtı.

Thea, salonun penceresinde boynunu bükerek Rafe'in çimenlikten ormana, serasına ve bitkilerine doğru ilerleyişini izledi. Ancak o gözden kaybolunca Sally ve Martha'nın sessizce yan yana oturdukları yere döndü.

"İşte bu yüzden seni kovacağımдан korkuyordun," dedi Thea Sally'ye. "Sakladığın sırlar."

"Burada yaşayamam," dedi Sally. "Yaptıklarımın sonra olmaz."

"Hayır," diye itiraz etti Thea. "Onu öldüren senin aşkın değil, Ventnor'un korkusuydu. Kimse seni suçlamıyor."

"Kendimi suçluyorum."

Martha elini Sally'ninkinin üzerine koydu. "Onu seviyordun."

Sally gülümsedi. "Katharine'e hastalığının çok fazla ruha sahip olmasından kaynaklandığını, insan aklının bunu kontrol edemediğini söyledim."

"Ve o öldüğünde, tek başına yas tutmak zorunda kaldın," dedi Martha.

"Artık hiçbir şey umurumda değildi." Sally birleşmiş ellerine baktı. "Burada kalmaya dayanamadım ve Londra'ya gittim. Ventnor'a zarar veremeyeceğimi biliyordum, bu yüzden onun yerine onu kullandım. Himayesini teklif ettiğinde -bütün bu fikir onu heyecanlandırdı sanırım- istediğim gibi yaşamaya karar verdim. Ne de olsa sır saklamak sadece kalp kırıklığına yol açıyordu. Ama sonunda yine kaçmaya başladım."

Thea homurdandı. "Seni kovduğu için Ventnor'dan nefret etmek için bir neden daha."

Sally aniden sırtıttı. "Beni kesmekle tehdit eden adam, vurduğum adamla aynıydı. Soğukta omzunun ağrıdığını söyledi; bunun için üzgün olduğumu ve onu kalbinden vurmadığım için pişman olduğumu söyledim." Başını iki yana sallayınca neşesi kaçtı. "Beni dinle, Ventnor'u dünyaya bile ihbar edemezken, cesurmuşum gibi konuşuyorum. Tek yapabildiğim bana emanet edilenlere göz kulak olmak ve benim gözetimimdeyken kimsenin zarar görmesine asla izin vermem."

Martha yumuşak bir sesle, "Sen de kendini bir daha sevmeye bırakmadın," dedi. "Zaman geçti. Yas tuttun. Geçmiş seni sonsuza dek tutamaz."

Sally ve Martha arasında bir bakış gidip geldi, Thea'nın aceleyle geri dönmesine neden olan son derece samimi bir alışveriş. Rafe'in gittiği pencereden dışarı baktı. Onunla tartışmakla, bu kadar zaman kaybetmekle ne kadar aptallık etmişti.

"Keşke dünyaya Ventnor'un gerçekte ne olduğunu gösterebilsek, keşke dünya kendine hayranlık duymayı bırakıp bizi dinleyebilse." Thea diğerlerine döndü. "Herkesin senin hakkındaki yalanlara inanması doğru değil, bu yüzden bir kötü adam gibi kaçmak zorunda kaldın."

Sally homurdandı. "Benden korktukları için yalanlara inanıyorlar, oysa onlara hiçbir zararım dokunmaz."

"Senden korkmalılar." Thea, Sally'nin öfkeli ifadesine güldü. "Ne de olsa sen oldukça korkutucusun."

Bir kalp atışı sonra Sally de güldü. "Oldukça , değil mi?"

Thea artan öfkesinden güç alarak pencereden uzaklaştı. "Sen tehdit edildin, Katharine öldürüldü, Rafe iftiraya uğradı ve ben dışlandım. Ventnor, Percy ve benzerleri neşeyle hayatlarına devam ederken, geri kalanımız onlar yüzünden sürgün gibi yaşıyoruz."

"Biz kimiz ki güçlü bir Vikont'a karşı çıkalım?" Sally üçünü işaret etti. "Sapphic bir aktris, bir yabancı ve skandal yaratan bir serseri."

Thea sessizce, "Serveti olan skandalcı bir serseri," diye düzeltti. Rafe'in kendisi için güvence altına aldığı parayı düşünmesine izin vermemişti; evlenmeden çeyizini alırsa babasının hoşuna gitmezdi. Ama on beş bin pound... Ah, bunun satın alabileceği yaramazlık! Broşürü ilk adım olacaktı. Sonra Lord Ventnor'ın hayatını mahvetmenin bir yolunu bulacaktı. Ve sonra...

Dünya, onu alaşağı edecek kötü adamlardan geçilmiyordu.

Ve belki bir gün, faaliyetlerinin haberi Somersetshire'a ulaşır ve Rafe-

Hayır. Olmayan gelecekleri resmetmeye başlamamalıydı. İyimserlik başka bir şeydi. Hayal başka bir şeydi. Rafe bu dünyada olmak istemiyordu. Dünya onsuz daha fakirdi ama bu onun seçimiydi. abalarını yapabileceği şeyler üzerinde yoğunlaştıracak ve bu tür büyülü kavramları kaleminden akan tuhaf hikâyelere saklayacaktı.

Rafe bir otomat kadar bilinçli bir şekilde seraya doğru yürüdü ama ormanda düşüncesizce başka bir patikaya saptı ve Katharine'in mezarının yanındaki küçük açıklığa vardı.

Çömelerek parmaklarını sabah sefası asmasının parlak yapraklarında gezdirdi ve mezar taşına kazınmasını emrettiği sözleri tekrar okumak için yaprakları ayırdı: *Bana gelin, size huzur vereyim.* Belki de bu sözleri Katharine'den çok kendisi için seçmişti; kederinin ve suçluluğunun pençesinde, Katharine'in sonunda huzura kavuşabileceği düşüncesiyle biraz teselli bulmuştu.

Yıllar geçmişti ve kederini de beraberlerinde götürmüşlerdi. Seyahatleri sırasında dökmüştü, dolaşırken arkasından parçalar düşürmüştü. Kederin doğası böyleydi; karısı için, babası için, kardeşi için duyduğu keder. Ama suçluluk, ah, suçluluk hiç azalmadı. Suçluluk her zaman pusuda bekliyor, geri kalan herkes gitmişken kendisinin kalmasının dayanılmaz adaletsizliğiyle alay ediyordu.

Sarmaşıkların taşın üzerine düşmesine izin verdi ve geri çekildi. Bu sabah sefasını İngiltere'den ayrıldığı gün dikmiş ve o zamandan beri hiç bakmamıştı. Yıllar geçtikçe gelişmişti. Ve fark etti ki, mezarın üzerinde büyümek üzere eğitilmişti. Birkaç adım daha geri gitti. Çimler kesilmişti. Granit mezar taşı temizdi. Birisi bu mezara özenle bakıyordu ve bu kişi o değildi.

Sally.

Onun duygularını asla tahmin edememişti; o duyarsız davranmıştı ve o da duygularını çok iyi saklamıştı. Hafızasını yokladı, taze toprak gibi görüntüler ortaya çıktı. Katharine, Sally'ye çimlerde kriket oynamayı . geceleri piyanonun başında uyum içinde şarkı söylerken, o ve John portolarını yudumlarırken boş boş sohbet ediyorlardı. Okurken ya da dikiş dikerken başları birbirine eğikti.

"Seviliyordun," diye fısıldadı mezara. "Seviliyordun."

Rafe Katharine'in mezarından çıktı ve yürüdü. Yürüdü, yürüdü ve yürüdü, ta ki ışık solmaya başlayıp eve dönene kadar. İçeriden, yemek odasından sesler geliyordu: Thea ve Nicholas, Sally ve Martha; koridorda oyalanarak onların boğuk neşelerini dinledi, sonra yürüyüşüne üst katta devam etti. Odasına bir tepsi yemek bırakılmıştı; uyuşuk bir halde, hayatını alt üst etmekten bitkin düşmüş bir halde yemeğini yedi. Geçmişini değiştiremeyeceğinden o kadar emindi ki, daha sonra uykuya daldığında, geçmişini etrafında kırıldı ve kendini yeni bir şey olarak yeniden inşa etti.

RAFE uyandığında, güneş ışığı çoktan perdelerin kenarlarını kesen altın bir parıltıya dönüşmüştü. Yıkayıp pantolonunu, çoraplarını ve gömleğini giydi, sessizliği merak etti, Pazar günü olduğunu geç de olsa fark etti. Pazar günleri sadece iskelet bir personel çalışırdı ve Nicholas kiliseye giderdi. Martha daha uzağa, bir Katolik ayinine gitmişti ve Sally de ona eşlik etmeye başlamıştı. Thea muhtemelen partilerden birine katılacaktı. Ya da belki de temelli gitmişti.

Düzgünce ütülenmiş boyun bezleriyle dolu çekmecedен düzgünce ütülenmiş bir boyun bezi alan Rafe durakladı ve temiz odasına baktı. Sessiz koridora adım attı, ahşap döşeme tahtaları çoraplarının arasından serinliyordu ve avludaki bahçeye bakan pencere sırasını inceledi. Çok fazla pencere vardı - pencere ve cam vergileri göz önüne alındığında babasının bir savurganlığı- ama hepsi tertemizdi. Duvar boyunca uzanan mum aplikleri pırıl pırıldı. Kapı çerçeveleri parlatılmıştı.

Bir sonraki kapıyı açtı; bu oda da Nicholas'ın meşguliyetinin izlerini taşısa da temiz ve düzenliydi. Rafe kapıyı kapattı ve sırayla her boş odayı açarak yürümeye devam etti. Her odada aynı şeyle karşılaştı: Perdeler güneşe karşı kapalıydı ama hiçbir şey toz örtüsünün altında değildi. Her şey temiz ve tazeydi. İnsan evin tamamen dolu olduğunu ve tüm ailenin ve arkadaşlarının yakında kalabalık bir şekilde geri geleceğini düşünebilirdi. Rafe hayatına devam ederken her gün onlarca görünmez el bu evi sakinlerini ağırlamaya hazır tutuyordu.

Sally, bu evi senin eve başka bir gelin getireceğin gün için hazır tuttum, yeni ve mutlu bir aileye ev sahipliği yapmak için, demişti. Çünkü sen kendini geçmişten kurtarabildiysen, belki ben de kurtarabilirim.

Sonra Thea geldi.

Kütüphanede, misafir odasında ne kadar da doğru görünüyordu. Sanki evin beklediği kişi oymuş gibi yerine ne kadar da kolay oturmuştu. Thea, kız kardeşinin kıyafetlerini giyen dışlanmış biri, bir hanımefendi gibi yürümeyi ve konuşmayı öğrenmiş tüccar kızı, hayatını düzeltmek için Rafe'i içermeyen bir planı olan iyimser hayatta kalan kişi.

Rafe onun odasına varana kadar hızlı adımlarla yürüdü. Kapıyı çaldı. Cevap vermedi. Kalbi şiddetli bir protestoyla gümbürdedi. Şüphesiz o gitmeyecekti.

nce veda etmeden?

Gs sıkıan Rafe, oturma odasının kapısını iterek açtı; eşyaları hâlâ oradaydı. Pencereye doğru ilerledi ve dışarıya, bahçelere, ötesindeki ormanlık alanlara ve tarlalara baktı. Ve onun altında, sarı bir ışık parladı.

Kestane rengi saçlı, tereyağı sarısı elbiseli bir kadın iek tarhlarında geziniyordu.

Rafe avucunu cama bastırdı.

Eğer başka bir adam olsaydı, güneş ışığında onunla birlikte yürürdü.

Sonra her şeyin deitiini hatırladı ve eğer her şey deitiyse, o da deiebilirdi. Eğer seçerse.

Sevdii birinin acı çekmesini izleyerek korku içinde yaşamaya devam etmeyi seçebilirdi. Ya da o farklı adam olmayı seçebilirdi.

Pencereden uzaklaştı ve komaya baladı.

F Rafe önce tahta bir bankın üzerine atılmış hasır bir bone ve sarı bir şal buldu. Boyun örtüsünü onların yanına bıraktı ve yürümeye devam etti.

Sonra, bir çift kadın ayakkabısı ve çorabı buldu. Rafe nemli çoraplarını çıkardı ve yere bıraktı. Yalınayak, yürümeye devam etti.

Sonra Thea'yı buldu.

Bahçelerde sürükleniyor, kendi kendine şarkı söylüyor, parmaklarını çiçeklerin ve yaprakların üzerinde gezdiriyordu. Saçları birkaç tutam ve ısrarla dağılan bir tutam dışında toplanmıştı ve sarı eteğinin altındaki ayakları yeşil çimenlere karşı bembeyazdı. Ona dokunmayalı sanki bir ömür geçmiş gibiydi; uzak durması bir mucizeydi.

Onun için hiçbir şey düşünmediğini, sıcak bir yaz gününde bir çiçek bahçesindeki kelebekleri seyretmenin basit zevkinde kaybolduğunu tahmin ediyordu. Bu onun gücüydü. Dünyanın değer verdiği türden bir güç değildi ama gücü nefesini kesiyordu. Onu hayatta kalan biri yapan şey buydu: sıradan dünyayı harikulade, büyüleyici bir yere dönüştürme yeteneği. Her şeye rağmen kimse bunu ondan alamamıştı. Eğer Rafe'in istediği olsaydı, kimse alamazdı.

İçini büyüleyici bir hafiflik duygusu kapladı, sanki bir ilaç yutmuş gibi kanına karıştı ama hiçbir ilacın etkisi bu kadar muhteşem değildi. Vücudundaki her lif dans etmek için can atıyordu. Her ayrıntı, her renk net ve berrak bir şekilde ortaya çıktı. Işık daha parlak, arılar daha yüksek sesle vızıldıyor, hanımeli her zamankinden daha tatlı kokuyordu.

Thea onu gördüğüne dair hiçbir işaret vermedi ama omuzlarının duruşu onun gördüğünden şüphelenmesine neden oldu. Ona bakmadan bir çitin arkasına geçti.

Rafe hareketsiz bekledi. Saçları çitin tepesinde belirdi. Sonra alını. Sonra gülümseyen mavi gözleri. Gözleri buluşur buluşmaz başını eğdi.

Kıkırdayarak onun peşinden gitti. Yine sekerek uzaklaştı, ta ki turuncu bir gündüzsefasını incelemek için duraklayıncaya kadar, yüzü yarı yarıya ona dönüktü. Gamzesi

Gülümsemeye karşı koyuyordu.

Yaklaştı. "Bahçede giysilerinizin izini bırakmışsınız."

Güldü. "Biliyorum, bu benim için korkunç bir şey. Hiç edepli değilim ve güneş tenime çok kötü şeyler yapıyor olmalı. Ama çok iyi hissettiriyor, değil mi? İnsanın teninde güneş, hava çok taze ve temiz, gökyüzü ve doğa! Londra'da bunların hiçbirine sahip olamayacağım."

Esinti üzerinde gezindi. Bir bileğini diğer eliyle öyle sert kavradı ki canı acıdı.

"Londra," diye tekrarladı.

"Prens Regent'in kostüm partisinden önce broşürlerimi dağıtmak için yarın yola çıkmam gerekiyor. O yüzden hiç korkmayın, artık sizin için böyle bir sınav olmayacağım lordum."

"Sen bir deneme değilsin."

"Hayır, beni hiç görmediğin için. Sanırım senin zihninde ben çoktan gitmişim."

"Aklımdan hiç çıkmıyorsun."

Omuzları irkildi ve elinin altındaki çiçek titredi. Yavaşça ona doğru döndü. Adam onun gözlerindeki soruları okudu, her gün okumayı umduğu o etkileyici mavi gözlerdeki soruları.

"Asla," diye tekrarladı.

Yüzüne memnun bir gülümseme yayıldı. "Hiç mi?" "Bana hiç huzur vermiyorsun."

"Güzel. Acımasızca işkence görmeyi hak ediyorsun." Gülümsemesi aniden sıkıntıya dönüştü. "Hayır, hayır, öyle demek istemedim," diye ekledi telaşla. "Bunu hak etmiyorsun. Zaten hak etmediğiniz şekilde acı çektiniz... Çok üzgünüm. Böyle şeyler söylüyorum ve-"

"Sus, Thea. Ne demek istediğini biliyorum."

"Sen... Um." Dudağını ısırdı ve tekrar denedi. "Piskopos yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu söyledi ve yalnız kalmaya ihtiyaç duymanın senin doğanda olduğunu anlıyorum ama senin için endişelendim. Sen... iyi misin?"

"Çok öyle," diye cevap verdi ve bunun gerçek olduğunu anladı. "Her zaman geçmişin yeniden yazılamayacağını düşünürdüm, ama görünen o ki geçmiş taştan yapılmış değil. Tarihimiz hakkında yeni şeyler öğreniyor ve ona yeni bir perspektiften bakıyoruz ve orada olduğunu bilmediğimiz şeyleri gördüğümüzde her şey değişiyor. Sizin de istediğiniz bu, değil mi? Ailenizin olanlara yeniden bakmasını sağlamak?"

Elleri huzursuzdu. "Bu mümkün mü peki?"

"Eğer geçmişi gerçekten değiştirebilseydim, kimsenin seni incitmemesini sağlardım. Eğer yapabilseydim, tüm dünyayı değiştirirdim, böylece seni bir daha asla incitemezlerdi."

"Keşeke ben de senin için aynısını yapabilseydim," dedi. Ah, ama yapabilirdi.

Ona dokunamazdı, henüz değil, seçim yapması gerektiğinde değil. Bunun yerine parmaklarını aralarındaki zambağa dayadı ve onun kendisine dokunmasını bekledi.

Sonunda ona dokunan Thea değil, bir kelebek oldu. İngiliz gökyüzü gibi soluk mavi olan kanatları, elinin arkasına konduğunda açık duruyordu. Thea gözlerini ona dikti ve daha da yaklaştı. Onun yakınlığıyla duyuları o kadar artmıştı ki, kelebeğin minik ayaklarının kalın derisi üzerinde dans ettiğini hissettiğinden emindi.

"Bir kelebeğin üzerine konması iyi şanstır," diye fısıldadı. "Eğer bir dilek tutarsan, kelebek p gidecek ve dileğini gerçekleştirmek için sihrini kullanacak."

"Bunu daha önce hiç duymamıştım." Sesi boğuk geliyordu.

"Tabii ki duymadım. şimdi uydurdum."

"Madem uydurdun, o zaman doğru olmalı."

Dudakları şakacı bir şekilde kıvrıldı ve gözleri adamın ağzına daldı; adam da gülümsüyordu, genişçe, çaresizce, onursuz gamzesi meydandaydı.

"Bir dilek tutar mısınız?" diye sordu.

Rafe bir dilek tuttu. Öyle cesur ve gerçek bir dilek ki kelebek hemen tu. Gözleriyle onu takip etti, soluk mavi kelebek dileğini aramak için çırpınıyordu. Aptal kelebek yanlış yöne gidiyordu. Dileği tam önünde durmuş, "Bak, ayak izleri bıraktı" diyordu.

"Hmm?"

Thea parmaklarını elinin arkasında gezdirdi ve *bu* izler bıraktı. Duygu, gölün üzerindeki esinti gibi teninin üzerinde dalgalandı, ta ki her santimi onun hissiyle parıldıyıncaya kadar.

Onun elini kendi eliyle yakaladı. "Sana dileğimi söyleyeceğim." "Dilekler gizli kalmalı."

"Ama sana dileğimi söylemeliyim yoksa gerçekleşmez. Kelebekler bu konuda ne diyor?"

Başka bir kelebek, belki de aynısıydı, arak geçti. Gözleriyle onun dansını izledi ve sonra tekrar ona baktı.

"Kelebek çok iyi diyor."

"Benim dileğim..."

Gerçek dileği bir kelebeğe bırakılamayacak kadar önemliydi. İçinde çırpınıyordu, hassas ve sessiz, narin kanatları kalbinde bir fırtına koparıyordu. Ona daha sonra soracaktı; bu ciddi bir soruydu ve kelebek oyunları için uygun değildi.

Bu yüzden onun yerine ikinci bir dilekte bulundu. "Seni tekrar öpmek istiyorum." "Dileğin bu mu?"

Kadının sesinin memnun mu yoksa hayal kırıklığına uğramış mı olduğundan emin değildi. Belki de gerçek dileğini söylemeliydi ve söylemeliydi, çünkü aksi takdirde ertesi gün Londra'ya gidecekti. Ama niyetli olduğu için, hiçbir zaman kalmaya niyetli olmadığı için, milyonlarca kelebeğin büyüüne rağmen Rafe bu sözleri söyleyecek cesareti kendinde bulamıyordu. Çünkü onun cevabı her şeyi değiştirecekti ve eğer cevap duymayı arzuladığı cevap değilse, bir daha asla konuşamayacaklardı ve her şey kaybolacaktı.

"Seni tekrar öpebilir miyim?" diye sordu.

Dudakları aralanmış, göz kapakları ağırlaşmıştı. Cevabını fısıldarken davetkâr bakışları bir kalp atışı kadar bile onunkilerden ayrılmadı.

"Kelebek evet diyor."

Ama onu öpmedi. Hemen öpmedi. Bunu aceleye getirmek istemedi. Her değerli saniyenin sonsuza dek sürmesini istiyordu.

Thea'nın bakışları adamın ağzına kayd ve dudaklarını ıslattı, masum dil darbeleri adamın kasıklarına sıcak bir davet gönderdi.

Rafe dengesiz bir el ile saçının serseri kıvrımını yakaladı ve parmaklarını saçının ipeğinden boğazının satenine doğru kaydırıldı. Kadının nabzının kendisi için çok hızlı attığını hissedebileceğini hayal etti. En azından kendisinininki kadar hızlıydı, bir yusufçuğun çılgınlığıyla sırıyordu. Başını eğerek şakağına bir öpücük kondurdu. Kadın kadife gibi bir ses çıkardı ve adamın kalbi biraz daha çarptı.

Sonra dudakları elmacık kemiğini sıyırdı, teninin tatlı kokusu onu sarhoş edici bir madde gibi içine çekti. Diğer taraftaki kulağını öpmek için geçti. Kız bir kez daha o kadife sesi çıkardı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye fısıldadı. "Neden böyle söyledin?"

Dudaklarını kızın çenesinde gezdirdi ve kız başını geriye doğru eğerek ona bir teklifte bulundu. Öpücükleri boğazından aşağıya doğru takip etti, tenini tatmak için oyalandı.

nabzını hissetti. Parmaklarını adamın saçlarına gömdü ve boğazından kadife gibi bir inilti çıkardı.

"Dileğinde beni nerede öpmek istediğini söylememişsin," diye mırıldandı nefes nefese.

Cevap vermek için öpücükler arasında zar zor durabildi. "Kelebeğin hassas duygularını üzmemek istemediğim için dileğimi tam olarak söylemedim."

"Eğer kelebekler insanların en derin dileklerini duyuyorsa, çok narin olamazlar yoksa şok içinde gökyüzünden düşerler."

"Seni her yerinden öpmek istediğimi söylesem şaşırır mısın?" Boğazının altındaki çukura bir öpücük kondurdu ve gözlerinin içine bakabilecek kadar ağzını uzaklaştırdı. "Her yerini."

Nefes nefese kaldı. Parmakları adamın saçlarından kayarak yanaklarında gezindi.

"Gerek yok," diye nefes aldı. "Beni bir yerimden öptüğünde bunu her yerde hissediyorum."

"Hoşuna gitti mi?"

"Hep daha fazlasını istiyorum. Öpücüklerin için açgözlüyüm, tıpkı hece küpü için açgözlü olduğum gibi."

Rafe kıkırdadı. "Bu syllabub'dan daha iyi."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Syllabub zevkin doruk noktasıdır."

"Söz veriyorum, bu daha iyi."

"Bundan emin değilim."

Kadının alaycı tonu adamın damarlarında dans ederek daha fazlasına duyduğu ihtiyacı ateşledi. Daha fazla alay, daha fazla dokunma.

Biraz daha Thea.

Parmaklarını korse kenarının altından geçirip saten gibi teninin üzerinde gezdirdi. Pamuk sadece göğüslerinin ilk baştan çıkarıcı kabarıklığını ortaya çıkaracak kadar gevşedi.

Rafe aç ağzını o muhteşem tene bastırdı, dudaklarıyla, diliyle, dişleriyle onun mükemmelliğini tattı. Bir nefes daha çekerek parmaklarını bir kez daha Rafe'in saçlarına doladı ve kafa derisini çekiştirdi. Özlem ve ihtiyaç onun içinde çağladı.

"Peki ya bu?" Onun hoşlandığı her şeyi öğrenmek için umutsuzca yukarı baktı. "Bunu her yerde hissediyor musun?"

Bundan büyülenmiş gibiydi. "Sanki öpücüklerin derimin altına ve kanıma kayıyor ve sonra zıplıyorlar, ortaya çıkıyorlar..." Cesareti başarısız oldu. "Beklenmedik yerler."

"Sizi temin ederim, bu beklenmedik bir şey değil. Son derece beklenen bir şey."

Onu daha yeni öpmüştü ve şimdiden neredeyse çözülmüştü, hayal gücü onun beklenmedik yerlerini düşününce, öpücüklerini oraya yerleştirme düşüncesiyle ateşleniyordu. *Tam da* beklendiği gibi davranan kendi beklenmedik yerlerinden bahsetmiyorum bile.

Birkaç adım sendeleyeyen Rafe, yüzlerini hizalamak için kendini alçak bir taş duvara dayadı. Adam bacaklarını ayırdığında, kadın hiç tereddüt etmeden bacaklarının arasından süzüldü. Rafe onu belinden sabit tuttu ve neredeyse anında elleri onun üzerinde hareket etti, dokunmaya ihtiyaç duyan o önlenemez eller. Rafe gözlerini kapatarak güneşin sıcaklığına, arıların tembel vızıltısına ve Thea'nın boğazına, omuzlarına, göğsüne işkence eden keşiflerine teslim oldu.

Kıpırdamadan durduğu yerde avucunu kaslarına bastırdı. "Kalbinin atışını hissedebiliyorum. Sert ve hızlı. Güçlü bir kalbin var."

"Bunu sen yapıyorsun." Kalbinin hızlı ve sert atmasını sağladığını mı yoksa onu güçlendirdiğini mi kastettiğini bilmiyordu. Onun yanında attığı için güçlü olması gerekiyordu. "Çünkü seni istiyorum."

"Um."

Elini gömleğinin içine soktu. Nefes alış veriş kesik kesikti ve adam gözlerini açtığında onun kendisine doğru yaklaştığını gördü, yüzünde sert bir ifade vardı.

"Bu hoşuna gidiyor," diye hırladı, kadının ateşi arzusunu vahşileştiriyordu. "Seni ne kadar çok istediğimi bilmek hoşuna gidiyor."

"Kim istenmek istemez ki, hem de istediği biri olduğunda? Dünyanın öbür ucuna kadar peşinden gidilecek biri." Elleri hâlâ gelişigüzel dolaşüyor, gömleğiyle savaşıyor teninde geziniyordu. "Boğazımı öpmen hoşuma gitti."

"Evet" olabilecek kaba bir sesle cevap verdi ve başını geriye atarak sıcak öpücüklerinin öfkesiyle boğazını dağlayabildi. Sabırsızca, köprücük kemiğine ulaşmak için gömleğini kenara itti. Orada onu ısırdı. Şehvet dalgasına karşı inledi, elleri kendi keşfiyle belinin ve göğüs kafesinin kıvrımlarına doğru sürüklendi ve göğüslerinin çekici yumuşaklığının altında durakladı.

"Beni o takip eder miydin?" diye sordu. "Ne kadar uzağa?"

"Dünyanın sonuna kadar."

"Beni yapar mısın?"

Cevap vermek yerine, başını yakaladı ve onu öpmek için sıkıca tuttu, dudakları onunkini yağmaladı, ateşli, vahşi. Dilini onunkine değdirdi ve geri çekildi; onu yakaladı ve geri geldi ve sonra yağmalama sırası ona geldi, diliyle ağzını keşfetti, onu okşadı, çıldırttı ve onu ne kadar yoğun bir şekilde istediğini bilmesini sağladı. Kesinlikle havayı istediğinden daha fazla, çünkü kadın ayrılıp saçlarını alnından fırçaladığında başı dönüyordu.

"Bana da dokunmak ister miydin?" diye fısıldadı, gözleri onunkileri ararken. "Çünkü tüm bu öpücükler içimi dolduruyor ve tüm bu yerler senin dokunuşunu istiyor."

Elleri, göğüslerini avuçlamak, meme uçlarını aramak ve kızdırmak için son birkaç santim yukarı çıktı, topuklarını toprağa bastırmasına neden olan bir inilti uyandırdı, o sarı korseyi yumruklarında tutmamak ve lanet olası elbiseyi vücudundan koparmamak için kendini toprakladı.

Evli değillerse sevişemezlerdi. Tabii ki evleneceklerdi. Ama yine de sorması gerekiyordu. Kızın da evet demesi gerekiyordu.

"Thea, güzel, büyüleyici Thea... Yapamayız."

"Ama daha fazlasını istiyorum. Çok fazla almayacağım. İhtiyacın olanı sana bırakacağım. Sadece biraz daha fazlasını istiyorum."

Rafe sadece biraz daha fazlasını verebileceğini düşünmüyordu. Ona her şeyini vermek ve her şeyini almak istiyordu.

"Neyin daha fazlası?" diye sordu.

"Senden. Bazen yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu biliyorum." Sesi şefkatli ve yalvarır gibiydi. "Ama bana senden, kimsenin izlemediği, yalnız olduğun ve sadece kendin olduğun zamanki halinden bir an olsun bahset." Kadın adamın kulak memesini ısırdı ve adam kadının kıkırdamasına neden olan kurbağaya benzer bir ses çıkardı. İçini bir arzu ateşi yaktı ama bu azabın ortasında bile Rafe gülmek zorundaydı, onunla olmanın ve birlikte olmanın katıksız sevinciyle gülmek. Kız onun gözlerine baktığında, onun ruhunu gördüğünü hayal etti ve onun da kendisinininkini gördüğünü umdu, böylece yalnızmış gibi onunla birlikte olabilirdi.

Onunla yalnız.

İşin komik yanı, hayatında hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

"Thea, önce... Önce yapmam gereken bir şey var..."

Belindeki zonklamaya ve uzuvlarını pençeleyen şehvete karşı kendini çelikleştiren Rafe, onunla duvarın arasından sıyrıldı. Avuç içleri yanaklarına bastırılmış, nefis pembe dudakları aralanmış, gözleri o kadar parlaktı ki ateşler içinde görünüyordu.

Ama daha sorusunu sormadan, kız "Evet" dedi ve biliyordu ki cevap vermişti!

Ve sonra ekledi, "Önce beni yakalamalısın."

Geriye doğru iki adım attı ve sonra dönerek koşmaya başladı. Sarı etekleri etrafında uçtu, saçları serbest kalarak arkasından aktı.

Oynamak, uğraştırmak istiyordu.

Beklenti arzusunu artırıyor, onu heyecanlandırıyor, ürkütüyordu.

Ve biraz mesafe kazandığında, Rafe derin bir nefes aldı kovalamaya başladı.

Thea ne yaptığını bilmiyordu.

Tek bildiği, Rafe'le geçirdiği her dakikanın doğru hissettirdiği idi ve bugün sahip olduğu tek şeydi. Rafe'in dileği onu öpmekti; kalmasını istediğini hiç söylememişti. Dünyada olmamayı seçmişti; daha fazlasını isteyemezdi. Ne olursa olsun gitmeli, dünyayı yoluna koymalı ve hayatına yeniden başlamalıydı.

Ama bu yine de ona bugünü ve bugünün getireceği anıları veriyordu.

Göle doğru koştu, çimenler çıplak ayaklarının altında yaylanıyordu. Etrafta kimse yoktu, bir Pazar öğleden sonrası değildi ve sessizlik bahçeye sanki sihirli bir şekilde dünyadan gizlenmiş gibi büyüleyici bir hava katıyordu. Omzunun üzerinden riskli bir bakış attı: Rafe peşinden koşuyordu. Eğer isterse onu kolayca yakalayabileceğini ikisi de biliyordu. Yine de onun oyununu oynadı.

Thea zorlukla aldığı nefesle gülerek, tek başına yüzdüğü gölün تنها kısmının ötesindeki ağaçların arasına daldı. Ağaçların arasında tekrar etrafına baktı. Rafe yoktu. Herhalde oyundan bu kadar çabuk sıkılmamıştı?

Ama ağaçların sonuncusuna ulaştığında, bir sesle dönüp Rafe'i gördü, sırtıarak ona yaklaşıyordu. Rafe atılarak onu arkadan belinden yakaladı. Bir çığlık atarak en yakındaki ağaca tutundu. Adamın nefesi kulağında hırıltılıydı, göğsü sırtına sıcak bir şekilde çarpıyordu.

Bunu hatırlamalıyım, diye düşündü ve her hissi içine çekti, hafızasına kazıdı.

"Farkında mıydın?" diye mırıldandı, sert nefesi kızın kulağının üzerinde nefis bir şekilde kıvrılırken, "elbisenin dört düğmeyle bağlandığını?"

"Farkındayım."

"Hmm."

Nazik elleriyle saçlarını omzunun üzerinden topladı. Sonra dört düğmesinden ilkinin açtı.

"Bir," dedi.

Saçları boynunu gıdıklıyor, nefesi omurgasını yakıyor, dudakları tenini okşuyordu. Her şeyi, diye hatırlattı kendine. Her şeyi hatırlamalıydı. Ona dokunma şeklini, sıcaklığını ve kokusunu, vücudunun daha fazlası için haykırışını.

Bir düğme daha açıldı. "İki."

Dudakları kadının omurgasından aşağı kayarken, elleri de yanlarından yukarı süzüldü. Göğüslerini tekrar avuçladı, meme uçlarıyla oynadı. Kadın nefesini tuttu ve eğildi, sonra adamın elleri kayboldu.

Başka bir düğme. "Üç."

Göğüsleri tekrar onun dokunuşunu istiyordu. Teni onun öpücüklerini istiyordu. "Dört."

Bir nefes daha, bir öpücük daha. Sonra adamın sıcaklığı kayboldu ve kadının elinde sadece ellerinin altındaki ağaç, açık elbisesi ve vücudunun her santimi onun dokunuşunu arzulayan, yanan, titreşen bir halde kaldı. Adam tekrar etrafını sarmış, elleriyle göğüslerini okşuyordu. Her dokunuş, kadının cinsel organına heyecan verici mesajlar gönderiyordu.

"Hoşuna gitti mi?" mırıldandı arkasından. "Evet," demeyi başardı.

"Syllabub'dan daha mı iyi?"

"Um. Bilmiyorum."

Sert bir kahkaha atarak onu serbest bıraktı ve kadın dönüp ona baktı. Adam aç ve vahşi görünüyordu ve tamamen ona odaklanmıştı. Gülümsüyordu, umut verici, yaramaz bir gülümseme, onun için, oyunları için, gizli, hınzır kovalamacaları için, sadece ikisi, bu büyülmüş ormanda yalnız.

Gülerek göle doğru koşmak için tekrar döndü ama şehvet bacaklarını zayıflatmıştı ve tökezledi. Düşeceğinden korktu ama hayır- O oradaydı. Kolayca onu kaldırdı. Bir sevinç çığlığı attı, çünkü havada süzülüyordu, özgürce uçuyordu ama adam onu su kenarındaki çimenlere taşırken kollarına demir atmıştı. Etraflarında, salkım söğütler bir perde halinde yuvarlanıyor, güneş ışığını ve dalgaların sesini içeri alıyor, dünyayı dışarıda bırakıyordu.

Ayakları beceriksizdi ama elleri çevikti: Omuzlarının üzerinden geçerek, kumaş ayaklarının dibinde toplanana kadar elbisesini vücudunun üzerinden kaydırdılar. Onu tekrar kaldırdı ve sonra bir şekilde, hoş çimenlerin üzerinde diz çökmüştü, kalçaları onun dizleri tarafından desteklenmişti, sanki o bir kraliçeydi ve o da onun tahtıydı, vardiyasından başka bir şey giymeyen bir kraliçe, milyonlarca asi hissin kraliçesi.

Avuçlarını kalçalarına bastırırken kolları onu sarmaladı ve ince pamuklu elbisesinin içinden içini yaktı. Ona doğru geriye yaslandı, elleri adamın güçlü kalçalarını yanında buldu. Gözlerini kapatarak başını adamın omzuna yasladı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı.

Ağzı kızın kulağındaydı. "Her yerde."

Kadının kalçalarındaki zonklama bir çağrı gibi ellerini çağırıyor olmalıydı, çünkü ellerini durmaksızın kadının kalçalarına doğru kaydırды ve önündeki kombinezonu itti. Adam duraklamadı ve kadın kalçalarını kaldırarak adamın kumaşı vücudundan yukarı kaydırmasını sağladı ve adam, "Kollarını kaldır," diye mırıldandığında kadın buna uydu.

Thea gözlerini açtığında iç çamaşırının önlerindeki çimenlerin üzerine düştüğünü, ardından da adamın gömleğinin geldiğini gördü. Adamın çıplak kolları onu tekrar çevreledi ve çıplak sırtını adamın çıplak göğsüne yasladı, adamın sıcaklığı kadıninkiyle birleşti. İlk kez bir erkeğe, havaya maruz kalan vücuduna baktı. Rafe'in yıpranmış elleri teninin kremi rengine karşı sertti; bir eli kalçasında, diğeri karnındaydı ve her ikisi de yukarıya, öpücüklerinin birleştiği ve teninin altında sabırsızca zıpladığı yere doğru kayıyordu.

Bir kez daha gözlerinin kapanmasına izin verdi, başını onun omzuna yasladı, kendini ona emanet etti. Adam bir göğsünü avuçladı, kendinden emin, talepkâr ve lezzetliydi ve sonra parmaklarını sıkıca bacaklarının arasına bastırdı.

Zevk onun içinden geçti. Ağzından irkilmiş bir çığlık yükseldi. Parmaklarını adamın kalçalarına gömdü ve kesik kesik nefesler aldı. Bir kalp atışı bile duraksamayan parmaklar, tatlı, sıcak hisleri teninin altında vahşi taklalar attırırken büyülerine ara vermediler.

Konuştuğunda nefesi sıcak ve sesi sertti.

"Şu anda dünyamda sadece tek bir kişi var, o da sensin. Ve tek bir şey, o tek şey de sana bedeninden ruhuna kadar öyle bir haz veriyor ki, dokunuşumu asla unutamayacaksın."

"Asla," diye fısıldayarak onayladı.

Her ayrıntıyı hatırlayacak, onu ne kadar arzuladığını, onun sıcaklığını, sesini, parmaklarının her ne yapıyorsa onu yaptığını hatırlayacaktı. Bu amansız, aşkın işkencenin içinde zevkin nasıl biriktiğini ve kabardığını. Kendi ıslaklığını hissetti, kendi kokusunu aldı, onu içine çekti ve nefesini bir iniltiyle dışarı bıraktı.

"Eee?" Sesi kızın içinde titreşiyordu ve kız onun ne yaptığına odaklanmaya çalıştı ama zihni, dalgaların üzerindeki güneş ışığı gibi içinde parıldayan hislerden başka hiçbir şeye tutunamıyordu. "Syllabub'dan daha mı iyi?"

"Um." Nefes almak için mücadele etti, dağınık bir zekâ yakaladı. "Bilmiyorum." Rafe'in kahkaha dolu iniltisi göğsünde gümbürdedi, kadının içinde de gümbürdedi,

Ama bir sonraki an onu yalnız bulduğunda verdiği cevaptan pişman oldu. Ama adam onu sadece atılmış giysilerini derme çatma bir yatak haline getirmek için bırakmıştı ve onu nazıkçe yatağa çekti. Ona doğru eğildi, yüzü ve saçları söğütlere karşı siluet oluşturunuyordu: hatırlanması gereken bir başka görüntü.

Adam başını eğdi ve kadın bir kez daha onun sıcak ağzına ve her yerini öpme sözüne teslim oldu. Yavaş, yakıcı öpücükleri göğüslerine ulaştı, saçları teninin üzerinde uçtu; dudakları bir meme ucunu hapsetti, dişleri ve dili onu kızdırabilirdi. İçindeki hisler bedenini ele geçirerek onu yırttı, böylece eğildi, inledi ve adamın saçlarını çekti. Ama Tanrı'ya şükür, hiçbir şey dudaklarının ileriye doğru kaymasını, kıvranan bedeninde amansız bir iz bırakmasını engelleyemedi.

Sonra adamın saçlarını tutmayı bıraktı ve başını kaldırıp adamın o amansız elleriyle bacaklarını ayırıp yerleşmesini hayretle izledi. Hava uyluklarının iç kısımlarında, kalbinin umutsuzca tatlı nabzına doğru dans etti. Adam onun şaşkın bakışlarıyla karşılaştı, kanyak rengi gözlerinde fesatlık ve arzu parlıyordu. O unutulmaz gözler, sıcak ve acımasız ağzını kadının kalçalarına bastırırken, kadının tek bir nabız atışında bile onunkilerden ayrılmadı.

İçine dolan yoğun zevk onu haykırmaya itti ve tekrar yere yığılmadan önce adamın bakışlarındaki muzip zafer parıltısını yakaladı. Kamaşan gözleri yeşil söğütlerin arasından sızan mavi gökyüzü çizgilerine takıldı, tahrik olan teni havanın her eğlenceli akımını hissediyordu. Rafe'in emredici elleri kalçalarını yere sabitlerken ve yetenekli ağzı onunla alay edip tadına bakarken ve ona eziyet ederken Thea çimleri kavradı. Nefes alamıyordu; tek sahip olduğu inlemelerdi ve her birine bir hırıltıyla cevap verdi. Parmaklarının ucundaki ot parçaları koptu ve tutunacak bir şey aradı, yoksa uçup gidecekti, teninin altında yaygara koparan öpücükler, kanında titreşen ve etinin yerini alan öpücükler, ağzının altında çoğalan ve isyan eden, özgür kalmakla tehdit eden milyonlarca öpücük tarafından sürüklenip gidecekti.

Sonra yaptığı bir şey onların serbest kalmasını tetikledi. O milyonlarca isyankâr öpücük içinden fişkirirken, mutluluk ayak parmaklarından saçlarına kadar her yerini kapladı,

havada patlıyordu. Gökyüzünde süzöldüklerini, esintiyle dağıldıklarını ve aşağıdaki dünyanın üzerine yağdıklarını hayal etti. Yine de Rafe onu demirlemişti, böylece o da uçup gitmemiş, ait yerde, mutluluk, umut ve aşkla titreşerek onunla kalmıştı.

Gözleri kamaşmış bir halde gözlerini açtı ve onunkilerle karşılaştı. Adamın yüz ifadesi huşu doluydu ve kadın bu ifadeye dokunmak için durgun parmaklarını kaldırdı.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin," diye fısıldadı kısık sesle.

"Hayır, ," dedi ve adam sırtıttı.

Vücudu erimişti ama kıpırdamasına gerek yoktu, çünkü adam yanına uzandı ve onu kendine doğru çekti, cömert, kendinden emin elleri yeni hassaslaşan teninde dalgınca dolaşıyordu. Parmaklarını adamın göğsündeki tüylerin üzerinde gezdirdi ve bunun nasıl olduğunu, adamın vücudunun da kendi vücudu haline geldiğini merak etti.

"İyi mi?" diye mırıldandı. "Syllabub'dan daha mı iyi?" "Um. Neden seçeyim?"

Bir kahkaha iniltisiyle Rafe sırt üstü yere yığıldı ve onu da yanında taşıdı. Dudaklarını öpmek için uzandı: Bunu şimdi bu kadar kolay yapabilmesi ne kadar harikaydı. Bir Çekilde ona zevk verirken, kendisi de ona zevk vermişti.

Ama yine de değil.

Başını kaldıran Thea, Rafe'in yüzünü inceledi. Gözleri kapalıydı. Kalın, koyu kirpikleri teninde titriyordu ve çenesi gergindi. Nabızı boğazında, yara izlerinin son sivrilen çizgilerinin altında atıyordu. Şimdi onun gerginliğini anlıyordu.

Elini adamın geniş göğsünde, göğüs kafesinin çıkıntısında, karnının kaslı düzlüğünde gezdirdi ve-

Elini onunkinin üzerine vurarak ilerleyişini durdurdu. Gözleri alışılmadık derecede karanlıktı, ağzı gergindi.

"Bunu birlikte yapacağımızı sanıyordum," diye yakındı.

"Bunun ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum. Bunu istediğimi biliyorum. Senden daha fazlasını istediğimi. Hepinizi."

Gerginlik uğuldadı. "Benimle sevişmek mi istiyorsun? Şimdi mi?"

"Evet. Hepsini istiyorum."

Onu istiyordu. Hepsini, geri durmadan. Bu onun tek şansıydı ve böyle şanslar her gün ayağına gelmezdi; fırsatını bulduğunda değerlendirmeliydi.

Hiçbir şey uzun sürmedi: Çiçekleri toplayamadı, kelebekleri ağına düşüremedi, bu adama tutunamadı ya da onun evine yerleşip orayı evi olarak adlandıramadı.

Ama buna sahip olabilirdi; şimdiye kadar tanıdığı en harika adamla geçireceği mükemmel bir öğleden sonraya.

Kurallar erdemi korumasını gerektiriyordu ama erdemi onu hiçbir zaman korumamıştı; şimdi de umurunda değildi. Yüzünde güneşi ve ayaklarının altında çimenleri hissetmek istiyordu ve onun tarafından yutulmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu, hayır, bunu çok *arzuluyordu*.

Yakınlarda kuşlar cıvıldaşıyordu. Thea onunla birlikte göl kenarında çıplak olmanın tatlı ahlaksızlığının tadını çıkarıyordu.

"Seninle birlikteyken hissettiklerimi daha fazla hissetmek istiyorum," dedi. "Sana yakın olmak istiyorum, olabildiğince yakın. Çünkü kafamda seninle ilgili o kadar çok resim ve dokunuşunla ilgili o kadar çok anı var ki, ama ben daha fazlasını istiyorum." Parmaklarını onun dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Seninle sevişmek istiyorum çünkü açgözlüyüm ve tatlı şeylerden hoşlanıyorum."

"Thea." Parmaklarını saçlarında dolaştırırken ve yanında yükselirken onun adını soludu. "Eğer sevişirsek..."

"Sus. Çok konuşuyorum diye homurdanıyorsun ama şimdi sen de çok konuşuyorsun."

Gözlerine yeni bir ışık girdi. "O zaman ne yapmamı istersiniz?"

Ona bir öpücükle karşılık verdi. İlk başta yavaş ve umut vericiydi, ama dilleri birbirini okşadıkça, yeni bir ateş onu ele geçirdi, umutsuz, doyumsuz bir açlık doğurdu, ona tamamen bastırmak için bir özlem duydu, böylece bir oldular. Rasyonel düşünce uçup gitti, ellerini ve ağzını onun üzerinde çılgınca dolaşmak için serbest bıraktı, tek şansı kaçmadan önce her santimine dokunmak ve tatmak için can atıyordu.

Kısa sürede onun ateşini yakaladı, açlığı onunki kadar şiddetliydi. Adamın son giysilerini de kısa sürede çıkardılar ve kadın sırtüstü uzanarak adamın kucağına davet etti, adamın bedeni onun üzerinde geziniyordu. Elleri kalçalarının üzerinde küstahça ve pervasızca kayıyor, aç parmaklarını adamın sert, saten gibi uzun aletin etrafında kıvrıyordu.

"Thea, tatlı Thea, sana şimdi ihtiyacım var."

Thea onu daha sıkı kavradı; adam inledi ve "Bunun için daha sonra zaman var," dedi ve Thea'nın kafası karışarak bu "daha sonra"nın ne zaman olacağını bulmaya çalıştı.

Sadece şimdi, ve şimdi onun elini kendi eliyle değiştirdi ve kendini onun içine doğru yönlendirdi, sıkıca, kendinden emin bir şekilde itti, onu hoş karşılayacağını biliyordu. İçindeki güçlü varlığı onu irkiltti, içinden geçti, sonra yeni hisler dışarıya doğru dalgalandı ve doğruluğa yerleşti, çünkü sonunda - en azından bu kısa, cennet gibi an için - sonunda, o onun oldu.

Sonunda, sonunda, onun kızıydı.

Rafe durakladı, ona zaman tanımak için, kendine de zaman tanımak için, bu anın tadını çıkarmak için, bu değerli, kutsal anın, vücutlarının birleştiği, sakinin onun içinde derinlerde olduğu, yüzünün ona düşüncelerini söylediği, rahatsızlığını, şaşkınlığını ve sonra- Öyleyse ona yardım et! Zevkini. Entrikası. Merakı. Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı ve adam kızın ilahi mükemmelliğinde kendini kaybetti, kızın cömert gülümsemesinde kendini kaybetti. Zevk içinden aktı, onu fethetti, ele geçirdi. Thea bacaklarını onun etrafına doladı, onu daha derine çekti. Onu tutkuyla öperken parmakları sırtını yoğurdu. Adam onu kendine çekti -bu pozisyonu koruyamazdı; o kadar güçlü değildi- ama şimdilik birbirlerine kenetlenmiş, tek vücut olmuşlardı.

Dünyadaki her şey doğruydı.

Sonra kontrolünü kaybetti. Yavaş hareket etmeliydi; bu onun ilk seferiydi ama kendisinin de ilk seferi olabilirdi. Arzu içini parçaladı, onu ezdi ve onu çimlere indirdi. Bu onların ilk seferiydi ama yakında evleneceklerdi ve önlerinde onlarca yıl vardı. Adam açıklayacaktı, kadın anlayacaktı, güleceklerdi, alay edeceklerdi ve adam bir dahaki sefere onun için doğru olanı yapacaktı. Bir dahaki sefere seviştiklerinde, karısı olacaktı.

Rafe gözlerini onunkilerden ayırmıyor, ihtiyacına teslim oluyor ve onu her yeniden keşfedişinde, gözleriyle ona artık onu bulduğunu ve ona sıkıca sarılacağını söylüyordu. Artık onu bulmuştu, eve dönmüştü.

Tutkusunun sisi içinde onun haykırdığını, vücudunun yeniden titrediğini ve kaslarının onu sıktığını fark etti ve kendini de bıraktı ve onu zevkiyle, umuduyla ve aşkıyla doldurdu.

THEA'NIN VÜCUDU onunkine karşı durgundu. Serin bir esinti üzerlerinde dans etti ve kadın kıpırdandı.

"Üşüdün mü?" Rafe mırıldandı. Giyinip içeri girerek birlikte geçirecekleri hayatı planlamaları gerekiyordu ama Rafe onu hissetmekten hoşlanıyordu.

"Çok lezzetli ve kötü bir heyecan, değil mi?" dedi. "Dışarıda çıplak olmak. Neden herkesin bunu her zaman yapmadığını düşünemiyorum."

"Yapamaz mısın?"

Bir an sessiz kaldı. "Aslında evet," diye düzeltti. "Neden olmasın diye aklıma bir ya da iki iyi neden geliyor."

Rafe güldü ve ona sarıldı. Şimdi konuşma zamanıydı ama burada, söğütlerin altında, seksin baş döndürücü doruklarını takip eden kargaşanın ortasında değil. Ayağa kalktı ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. Aniden, alçakgönüllülük onu yakaladı: Buruşuk çamaşırını kaptığı gibi üzerine geçirdi, yanakları pembeleşmiş, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

Onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bu çok güzel ve doğrudur. Bittiğinde bile hala güzel ve doğru."

Başını salladı, yarı gülümsüyordu ama bu hüzünlü bir gülümsemedeydi ve gözlerinde şaşkınlığa benzer bir şey vardı. Kendi kendine, bunun ilk sevişmesi olduğunu ve hafife alınmaması gerektiğini hatırlattı; günün değişiklikleri onun için daha da önemliydi.

Dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Gel, giyinelim."

Yıkandılar ve kıyafetleri dağınık olmasına rağmen birbirlerinin giyinmesine yardım ettiler.

Thea dağınık saçlarını topladı ve güldü. "Aman Tanrım, bir çift kestaneye benziyoruz. Herkes bilecek mi? Tüm personel, Sally ve... Um."

Bu kutsanmış anlar için Rafe onlar dışında her şeyi ve herkesi unutmuştu. "Personelin çoğu bugün çalışmıyor ama piskopos ve diğerleri geri dönecek. Yıkanın, giyinin ve salonda buluşun. Konuşacak çok şeyimiz var."

Nicholas ne kadar çabuk evlenebilecekleri konusunda tavsiyelerde bulunacak, evrak işlerini yoluna koymanın bir yolunu bulacaktı. Tabii Thea büyük bir kilise düğünü istemezse; Rafe daha sonra ona neyi tercih ettiğini soracaktı.

İkisi de düzgün giyindiklerinde ve düzgün davrandıklarında, adam düzgün bir şekilde evlenme teklif edecekti. Bu sefer, kadının tekliften şikâyet etmesi için bir neden olmayacaktı. Adam tekrar teklif edecek kelimeleri bulacaktı ve bu sefer kadın "evet" diyecekti.

Yine de gözlerinde o hüznü ifade vardı ve o bunu sorgulayamadan ayak parmaklarının ucunda yükseldi, dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu, sonra da eve doğru koşmaya başladı.

Rafe, ertesi gün hiç şüphelenmeyen bahçıvanları korkutmasın diye bahçede dağınık halde bıraktıkları giysilerin peşine düştü ve zihninin Thea ve birlikte yaşayacakları hayatın olasılıklarıyla dolu olarak özgürce dolaşmasına izin verdi. İçine umut doldu. Kötümser miydi? Güldü, her şeye rağmen gerçekten de farklı bir adam olduğu için şükretti.

E ven yıkandıktan ve yeni bir elbise giydikten sonra, çıplaklığı bir kez daha iliklendiğinde ve saçları kısıtlandığında bile, Thea'nın vücudu ona yeni ve garip, yine de yeni ve garip bir şekilde doğru geliyordu. Yine de Rafe'in ellerinin vücudunun üzerinde kaydığını, uzuvlarının birbirine dolandığını hissetti. Yine de kendini onun içinde hissetti. Bunun güzel ve doğru olduğunu söylemişti. Gerçekten de güzeldi ve doğru hissettiriyordu.

Bittiğinde bile hala güzel ve doğrudur, diye eklemişti. Bittiğinde bile. O da bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Birkaç dakika üzüntüye gömüldü, sonra kendini toparladı. Anılar istemişti ve şimdi onlara sahipti. Şikâyet etmek yok. Bundan sonra ne olursa olsun, Rafe'in ondan saklanmayacağını umuyordu. O gitmeden önce bu son akşamın tadını birlikte çıkarabilirlerdi.

Böylece güçlenen ama tuhaf bir şekilde gergin olan Thea misafir odasına doğru ilerledi. Rafe henüz orada olmadığı için neredeyse rahatlamıştı, çünkü onunla nasıl yüzleşeceğinden emin değildi ve içeri biri girdiğinde sıçradı. Gelen Gilbert'tı ve elinde bir mektup vardı. Mektubu nasıl aldığına dair bir açıklama geveledi -elçi, kilise ve piskopos hakkında bir şeyler- ama Thea zar zor duydu, çünkü adı ("Bayan D. Knight") Ma'nın elinde yazılıydı ve kanı kulaklarına hücum ediyordu. Belli belirsiz, ona teşekkür ettiğinin farkındaydı ve sonra, merhametle, onu yalnız bıraktı.

Annem yazmıştı! Nihayet! Helen anneme her şeyi anlatmış olmalıydı. Belki de ona inandıklarını söyleyip eve dönmesini isteyeceklerdi.

Elbette broşürü yine de yayınlayacaktı; Percy Russell'ın hak ettiği tek şey buydu.

Kendine küçük bir kahkaha atma izni veren Thea, avludaki bahçeye bakan Fransız pencerelerinin yanında durdu. Kalbi çarpan, elleri titreyen Thea mektubu el yordamıyla açtı ve okumaya başladı.

Rafe içeri girdiğinde THEA aynı yerde duruyordu. Tazeydi, tıraş olmuştu, kar beyazı kravatu ve koyu renk ceketinin altındaki şarap kırmızısı yeleğiyle bir dükle akşam yemeği için yeterince iyi giyinmişti. Bu yeleği sevdiğine karar verdi.

Yüzünü ona bastırmak, sarılmak için yaratılmış o bedene kendini bastırmak, kollarının onu sardığını hissetmek istiyordu. Elini indirdi, mektubun parmaklarından sarkmasına izin verdi. Rafe'in ona sarılmasını nasıl da arzuluyordu.

Ta ki onu da bırakana kadar.

Odanın ortasında durdu ve kaşlarını çatı. "Thea?"

"Annemden bir mektup aldım." Onu dinleyin. Sesi o kadar parlaktı ki bir avize görevi görebilirdi. Bir avize gibi paramparça da olabilirdi. "Lord Ventnor ona gördüklerini anlatmış. Gölde birlikte olduğumuzu yani. En azından onun versiyonunu. Benim senin fahişen olduğum versiyonu."

"İkimiz de gerçeği biliyoruz," dedi. "Önemli olan tek şey bu."

Onu zorlukla duydu. "Annem, Lord Ventnor'ın oğlunun evliliğine razı olduğunu ve onları dünürü olarak kabul ettiğini bildirmekten memnuniyet duyuyor. Annem ve babam Ventnor House'da yemek yediler. Orada, annem ve babam artık bir Vikont ailesinin parçası oldukları için, benimle hiçbir şey yapmamalarının tüm ailenin iyiliği için önemli olduğu vurgulandı. Davranışlarımla çok ileri gittiğini söylüyorlar. Kimsenin burada olduğumu öğrenmeyeceğini düşünerek çok zeki olduğumu sanmıştım. İtibarımı geri kazanmak için çok fazla."

Sabırsızca omuz silkti ve odada volta atmaya başladı. "Boş ver onları. Onlara ihtiyacın yok."

"Ah, babam da 'çeyizimi' sana bizzat vermek niyetindeydi ama artık bunu yapmayacak." Bunu devasa bir şaka gibi anlatması ne harikaydı. Evet, bu devasa bir şakaydı ve her an gülmeye başlayabilirdi. Mektuba şöyle bir baktı, bir sürü ilmek ve çizgi vardı ve tamamen okunaksızdı. Komikti. Daha bir dakika önce okumuştı ama şimdi tek bir kelimesini bile seçemiyordu. "Bu sefer bana inanmalarını bile talep edemem. Ne de olsa bu kez Ventnor'ın yalanları gerçeğe dönüştü."

Mektubun kendisinden uzaklaşmasına izin verdi, odanın üzerinde birkaç metre süzöldükten sonra mavi halının üzerine düşmesini izledi.

Rafe sert ve hızlı bir hareketle mektubu aldı, bir top haline getirdi ve boş şömineye doğru fırlattı. Süslü ateş perdesi ile içindeki soğuk ızgara arasındaki boşluğa düzgünce uçtu.

"Ailenin canı cehenneme. Ventnor'un da, hepsinin de canı cehenneme. ihtiyacın yok. Düzgün bir şekilde evleneceğiz ve bunun bir önemi olmayacak.

Kim ne düşünürse düşünsün."

Thea mektubun uçtuğu yere baktı, sonra tekrar ona döndü. "Evlenmek mi?" diye tekrarladı. Aklını yitirmiş gibiydi; belki de erdemiyle birlikte kaçıp gitmişlerdi.

Rafe kesinlikle öyle düşünüyor gibiydi, eğer yüzündeki kuşkulu ifade bir şey ifade ediyorsa. "Elbette evleneceğiz. Seviştik. Bir saat önce. Yoksa çoktan unuttun mu?"

Onunla evlenmek. Düzgün bir şekilde. Burada, Brinkley End'de yaşıyor. Ciddi olabilir mi?

O mu?

Evet. Kontes olacaktı. Bu sefer gerçekten. Bir daha asla bir sonraki yemeği, nerede uyuyacağı ya da ne giyeceği konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Davetiyeler akın akın gelecekti. Evlilik yeminleri sihirli bir büyü gibi işleyecek, onu istenmeyen, yoksul bir dışlanmıştan toplumun arzu edilen bir üyesine dönüştürecekti.

Ve Rafe... Nazik, kahraman Rafe. Onu kurtaracak kişi o olacaktı. Her zaman yanında olacak, onu kucaklayacak, öpecek, onunla yemek yiyecek ve onu gülümsetecekti. Ne kadar onurlu biriydi. Yine de söğütlerin altındaki o mutlu anlar onun zihnini de kendisinininki kadar yumuşak ve sersemletmiş olsaydı, doğru düşünemezdi. Ne de olsa kendi ailesi onu istemiyorsa, o neden istesin ki?

"Yine onurlu ve fedakâr davranıyorsun," diyebilirdi. "Ne hoş. Gerçekten asil olan bir asilzade."

"Ben... Ben..." Ellerini saçlarında gezdirdi, birkaç adım boyunca çılgınca volta attı, sonra kendini huzursuz uzuvlarını zar zor zapt edebilen bir sandalyeye attı. "Yani, biz... Siz... Söğütlerin altında..."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedi usulca. "Sonu gelmeyecekse olmaz."

"Sen neden ? Neden uzun sürmüyor?" "Çünkü hiçbir şey sürmez."

"Ama bu-" Tekrar ayağa fırladı, cümleleri kısa aralıklarla geliyordu. "Ben o adam olmak istiyorum- Kahretsin, ben o adamım. Bu evde bir gelinim olsun istiyorum. Şimdi geçmişini anlıyorum... Katharine'i... Hayatımın nasıl farklı olabileceğini görüyorum."

Sözlerine rağmen, kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi volta atıyordu. Bir şey göğsünü sıktı ve ağlayacağından korktu.

"O zaman nereden biliyorsun?" diye karşı çıktı. "O zamandan beri gördüğün tek kadın benim ve belki sadece rahatlamışsındır, belki de söğütlerden sonra doğru düşünemiyorsundur."

"Tanrı aşkına Thea, bana ne düşündüğümü söyleme! Ben ne istediğimi biliyorum." Kollarını sallayarak etrafında döndü. "Ve broşürünü, itibarını, her şeyi. Eğer benimle evlenirsen, bunların hiçbir önemi kalmayacak. Dış dünyadaki hiçbir şeyin önemi olmayacak."

Başını iki yana salladı. Bütün bu konuşmalar ve hiçbir şeyin anlamı yoktu.

"Anlayamazsınız," dedi. "Üzerinde yürüdüğün zemine güvenememenin nasıl bir his olduğunu bilemezsin. Dünyayı düzeltmeliyim, çünkü duracak güvenli bir yerim bile yokken kendimi nasıl tekrar güvende hissedebilirim?"

"Sen bir kontes olacaksın. Lanet olası bir kontes! Ailen seni kollarını açarak karşılardı. Her şey affedilirdi."

Çok doğru. Kötü niyetli bir yalan olmasına rağmen skandalı için onu affedeceklerdi. Doğru olmamasına rağmen Rafe'in metresi olduğu için onu affedeceklerdi. Hiç işlemediği günahları affetmek ve hiç yapmadığı hataları görmezden gelmek için ne kadar yüce gönüllü olacaklardı.

Ve o ne yapacaktı? Bunun için *minnettar* olması mı bekleniyordu?

Ama evet, onunla evlenirse geçmiş silinip gidecek ve onu evlerinde ağırlayacaklardı.

Yani, onu karşılayacaklardı. O kapı, pirinç denizkızı tokmağı olan o mavi kapı açıldığında, elinde bir yüzük ve yanında Luxborough Kontu ile içeri girecekti.

Ve o asla bilmeyecekti.

Hayatının geri kalanında, ailesinin onu gerçekten önemseyip önemsemediğini ya da hikâyesine gerçekten inanıp inanmadığını asla bilmeyecekti. Rafe'in onu gerçekten isteyip istemediğini, onunla görev icabı mı yoksa iyilik olsun diye mi evlendiğini ya da Katharine'in ortaya çıkmasından ve Thea'nın hayatındaki geçici yeniliğinden duyduğu rahatlamadan dolayı mı evlendiğini asla bilmeyecekti.

Hayatının geri kalanında her şeye sahip olacaktı. Her şeye. Ve gerçekten onun olup olmadığını asla bilmeyecekti.

Onu hayal kırıklığına uğrattığı, kızdırdığı ya da sinirlendirdiği anda, ondan bıkar, Londra'ya gönderir, evin diğer tarafına koyar ve onu görmezden gelir miydi? İnsanlar ona onun hakkında hikayeler anlatırsa, ona mı yoksa onlara mı inanırdı?

Daha dün geçmişle ilgili gerçeği keşfetmiş ve dünyayı farklı görmeyi öğrenmişti. Hâlâ geçmişini keşfederken geleceği hakkında karar verecek durumda değildi.

Eğer onunla şimdi evlenmeyi gerçekten isteseydi, bir ay sonra da evlenmek isterdi. Değil mi? Belki de o gittikten sonra fabrikasına dönecek ve onun burada olduğunu unutacaktı. Belki de bazen onu hatırlayacak ve kaçtığı için minnettar olacaktı.

Ya da belki de onu düşünecek, isteyecek ve peşinden gelecekti. "Doğru," diye usulca kabul etti. "Kapıyı bize açarlardı, Kont'a Luxborough ve karısı."

Rafe volta atmayı bırakmıştı. "Ne istediğini anlamıyorum. Londra'da mı yaşamak istiyorsun?"

"Dünyayı düzeltmeye ve nerede durduğumu bilmeye ihtiyacım var" dedi. "Ailemin bana inanmasına ihtiyacım var. Herkesin beni dinlemesine ve gerçeği bilmesine ihtiyacım var."

"Tanrı aşkına! Büyü artık!" İri bedeni bir kez daha gelişigüzel bir şekilde sandalyeye çarptı. "Çocuk gibi davranmayı bırak. Bırakmalısın."

Yine sıcak hava balonunun salınışını izlediğini, Rafe'in canlandığı çocukluk anısını hatırladı. İpler kesildiğinde duyduğu korkuyu. Artık bir yetişkindi. Onu yere bağlayan bir çapa olmadığı için korkmamalıydı. Ama işte anlamadığı şey buydu: Onun bir zemini bile yoktu.

"Anlayamazsınız," dedi tekrar.

"İnsanların ne düşündüğünü çok fazla önemseyen ve hala ailenizin onayını almaya çalışan yetişkin bir kadın olduğunuzu anlıyorum."

Ve işte oradaydı. Sesindeki ve yüzündeki kızgınlık -hatta tiksinti- çok açıktı. Şimdiden ondan bıkmıştı. Şimdiden onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Kanıt için ancak on dakika beklemesi gerekmişti. Onu gerçekten istemiyordu, kendi ailesinin istediği kadar.

"Nezakatiniz için teşekkür ederim, ama evliliğin gerekli olduğunu sanmıyorum," demek için kendini zorladı. "Bana arabanızı ödünç verirsiniz, hemen Londra'ya doğru yola çıkacağım."

Gözleri çakmak çakmak oldu. Başını kaldırdı, bacaklarını yukarı çekti, öne doğru eğildi, dirseklerini kalçalarına dayadı. Sevinç içinde sıçradı. Adam onun peşinden gelecekti.

Ama sonra tekrar sandalyeye düştü. "Seni kovalamamı mı bekliyorsun? Yine senin oyunlarını oynamamı mı istiyorsun?"

"Bu bir oyun değil!"

"ünkü gidersen, gitmiş olursun. Peşinden gelmeyeceğim."

şimdi buna da bir cevabı vardı. Eğer onunla gerçekten evlenmek isteseydi, bunu söylemezdi. Hiçbir şey ifade etmeyen daha güzel sözler. Altından bir yer daha çekilmişti. Buna güvenmemekte haklıydı.

"Tabii ki yapmayacaksın," diye tersledi. "Burada kalmalı, kendi evine dadanan bir hayalet gibi dünyadan saklanmalısın."

"Hayal ürünü, çocukça bir düşünce daha."

"Madem yle hissediyorsun, bana çocuksu de o zaman."

Kaba kahkahasının sesi de perili gibiydi. "şu anda ne hissettiğimi tahmin bile edemezsin."

Thea ona gitmeyi çok istiyordu ama sadece kendine zarar verecekti, bu yüzden onun yerine odasına koştu. Bu kez, düzgün ve özenli bir şekilde eşyalarını topladı. Bu kez hiçbir şey Gilbert'ın mesajını almasını ve Kont'un arabasını hazırlamasını engelleyemedi. Birlikte, biri satmak için aldığı eşyalarla, diğeri de Helen'in giysileri ve kedinin maskesiyle dolu sandıklarını taşıdılar.

Bu kez gitmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu, kötü hava koşulları, ani haberler ya da çılgın işşaatlar yoktu.

Ve peşinden koşup gitmemesi için yalvaran Rafe yok.

Araba garaj yolunda ilerlerken, Brinkley End'i son kez görebilmek için döndü. Kimse onu izlemiyordu, kimse el sallamıyordu ve çok geç de olsa piskoposu, Sally'yi ve Martha'yı hatırladı, ama orada değillerdi, Rafe de yoktu ve hiçbiri onun gittiğini umursamıyor gibiydi.

Thea gideli yirmi iki saat olmuştu. Rafe pencereye vurdu ve Londra'ya giden yolu hayal etmek için kendi hayalet yansımasının ötesine baktı. Geceyi nerede geçirdiğini ve yatağında onu düşünüp düşünmediğini merak etti. Belki de pis, sevgili Londra'sına, vefasız, sevgili ailesine ve nafile, sevgili broşürüne ulaşmak için acele ettiğinden durmadan geçip gidiyordu.

Gitmiş olması daha iyiydi. Eğer burada olmak istemiyorsa, onu burada istemiyordu. Hiçbirini istemiyordu. Dünya onu açıkça istemezken, neden dünyanın bir parçası olmaya çalışsındı ki?

Burada tek başına olmaktan son derece memnundu.

Görünüşe göre Rafe pek de yalnız değildi. Pencereden başını çevirdiğinde Kraliçe Elizabeth'in de ona katıldığını gördü. Elini gözlerine sildi ama hayalet hâlâ oradaydı.

Muhteşem. Sadece sevdiği kadını kaybetmekle kalmamış, gerçekliğe olan bağlılığını da yitirmişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ölü Tudor kraliçesi Nicholas'ın sesiyle.

"Her zaman daha güzel olacağını düşünmüştüm."

"Rafe. Martha'nın ilaçlarından birini mi alıyorsun?"

Rafe kocaman beyaz fırfırının üzerinden Nicholas'a göz kırptı. "Kraliçe Bess gibi giyinmişsin ve *bana* sarhoş olup olmadığımı mı soruyorsun?"

"Parti için kostümümü seçiyorum. Yardımına ihtiyacım var."

"Ne partisi?"

"Prens Naibi kostümlü bir parti düzenliyor. Unuttun mu?" Rafe sandalyesine çöktü. "Keşke yapabilseydim."

Keşke her şeyi ve yanıldığı tüm yolları unutabilseydi.

"Surat asman sıkıcı olmaya başladı, Rafe. Eğer Thea'nın gitmesini istemiyorsan, evlenme teklif etmeliydin."

"Ben yaptım. Beni geri çevirdi."

"Ah. Bundan bahsetmeyi unuttun." Nicholas onun yanına oturdu ve geniş eteklerini düzeltti. "Demek kırık bir kalbin var."

"Bilmiyorum."

"Ona aşıksın."

Rafe nefes aldı, hava boğazını jilet gibi kesiyordu. "Beni geri çevirdi."

Ve bu güzel ev, içini dolduracak insanlar için hazırды. Rafe bir öğleden sonra için bunu gerçekleştirebileceğini düşünmüştü. Ama artık bunun için uygun adam değildi. Yeni ve daha iyi bir konta yer açmak için Rafe ölene kadar odalar kapatılmalı, mobilyaların ve tabloların üzerine örtüler serilmeliydi.

"Şu broşürlü planı," dedi Nicholas. "İtiraf etmeliyim ki işe yarayıp yaramayacağı konusunda şüphelerim var."

"Tabii ki işe yaramayacak. Ama beni dinlemiyor." "En azından onu kontrol etmen gerekmez mi? ihtiyacı var mı?"

"Ben çoktan hallettim. Londra'ya mektup yazarak annemin emanetinden ona para vermesini istedim. Bu işe başlamak için başka bir yol bulacağım."

"Ya Thea'nın ihtiyaçları maddi değilse?" Nicholas ısrar etti.

"Nerede yaşadığımı biliyor."

Rafe sandalyesinden sıçradı ve pencereye geri döndü. Her zamanki gibi aynı manzara. Buradan araba yolunu bile göremiyordu.

Sonunda Nicholas bir ipek hışırtısı içinde ayağa kalktı. "Bu elbise korkunç derecede rahatsız. Başka bir şey bulmalıyım. Bana yardım eder misin?"

"Hayır. Bu ev kadar burada oturup hüzünleneceğim."

"Mükemmel bir plan."

"Daha iyi bir tane var mı?"

"Benimle Londra'ya gel. Savurgan Hardbury Markisi'nin nasıl biri olduğunu merak ediyorum. Sen de merak etmiyor musun?"

"Hayır. Ve lanet olası bir kostüm partisine de gitmiyorum." "Tabii ki gitmeyeceksin," dedi piskopos.

THEA'NIN LONDRA YOLCULUĞU, her ne kadar kararlı bir şekilde kendini kötü düşüncelerden uzaklaştırmaya çalışsa da, tam da hayal ettiği gibi sefil ve yalnızdı. Asi zihni Brinkley End'e geri dönmediğinde bile, vücudu ona değişimi hatırlatıyordu. Bu sadece şefkat lekeleri değil, derin ve soyut bir şeydi. Bir türlü hissedemediği garip bir duygu.

İsim ya da kimlik ve kaybetmek istemedi. Belki de kişinin bedeni, başka bir insan tarafından tamamen yutulma deneyiminden kolay kolay kurtulamıyordu.

En azından Londra'da onu meşgul edecek o kadar çok şey vardı ki, düşünmek artık bir endişe kaynağı değildi. Bir ev sahibesini saygınlığına ikna etmek zor oldu ama sonunda Soho'da bir oda kiraladı ve Rafe'in hesabına aldığı eşyaları satmaya başladı. Gilbert'in yardımıyla, Bay Witherspoon ve yayıncıyla olan faturalarını ödemeye yetecek kadar kazandı ve geri kalanı ayın geri kalanı için kalacak yer parasına gitti. Helen Brighton'dan dönene kadar karnını doyurmasına yetecek kadar parası vardı.

Londra'ya gelişinin ikinci gününde Gilbert'la birlikte bir taksiye binerek Spitalfields'deki bir depoya gittiler; burada broşürleri ve baskıları ertesi gün dağıtılmak üzere teslim edilmişti.

Ve ah, ama broşürleri çok güzeldi!

Broşürlerinin bulunduğu sandık yığınları çok güzeldi.

Deponun dışındaki tozlu avluda durup tahta sandıkları hayranlıkla seyrederken Thea, Brinkley End'den ayrıldığından beri ilk kez gerçek bir gülümsemenin göğsünü ısıttığını ve yüzünü şekillendirdiğini hissetti.

Bunu o yapmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, Arabella bunu organize etmiş, Bay Witherspoon asıl işi yapmış, Gilbert da ağır işleri üstlenmiş ve Rafe'in parasıyla aldığı eşyaları satarak parasını ödemişti. Ama bunlar onun sayesinde olmuştu. Çünkü bunu o gerçekleştirmişti.

Kısa süre sonra sandıkları içeri taşıyacak adamlar gelecek ve gece Bay Witherspoon'un teslimatçı çocuklardan oluşan ordusu toplanacaktı. Yarın bu saatlerde Londra'daki her soylu ve aristokrat evde broşürün bir kopyası olacaktı. Her kahvehane'nin müdavimleri bunu görecekti ve birkaç gün içinde gazete açan herkes reklamları okuyacaktı. Bir matbaacının ya da kitapçının önünden geçen herkes Percy'ye benzeyen karikatürü görecekti. Keşke Rafe de burada olup bunu görebilseydi. Belki o zaman anlardı.

Gilbert onun yanından, "Bu çok büyük bir kâğıt yığını, bayan," dedi. "Londra onlara neyin çarptığını anlamayacak."

Thea doğruldu, kendinden emin ve gururlu hissediyordu. "Sürgünde zamanımı geçirdim. Ve şimdi, artık sona eriyor."

"Çok haklısınız, sevgili Bayan Knight," dedi birisi açık kapıdan.

Lord Ventnor, yanında Percy Russell ve peşinde yarım düzine kaba saba adamıyla içeri girdiğinde Thea dönüp baktı. Thea gözlerini Ventnor'ın abanoz, gümüş kaplı sopasına dikti ve Rafe onu kırmışken bunun nasıl olabileceğini merak etti.

Lord Ventnor soğuk bir şekilde . "Burası gerçekten de her şeyin bittiği yer."

Thea, Ventnor ve Percy avluya girip durduklarında yüzlerini onlara dönmek için bir daire çizdi. Omuzlarını dikleştirerek onlara baktı, sanki hazinesini bir ejderhadan koruyormuş gibi sırtı kasalara dönüktü. Ventnor'un adamları dağılırken Gilbert onun yanına yaklaştı. Biri Ventnor ve Percy'nin arkasında yerini aldı. Thea dönerek sandıkların yanında dolaşan diğer adamları gördü.

Ventnor, Gilbert'e, "Sen git, dostum," dedi. "Ona zarar vermeyeceğim." Gilbert kıpırdamadı.

Ventnor umursamaz bir ses çıkardı. "Luxborough sizinle ilgileniyor o zaman, Bayan Knight. Ne kadar dokunaklı. 'Koruyucu' kelimesine başka bir anlam katıyor."

"O benim *koruyucum* değil ve hiçbir zaman da olmadı."

"Seni kovdu, değil mi? Boş ver. Senin gibi güzel, canlı bir şey, yakında seni alacak başka bir adam bulacaksın."

Percy kıs kıs güldü. "Yeni bir metres ilgimi çekebilir. Ne kadar?" Thea hiç düşünmeden onun sırttan yüzüne bir tokat attı. Hem de sertçe. O kadar tatmin edici gelmişti ki tekrar yapmaya çalıştı ama bu sefer Percy elini yakaladı.

O da eğildi ve adamın taşaklarına diz çöktü.

Ne yazık ki etekleri onu engelliyordu ama adamın inlemesine ve kendisini bırakıp geri çekilmesine yetecek kadar güç topladı. Avuçları acıdı ve dizleri böylesine iğrenç bir görevi yerine getirmek zorunda kaldığı için rahatsız oldu, ama bunun dışında kendini oldukça iyi hissediyordu.

"Seni küçük fahişe!" Percy ciyakladı. "Seni aşağılık sümüklü," diye karşılık verdi Thea.

Ventnor abanoz sopasını soktu. "Şimdi, şimdi, çocuklar." Percy'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Ama baba! O bana vurdu!"

"Büyü artık, evlat. Onunla böyle konuştuktan sonra tam da hak ettiğin şey buydu." Ventnor sopasının gümüş ucunu oğlunun ayaklarının dibindeki toza vurdu. "Bazen beni iğrendiriyorsun, Percy. Bizi buraya getiren şeyin Bayan Knight'a yaptığın kötü niyetli ve çocukça saldırı olduğunu unutmayalım."

Thea böylesine beklenmedik bir savunucuyla karşılaşmanın şaşkınlığıyla Ventnor'a baktı. "O halde biliyorsunuz lordum. Percy ve Francis Upton'ın hakkımda yalan söylediğini biliyorsunuz."

"*Artık* biliyorum. Küçük, kurnaz bir broşür kaleme almışsın canım." Bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde açtı ve arkasındaki adam elinin üzerine bir kitapçık koydu. "Okudum, biliyorsun. Bir kadın yazar için hiç de fena değil."

"Bunun bir kopyasını nasıl aldın?" Thea ona en açık soruyu sormadığını fark etti. "Neden buradasın?"

"Londra'da benim duymadığım pek bir şey olmuyor, zira herkes benim bilgi için iyi para ödediğimi bilir. Yayınevinden biri bana oğluma benzeyen bir karikatür bastıklarını haber verdi ve ben de araştırdım. Ve işte buradayız."

"O zaman hikâyemin doğru olduğunu ve anlatılması gerektiğini biliyorsun."

Ventnor broşürü bir yelpaze gibi salladı. "Bir muamma. Percy çok kötü davrandı ama o benim oğlum ve ailemi korumak zorundayım. Birinin başına gelen herkesi etkiler. Ailem uğruna yapmam gereken şeylere inanamazsınız."

"Ah, buna inanırım," dedi Thea. "Kızınızı kaçırıp bir akıl hastanesine kapatmaya çalışmak gibi şeyler. Ya da karınız hakkındaki yanlış söylentiler yüzünden Sally Holt'un yüzünü kesmekle tehdit etmek gibi."

"Sessizlik!"

"Yoksa ne, Lord Ventnor?" diye sordu Thea. "Diğer savunmasız kadınlara yaptığınız gibi benim peşimden de serserilerinizi mi göndereceksiniz?"

"Hayır, canım. Seni susturacağım."

"Hayır, lordum. ." "Yapmayacak mısın?"

Ventnor o kadar hızlı hareket etti ki ne Gilbert'in ne de kendisinin tepki verme şansı kalmadı. Thea'yı iki omzundan yakaladı ve yüzünü kasalara dönmesi için çevirdi. Ayaklarını bulduğunda, Ventnor ve Percy'ye o kadar odaklanmıştı ki adamlarının ne yaptığını fark etmemişti.

O zaman bile tam olarak anlayamamıştı, ta ki ilk patlamadan sonra Hava.

Önce bir patlama oldu, tahta sandıklar parçalandı ve kitapçıklar yukarı doğru uçuyor. Sonra bir patlama daha. Ve bir tane daha.

Thea çığlık atıp hamle yaptı ama Gilbert "Geri çekilin bayan!" diye bağırdı ve daha fazla sandık patlarken onu yerinde tutmak için dirseklerinden yakaladı.

Broşürler, sayfalar ve kıymıklar havaya uçuyor, yere iniyor, uçuyor, tekrar yere iniyor.

Alevler bir anda patladı, gevşek sayfaların etrafında kıvrıldı, onları yuttu, açlıkla daha fazlasını aradı, kuru kağıt ve tahta kıymıkları ve daha fazla yankılanan patlamalarla beslendi. Thea bunun nasıl yapıldığını hayal bile edemiyordu. Tek bildiği, değerli broşürlerinin kırık bir yığın halinde olduğu ve bu yığının alevler içinde olduğuydu.

"Ah bayan, çok üzgünüm" diye fısıldayan Gilbert'i silkeledi ve Thea konuşmaya çalıştı ama sadece bir mırıltı çıkarabildi. Gerçekten de, etrafı düşmanları tarafından sarılmış bir halde durup her şeyin yanışını izlerken susturulmuştu.

Sözleri, hikayesi, umutları alevler içinde. Bir alev dağı, yükseldikçe yükseliyor, bir duman sütunu gönderiyor.

Etraftaki insanlar o dumanı nasıl da merak ediyorlardır. Belki de korkuyorlardır. Londralılar sürekli yangın korkusu içinde yaşarlardı. Alevleri hızla söndürmek için su taşımak üzere zincirler oluşturarak yardıma koşarlardı.

Ama Ventnor bunun için fazla dikkatliydi. Bir ya da iki kez onu alt ; kendinden ne kadar memnundu. Sonunda bunun hiçbir anlamı kalmamıştı. Adamları ateşi dikkatle izliyordu; kontrolden çıkmasına izin vermeyeceklerdi. Ventnor bunu ne kadar akıllıca planlamıştı.

Ve böylece onlar kazandı. Çünkü mesele kimin iyi ya da kötü, kimin doğru ya da yanlış olduğu değildi. Bu gücü kimin elinde tuttuğuyla ilgiliydi. Tüm o iyi insanlar onun hikayesini dinlemişti, Rafe'le handa geçirdiği o geceyi. *Bunun berbat bir hikâye olduğunu* söylemişlerdi. *Kim kötülerin cezalarını çekmediği bir hikâye duymuş ki?* Oysa şu anda yaşanan hikâye buydu. Güçlü insanlar dünyalarını yakıp yıkarken, iyi insanlar arkadaşlarıyla içip yenilmiş kötü adamların hikâyelerini paylaşabiliyordu.

Bir esinti avluda dönerek yükseldi ve sayfa parçalarını havaya kaldırdı. Bir tanesi üzerine düştü, bir sayfanın ve bedensiz kelimeleri okumak için elbisesinin üzerinden aldı. Diğer parçalar uçtu, dumanın tepesine ve duvarın üzerine yükseldi, evlere, sokaklara ve insanların kafalarına konmak için çırpındı.

Thea'nın boğazından küçük bir kahkaha yükseldi. başarmıştı. Hikâyesi tüm Londra'ya, Hyde Park'a, St Paul'e, St Martin'e ve Thames Nehri'ne yayılacaktı. Sözleri şehrin üzerine kül ve parçalar halinde yağacaktı. "Gökten yağan bu hikâye de ne?" diyecekti biri ve parçaları toplayıp bir araya getirecekti.

Kimse yapmaz tabii ki.

Bir kadının daha hikayesi, bir kayıp gezginin daha sesini duyurmaya çalışması kimsenin umurunda olmazdı. Yalnız bir kadın, "ama dinleyin, lütfen dinleyin, bu önemli, bu benim hayatım" diyordu. Hepsi duyulmaya çalışıyordu, hepsi kendi hayatlarının etrafında dolaşüyor, hikayelerini anlatmaya ve yollarını bulmaya çalışıyorlardı. Külleri fırçalıyor, kömürleşmiş sayfaların çamura düşmesine izin veriyor ve asla terk edemeyecekleri şehir olan Londra'nın pisliği hakkında bir şeyler mırıldanıyorlardı çünkü burası hayallerin gerçekleştiği yerdı. O hayallerin peşinden koşarlardı ve başkalarının hayallerinin kelimenin tam anlamıyla duman olup gittiğini asla tahmin edemezlerdi.

Büyük bir şenlik ateşiydi ve Thea, duman gözlerini yakarken, Ventnor önünde dolaşırken bile ona baktı. Sıcaklık yanaklarını yakıyordu ve uzaklaşması gerekiyordu, ama bunun yerine gözlerini kapadı ve alevlerin sıcaklığı güneşmiş gibi davrandı ve Brinkley End'e geri döndü, serin göle dalmaya hazırdı. Bir çift güçlü kol onu tutacak, yere sabitleyecek, böylece rüyalarının kömürleşmiş parçaları gibi esintide kaybolmayacaktı.

Ventnor, "Buna ihtiyacım olacağını sanmıyorum," dedi.

Thea gözlerini açtığında adamın elinde kalan son broşürü uzattığını gördü. Güçsüzce aldı.

"Cesur bir girişim canım, ama bencilce bir girişim," diye ekledi. "Ne de olsa kız kardeşin artık benim ailemin bir parçası ve aileme zarar verirsın ona da zarar vermiş olursun. Aile çok önemlidir. Bunu , değil mi?" Adamlarına döndü. "Her şeyin yandığından ve ateşin hiçbir pislik kalmadan tamamen söndürüldüğünden emin olun."

Thea'yı nazikçe selamladıktan sonra Ventnor kapıdan geri döndü, Percy de arkasından koşuyordu. Adamları onun etrafında ciddi ve profesyonel bir şekilde işlerine devam ediyorlardı.

"İyi misiniz, bayan?" Gilbert sordu, kara gözleri kederle parlıyordu, hırpalanmış yüzü endişeyle buruşmuştu.

"Elbette," dedi ve öyleydi de. Ne de olsa kimse onu alevlerin üzerine atmaya çalışmamıştı, yani gerçekten çok iyi gidiyordu.

"Sana zarar vereceğinden endişelendim, bu yüzden seni güvende tutmaya çalışıyordum. Sandıkların peşinden gideceğini hiç düşünmemiştim."

"Her şey yolunda Gilbert." Thea elindeki broşürü çevirdi. "Hiçbirimiz bunu hayal bile edemezdik. Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

"Sırada ne var, bayan? Korkunç bir şok geçirdiniz. Yalnız kalmamalısınız ama Bayan Larke ve Leydi Belinda yarına kadar Londra'da olmayacaklar ve kız kardeşiniz de hâlâ Brighton'da. Sizi götürebileceğim bir yer var mı?"

Thea broşürü açıp önsöze baktı. *Rosamund'un Hikayesi*. Bir Leydi Tarafından. Hikâyesinden geriye kalan tek şey buydu; kendi adını bile taşımıyordu. Son bir kopya ve sonra gerçeği sonsuza dek kaybolacaktı.

Tek ihtiyacı olan bir kopyaydı.

"Warren Caddesi." Sesi sanki onca dumanı içine çekmiş gibi cılızdı. "Pirinç denizkızı tokmağı olan mavi kapıya. Geriye kalan tek şey eve gitmek."

Thea elini sallayarak pirinç denizkızını kaldırdı ve bıraktı. Bir kez. İki kez. Üç kez. Mavi kapı açıldı. Tanıdık olmayan hizmetçi doğru şeyleri, düzgün ve kibarca söyledi.

"Bay ya da Bayan Knight'ı görmek istiyorum," dedi Thea.

Duman burun deliklerine yapıştı ve ağzını kapladı. Giysileri kokuyor olmalıydı; kesinlikle, bonesinden ve saçından kokusunu alabiliyordu. Kirli eldiveninin içinde avuç içi rutubetliydi ve broşürünü sıkı sıkı tutmaktan parmakları ağrıyordu.

"Evde olup olmadıklarına bakacağım. Kartınız var mı?"

Bir kart. Getirmeyi düşünebileceği onca şey varken.

Thea broşürü uzattı. "Bunu onlara ver. Onlara kızlarının Thea olduğunu söyle. Onlara eve döndüğümü söyle."

Bu, fuayeye girmesine izin vermek için yeterliydi. Bone ya da eldivenlerini çıkarması için davet edilmemişti. Bekledi ve sonra annesi ve babası geldi.

Onların sevgili yüzleri daha yaşlı, daha yumuşak, ama aynı . Temkinli.

Hoş karşılanmadı. Hayal kırıklığına uğradım.

"Burada ne yapıyorsun?" Annem alçak bir sesle sordu, sanki tüm Londra kulak misafiri olmak için fuayesinde toplanmıştı. "Bu aileye verdiğiniz zarardan sonra burada istenmediğinizi açıkça belirtmiştim."

"Anne, sana anlatacak çok şeyim var."

Babam broşürü havaya kaldırdı. "Bunun anlamı nedir?"

"Bu benim hikâyem." Thea'nın sesi fuayenin sessizliğinde çok yüksek çıkıyordu ama sesini alçaltmadı. "Percy Russell ve Francis Upton yalan söyledi. Size gerçeği söyledim ama bana inanmadınız. Onun yerine beni gönderdiniz. Ben de bunu yazdım ve yayınlattım, böylece itibarımı geri kazanabilirdim."

Anne ve babası birbirlerine baktılar.

"Peki ya Luxborough Kontu?" Annem sordu.

Binlerce anı Thea'nın zihninde vals yaptı, ona gülümsediğinde durakladı, brendi renkli gözlerinde güneş ışığı vardı. Sonra onu gönderirken duyduğu tiksinti ve kızgınlık. Hayır. O değil. Güzel anılara tutunacaktı. Onunla ilgili bu harika anılar onu uzun süre idare edecekti. Sürmeli de.

"Peki ya o?" dedi.

"Lord Ventnor utanç verici davranışlarınızı anlattı ve Kont'un sizinle evlenme nezaketini göstermediği halde çeyizinizi güvence altına almaya çalışması bizi şok etti. Sonuçta onunla evli misiniz? Ya da en azından nişanlı mısınız?"

"Değilim."

Ailesi sanki korkunç bir hastalık bulaştıracakmış gibi ondan uzaklaştı.

Sonra konuşan Ma oldu. "Ama Lord Luxborough... sizinle uzlaştı mı?"

"Sanırım dünya dilinde öyle oldu. Belki hata yaptım ama bu benim seçimimdi ve pişman değilim."

"Ve seninle evlenmedi."

"Teklif etti. Ben reddettim."

Babam başını salladı. "Ve sen itibarından bahsetmeye cüret ediyorsun. Biz seni böyle davranman için yetiştirmedik."

Fuayeyi dolduran sessizlik, zarif süslemelerde yankılanıyordu. Annem en iyi dantelden bir şapka takıyordu ve babamın işlemeli yelege ipekti. Zengin olduklarında sahip olmayı hayal ettikleri şeylerin ta kendisiydi. Hayal etmişler, planlamışlar, çalışmışlar ve kazanmışlardı.

Ama gözleri... Gözleri soğuktu ve hiç de Thea'nın anılarındaki gibi değildi.

Babam kızlarına "Ted" ve "Harry" diye seslenirken gözleri nasıl da muziplikle parlardı ve onları erkek işi yapmaya gönderirken nasıl da göz kırpardı. Aile tek mangalın etrafında toplanırken, o cesur planlarını kurarken yüzü nasıl da bulaşıcı bir iyimserlikle aydınlanırdı.

ince çorbasını yudumladı. Ve annem, dikiş dikerken parmakları çevikti, babamın alkışını kazanan fikirler sunuyordu, Thea'nın çocukça yaramazlıklarına gülümsemesi hoşgörölüydü, kızlarına sarılıp her şeyin yoluna gireceğine söz verirken göğsü yumuşacıktı, çünkü kimse bir Şövalye'yi durduramazdı.

Her şey tam olarak ne zaman değişmişti? Canlı umutları nasıl bu acımasız hırsa dönüşmüştü?

"Beni, dünyada ne olursa olsun ailemizin her zaman birbirinin yanında olacağına inanarak yetiştirdin," dedi Thea. "Senden tek istediğim hikayenin benim açımdan olan kısmına inanmandı. O zamanlar bana inanmış olsaydın, eskiden yaptığımız gibi sorunu birlikte özebilirdik. Helen ve Küçük Olanlar'ı korumak için uzaklara gidebilirdim ama kendi ailemden dışlanmış biri olarak değil, bana tek bir kelime bile yazmadığın o uzun, yalnız sürgüne değil. Ama sen düşmanlarıma inanmayı seçtin. Beni sevmen gerekiyordu, ama bu sevgi sınıdığında yanımda durmadın. Beni bir kenara attın."

"Güzel konuşuyorsun Thea, ama neden inanalım? Lord Luxborough ile olan skandal davranışlarınızı itiraf ettiniz."

"Lord Luxborough hikayelerime inanıyor. Şimdi burada olsaydı, nişanlım olarak? Size doğruyu söylediğimi söyleseydi, o zaman anlattıklarına inanır mıydınız?"

Karşılıklı bakıştılar. "Şey," dedi babam, "bu farklı bir konu olurdu."

Thea üzüntüyle başını salladı. "ünkü onun sözü benimkinden daha değerli."

"Öyle değil," dedi annem. "Ama sen her zaman yaramazlık yapar ve kuralları iğnerdin ve işte dünya böyle işliyor."

"Oh, dünyanın işleyişi konusunda oldukça iyi bir eğitim aldım." Thea elindeki kirli broşürü inceledi. Türünün son örneği olan bu acıklı hikâye ne kadar da acınasıydı. Tekrar yukarı baktı. "Küçük Olanlar'ı görebilir miyim?"

Babam antreden geçti ve kapıyı açarak esintiyi ve sokağın sesini içeri aldı. Onun gözlerinin içine bakmadı. "Gitsen iyi olur. Burada olduğunuzu öğrenmesi Lord Ventnor için iyi olmaz. Onu gücendirmeyi göze alamayız."

"Anne?"

Annesi arkasını döndü. "En iyisi bu, Thea."

Thea'nın söyleyecek başka bir şeyi yoktu, bu yüzden dışarı ıktı. Mavi kapı arkasından kapandı.

"Elveda," diye fısıldadı Thea pirinç denizkızına ve bekleme kulübesine geri döndü.

V Misafir odasından gelen sesler Rafe'in kim olduğunu görmek için kapıdan içeri dalmasına neden oldu. Thea, diye düşündü. Thea geri gelmişti.

Thea değildi. Sokrates için çay ve bisküvi hazırlayan bir hizmetçiydi.

Hizmetçi reverans yapıp gitti ve Rafe oturup saatleri yeniden hesapladı. Thea şimdiye kadar Londra'ya varmış olmalıydı. Onunla birlikte olmalıydı ama kadın onu istemiyordu ve Rafe onu bir daha kovalamayacağına yemin etmişti, bu yüzden kadın çok sevdiği Londra'daydı ve o da ölü bir Yunan filozofuyla çay içiyordu.

"Sokrates mi?" Rafe söyledi.

"Neden olmasın? Ben akıllıyım," diye karşılık verdi Nicholas. "Ve bu toga o kraliyet elbisesine göre çok daha rahat. Gerçi biraz serin. Esinti içime kadar giriyor-"

"Nicholas."

"-Dizler."

Nicholas çayı doldurdu. Rafe bir bisküviyi dürtükledi. Bayat. Bütün ev bayatlamaya başlamıştı.

Rafe, "Gerçekten de o kostüm partisine gidiyorsun," dedi.

"Bunu hayatta kaçırmazdım. Thea'mızın zafer kazanacağına dair umudumu hâlâ koruyorum. Senin de orada olmak isteyeceğini düşünmüştüm."

"Thea beni orada istemiyor. Onun yanında olmayı teklif ettim ve varlığımın büyük bir fark yaratacağını bildiği halde beni reddetti."

Luxborough Kontu ve karısını evlerinde karşılayacaklarını söylemişti. Bu sözleri hâlâ duyabiliyordu, tıpkı o lanet olası konuşmanın çoğunu duyabildiği gibi, ses tonundaki acılıkla birlikte. Bazen ses tonuna acı bir hava karışıyordu. Yaşadıkları düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değildi.

"O zavallı çocuğun ne istediğini bildiğinden emin değilim," dedi Nicholas. "O bir çocuk değil."

"Pekâlâ. O bir kadın. Her şeyini bir kez kaybetmiş ve muhtemelen tekrar kaybetmekten korkan biri."

Rafe başını salladı. "Ona her şeyi gümüş tepside sundum. Karım olmayı kabul etseydi, asla kaybetmezdi."

Luxborough Kontu ve eşini evlerinde ağırlayacaklardı.

Kontun karısı.

Oh. Oh

cehennem.

Bu yüzden onu geri çevirmişti.

Rafe sandalyesinden fırladı, zihni konuşmalarını tekrar tekrar gözden geçiriyordu. Tabii ya. Ne demişti? *Dünyayı yoluna koymalıyım, çünkü duracak güvenli bir yerim bile yokken kendimi nasıl tekrar güvende hissedebilirim?*

Lanet olsun, yine ne kadar yanılmıştı! Elbette onunla evlenmek onun için bir çözüm değildi, çünkü o sosyal bir tırmanıcı değildi; onun hayali unvan sahibi bir adamla evlenmek değil, ailesinin onu olduğu gibi kabul etmesiydi. Geçmişini geride bırakmadan geleceğine hazır olamazdı.

Farkındalık darbesini vurduğunda kalbi bir kez daha kırıldı. Bunu yapmalıydı ve yalnız yapmalıydı. Ve sonra...

Belki de ona, onu her gün hayatında istediğini, sadece bir kelime söylemesi gerektiğini ve onun için her şeyi yoluna koyacağını söylemeliydi. Keşke onu sevdiğini ve güneş ışığı, su ve hava gibi ona ihtiyacı olduğunu söyleseydi.

Hiç adil değil. Bitmemiş bir işi varken burada tutmaya çalışsaydı, çözülmemiş sorular peşini bırakmayacaktı. Geçmiş değil, sahip olabileceği gelecek peşini bırakmayacaktı. Eğer onu kalmaya ikna etseydi, zor zamanlar geçirdiğinde -ki mutlu bir hayatın bile zor zamanları olduğundan şüpheleniyordu- o zaman şüphe duyabilirdi. "Ya o zaman gitseydim?" diye düşünebilirdi. "Ya deneseydim? Her şey farklı olabilirdi."

Eğer mutluluğu Londra'daki evinde yatıyorsa, o zaman onu bulmasına izin vermeliydi, çünkü mutluluğu onun dünyasındaki en önemli şey haline gelmişti.

Ama yapması gerekeni yaptıktan sonra artık geleceğine bakabilirdi. Rafe sadece onun hafızasında yaşamasını umabilirdi. Onunla ilgili anılarına bakabilir ve bu anılar onu ona geri götürebilirdi.

Oh, kutsal olan her şey adına, ona geri dönmesine izin ver.

Şimdi neredeyse, Thea, seni sevdiğimi bil, dedi içinden ona. Bana geri dön, yoksa nasıl yaşayacağımı bilemeyeceğim.

Ve ev, ev hazır olmalıydı. Artık bayat bisküvi yok. Bütün o lanet yeri kendisi temizleyecekti. Eve geleceği güne hazır hale getirecekti.

"Şimdi anlıyorum," dedi Rafe Nicholas'a. "Eğer onunla evlenseydim, Luxborough Kontesi olarak geri dönseydi, onların gerçekten ne düşündüklerini asla bilemeyecekti. Ve Thea'nın da bunu bilmesi gerekiyor."

"Peki ya öğrendiğinde?"

"Belki o zaman geri döner."

Nicholas dalgın dalgın togasının sarkan omzunu yukarı itti. "Biliyorsun, Rafe, oğlum. Benimle Londra'ya gelseydin, geri dönmek için o kadar uzağa gitmesine gerek kalmazdı."

"Lanet olası bir kostüm partisine gitmiyorum."

"Tabii ki gitmeyeceksin," dedi piskopos.

Thea ve Gilbert, Thea'nın bavulunu ön basamakta otururken ve ev sahibesi kollarını kavuşturmuş, çenesini tutmuş bir halde onun girişini engellerken buldular.

"Burası saygın bir ev," dedi ev sahibesi. "Sizin gibi kadınları kabul etmiyorum."

Thea gövdesine ve kadının boncuk gibi gözlerine baktı. "Ne tür bir kadın olduğumu hayal ediyorsun?"

"Tam da sizi arayan iki beyefendinin bana söylediği gibi birisiniz."

"Yanıyorsunuz," diye itiraz etti Thea. "Ve ayın geri kalanını da ben ödedim."

"En azından bunu yapmalısın. Şimdi git."

Ve bir kapı daha yüzüne kapandı.

Kalabalık yanlarından akıp geçti. Caddenin karşısında, Thea'nın gözüne bir anormallik takıldı. İki şık giyimli beyefendi, sanki Londra'nın o noktası onlara aitmiş gibi kendinden emin bir şekilde duruyordu. Yoldan geçenler onları itip kakmamaya özen gösteriyordu ama birkaç umut dolu satıcı, at gübresine üşüşen sinekler gibi etraflarına üşüşmüştü.

Evet, gerçekten. Bu iki beyefendi insan girmiş at pisliliği. Percy Russell ve Francis Upton.

Yalanlarının ona bir kez daha evini kaybettirdiğini düşündüğü beyefendi ziyaretçileri.

Onun kendilerini fark ettiğini gördüler. Hep bir ağızdan şapkalarını çıkarıp derin, alaycı selamlar verdiler, kötü niyetli sırtışlarını fark etmemesi için yüzlerini yukarı doğru eğdiler. Her şeye sahiplerdi ama her şey yeterli değildi, başkalarının hiçbir şeye sahip olmadığından emin olana kadar.

Gilbert etrafta dolanıyordu. "Geç oluyor hanımefendi. Size bir oda bulmalıyız."

"Tek başına bir kadın için ilk sefer yeterince zordu," dedi. "Belki Londra dışında bir han bulabilirim."

"Bir yer biliyorum. Geleceğinizi haber veririm." "Haber vermek zorunda değilsin."

"İyi olduğunuzdan emin olmasaydım Bayan Larke kafamı koparırdı. Lord hazretlerinden bahsetmiyorum bile."

Onu bırakan Lord Hazretleri. Keşke onunla kalsaydı. Ama bu da gerçek değildi.

Gilbert büyük sandığın bir kolunu kaldırdı. "Kuzenimin buraya yakın bir kahvehanesi var. Ben burayı sizin için onaylarken siz orada bekleyebilirsiniz. Ben bir kesici getireceğim."

Thea, daha iyi bir fikri olmadığı için güçsüzce diğer kolu kaldırdı ve birlikte Pimm's Fine Coffee House'a doğru yürüdüler. Ahşap banklara tünemiş, her birinin bir elinde fincan ya da pipo, diğerinde bir sayfa olan adamlardan dolayı mekân enerji ile uğulduyordu. Bazıları sessizce okuyor, diğerleri acil konuşmalarda mırıldanıyor ve birkaçı da diğerleri tarafından görmezden gelinen yüksek sesli tartışmalar yapıyordu.

Thea ve Gilbert geldiğinde herkes cümlelerin ortasında durup onlara baktı, ama hepsi bir bakışta verecek bilgileri olmadığına karar verip işlerine geri döndüler. Gilbert Bayan Pimm'i bulurken Thea odayı inceledi.

Genç Thea, bunun gibi kahvehanelerde çocuk kılığına girmiş, para için ayak işlerine bakıyordu. Gazeteleri okuma pratiği yapmış ve kulak misafiri olduğu konuşmaları babasına tekrarlamak için ezberlemişti. Babasının gözleri parladığında ve "Mükemmel. Bu bilgiyi kullanabilirim, evet, gerçekten kullanabilirim." Knight ailesi nasıl bir takım olmuştu.

Thea dumanın kokusunu kovmak için kahvenin aromasını içine çekerken, üzerine tuhaf bir hafiflik geldi. Tekrar, ailesinin sıcak hava balonunu izlediği o zamanı ve balonun artık yeryüzüne bağlı olmayacağını bilmenin verdiği çocuksu korkuyu hatırladı. Bütün hayatı boyunca

Demir atmak için elinden geleni yaptı ama artık ailesi ipleri kesin olarak koparmıştı.

Ve Thea korku hissetmedi. Özgürlük hissetti. Sürgünde geçirdiği o üç yıl boyunca her şeyi yapabilir, her yere gidebilirdi. Ama gitmemişti. Kalmıştı, sıkışmıştı, zihni geleceğe kapalıydı, sadece geçmişi görüyordu, geri dönüş yolunu bulmaya çalışıyordu.

Ne kadar çok zaman kaybetmişti! Yeni bir yuva kurmak için harcayabileceği zaman. Bunu şimdi yapabilirdi. Kalbi bu düşünceyle biraz heyecanlandı.

Gözlerini kapattı. Etrafındaki gürültünün azalmasına izin verdi. Başka bir görüntünün zihninde yüzmesine izin verdi. Brinkley End'deki çimenlik.

"Bayan mı? Bayan Knight?"

Thea gözlerini açtı ve gözlerini kırıştırarak kahvehaneye baktı. Gilbert karşısında duruyordu, yanında da bir kadın -muhtemelen Bayan Pimm- vardı. Onlar daha konuşmadan kapıya bir çocuk geldi. Adamlar sustu ve çocuk son bir saat içinde gelen gemilerin adlarını ve yüklerini bağırdı, sonra paralarını aldı ve hızla uzaklaştı.

Gilbert da gitti. Bayan Pimm, günlerini kahve ve haberlerle aşırı heyecanlanan erkeklerle ilgilenerek geçiren bir kadının soğukkanlılığıyla Thea'yı ve bavulunu bir köşeye koydu ve hiç sormadan ona ekmek ve reçelle çay servisi yaptı.

"İhtiyacınız olan başka bir şey var mı hanımefendi?" Bayan Pimm sordu ve Thea teşekkür ederek "Hayır" dedi, ki doğrusu da buydu, çünkü Gilbert ve Bayan Pimm ona şu anda en çok ihtiyaç duyduğu şeyi zaten vermişlerdi: dünyada hâlâ nasıl nazik olunacağını bilen insanlar olduğunu hatırlatmak.

ARABA MAYFAIR^A GİRDİĞİNDE Thea, Gilbert'ın bir şekilde Arabella'nın evindeki hizmetçiyi kalmasına izin vermesi için ikna ettiğini düşündü ama araba Larke ailesinin evinin önünde durmadı.

Bu ev Luxborough Kontu'na aitti.

Thea arabadan dizlerinin üzerinde yuvarlanarak çıktı, elleri titriyordu, midesinde binlerce kelebek vardı. Keşke bunlar gerçek kelebekler olsaydı ve onlara dilek dileyebilseydi ve bu dilekler gerçekleşebilseydi.

Ama Rafe burada, Londra'daki evinde olmayacaktı. Brinkley End'de, serasında, bitkileriyle birlikte olacaktı ve Rafe unutulacaktı.

Aklımdan hiç çıkmıyorsun.

"Lord Hazretleri burada mı?" diye sordu ve birisi "Hayır" dedi.

Onun orada olmayacağını biliyordu ve gerçekten de yoktu ve yıkılmıştı.

Çünkü gidersen, olursun. Peşinden gelmeyeceğim.

Onu geri çevirmişti. Burada kalamazdı. Gilbert'a bunu söylemek için döndü ama taksi çoktan hareket etmişti ve uşaklar bavulunu içeri taşıyorlardı.

Thea da ayaklarının onu içeri, Rafe'in alışverişi konusunda onunla dalga geçtiği o tanıdık koridora taşımasına izin verdi.

Her zamanki sert uşak ona rahatlamış gibi bir ifadeyle gülümsedi.

"Sizi ağırlamaktan çok memnunuz Bayan Knight," dedi ve daha önce ona "leydim" diye hitap ettiğinden diplomatik bir şekilde bahsetmekten kaçındı.

"Sizi arayan çocuklar vardı."

"Beni mi arıyordunuz?"

"Lord hazretlerinden talimatlar. Güvende olduğunuzdan emin olmak için." "Ama ben kontes değilim."

"Lord Hazretleri Bayan Knightın burada her zaman bir evi olduğunu yazmış," dedi uşak.

Açıklama yapmadı, sadece onu hizmetçiye teslim etti, o da Thea'yı merdivenlerden yukarı çıkardı ve bu arada konuşmaya devam etti. "Akşam yemeği göndereceğiz, sadece soğuk bir tepsi, eğer yeterli olacaksa, yine de isterseniz sıcak bir şeyler gönderebiliriz."

"Hayır, değil," dediğini duydu Thea.

"Londra'nın isı ve külü üzerinizdeyken banyo yapmaktan memnun olacaksınız..."

Thea konuşmaların üzerine çökmesine izin verdi, duman kokulu kıyafetlerini çıkarmasına ve lavanta kokulu bir bornoz giymesine yardım edilmesine izin verdi, banyosunun hazır olmasını bekledi. Duman kokusu saçlarına sinmişti.

Biri eline bir mektup sıkıştırdığında hâlâ küveti dolduruyorlardı. Rafe'nin kusursuz ve cesur elini daha önce sadece bir kez görmüştü ama bu Rafe'den geldiğini anlaması için yeterliydi. Not kısa ve kişisel değildi:

Bildiğiniz gibi, geçersiz evliliğimiz bana on bin sterlinlik bir kaynak sağladı. Bu meblağa sahip olmak için düzenlemeler yapıyorum

size devredildi. Bu mektubu avukatlarıma verin.

Thea notu katladı ve bir kenara koydu. Para. İşi için paraya ihtiyacı vardı ama onun yerine parayı ona vermişti. On bin pound, bırakın hiçbir şeyi olmayan bir kadını, herhangi biri için bile bir servetti. Hayatına yeniden başlamak için fazlasıyla yeterliydi.

Yine de ona paradan fazlasını vermişti: Bir kez daha ayaklarının altındaki zemin çekilmişti ama bu kez Rafe oradaydı. Onu geri çevirmişti ama yine de onu yakalamaya ve düşüşünü hafifletmeye hazırды. Güçlü, kararlı ve emindi.

"Hanımefendi?" dedi biri. "Hanımefendi, banyonuz hazır. Kalıp yardım etmemi ister misiniz?"

"Teşekkür ederim. Hayır," dedi Thea. "Teşekkür ederim."

Kapı tıkırdayarak kapandı. Thea, dumanı tüten bakır bir küvetin bulunduğu odada tek başına duruyordu. Bornoğunu çıkardı ve küvete girdi. Aşağı baktı. Dumanlı saçları yüzüne dökülüyordu. Suyun içinden ayak bilekleri belli belirsiz beyaz şekiller halinde görünüyordu.

Aman Tanrım, her şeyi yanlış anlamıştı.

Suya düşen Thea oturdu ve dizlerine sarıldı. Zor nefes aldı ama sıcak gözyaşları yine de geldi. Onlarla savaştı ama yine de geldiler.

Çünkü her şeyi yanlış anlamıştı. Ne yaptığını çok geç fark etti.

Onu test etmişti.

İstenmek istemişti ve bunu o kadar çok istemişti ki buna sahip olma şansını tamamen kaybetmişti. Ailesinin sevgisini test etmiş ve onlar da bu testi geçememişti. Ve sonra Rafe'i test etmişti ve bu testte başarısız olan kişi kendisiydi.

Bunca zamandır Londra'daki evinden bahsediyor, hiçbir şeye bağlanmamakla övünüyor, kalması için ona yalvaracağı umudunu kendisinden bile gizliyordu. Ama neden yalvarsın ki? Oysa tek söylediği gitmek istediğiydi. Onun kendisini kovalamasından hoşlanıyordu ama bu bir oyundu; eğlenceli bir oyun, erotik bir oyun ama sadece bir oyun. Anlamadığı bir oynamıştı ve kaybetmişti.

Ya bu aptalca oyunu oynamasaydı? Ya onu test etmeseydi? Ya peşinden geleceğini umarak kaçmasaydı? Cesur olsaydı ve ona sadece gerçeği söyleseydi: "Seni seviyorum ve her zaman seninle olmak istiyorum."

Çünkü doğrudan bir ifade doğrudan bir yanıt gerektiriyordu ve Thea istediği kadar cesur değildi. Hayali önünde uzandığında - sevme ve sevilme hayali; güçlü, şefkatli bir adamla güvenli, sevgi dolu bir yuvaya sahip olma hayali - buna inanmaya cesaret edememişti. Bunun yerine kaçmıştı.

Thea küvette bacaklarına sarıldı, gözlerini dizlerine bastırdı ve ağladı. Ağlamak vücudunu ısıttı ve hıçkırıklar yanlarını ağrıttı ama duramadı. Fırtına geçtiğinde su soğumuştı ve saçları hala duman kokuyordu.

Kendini kasıp kavurarak, saçlarını ıslatmak için başını yüzeyin altına soktu, sonra lavanta kokulu sabunu saçlarına sürdü. Tekrar giyindiğinde, saçları kuruduğunda, tarandığında ve bir örgü ile bağlandığında, biraz yemek yiyip yatağa girdiğinde, garip bir şekilde sakinleştiğini hissetti.

Yakında bir servetin sahibi olacaktı. Yapacağı ilk şey bir araba kiralayıp Brinkley End'e gitmek olacaktı.

RAFE'İN beklemekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Beklemek ve amaçsızca dolaşmak, kendi evine musallat olmak, ta ki kütüphaneye gidip Thea'nın geride bıraktığı sayfaları görene kadar. Onları okumak için o büyük deri koltuğa oturdu ve çok geçmeden kendini Thea'nın bir şatoya götürülen dışlanmış kadın kahraman ve gölde yaşayan lanetli, yarı çıplak adam hakkındaki tuhaf, komik hikâyesine kaptırmış buldu. Her satırda Thea'nın sesi vardı ve kısa bir an için onun yanında olduğuna kendini inandırabildi.

"Gölünecek bir şey mi buldunuz?"

Rafe başını kaldırdığında Nicholas'ın yeşiller giymiş ve çiçeklerle süslenmiş olduğunu gördü. "Puck?"

"İyi bir Shakespeare kahramanı oldum, değil mi?" Nicholas dedi ki. "Umarım bizim Thea da kostüm partisinde olur."

Rafe onu o kedi maskesiyle hayal etti. Hayır, maske olmaz. Onun yüzünü görmeyi arzuluyordu. Parmaklarını sayfaların etrafında kıvırdı, sonra kendini hatırladı ve onları düzeltti.

Nicholas tuniğinin yeşil kollarını çevirdi. "Acaba dostumuz William Dudley'nin tiyatro topluluğu hâlâ Rosamund'la ilgili o oyunu sahneliyor mu? Gerçi sonunu gerçekten değiştirmeleri gerekiyor. Londra'ya gelersen sen de izleyebilirsin."

"Ben zaten izledim," diye hatırlattı Rafe ona. "Orijinal performansı."

O ilk gece, Thea hikâyesini anlatırken kaşlarını çatarken ne kadar da masumdu. İzleyicileri nasıl da Sonra Thea'yla birlikte ay ışığında durmuşlar, Thea onun beceriksizce kendisini rahatlatma çabalarını görmezden gelmiş ve onun yerine yüzünü okşayarak onu rahatlatmıştı.

İçinden acı fışkırdı. Sayfalar elinden döküldü ve alnı bir gümbürtüyle masanın üzerine düştü.

"Ah, yardım et bana," diye inledi tahtaya doğru. "Onu o kadar çok özledim ki."

Nazik bir el omzunu sıktı. Rafe piskoposa baktı. "Her şeyi yanlış yaptım, değil mi?"

"O yapabileceğinin en iyisini yaptın."

"Ama ya onu kaybettiysem? Ya yardımına ihtiyacı varsa ve ben orada değilsem? Londra'da her şey olabilir ve ben orada olmayabilirim."

Rafe pencereden dışarı baktı. Gölün aşâğısında, Sally ve Martha kol kola yürüyorlardı, konuşurken başları birbirine değiyordu. Onları dalgın dalgın izledi, burada birlikte bir yuva bulan iki uyumsuz daha, sadece bir kont olduğu için sunabildiği bir yuva.

Bir kont olmayı hiç istememişti - kardeşinin hayatta olmasını tercih ederdi - ama öyleydi. Kont olmayı bırakabilmesinin tek yolu ölmektir ve o bu dünyayı sonsuza dek terk etmeye hazır değildi. Bu dünyanın bir parçası olmak isteyip istemediğine şimdi karar vermeliydi.

Birdenbire çok kolay bir karar vermişti: Bu dünyanın içinde Thea vardı ve Rafe içinde Thea olan her şeyin bir parçası olmak istiyordu.

Nicholas onun yanından uzanıp sayfaları düzeltti. "Sende hayran olduğum pek çok şeyden biri, Rafe, her zaman istediğin şeyin peşinden gitmendir. Başkalarının ne düşündüğüyle hiç ilgilenmedin; sadece karar verdin ve gittin." Dramatik bir şekilde iç çekti. "Arabam hazır, yola çıkmalıyım. Londra'ya tek başıma dönmek zorunda bırakman ne kadar korkunç, oğlum."

"değilsin, yaşlı adam."

"Son derece kurnazımdır. Ne yazık ki parti için kostüm seçecek vaktiniz olmayacak."

"Lanet olası bir kostüm partisine gitmiyorum."

"Tabii ki değilsiniz," dedi piskopos ve gülümsedi.

T Ertesi gün Arabella ve annesi Londra'ya vardılar. Gilbert mesajları taşıdı, Arabella onu almaya geldi ve Thea bu kez ailesinin Londra'daki evinde Arabella'ya katılmak üzere tekrar hareket etti.

Thea, Arabella'ya broşürlerinin yok edilmesini anlatmayı henüz bitirmişti ki, arkadaşından öfkeli bir "Lanet olsun Ventnor'a. *Onu* seve seve şenlik ateşine atardım," derken, Prens Regent'in partisi için Arabella'nın kostümünün teslim edilmesiyle yarıda kesildi: Onu Roma tanrıçası Minerva'ya dönüştürmek için tasarlanmış klasik beyaz bir elbise, kırmızı tüylerle taçlandırılmış bir miğfer, bir baykuş kolyesi ve kolunun üst kısmını saracak gümüş bir yılan.

Arabella miğferin tüylerini mükemmel bir şekilde düşecek şekilde düzenlemekle meşguldü. "Nişanlandığım akşam savaşçı bir tanrıça gibi giyinecek olmamın uygun mu yoksa ironik mi olduğuna karar veremiyorum."

Thea gümüş yılanı okşamayı bıraktı. "Nişanlı mısınız? Ama Hardbury Markisi'nin sizi kabul etmeyeceğini söylemişsiniz."

"Babam partide nişanlanmam için ısrar ediyor, o yüzden nişanlanacağım." "Ama bu kadar çabuk mu? Lord Hardbury değilse kiminle?"

"Ah, bilmiyorum." Arabella bir tüyü cımbızladı. "Partide lordlar listemi gözden geçireceğim ve ilk teklif edeni kabul edeceğim. Tek istediğim onun bir asil olması, böylece hayatımın sonuna kadar ona 'lordum' diyebilir ve adını öğrenme zahmetine katlanmayabilirim."

Thea arkadaşının uzun, ince parmaklarının tüyleri hizalamasını izledi. Arabella işine o kadar odaklanmıştı ki, bir yabancı onun kostümünü nişanından daha önemli bulduğunu düşünebilirdi. Thea bir yabancı değildi.

"Arabella, yardıma ihtiyacın olursa-"

"Ya da belki kontunuz?" Arabella usulca araya girdi. "Onunla işiniz bittiğinde bana verebileceğinizi söylemişsiniz. Onunla işiniz bitti mi?"

"Hayır, yapmadım. Ona geri döneceğim." "Ona geri dönmeni istiyor mu?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum. Yine de geri döneceğim."

Arabella'nın elleri hareketsiz kaldı ve miğferden uzaklaştı. "Thea, ne yaptın sen?"

"Aşık oldum, yaptığım şey bu. Ama korkarım ki onu mahvettim."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Bana on bin pound veriyor, bu da benden elini eteğini çektiği anlamına gelebilir. Onu suçlamıyorum çünkü her şeyi yanlış yaptım. Hayallerimi ve ailemi kaybettim ve yeni bir hayata başlamak için yeterli param var ama bunların hiçbiri umurumda değil. Tek düşünebildiğim Rafe ile işleri yoluna koymak. Artık beni istemese bile, sevildiğini bilmesini sağlamalıyım. En azından benim için yaptıklarından sonra bunu ona borçluyum. Avukatını göreceğim, paradan avans isteyeceğim ve bunu bir şezlong kiralamak için kullanacağım."

"Belki annem daha erken gitmeniz için size borç verebilir."

Bu düşünce Thea'nın kalbini hoplattı. Bu gece gidebilir! Ve sonra - Tekrar gümüş yılanı baktı ve Arabella'nın iki gün sonra kendi isteği dışında nişanlanmak üzere partiye gideceğini düşündü.

"Paramı seninle paylaşabilirim," dedi Thea. "Bağımsız yaşayabilirsin ve Lord Wotsisname ile evlenmene gerek kalmaz."

Arabella başını salladı. "Sorun para değil. Larke malikânesi benim doğuştan hakkım, ama onu miras alabilmemin tek yolu babamın taleplerine uymak."

"Ama unutmayın, gökyüzünde özgürce süzülen bir şahin gibi olduğunuzu söylemişsiniz."

"Şahinleri nasıl eğittiğimizi biliyor musun? Bir ip ile. İp uzadıkça uzar, ta ki sonunda ip kesilene kadar, ama şahinin zihninde o hep oradadır." Arabella ona sert bir bakış attı. "Yüzündeki endişeyi sil Thea. Hayatım boyunca yapmak istediğim gibi aristokrat bir evlilik yapacağım. Ve eğer sen de aristokrat bir evlilik yapma nezaketini gösterirsen seni daha sık görebileceğim."

"Deneyeceğim," dedi Thea ve midesindeki çarpıntıyı görmezden gelmeye çalıştı. Ama Arabella umursamadığını iddia etse bile onu terk edemezdi. "Ama önce Prens Naibi'nin kostüm partisinde sana eşlik edeceğim, eğer beni içeri sokabilirsen, böylece senin şu Lord Wotsisname'i sorgulayabilirim."

ARABELLA açıkça Thea'nın Lord Wotsisname'i sorgulamasını istemiyordu, çünkü Prens Regent'in kostüm partisine güvenli bir şekilde girdikleri anda ortadan kayboldu ve Thea tek başına çimenlikte dolaşırken kibar bir parti değil, bir karnaval buldu.

Bahçe yollarında yanan meşaleler sıralanmıştı. Akrobatlar konukların arasında atıyor, hokkabazlar hokkabazlık yapıyor ve dar bir ipin üzerinde ip dansçıları sıçrayıp dönüyordu. Kalabalığın arasında dolaşan soytarılar konuklara numaralar yapıyor ya da onları müstehcen oyunlar oynamaya ikna ediyordu.

Konukların kostümleri her yerde grotesk bir rüya etkisi yaratıyordu. Thea'nın Venedik kedisi maskesi yüzünde ağır bir şekilde duruyordu ve kimse ona ikinci kez bakmadı. Bu gerçek bir maskeli balo olmasa da, birkaç yüz onunki gibi kapalıydı.

Thea, Prens Regent'i ya da Arabella'ya son derece kaba davranan gizemli Hardbury Markisi'ni bir an olsun görebilmek istiyordu. Birinin onun henüz gelmediğini söylediğini, bir başkasının çimenlikte olduğunu iddia ettiğini ve bir başkasının da markizi kimin umursadığını söylediğini duydu, içeride bir tiyatro olacağını duymuşlar mıydı?

Arabella kendini buldurana kadar bir oyun izlemek akşamı geçirmek için iyi bir yol gibi görünüyordu, bu yüzden Thea içeri dönmek için döndü. Ve sonra onu gördü: dev bir aslan kafası takan bir adam.

Rafe!

Aslanın başını gözden kaçırmamaya çalışarak kalabalığın arasından dirsekleriyle ilerledi. Etrafında insanlar gülüyor, soytarılar dans ediyordu. Bir akrobat kayarak geçti. O aslanı bulmak zorundaydı. Ve onu bulduğunda ne yapacaktı? Ona gülümseyecek miydi? Sarılacak mıydı? İşte oradaydı. Dönüyordu. Onun yüzünü görecekti. Onu görecekti. Belki de ona takılır ve şöyle derdi-

Hiçbir şey.

Aslan kafasındaki adamın mavi gözleri ve kırmızı sakalı vardı ve Rafe değildi.

Her şey büyük bir mesafeye taşındı. Maske kızgın yüzüne yapıştı. Kalabalık kükreyip yatıştı ve aslan adam bir arkadaşını selamlayıp yoluna devam etti. Tabii ki o değildi. Çok kısaydı. Omuzları çok inceydi.

Rafe'in onun için geleceğini düşünmekle ne kadar aptallık etmişti. Gelmeyeceğini söylemişti. Boş ver. Bu korkunç geceyi atlatıp parayı güvence altına aldıktan sonra, yarın ya da ertesi gün, arabasını alacak ve eve, Rafe'in yanına gidecekti.

Şimdilik tiyatroyu izleyecekti.

Balo salonunun ortasına derme çatma bir sahne kurulmuş, etrafı sıra sıra sandalyelerle çevrilmiş, çoğu yer çoktan dolmuş, ayakta duracak yer kalmamıştı. Heyecanlı mırıltılar grubun içinde dalgalanıyordu. "Bu sürpriz bir gösteri," dedi birisi, "Daha bu sabah yapmaya karar verdiler..." "Çok modern bir oyun ve duyduğuma göre oldukça şok edici" ve "Ah canım, ama Prinny en korkunç partileri düzenlemiyor mu!"

Thea bir duvar boyunca ilerledi ve yaklaşık büyük bir yatak büyüklüğünde bir oyuğu kapatan ağır kadife perdelerin yanında durdu. Oyuk merhametli bir şekilde terk edilmişti; muhtemelen hizmetkârların kullanması içindi, diğer taraftaki kapıdan girip çıkıyorlardı.

Güzel maskesi yüzüne ağır geliyordu ama çıkarmaya cesaret edemiyordu. Özellikle de anne ve babasının bir ortaçağ şövalyesi ve leydisi gibi giyinmiş, al yanaklı ve heyecanlı bir şekilde içeri girdiğini gördüğünde. Belli ki onun için yanıp tutuşmuyorlardı.

Kadife perdeyi kavrayan Thea kalabalığı tarayarak Helen'i aradı, ta ki bir davul sesi odaya yayılana ve kalın yüz boyalı bir adam sahneye çıkana kadar. Bir şiir resitaline başladı ve yavaş yavaş kalabalığın dikkatini çekti. Adam tanıdık geliyordu ama Thea onu bir türlü çıkaramıyordu ve zihni bunu düşünürken gezinen gözleri kendisinden on metre kadar uzakta duran Percy Russell ve Francis Upton'a takıldı. Eski Fransız sarayının gösterişli tarzında özenli kıyafetler giymişlerdi: pelüş paltolar ve süslü yelekler, fırfırlı manşetler ve dantelli kravatlar. Gözleri onu tanımadan üzerinde gezindi. İyi ki de öyle yapmışlardı; onu ifşa edip dışarı atmayı büyük bir eğlence olarak görecektlerdi.

O izlerken, kahverengi teniyle tezat oluşturan beyaz peruklu bir uşak onlara iki içki taşıyan bir tepsi uzattı. Percy ve Francis uşağa aldırmadan bardakları aldılar, birbirlerine kadeh kaldırdılar ve içkileri tek yudumda geri içtiler. Bardakları tepsiye geri bıraktılar ve sonra Percy uşağa ikisini de iğrenç bir şekilde güldüren bir şey söyledi.

Aşağılık, alçak herifler. Yine de hiçbir şey onlara zarar vermiyor ya da dokunmuyordu. Hizmetçiler bile onları memnun etmek için ellerinden geleni yaparlardı ve kaba olmalarına aldırmaazlardı. Şu uşağa bakın, şimdi Thea'ya doğru gidiyor,

Tepsisinde yuvarlanan boş bardaklar ve yüzündeki eğlenen ifadeyle onların kabalıklarından etkilenmedi.

Onun özellikleri.

Uşak bir kadındı. Beklenmedik derecede tanıdık bir kadın.

"Martha?" Thea şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve Martha sarsılarak durdu. "Thea, sen misin?" Martha sırtıttı. "Seni burada görmeyi umuyorduk."

"Biz mi?" Thea, Martha'nın tepsisindeki boş bardaklara baktı. "Neyin peşindesin? Prens Naibi'nin evinde uşak olarak görev aldığınızı sanmıyorum."

"Bu bir kostüm partisi. *Entonces*, ben de kostüm giyiyorum." Martha omuz silkti ve tepsisindeki iki bardağı düzeltti. "O bencil züppelerin bunu fark etmemesi benim suçum değil."

"O içeceklerin içinde ne vardı?"

"Deneylerim için daha fazla insana ihtiyacım var. Görüyorsunuz, tamamen işe yaramaz değiller."

"Oh Martha, onlara ilaçlarını vermedin! Onların haberi olmadan olmaz!"

"Kendinizi kötü hissetmeyin. Bu onları incitmez. Unutmayın, bu sadece onların gerçekte oldukları gibi davranmalarını sağlar. Şimdi tiyatroyu izleyin," diye parlak bir şekilde ekledi ve kalabalığın içinde kayboldu.

Thea sanki biri içkisine bir şey katmış gibi hissetmeye başlamıştı, çünkü bu akşam tanıdığı herkesin gördüğü rüyalardan birine dönüşüyordu. Anne ve babası, Percy ve Francis, Martha ve Puck kılığına girmiş Dartford Piskoposu vardı ve sonunda sahnedeki adamı, Rafe'in evinin önünde bağınaz rolü yapan ve piskoposun yolda gösteri yaparken gördüğü aktör William Dudley'e benzetti.

Sonra görünmeyen bir davul çalmaya başladı, yavaş ve ağır, gecenin geç saatlerindeki bir kalp atışı gibi. Yüzü ve vücudu siyah, şekilsiz bir pelerinin altında gizlenmiş bir figür sahneye doğru ilerlerken fısıltılar başladı ve kayboldu.

Davulun sesi hızlandı. Başka bir davul ona katıldı ve sonra bir başkası, hepsi üst üste binen ritimlerle. Figür dönmeye başladı. Davullar daha hızlı çalıyordu. Daha sert. Thea derisinin ve kemiklerinin titreştiğini hissedene kadar odayı doldurdu. En üstte bir flüt sesi duyuldu, hızlı, yüksek trilleri vuruşlar arasında dokundu.

Sahnede figür dönüyordu, dönüyordu, siyah pelerinini , etekleri uçacak şekilde dönüyordu, öyle dönüyordu ki

Mum ışığı parlak kızıl saçlarına işlenmiş mücevherleri aydınlatıyor, altın renkli elbisesi parlıyor ve altın saten eldivenleri ışıltıyordu.

Davul ve flüt kreşendoya yükseldi. Ve durdu.

Kadın kıpırdamadan durdu, kollarını V şeklinde kaldırdı, yüzü zaferle parlıyordu.

Şaşkın bir sessizlik çöktü.

Thea kararsız elleriyle maskesini çıkardı ve baktı. Bir an sonra İngiltere'nin en iyileri nefes nefese alkışlıyor ve kadının adını haykırıyordu.

Sarah Holloway Londra sahnelerine geri dönmüştü.

Sally - dünya ona Sarah Holloway diyebilirdi ama Thea için o her zaman Sally olacaktı - şaşkınlık içindeki seyircilerin kontrolünü ele geçirirken, Thea'nın hayran olduğu o kendinden emin tavır bu gece tüm gücüyle ortadaydı. Ülkeyi onlar yönetiyor olabilirdi ama şu anda onları Sally yönetiyordu. Ventnor onu saklanmaya zorlamıştı ama artık saklanmıyordu. Sosyetenin kremasının önünde gururlu ve zorlayıcı bir şekilde duruyordu ve isteseler de istemeseler de onu seviyorlardı.

"Lordlarım, hanımefendiler ve beyefendiler," dedi Sally, zengin, melodik sesi kavernöz odanın her köşesini doldurarak. "Bu gece kendimi sadece özel bir performans için takdim ediyorum."

Seyirciler hayal kırıklıklarını koro halinde dile getirdiler. Thea, Sally'nin William Dudley ile birlikte sahne aldığını hatırladı. William Dudley'in gezici tiyatro topluluğu Londra yolunda gösteri yapıyordu.

"Prens Naibi ve saygıdeğer konuklarını eğlendirmek için özel bir gösteri. Bu geceki oyunda gerçeği gizlemek için sahte isimler kullanılıyor, çünkü bu gerçek bir hikaye ve gerçek oyuncular bu odada aranızda dolaşıyor. İşte bulmaca, bilmece ve oyun: Bu hikayenin gerçeğini ortaya çıkarabilir misiniz? Ve gerçekten kimin hikayesini anlattığımızı tahmin edebilir misiniz?"

Bu hepsinin fısıldaşmasına neden oldu. Gözleri tekrar Percy ve Francis'e kayarken Thea'nın nefesi kesildi. Piskopos, William Dudley'nin kumpanyasının *Rosamund'un Hikâyesi*'ni sahneleyeceğini söylemişti. Heyecan içinde sarsıldı.

"Lordlarım, hanımefendiler ve beyefendiler," dedi Sally onların mırıldanmaları üzerine. "Sizlere '*Biraz Kazan, Biraz Kaybet*' adlı kısa bir oyun sunuyoruz."

Oh. Thea zorla gülümsedi. Onun oyunu değil o zaman. Boş ver. Yine de Sally'yi gördüğü için mutluydu.

Ama bir sonraki nefesinde Sally ekledi, "Ayrıca şöyle de bilinir: *Rosamund'un Hikayesi*. İki alçak tarafından acımasızca haksızlığa uğrayan güzel bir kız.

budalalar."

Yukarı sahnede oyuncular yerlerini aldı ve oyun başladı. Thea, kadife perdeyi yüzünü gözüne kadar örtmek için kullanarak, tüm kalabalığın dönmesini, yuhalamasını, tıslamasını ve onu dışarı atmasını bekleyerek oyuya geri döndü.

Kimse dönmedi. Kimse onu fark etmedi bile, çünkü herkes sahnede yaşanan drama odaklanmıştı. Thea kendini rahat bıraktı ve olan biteni içine çekti.

Her şeye rağmen hikâyesi anlatılıyordu.

Bir gece bir handa bir adam hikayesini dinlemek istemiş, Thea da bir sandalyenin üzerine çıkıp sarhoş bir kalabalığa hikayesini anlatmıştı. Bu hikâye bir şekilde kendi hayatını kurmuş, gezici tiyatro kumpanyaları tarafından benimsenmiş ve defalarca sahnelenmişti; böylece broşürleri yanıp Londra'nın üzerine kül yağarken bile hikâyesi yaşamaya devam etmişti. Duymaya en çok ihtiyacı olan insanlara anlatılmak üzere.

Yine de en çok ihtiyacı olan kişiye değil. Rafe'ye.

Thea sahnedeki oyunculara, onu izleyen sosyetenin önde gelenlerine, Percy ve Francis'e, anne ve babasına baktı. Artık hiçbirinin kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamadığını fark etti. Bu oyunun sahnelenmesi onun için bir zaferdi ama içi boş bir zaferdi, çünkü Rafe'le birlikte olabileceği anlamına geliyorsa bunu bile feda edebilirdi. Sonunda ne istediğini anlamıştı ve onu çoktan kaybetmişti; sonunda büyümüştü ve artık çok geçti.

Henüz değil, diye düşündü. Henüz çok geç değildi.

Şimdi Arabella'yı bulacak ve bu gece Londra'dan ayrılmak için yalvaracak, borç alacak ya da para çalacaktı. Ne kadar erken giderse, Brinkley End'e o kadar erken varacaktı.

Kararını veren Thea, kadife perdenin arkasına çekildi ve döndü, çok yaklaşmış olan iri bir adamla neredeyse çarpışıyordu.

Bu adam iri yarı ve genişti, siyah saçlarının üzerinde büyük bir aslan vardı ve brendi rengi gözlerinde niyetli bir bakış vardı.

Ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"İşte buradasın," dedi Rafe.

DÜZENLEMELER ÖYLE HIZLI BİR ŞEKİLDE BİR ARAYA GETİRİLMİŞTİ Kİ, Rafe'in onu bulamama riski vardı ama diğer tüm parçalar sorunsuz bir şekilde yerine oturduğu için çok fazla endişelenmemişti. Selva'nın ortasında küçücük bir çiçek bulabiliyorsa, sevdiği kadını da Prens Naibi'nin partisinin ortasında bulabilirdi.

Ve sihir gibi, yapmıştı. Oyunu izlemek için yan kapıdan girip oyuğa girmişti ve işte oradaydı. Onun Thea'sı. Onu gözleriyle : narin bukleler halinde yuvarlanan saçları, yüz hatlarını canlandıran şaşkınlık, etkileyici mavi bakışları.

Kendini ona doğru fırlatmamak ve onu kollarının arasına almamak için tüm gücünü harcadı. Acı çeken vücudundaki her kası geren Rafe, bu kez anlamış olması için bir kez daha dua etti. Thea'nın ayrılma nedenlerini ve neye ihtiyacı olduğunu doğru anlamış olması için. Sonunda *onu* anlamıştı.

Arkasında, ağır perdeler sallanıyor ve kapanıyordu. Perdenin diğer tarafında aktörler toplum için gösteri yapıyordu. Perdenin bu tarafında önemli ve gerçek olan her şey yatıyordu.

Gözleri birden yaşlarla doldu. "Thea?" Rafe fısıldadı.

Bir şekilde elleri onunkileri buldu. Bir yelpaze ve Venedik kedisi maskesi tutuyordu ama adamın elleri onunkini ve taşıdığı her şeyi tutacak kadar büyüktü.

"Çok üzgünüm," diye ağzından kaçırdı, sesi alçak ve aceleciydi. "Yanlış seçimler yaptım. Sana geri dönecektim. Ama... sen buradasın."

"Bekleyemedim." Onu daha derine, oyuğun bir köşesine çekti. İkisi de sanki havada süzülüyormuş gibi birlikte hareket ediyorlardı. "Ventnor'ın broşürlerinizi yaktığını duydum. Onu durdurmak için orada olmadığım için ne kadar pişman olduğumu anlatamam. Keşke daha erken gelseydim, onu durdurabilirdim. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Ama önemli değil. Onları yaktığı için memnunum, çünkü gerçeği bu şekilde gördüm." Gözleri çılgınca onunkileri aradı. "Hikâyem, itibarım, ailem: Bunların hiçbirinin önemi yok. En önemli şey seni kaybetmiş olmamdı." Parmakları onunkilere daha sıkı dolandı. Bir şey yere düştü

ama ikisi de buna aldırış etmedi. "Demek istediğim, seni seviyorum."

Rafe'in kalbi durdu, sarsıldı, vücudundan dizlerine doğru yuvarlandı ve sonra sanki bir mil koşmuş gibi büyük bir coşkuyla tekrar çalışmaya başladı. Kulaklarına kan hücum etti, seyirciler güldü ama dünyadaki tüm gürültüler onun sözlerini duymasını engelleyemezdi.

"Seni seviyorum Rafe, seviyorum ve uzun zamandır seviyorum. Keşke sana daha önce söyleseydim. Çünkü sevildiğini bilmelisin. Sen her şeysin. Bunu basitçe ama çok korktum ve her şeyi yanlış anladım ve şimdi buradasın ve neden burada olduğunu bilmiyorum ama herkes burada, bu bir rüya gibi ve çok fazla konuşuyorum ve konuşmayı sevmediğini biliyorum ve bana hiçbir şey borçlu değilsin ama yine de seni seviyorum."

Derin, hırıltılı bir nefes aldı. Tek kelime etmemiş olmasına rağmen Rafe de nefes nefese kalmıştı.

"Bir şey söyle," diye fısıldadı.

Kaybolmasından korktuğu için gözlerini ondan kaçırmaya cesaret edemedi. "Neden gitmek zorunda kaldığını şimdi anlıyorum. Geleceğine bakabilmen için önce kendi savaşını vermek, geçmişinle yüzleşmen gerekiyordu. Geçmişimden kurtulmama yardım ettin ve bunu kendin için de yapman gerekiyordu. Keşke bunu daha önce anlayabilseydim." Bir elini serbest bıraktı, yanağını okşadı, gözlerine musallat olan sıkıntıyı uzaklaştırdı. "Bana geri mi dönüyordun?" diye tekrarladı.

"Yapmak zorundaydım. Bu sefer cesur olmaya karar verdim. Risk almaya, benim olanı istemeye. Peşimden gelmeyeceğini söyledin, ben de peşinden gelmeye yemin ettim. Senden beni affetmeni ve bana bir şans daha vermeni istemeye yemin ettim."

"Thea, bil ki beni istediğin sürece hep peşinden geleceğim. Üzerinde yürüdüğün zemine güvenemeyeceğini söylemiştin, ama şunu bil: *Ben* senin ayaklarının altındaki toprak olacağım." Adam kadının ellerini kaldırdı, dudaklarını kadının parmak boğumlarına bastırdı ve kelimeleri bulmakta zorlandı. "Düzgün bir evlilik teklifi hazırlamak için günlerim vardı, bu sefer doğru olsun diye ama... Sana sadece seni sevdiğimi söyleyebilirim Thea, şiddetle, gerçekten, geri dönülmez bir şekilde. Sadece bana sahip olacağını söyle ve beni istediğin sürece yanında olacağım."

"Her zaman," diye fısıldadı. "Bu da tam olarak senin için orada olacağım süre kadar."

"Bu bir evet mi?"

Dudaklarından kırık bir kahkaha döküldü ve bu kahkahanın üzerine duymayı arzuladığı kelime geldi: "Evet. Evet. Evet."

Yine güldü, ama aynı zamanda ağlıyordu ve her ikisiyle de savaşıyordu. Onun nasıl hissettiğini biliyordu çünkü kendisi de hissediyordu: o kadar çok duygu vardı ki vücudu onu zorlukla zapt edebiliyordu ve gülümsemekten yanakları ağrıyor ve gözleri acıyordu.

"Ağlıyorsun," dedi.

"Ağlamıyorum."

Bu kez, kız güldüğünde, o soluk soluğa, gözyaşlarıyla dolu kahkahayı ağzıyla yakaladı. Dudakları onun dudaklarına değdiği anda, nefesiyle birlikte zaman da kayboldu, böylece onunkini aldı: nefesini aldı, sevgisini aldı ve tüm sevgisini sundu. Kollarını ona doladı, bedenini kendi bedenine bastırdı. Kadın da onun ateşine karşılık verdi. Elleri boynuna dolandı, parmaklarından sarkan maske ona çarptı ve aslan başını yere düşürdü.

"Buradan gitmeliyiz," diye mırıldandı Rafe onun dudaklarına karşı. "Evet."

"Eve git."

"Evet."

Ama bu onu serbest bırakmak anlamına geliyordu ve Rafe bunu yapmaya henüz dayanamıyor, kollarını çekemiyordu. Thea alnını onun omzuna bıraktı ve Rafe yanağını onun saçlarına yasladı. Göğsü hâlâ duygularla gergindi ve vücudu arzuyla ağrıyordu. Kendine nefes alması gerektiğini hatırlattı ama onu bulmuşken ve gitmesine asla izin vermek zorunda değilken nefes almanın bir önemi yok gibiydi.

ZAMAN ANLAMINI KAYBETTİ, ta ki perdenin diğer tarafındaki oyuncuların yükselen sesleri onlara aralarını açmalarını hatırlatana kadar.

"Hadi buradan gidelim," diye mırıldandı Rafe. Yelpazesini aldı, yere düşmüş aslan başını değerlendirdi ve kalabileceğine karar verdi. "Piskopos özel bir ruhsat aldı ve evrak işlerini halletti. İstersen bu gece evlenebiliriz. Tabii büyük bir düğün istemiyorsan."

"Tek istediğim sensin. Arabella'ya söylemeliyim. Oh, ve Sally ve Martha'ya.

Ve... Oh, ama bu sendin! Tiyatro. Tabii ki sendin!"

"Ventnor'un broşürlerinizi yakmasını engelleyemedim ama yine de hikayenizi duyurabilirdim. Kraliyet Hanedanı, sizi ağırlamaya hevesliydi.

Luxborough Oyuncuları'nın bir oyununu sunma talebim."

"Luxborough Oyuncuları mı?"

Kadının zevki onu o kadar memnun etmişti ki, Kraliyet Hanedanı onu kral ilan edebilirdi. "En iyi kont ve konteslerin hepsinin bir tiyatro kumpanyası vardır."

Bir elini onun göğsüne bastırdı, gözleri yine endişeliydi. "Sen benim için o kadar çok şey yapıyorsun ama ben senin için hiçbir şey yapmıyorum."

"Böyle şeyler benim için kolaydır. İstesem de istemesem de ben bir kontum, unutmama. Ve sen benim için her şeyi yaptın. Her şeyi." Onu tekrar öpmek için başını eğdi, nerede olduklarını hatırladı ve geri çekildi. "Artık seni tanıdığımıza göre, seninle birlikte bu dünyanın bir parçası olmak istediğimi biliyorum. Bu yüzden Lordlar Kamarası'ndaki yerimi düzgün bir şekilde almak niyetindeyim. Daha iyi yapmamız gereken çok şey var - tımarhanelerdeki koşulları iyileştirmek, köleliği kaldırmak, oy verme reformu, eğitim sağlamak. Bu, Parlamento otururken yılın yarısında Londra'da yaşayacağımız anlamına geliyor."

Thea'nın gözleri büyüdü. "Ama bütün o *insanlar*! Bütün o *konuşmalar*!" "Bu bir deneme olacak," diye kabul etti asık suratla. "Ama ben seninle olacağım."

"Londra'da, yalnız kalmak istediğinde kaçabileceğin küçük, sevimli bir sera inşa edeceğiz. Yılın diğer yarısını da Brinkley End'de geçireceğiz, umarım?"

"Orada sıkılmayacak mısın? Çok fazla insanın arkadaşlığına ihtiyacım olmadığını biliyorsun," diye hatırlattı ona. "Ve eğer istersen..."

"Başka insanlara ihtiyacım olduğunu söyleyemem, ancak onlardan hoşlanıyorum." "Peki ya hiç insan yoksa?"

Dramatik bir şekilde iç çekti. "O zaman sanırım bunu yapmak zorundasın." Sırıttı ve onun yanağını okşadı. "Hikayelerimi yazacağım. Ayrıca, bir kontes her türlü yararlı şeyi yapabilir. Örneğin dedikodularla mücadele edebilir ve sesi olmayanlara ses verebilirim. Yine de çok iyi bir kontes olduğumdan şüpheliyim ve toplum beni kabul etmeyebilir."

"Çok iyi bir kontes olacaksın ve toplum seni sevecek. Sevmezlerse benimle uğraşırlar."

"Peki ya bitkileriniz ve ilaçlarınız?"

"Martha ve ben onunla çalışması için başkalarını işe alacağız. Sally ve Martha'nın Dower House'da yaşamalarına izin vermeyi kabul ettim. Görünüşe göre birlikte bir ev kurmak istiyorlar."

"*Birlikte* mi, birlikte mi? İşte bir sürpriz. Onlar için ne kadar harika."

"Oldukça yle, değil mi?" Başını eğdi, sonra durakladı. "Lanet olsun, seni bir daha persem... Bu lanet olası konuşmayı kesip buradan çıkabilir miyiz?"

Yaramaz ocuklar gibi gizlice perdeye yaklaştılar ve sahneye baktılar. Baloda iki alçak herifin Rosamund'un mahvına neden olmak için sosyeteye yalanlar söylediği sahne yaklaşıyordu.

"Piskoposu bulmam gerek," diye fısıldadı Rafe, gözleri seyircileri tararken. "Onu görebiliyor musun?"

"Yapamam. Oh. Percy ve Francis."

Rafe elini onun sırtında gezdirdi. "Kim intikamını almak üzere. Bunu izlemek ister misin?"

"Um."

Adam kadının yüzüne baktı. "Ne planlıyorsun?"

Düşünceli bakışı muzip bir gülümsemeye dönüştü. "Yapmam gereken bir şey daha var."

Thea'nın Percy Russell ve Francis Upton'a söylemek istediği pek çok şey vardı, ama doğru olanın onları sarhoş edici bir madde aldıkları ve tam olarak kendileri olamayacakları konusunda uyarmak olduğunu düşündü.

Martha'nın teorisi doğru değilse ve ilaç onları *daha* Kendilerini.

Onun seyircilerin kenarlarından yaklaştığını gördüklerinde birbirlerine dirsek attılar ve yine hep birlikte eğildiler. Francis'in peruğu düştü ve kıkırdadı.

Demek ilaç etkisini göstermiş.

Rosamund sahnede, yaşadığı utançla yüzleşirken dehşet içinde duruyordu. Seyirciler arasında hanımlar ve beyler birbirlerine bir şeyler mırıldanıyordu. Birkaç kişi Thea'nın Percy'nin yanında durduğunu gördü ve başlarını birleştirerek yeniden fısıldaşmaya başladılar.

"Yukarıdaki biziz," diye tısladı Percy Thea'ya. "Bunu sana biz yaptık. Bu aktörler neden bizim hikâyemizi canlandırıyor?"

Bu onların hikâyesi değildi, diye düşündü Thea öfkeyle; bu onun hikâyesiydi. "Şimdi herkes öğrenecek," diye cevap verdi. "Üzgün müsün?"

Percy güldü ve bakışları üzerine çekti. Gülüşü biraz eşek anırmasına benziyordu. "Harika bir spordu. Neden üzgün olasın ki?"

Francis yine kıkırdadı. "Baloda senin hakkında yalan söylediğimizde yüzündeki ifade!"

"Bu benim en zeki başarılarımdan biriydi!" Percy böbürlendi.

"En zekilerimizden biri," diye düzeltti Francis. "Bunun için neden üzgün olasın ki?" "Bunun için üzgün değilim!"

Thea onları sarhoş edici bir madde aldıkları konusunda uyarma niyetini hatırladı ama belli ki ondan en ufak bir nezaketi hak etmiyorlardı. Toplumdaki rolleri, onun gibi masumları spor olsun diye mahvetmelerini sağlamıştı; şimdi o da bu iyiliğe karşılık veriyordu. Ayrıca, bu onun üç Fesatlık Kuralına da uyuyordu: Gerçeğin amacına hizmet ediyordu, onlar kesinlikle kötü adamlardı ve evet, bundan zevk alıyordu.

"Doğru, sen çok zekisin," dedi Thea. "Artık sosyetedeki herkes bunu biliyor. Alkışlayanlara bak, dükler, markizler ve kontlar. Ama onlar oyuncularını alkışlıyor, sizi değil."

Percy alay etti. "Aptal dükler, markizler ve kontlar. Beni alkışlıyor olmaları gerekirdi. Beni! Alkışlayın beni, sizi aptallar!"

"*Bizi* alkışlayın!" Francis bağırdı. "Beni unutma, Percy."

Thea yaklaşarak Percy'nin kulağına fısıldadı. "Bu, toplumun senin ne kadar zeki olduğunu bilmesini sağlamak için bir fırsat. Git ve onlara bunun *senin* planın olduğunu söyle. Onlara şimdi söyle."

"Evet, yapacağım!"

Ayakları pek sabit olmayan Percy, önüne çıkan insanları dirsekleyerek kenara itti ve sahneye sıçradı. Oyuncuları itip kaktı; Percy kendini sahnenin ortasına yerleştirip göğsünü yumruklarken onlar da izlemek için geri çekildiler.

"O bendim!" diye bağırdı.

"Percy'nin seni unutmasına izin verme," diye fısıldadı Thea Francis'e. Francis başını salladı ve sahneye doğru dengesiz bir şekilde koştu.

"Bayan Knight'ı nasıl mahvettiğim iyi bir numaraydı, değil mi?" Percy izleyen, fısıldaşan ve biraz daha izleyen seyircilere seslendi. "Bu benim fikrimdi."

"Bu benim de fikrimdi," diye sızlandı Francis yanından. "Beni unutma, Percy."

Rafe sahnenin diğer tarafından izliyordu, Martha ve Sally de onun yanındaydı. Martha'nın yüzünde deneyler sırasında takındığı o meraklı ifade vardı. Sally'nin eli ağzına yapışmış, gözleri dehşet dolu bir eğlenceyle açılmıştı. Rafe'in bakışları Thea'ya kaydı ve onu buldu. Kız omuz silkti ve Rafe sırtıttı.

Sonra dikkatini seyircilerin önüne doğru ilerleyen, uzun beyaz saçları ve uzun siyah bastonuyla tanınan bir adam çekti.

Lord Ventnor Percy'ye, "İn oradan, evlat," diye tısladı. "Sarhoşsun. Ne dediğinin farkında değilsin."

"Bak, bu babam." Percy eşeğini anırdı. "Babam zeki olmadığımı söylüyor ama onu kandırdım, hepinizi kandırdım. Size Thea Knight hakkında masallar anlattık ve siz de bize inandınız."

"Sessizlik!" Ventnor yerden talep etti.

"Sizi iğrenç hödükler, buna bir son verin artık!" diye emretti bir başka ses, bir kış gecesi kadar soğuk ve keskin. Bu ses yaşlı bir adama aitti,

Uzun boylu olmayan ama öyle bir duruşu vardı ki uzun boylu olmasına gerek yoktu: Sherbourne Dükü.

"O da ne?" Percy söyledi.

Francis gözlerini kıstı. "Bu bir dük." "Ördek mi dediniz?"

"Dük dedim."

"Ördek dedim." Percy elini açıp kapatarak bir ördeğin gagasını taklit etti. "Vak, vak, vak."

Ve tabii ki Francis de öyle yaptı.

"Bu aileyi alay konusu mu yapacaksın?" Ventnor bastonunu salladı, yanakları kızarmış, tükürükleri dudaklarında toplanmıştı. "Dük ile böyle konuşma."

Percy ve Francis durmak için hiçbir işaret yapmadılar. Bunun yerine, kanat çırpma için dirseklerini büktiler, popolarını havaya kaldırdılar ve vakladılar. Thea sürüklendi onu gözler kapalı onların gülünç maskaralıklar için çalışma seyirciler. *Ton'un* üyeleri Percy ve Francis'e bakıyorlardı.

tiksinti ve küçümseme ve eğlenerek küçümseme.

Tıpkı ona baktıkları gibi.

"Yere yat!" Ventnor gözyaşlarının eşiğine gelmişti. Thea onun gücünü başkalarına zarar vermek için nasıl kötüye kullandığını hatırladı ve onun dertlerini hiç umursamadı. "Bu aileyi daha fazla alaya maruz bırakmayın!"

"İfşa et!"

"Kesin şu saçmalığı!"

"Osuruk!"

Percy ve Francis birbirlerine bakıp kıkırdadılar. Kalabalığa sırtlarını dönerek ceketlerinin kuyruklarını yukarı kaldırdılar ve Ventnor, "Hayır Percy, yine mi!" diye bağırırken pantolonlarının bağlarını çözmeye çalıştılar. Kadınların nefesi kesildi ve erkekler inledi. Bazıları arkasını döndü, bazıları gözlerini kapattı -ya da kapatıyormuş gibi yaptı- diğerleri ise açıkça baktı, çünkü bu sık sık gördükleri bir manzara değildi.

Percy Russell ve Francis Upton pantolonlarını indirip yuvarlak, beyaz kalçalarını ortaya çıkarırken.

Bir ^{dörtü iri} yarı adam Percy ve Francis'i sürükleyerek götürürken, balo salonunda kibar bir kargaşa patlak verdi. İkilinin yaşadıkları rezaletten kurtulmaları pek mümkün görünmüyordu. Thea sevinç çılgınlıklarını bastırmak için dudaklarını birbirine bastırdı.

Ve sonra Lord Ventnor'ın sesi bir kez daha gürültüyü kesti. "Bu bir rezalet!"

Sahnenin ortasına yerleşmiş, kontrollü ve ağırbaşlı bir şekilde, kalabalığa alışık olduğu konuşma sesiyle hitap ediyordu. Gürültü azaldı ve kesildi. Salonun dikkatini topladığında, "Oğlumla ilgili bu iddialar yalan ve uydurmadan başka bir şey değil" diye ekledi.

"de," diye karşılık verdi Sherbourne Dükü, kürsüden bile dikkatleri kolayca üzerine çekerek, "oğlunuz Bayan Knight'ı haksız yere mahvetmek için kötü niyetli yalanlar söylediğini yüzünüzce itiraf etti. Beni aramadan hemen önce bunu itiraf ettiğine inanıyorum- Neydi o? Ah, evet. Aptal, vaklayan bir ördek."

"Majesteleri, özür dilemek zorundayım. Oğlum..."

Ventnor'un kısılmış gözleri seyircilerin üzerinde dolaştı ve Thea'nın üzerinde karar kıldı. Bakışları onu delip geçti. Yüzler görmek için döndü. Bedenler yer değiştirdi. Etrafında bir çember açıldı, merkezinde onun olduğu boş bir çember, tek başına.

Ventnor, "Oğlumla ilgili bu saçmalığı ortaya atan Bayan Knight'ın ta kendisiydi," dedi. "Bahse girerim oğlumun davranışlarını değiştirmek için içkisine bir şey koymuştur. O Luxborough'nun fahişesinden başka bir şey değil!"

Thea'nın teni, kanı kaynarken bile soğuktan karıncalandı. Omurgasını dikleştirdi ve başını dik tuttu. Her şey yeniden oluyordu: gözlerin kısılması, kaşların kalkması, omuzların geri dönmesi. Üzerlerinde bir bela. Bir kalp atışından daha hızlı, yargıladılar.

Rafe'in sahneye bağlanması da aynı süreyi aldı.

Rafe yüksek sesle, "Dikkatli ol Ventnor," dedi. Yüzlerce kostümlü kafa ona doğru döndü. "*Karım* hakkında böyle konuşmamanız için sizi daha önce uyarmıştım."

"Daha fazla yalan!" Ventnor sopasıyla kadını işaret etti. "Bu kadın senin-"

"Karım." Rafe yüzünü sertleştirdi ve gözünü budaktan sakınmadı. "O hanımefendi Luxborough Kontesi ve ona gereken saygıyı göstereceksiniz." Seyircileri tehditkâr bir şekilde süzdü. "*Hepiniz* ona gereken saygıyı göstereceksiniz."

Sonra Thea'ya baktı; ifadesi yumuşadı ve dünya kayboldu. Duyuları bu adamdan, *onun erkeğinden*, onu açıkça kendisininmiş gibi sahiplenmesinden başka bir şey algılamadı.

Ventnor hâlâ söyleniyordu. "Onunla evlenmedin. Yanlış kadınla evlendin."

Rafe'in bakışları hiç . "O kesinlikle doğru kadın."

Seyircilerin şaşkınlığı hissediliyordu ve bu şaşkınlığın içinden, mırıltıların üzerinde kolayca yükselen keskin bir sesle, buyurgan bir kadın tonu süzülüyordu.

"Tabii ki evliler."

Thea gözlerini Rafe'den ayırıp Arabella'nın sanki savaşçı bir tanrıçaymış gibi kendinden emin bir şekilde Thea'ya doğru süzüldüğü, kalabalığın onun için su gibi aktığı yere çevirdi.

Arabella, Thea'ya ulaştığında, "Düğüne ben de şahit oldum," diye ekledi. "Siz de bana yalancı der misiniz Lord Ventnor?"

Piskopos da Thea'nın yanına oturarak, "Ve nikâhı ben kıydım," dedi. "Siz de bana yalancı der misiniz Lord Ventnor?"

"Buna hiç şüphe yok," dedi başka bir adam. Thea bu konuşmacıyı tanıımıyordu ama yüz hatlarına ve Helen'in kolunu tutmasına bakarak onun Beau Russell olduğu sonucuna vardı. "Sen de bana yalancı der misin, baba?"

Elbette hepsi yalancıydı ama yalanlar arasında bu neredeyse doğrudu. O neşeli yarım gülümseme Rafe'in ağzını kavislendirdi ve Thea sırtışını bastırmaya bile çalışmadı. Gerçek bir aristokrat duygularını asla bu şekilde göstermezdi ama umurunda değildi. Eğer herhangi bir aristokrat onu kötü bir şekilde yargılamak isterse, bunu cehennemdeki sıcak koltuğundan yapabilirdi.

Sahnenin diğer tarafında Sally ve Martha ona el sallıyorlardı. Yanında Arabella, piskopos, Helen ve Beau duruyordu ve Rafe onu sahiplenmişti. Thea başkalarını neden umursuyordu ki? Sherbourne Dükü'nü onu incelerken yakaladı. Göz göze geldiklerinde adam eğildi, o da en zarif reveransıya karşılık verdi. Böylesine nüfuzlu bir toplum lideri onu kabul ettiğine göre, diğer herkes de onu takip etmek zorundaydı.

Dük arkasını döndüğünde, Thea Arabella'ya gülümsedi. "Teşekkür . Nişanınız ne olacak?" "Çoktan yapıldı."

"Peki kiminle nişanlısınız? Adı ne?"

"Ah, bir lord ya da başka bir şey." Arabella umursamaz bir el salladığında mavi gözleri hiçbir şey göstermedi. "Bu konudan çoktan sıkıldım. Düğünüm bahara kadar değil, yani bunu daha sonra tartışacak vaktimiz var. Bu gece dikkatimizi sana verelim. Kendinizi oldukça aştınız."

Diğer tarafta Helen neşeyle güldü. "Gerçekten de. Şimdiye kadar yaptığın tüm yaramazlıkların arasında, Thea, bu kolayca en iyisi. Ama kontes olduktan sonra yaramazlık yapmayı bırakman gerekecek."

Thea en sert bakışıyla ikisini de süzdü. "Hiç de değil. Bütün iyi kontesler yaramazlık yapar ve benim tarzımdaki yaramazlık tam da bu kalabalığın ihtiyacı olan şeydir."

RAFE bu akşamki olayları ÖNGÖREMEZDİ; tek yaptığı parçaları bir araya getirmektir - William Dudley tiyatro kumpanyasıyla, Sally sahne cazibesiyle, Martha uyuşturucusuyla - ve onları domino taşları gibi düşebilecekleri şekilde dizmektir.

Şimdi, parçalar beklenmedik bir şekilde bu şekilde duruyordu: O ve Ventnor bir sahnede, yüzlerce kişinin perçinlenmiş dikkati altında duruyorlardı. Sosyetenin sadece bir kısmı ve gülünç kostümleri göz önüne alındığında onları ciddiye almak zordu ama yeterliydi.

Thea'yı kurtarmak için yeterliydi. İki alçak herifi mahvetmek için yeterliydi.

Ve bu Rafe'in son hesabını kapatması için yeterli olacaktı.

Sahne boyunca üç adım attı; yüzler döndü, her hareketini izledi. Üç adım geri gitti; yüzler yine onu takip ediyor, bir sonraki repliği bekliyordu. İster meyhanedeki sıradan insanlar olsun, ister *yüksek tabakanın* üyeleri, herkes bir parça tiyatrodan hoşlanıyor gibiydi. Rafe bu ilgiyi oldukça sevindirici bulduğu için şaşırmıştı. Belki de çocukken ailesinin tiyatro gösterilerine katılmalıydı.

"Yalanlarından bıktım, Ventnor."

Ventnor gösteri yapmayı seviyordu kuşkusuz, çünkü haklı bir öfkeyle ürperdi. "Ne cüretle onuruma dil uzatırsın, Luxborough! Ben sadece gerçeği söylüyorum."

Rafe güldü. "Sen, parlak bastonun ve lekesiz ellerinle, kendi adına şiddet uygulamaları için kabadayıları gönderen sen- Doğruluk ve onurdan bahsetmeye cüret mi ediyorsun? Şimdi, eğer gerçekten bahsedecek olursak..."

Ventnor'ın gözleri kısıldı. "Bunu yapmayın. Pişman ."

"Bu adam-" Rafe kolunu dramatik bir şekilde sallayarak kalabalığa seslendi. "Bu adam babasını kaçırıp hapsedmeye çalıştı."

kızım, ilk karım, ve bu yüzden öldü. Çünkü o-"

"Senden kaçarken öldü!" Ventnor çılgık attı. O da seyirciye yöneldi. "Onu zehirledi. Ona vahşice davrandı. Ona bir bakın. Bu bir vahşinin yüzü."

"Bu, vahşi bir hayvanla talihsiz bir karşılaşma yaşamış bir botanikçinin yüzü. Ne kadar hayalperestsin Ventnor. Benim bir cadı olduğuma dair uydurduğun hikayeleri tekrarlamak mı istiyorsun? Bu kedi tırmığının Şeytan'ın işareti olduğunu mu?"

Ancak Ventnor tahmin edilebilir protestolarını dile getiremeden, aktör William Dudley, prova edilmiş olabilecek kadar mükemmel bir zamanlamayla sahneye çıktı.

Dudley, "Lord Ventnor'un bu söylentileri yaymak için beni ve diğer aktörleri tuttuğuna tanıklık edebilirim," diye açıkladı.

Ventnor dönüp arkasına baktı. "Kimse sana sormadı, dostum. Defolun gidin!" William Dudley ayaklarını dikti ve . Sherbourne sahneye kendi sonucunu ekledi.

Dük, "Bu doğru mu Lord Ventnor?" diye sordu. "Luxborough Kontu hakkında bu gülünç ve yasadışı söylentileri yaymaları için insanlara para mı ödediniz?"

"O adam bir aktör," dedi Ventnor. "Majesteleri bir aktöre inanmayacak kadar akıllıdır."

Sally bunu bir işaret olarak aldı ve sahneye öyle bir giriş yaptı ki, diğer herkes ortadan kaybolabilirdi.

"O halde, Lord Ventnor'un kızını kaçırmak için serseriler gönderdiğini doğruladığımda da kimsenin bana inanmayacağını sanıyorum," dedi. Ben bilirim: Birini omzundan vurdum."

Ventnor sopasını ona doğru salladı. "Suları bulandırmayın. Ben sadece kızımın düzgün bir bakım almasını istedim. Ona zarar vermek gibi bir niyetim asla olmadı."

"Gerçekten de, lordum." Sally düşünür gibi yaptı. "Bana da aynı şeyi söylediğinizi hatırlıyorum. 'Katharine'in ölmesini asla istemedim' demiştiniz."

"Evet. Evet!" Ventnor öfkeyle başını sallıyordu. "Aferin canım. Bir aktris elbette kelimeleri tam olarak hatırlayacaktır. *Tam olarak* ne söylediğimi."

"Sonra da 'Onun ölümü amaçladığım çözüm değildi ama yine de bir çözümdü' dediniz."

Korku dolu nefesler odada yankılandı. Ventnor çılgınca etrafına bakındı, dudakları konuşmaya fırsat bulamadığı için protesto edercesine kıpırdıyordu.

"Kendine gel," diye tısladı Sally, ona doğru ilerlerken. "Bir şeyleri yok ediyorsun, güzel şeyleri, çünkü onların güzelliğini görmekten acizsin. Kendi kızının hayatının güzelliğini göremedin, çünkü tek gördüğün kendi korkun ve utancındı. Sevginin güzelliğini göremediniz, çünkü tek gördüğünüz kendi kullanılmayan kalbinizin kurumuş, büzüşmüş kabuğu. Ne kadar acınası bir yaratıksın sen."

Hava utançtan gerilmişti. Vikont'un solgun gözlerinde bir şey parıldadı, güzelliği görmeyi arzulayan bir adamın son umudu. Bu son umut da sönüp gitti ve Ventnor bir kez daha dudak büktü.

"Bu kadını görmezden gelin. O bir... bir Sapphist!"

Sally ona soğukkanlılıkla baktı. "Patronum olduğunuzda bu sizi rahatsız etmiyordu." Seyirciye döndü. "Kendi kızını kaçırmaya çalıştığını ifşa etmemem için himayesini sundu. Ama şimdi bundan bahsedebilirim çünkü himayesini geri çekti. Yüzümü parçalamakla tehdit ederek beni Londra'dan kovması için bir kabadayısını göndererek himayesini geri çekti."

Kalabalık mırıldanıyor ve homurdanıyordu, kararsızdı, rahatsızdı.

Lord Ventnor doğrulurken, saygınlığını bir pelerin gibi etrafına sardı. "Ben bu krallığın bir asilzadesiyim. Hakkım olduğu üzere Lordlar Kamarası'nda değil de bir tiyatro oyunu olarak mı yargılanacağım?"

Sherbourne Dükü, "Yeter," diye onayladı. "Naip Prens yakında gelecek ve bu saçmalığı ona açıklamak sıkıcı olur. Bu suçlamaları daha sonra gözden geçireceğiz. Lordlar, bayanlar ve baylar, lütfen şenliklerinize geri dönün. Bu geceki tiyatronun kapandığını ilan ediyorum."

Rafe sahneden atlayıp onun ellerini tuttuğunda THEA zaferden neredeyse sersemlemişti.

"Şimdi bu iş bitti, hadi gidelim," dedi.

Onun parmaklarını sıktı. "Muhteşemdiniz. Sence Ventnor'a bir şey olacak mı?"

"Söylemesi zor. Soyluluk ayrıcalığı onu çoğu suç için cezadan koruyor."

"Bu hiç adil değil! Keşke dünyanın öbür ucunda çürüye bilseydi."

"Birçok kişi aynı şeyi diliyor. Ne yapabileceğime bakacağım. Ama bu gece ilgilenmemiz gereken daha önemli bir konu var, o yüzden Nicholas'ı alıp gidelim."

Piskoposla konuşamadan bir çift karşılarına çıktı: Anne ve baba. Thea kısa bir süre durdu. Bir kolunu Rafe'inkine doladı. Rafe parmaklarını onunkilerin arasında dolaştırdı.

"Düğmelerim adına!" Babam yüzünü bölen bir sırıtışla konuştu. "Ne kadar olağanüstü bir akşam oldu."

"Oh Thea, bu ne telaş!" Annem Thea'nın omzunu sıvazladı. "Kontla evlendiğini bize neden söylemedin? Bu her şeyi değiştirir."

Ona ışıl ışıl bakıyorlardı. Işıl ışıl! Rafe'in boğazından hafif bir hırıltı duyuldu.

Thea onlara yumuşak bir sesle, "Beni sen ," diye hatırlattı. "İki kez."

Annemin gülümsemesi soldu, yüzünü keder gölgeledi. "Thea, sevgilim. Gerçeği bilmiyorduk."

"Dinlemeyi reddettin."

"Sevgili Thea," dedi babam, gözleri ciddiymi. "Keşke bizi affedebilsen. Ne kadar aptalca hatalar yaptık."

Thea birinden diğerine baktı, parmakları Rafe'in avucunu kazıyordu. "Bana inanmadığın ve beni desteklemediğin için gerçekten pişman olduğun için mi bana geliyorsun, yoksa o bir kont olduğu için mi?"

Keskin bir sessizlik onları kapladı. Helen onlara katıldığında Thea hâlâ kelime arıyordu. Helen bir elini Thea'nın omzuna, diğerini de annesinin omzuna koydu.

"Lütfen onları affet Thea," dedi Helen. "Onlar bizim ebeveynlerimiz."

"Belki bir gün seni affedeceğim ama bu gece olmayacak," diye yanıtladı Thea. "Artık başka bir ailem var."

Thea ailesine sırtını dönerken Helen'in eli kayıp gitti. Rafe onu Arabella'ya ve piskoposa doğru yönlendirirken, yanında duran Rafe'in sağlamlığına odaklandı.

"Bu lanet kostüm partisinden bıktım," dedi Rafe. "Eve gidebilir miyiz?"

"Yapsak daha iyi olur." Piskoposun gözleri parlayarak fısıldadı: "Artık herkese yalan söylediğimize göre, ikinizi evlendirsek iyi olur."

RAFE hayatında pek fazla düğüne ama o gece konağında gerçekleşen kendi düğününün pek de olağan olmadığından emindi, çünkü kutlamayı yapan kişi yaramaz bir Shakespeare perisiydi ve şahitler de bir Roma tanrıçası, bir Kraliyet uşağı ve altın elbiseli emekli bir aktristi temsil ediyordu. Gilbert ve diğer hizmetkârlar da etrafta toplanmıştı. Rafe sadece Thea'yı gördü, yeminlerini ederken gözleri ona gülümsüyordu.

"Bu kadar mı?" Rafe imzalı kâğıtları Nicholas'a geri iterek sordu. "Evlendik mi?"

"Öylesin."

"Güzel. O zaman hepiniz evimden çıkabilirsiniz. Şimdi."

Hizmetçiler hevesle salonlarında kutlama yapmak üzere ayrıldılar. Thea, Bayan Larke'la vedalaşmak için geçerken Rafe de piskoposa ve onun ısıldayan kahverengi gözlerine döndü.

"Sana söylemiştim," diye şarkı söyledi Nicholas.

Kahkahalara boğulan Rafe yaşlı adamı sertçe kucakladı. Onu bırakır bırakmaz Thea ikisine de sırtarak yaklaştı.

Rafe, "Lanet olsun, siz ikiniz sohbet etmeye başlamayın, yoksa bütün gece burada olacağız," diye homurdandı.

Thea, "Piskoposa teşekkür etmem gerekiyor," diye itiraz etti.

"Yakında çay ve dedikodu için gelecek, o zaman ona teşekkür edebilirsin."

Nicholas, "Ayrıca Noel hakkında konuşmamız gerekiyor," dedi. "Judith ve ben bu yıl Noel'de geniş aileyi Brinkley End'de ağırlamanıza karar verdik."

Thea, "Oh evet!" diye bağırırken Rafe, , " dedi.

Rafe itiraz edebilirdi ama Bayan Larke'ın omuzlarına kadife bir pelerin sararak dışarı çıkmaya hazırlandığını gördü. Yüz ifadesindeki bir şey onu takip etmeye zorladı.

"Bayan Larke?"

Açık kapı aralığında durakladı. "Lordum?"

"İlk tanıştığımızda sana karşı kötü davrandım," dedi. "Yaptığım tehditler, Thea'yı manipüle etmek için seni kullanma şeklim - seni üzdüğüm için özür dilerim."

Onu soğukkanlılıkla değerlendirdi. "Thea'ya iyi davranırsan her şey affedilir."

"Thea'nın en çok ihtiyacı olduğu anda, kendini riske atarak ona arkadaş oldun. Size borçluyum. Sadece söyle, biz de tereddüt etmeyelim."

yardım et."

Bayan Larke'ın gözlerinde ağlayacakmış gibi kasvetli bir ifade belirdi. Ancak bir kalp atışı sonra bu ifade geçti ve her zamanki gururlu, mesafeli haline döndü.

"Hay Allah. Aşk insanın beynini yumuşatıyor," diye söylendi. "Neden yardıma ihtiyacım olabileceğini düşündün ki?" Başını eğdi. "İyi geceler lordum. Evliliğiniz kutlu olsun."

Bununla birlikte, geceye adım attı.

Bir an sonra Sally ve Martha hızla geçip gittiler, bekleyen bir arabaya koşarken vedalaştılar ve sonunda Rafe, Nicholas'ı kapıdan dışarı itip kapıyı çarparak kapatmayı başardı. Onun bakışıyla son hizmetkârlar da eriyip gittiler ve Rafe ile Thea kutsanmış bir sessizlik içinde bağı bağı kaldılar.

"Sonunda," dedi Rafe, ellerini onun beline dolayarak. "Bütün o lanet olası insanlar gitti."

Thea avuçlarını onun göğsünün üzerinde yumuşattı. "Bu gece çok konuştun."

"Bu yüzden bir hafta boyunca kimseyle konuşmayacağım."
"Benimle konuşacaksın."

"Yapacağım." Rafe ellerini kızın kollarından yukarı kaydırarak yüzünü kavradı. Başparmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Üst katta bekleyen ilacım var. Zevkler arasında seçim yapmak zorunda kalmayacaksın."

Hınzır bir parıltı mavi gözlerini aydınlattı ve adamın kasıklarına arzu ateşi gönderdi. Kollarını onun boynuna doladı ve umut vaat eden yumuşaklığını ona doğru bastırdı. "Onu bana yedirir misin?"

Rafe eğilip onu kucağına aldı ve sevinç çılgınlıklarına güldü.

"Onu tenine boyayacağım," dedi. "Seni her yerinden öpeceğim ve tek düşünebildiğin ben olana kadar seninle sevişeceğim."

"Ya sonra?" diye fısıldadı.

Rafe kollarını etrafında sıktı. "Ve sonra seni eve götüreceğim."

EPILOG

O Aralık ayında Brinkley End'i işgal eden kalabalıkların sevincine Noel'den birkaç gün önce kar yağdı.

Rafe soğuk hava yanaklarını keserek seradan çıktı ve çimenleri görünce durdu. Ya da daha doğrusu, karda koşuşturan, ciyaklayan ve bağırان aşırı sayıda çocuk karşısında. Christopher ve Mary'nin birkaç çocuğu vardı, Mary'nin kız kardeşi ve kocası da çocuklarıyla gelmişti ve Thea'nın ailesi de Küçük Olanlar'ı getirmişti ve bunların toplamı absürd bir çocuk sayısına ulaşsa da, yine de çimenlikteki kalabalığı açıklamıyordu.

Bir figür diğerlerinden ayrıldı ve mavi gözleri parlayarak kendini ona doğru fırlattı. Rafe onun pembe burnuna ve pembe dudaklarına birer öpücük kondurduktan sonra onu kendine doğru çekti ve çığlık atan yaratıkları inceledi.

Thea ona dirsek attı. "Çocuklara böyle kaşlarını çatmaya devam edersen korkup kaçacaklar."

"Çok fazlalar," diye belirtti Rafe. "Sanırım eskisinden daha fazlalar."

"Bu çocuklarda olur."

"Evet, ama genellikle bağırان, yapışkan parmaklı aşamaya gelmeden önce pembe, çığlık atan bir aşamadan geçmezler mi?"

"Oh, ne demek istediğini anlıyorum." Thea güldü ve ona sarıldı. "Köyün çocukları Noel gösterisi için prova yapmak üzere buradalar."

"Noel gösterisi mi?"

"Unuttun mu?"

"Evet. Ve şimdi yine unutacağım." Ona bir bakışıyla gerçekten de gösteriyi ve çocukları hemen unuttu. "Bugün benimle kayar mısın? Haberlerim var."

Geniş bir gülümsemeyle cevap verdi, ama onlar kaçamadan yaratıklardan biri karda kayarak onlara doğru geldi.

"Lucky Amca! Şanslı Amca!" diye bağırdı yaratık.

Thea ona bir bakış attı. "'Lucky Amca' mı?" "Hiç sorma."

Yaratığın bir kız olduğu ortaya çıktı ve şöyle dedi: "Charlie'ye timsahların gölde yaşadığını söylemişsin ama hayvanat kitabına baktım ve timsahların sıcak yerleri sevdiğini söylüyorlar." Donmuş göle endişeyle kaşlarını çatı. "Zavallı timsahlar iyi olacak mı?"

"Sizi temin ederim, iyiler," diye yanıtladı Rafe. "Sonbaharda gölün dibindeki ılık çamurun içinde yuvarlanırlar. Sonra da bahara kadar ayılar gibi mutlu bir şekilde kış uykusuna yatarlar."

"Harika. Onlar için çok endişelendim." Arkasını döndü. "Charlie!" diye bağırdı ve Rafe irkildi. "Lucky Amca timsahların sıcak ve mutlu olduğunu söylüyor!" diye bağırarak kalabalığa geri koştu.

Rafe, Thea'nın bakışını yakaladı. "Ne? Onu eğitiyordum. Çocuklarla yapmamız gereken de bu, değil mi? Onları eğitmek?"

Thea gülerken onun elini tuttu ve birlikte karda koçarak gölün kenarına geldiler, orada birbirlerine patenlerini giymelerinde yardım ettiler. El ele buzun üzerinde kayarak ve daireler çizerek, Thea'nın, geniş ailesinin baskın yapma tehdidine karşı Rafe'nin gizli sığınağı olarak hazırladığı uzak uçtaki rahat kulübeye doğru yol aldılar.

"Londra'dan haberler aldım," dedi Rafe. "Lord Ventnor ve Percy Russell gitmişler."

"Nereye gitti?"

"Gayri resmi bir düklük soruşturması, Lord Ventnor'un imkanlarının ötesinde yaşadığını ortaya çıkardı. Yatırımlarının çoğu başarısızlıkla sonuçlanmış ve görünüşünü için ciddi bir borç altına girmişti. Bulduğu çözüm, Hazine'nin kesesine el atmak oldu."

Thea'nın çenesi düştü. "Devletten mi çalışıyormuş?"

"Kime sorduğunuza bağlı. Ventnor sadece paha biçilmez hizmetlerinin karşılığını almakta ısrar ediyor. Diğer herkes buna hırsızlık diyor."

"Ona ne olacak? Kraliyet onun mülküne ya da unvanına el koymayacak mı? Helen ve Beau ne olacak?"

"Mülküne ve unvanına dokunulmadı. Ancak bazı görüşmelerin ardından Lord Ventnor, New Wessex kolonisinin valisi olarak görev yapmayı kabul etti. Yeni Güney Galler kolonisinin ana merkezi olan Sydney Koyu'nun yaklaşık dört yüz mil batısında yer alıyor. Percy ona eşlik edecek, çünkü toplum içinde yüzünü göstermeye cesaret edemiyor. Ya da kalçalarını, bu konuda. Ventnor'a, görev süresi dolana kadar Britanya'ya dönmemesi talimatı verildi.

Koloni, zimmetine geçirdiği fonları yerine koymaya yetecek kadar para üretir."

Thea dehşete kapılarak durdu. "Nasıl gülümseyebiliyorsun? Yaptığı onca şeyden sonra, para kazanabileceği bir koloninin valiliğiyle mi ödüllendiriliyor?" Kadın homurdandı. "Ne kadar emperyal bir çözüm: 'George adına, bu adam hırsızlıkta iyi. Bizim için daha fazla toprak çalması için onu gönderin! Sanırım bu koloninin valisi olarak çok zengin olacak... Nerede demiştiniz?"

"Yeni Wessex."

Bilgili bir şekilde başını salladı. "Yeni Wessex. Evet, anlıyorum. Anlıyorum. Doğru." "Yeni Wessex'i hiç duydunuz mu Kontes?"

"Az bahsetmiştin." Kadın ona ters ters baktı. "Oh, pekala. İtiraf etmeliyim ki Yeni Wessex'i hiç duymadım."

"Kimsenin yok. Öyle bir şey yok."

Thea ona sertçe baktı. "Peki Sydney Koyu'nun dört yüz mil batısında ne var?"

"Bilmiyoruz. Henüz hiçbir İngiliz o kadar içerilere gitmeye cesaret edemedi." "Ama o..." Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Hayır! Gerçekten mi?"

"Ventnor ve Percy dünyanın öbür ucuna yelken açarak altı ay geçirecekler ve Sydney Koyu'nda karaya çıkarak Vali Macquarie'ye kendisinin, yani Ventnor'un yeni vali olduğunu bildirecekler-"

"-Olmayan bir yerden!" Güldü. "Ve Vali Ventnor, var olmayan bu yerden para kazanana kadar geri dönemeyebilir. Bunu sen mi yaptın?"

"İstedığınız gibi: Dünyanın öbür çürümesini istediğinizi söylemiştiniz. Gerçi ceza kolonilerinde havanın kadar sıcak olduğu düşünülürse, çürümek yerine kızarabilir."

"O zaman gitmiş olurlar ve biz de onları unutabiliriz."

"Çoktan yaptım." Rafe onun etrafında yavaş bir daire çizdi. "Seni düşünmeyi tercih ederim, çünkü seni sıcak ve rahat olan o kulübeye götürmek ve günün geri kalanını seninle sevişerek geçirmek niyetindeyim."

"Belki de yaparsınız. Ama önce..." Şakacı, baştan çıkarıcı gülümsemesiyle onu kızdırarak adamın ulaşamayacağı bir yere kayd. "Önce beni yakalaman gerekecek."

Thea göz kırptı, buzun üzerinde döndü ve kayarak uzaklaştı.

Rafe kendini beklemeye zorlayarak kızın eteklerinin etrafında dönmesini izledi. Aşk ve arzu içini doldurmuş, havaya çok az yer bırakmıştı. Bundan sonra olacaklar için havaya ihtiyacı olacağını kendine hatırlattı.

Bu yüzden sonuna kadar nefes aldı ve sonuna kadar verdi.

Sonra gülümseyerek kovalamaya başladı.

Bitkiler, ister gıda, ister tekstil, ister ilaç olsun, Avrupa'nın sömürgeci yayılmasında önemli bir faktördü ve botanik hem büyük bir iş hem de büyük bir bilimdi. İtiraf etmeliyim ki, bu hikâye için araştırmaya başlamadan önce, afyon hariç, şifalı bitkilerin sömürgecilik tarihi hakkında çok az şey biliyordum. Çoğu zaman olduğu gibi, öğrendiklerimin çoğunu romanın kendisinden çıkarmak zorunda kaldım.

Rafe'nin serasında adı geçen bitkiler ve bunların iddia edilen kullanımları, kolonyal botanik ve tıpla ilgili kitap ve dergi makalelerinde atıfta bulunulan tarihi kaynaklarda yer almaktadır. Bu çalışmalar, Avrupalıların köleleştirilmiş ve yerli halkların bilgilerini nasıl topladığını, sömürdüğünü ve test ettiğini incelerken, aynı zamanda köleleştirilmiş ve yerli halkların bilgilerinin bir şekilde daha az olduğuna ve böylece uzmanlıklarının silindiğine kendilerini ikna etmişlerdir. Başvurduğum eserler arasında Londa Schiebinger'in *Secret Cures of Slaves (Kölelerin Gizli Tedavileri)* adlı kitabı yer alıyor: *People, Plants, and Medicine in the Eighteenth-Century Atlantic World* (2017) ve *Plants and Empire (Bitkiler ve İmparatorluk): Colonial Bioprospecting in the Atlantic World* (2004). Ayrıca web sitemdeki kaynak listesine de bakınız.

James H. Mills'in *Cannabis Britannica*'sında belgelendiği üzere İngilizler esrarın özelliklerini çok daha önceden bilmelerine rağmen, esrar 19. yüzyılda İngiltere'de tıbbi tedavilerde kullanılmaya başlanmıştır: *Empire, Trade, and Prohibition 1800-1928* (2003).

Esrarın tıbbi ve sarhoş edici özelliklerinden 18. yüzyılda ve 19. yüzyılın başlarında İngiltere'de yayınlanan çeşitli metinlerde bahsedilmektedir (genellikle "bhang", "bangu" veya "bang" olarak geçer). Asya ve Orta Doğu'ya seyahat eden Avrupalılar 16. yüzyıldan beri bu tür bilgiler topluyorlardı, ancak anlattıkları egzotik kötü alışkanlıkların iç gıcıklayıcı hikayelerini satmak için genellikle süsleniyor ya da çarpıtılıyordu. İngiliz bilim adamları ve doktorlar ancak 19. yüzyılda bu konuya ciddi bir şekilde eğilmiş, ancak Hint tıbbi sistemlerine ve dini uygulamalarına karşı önyargıları nedeniyle çalışmaları sık sık sekteye uğramıştır.

1830'larda Kalküta'da esrar kullanarak deneyler yapan İrlandalı doktor William Brooke O'Shaughnessy, esrarı İngiliz tıbbına kazandıran kişi olarak anılır. Bu gibi konularda, bir kişi bir başarısıyla tarih kitaplarına girmişse, daha önce ve aynı zamanlarda pek çok kişinin benzer çalışmalar yürüttüğü prensibiyle çalışıyorum.

İngiliz hükümeti kenevir bitkisine öncelikle yelken, halat, çuval vb. üretmek için elyafa ihtiyaç duyan denizci bir ulus için gerekli olan kenevir için değer veriyordu. "Kenevir bitkisi" uzun zamandır Britanya'da yetiştirilen önemli bir üründü; örneğin Kraliçe I. Elizabeth büyük toprak sahiplerine kenevir yetiştirmelerini emreden bir kararname yayınlamıştı. Bu nedenle İngilizler Hindistan'da ekimini teşvik etmeye hevesliydi ve Hintli üreticilerin ekim yöntemlerini değiştirmeye direnmeleri bir çatışma kaynağıydı.

1870'lere gelindiğinde, esrar İngiltere'de akıl hastalıklarını tedavi etmek için kullanılıyordu. Aynı zamanda başkaları da esrarın hastalığa yol açtığını iddia ediyordu. Bu son görüş, narkotiklerle ilgili artan uluslararası alarla birleşerek sonunda galip geldi ve 1928'de Birleşik Krallık'ta esrarın yasaklanmasına yol açtı.

Bu romanda, Martha'nın isimsiz ilacı kurgusaldır; o zamanlar İngilizler tarafından bilinen bhang'ı temel almasına rağmen, değişiklikler yapmak ve yeni bir şey yaratmak için kendi uzmanlığını kullanmıştır. Her ne kadar William Brooke O'Shaughnessy'nin deneylerinden yararlanmış olsam da, bu ilacın etkilerinin esrar ya da bhang'ın etkilerini doğru bir şekilde tasvir etmesi amaçlanmamıştır.

Katharine'in bugün muhtemelen bipolar I bozukluk ve psikoz olarak teşhis edilebilecek durumunun tasvirine önerileri için bir klinik psikoloğa teşekkür borçluyum. Belirtilerinin evrensel olması amaçlanmamıştır.

Birleşik Krallık 19. yüzyıl boyunca akıl hastalıklarının tedavisinde önemli reformlar gerçekleştirmiştir. Etkileyenler (Rafe tarafından atıfta bulunulan), 1796'da York Retreat'i açan Quaker ve başarılı bir çay ve kahve tüccarı olan William Tuke ve "*traitement moral*" ya da ahlaki tedaviyi geliştiren Fransız bir yabancılaştırmacı olan Philippe Pinel'di. Pinel ve Tuke çalışıyorlardı

bağımsız olarak, ancak her ikisi de günün "deli doktorlarından" çok daha nazik tedaviler uygulamıştır:

"Retreat'teki tedavi, aile benzeri bir nezaket ve sabır atmosferine dayanıyordu... Sabit günlük rutinler, serbest, besleyici bir diyet, temiz hava ve egzersize önem verilerek öz disiplini teşvik ediyordu. ... Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, artık vahşi hayvanlar gibi muamele görmeyen hastalar, aynı teşviklere, duygulara ve çevrelerindeki değişikliklere akli başında insanlar gibi tepki veriyordu."

Jill Giese *The Maddest Place on Earth* (2018) kitabında yazıyor. ("En çılgın yer", 19. yüzyılın sonlarında dünyadaki en yüksek delilik oranına sahip olan Avustralya'nın Victoria eyaletine atıfta bulunuyor).

19^{uncu} yüzyılın ilk yarısında İngiltere Parlamentosu'nda yapılan bir dizi soruşturma, akıl hastanelerindeki korkunç koşulları ortaya çıkarmış ve yasal değişikliklere yol açmıştır. Ne yazık ki, uygulamaya konulan yeni tedavilerden bazılarının reformlardan öncekiler kadar barbarca olduğu kanıtlandı ve akıl hastalığına ilişkin damgalar bugün de devam ediyor.

Taverna tiyatrosu sahnesinde (Bölüm 5) "aktörler" tarafından kullanılan seks örtmeceleri Jonathon Green'in *Timelines of Slang* adlı eserinden alınmıştır. Daha fazlası için <http://jonathongreen.co.uk> adresine bakınız.

Devam edebilirim ama etmeyeceğim. Ben bir tarihçi değilim ve araştırmalarım hikayenin ihtiyaçları ve elimdeki kaynaklarla sınırlı. Daha fazla okuma için, web sitemde bulunan araştırma kitaplarından bir seçki derledim.

MV
2019

TEŞEKKÜRLER

Eğer menajerim Emily Sylvan Kim olmasaydı, bu roman hala bilgisayarımda 300.000 kelimelik bir karmaşa olarak duruyor olacaktı. Emily'nin çok erken bir versiyon hakkındaki geri bildirimi, hikayeyi bulmama yardımcı olmak ve beni bataklıktan çıkarmak için çok değerliydi.

Son versiyon ayrıca Mikaila Rushing'in geri bildiriminden ve May Peterson'ın geri bildirim ve düzeltmelerinden büyük ölçüde yararlanmıştı.

YAZAR HAKKINDA

Mia V incy İngiliz Edebiyatı ve gazetecilik diplomalarına sahip, ancak bu eğitimin olumsuz etkilerinin üstesinden gelmeyi başarmış ve şimdi tarihi romanlar yazıyor.

İlk romanı *A Wicked Kind of Husband*, 2019 RITA® En İyi Tarihsel Romans ödülünü kazandı: Amerika Romantizm Yazarlarından Uzun .®

Mia'nın çalışmaları ve daha önce gazeteci, iletişim uzmanı ve redaktör olarak çalışması onu dünya çapında altmıştan fazla ülkeye götürdü. Şu anda Victoria, Avustralya'da yaşamaktadır.

Daha fazlası için miavincy.com adresini ziyaret edin.

AYRICA YAZAN: MIA VINCY

KÖTÜ BİR KOCA

İdeal bir mantık evliliği... Ta ki tanışana kadar.

Cassandra DeWitt kocasını sadece bir kez görmüştür, o da iki yıl önceki düğün günüdür ve bu ona çok uygundur. Sadece mirasını güvence altına almak için evlendiği kaba, kötü davranışlı adamla hiç ilgilenmemektedir. Kocasının Londra'ya gitmesini yasaklaması da hiç ilgisini çekmiyor. Adam onun orada olduğunu bile bilmeyecektir.

Ta ki o da Londra'da ortaya çıkana ve Cassandra kendini İngiltere'nin en sinir bozucu adamıyla aynı evi paylaşırken bulana kadar.

Joshua DeWitt'in hayatı tam da istediği gibi. Her şeyi bozan bir eşe ihtiyacı yoktur, özellikle de davranışlarını düzeltmeye niyetli bir eşe. Tahammül edilemez derecede sevimli, dayanılmaz derecede makul ... ve karşı konulmaz derecede öpülesi bir eşe kesinlikle ihtiyacı yoktur.

Bu beklenmedik çift, kötü niyetli bir davayla mücadele etmek ve Cassandra'nın asi kız kardeşini yola getirmek için bir araya geldiklerinde, aralarında tutku alevlenir. Yakında ayrılmaları gereken gün gelecektir... ama ya içlerinden biri evliliklerinin gerçek olmasını mı istiyor?

SIRADAKİ

Yayın tarihleri, gelecek kitaplar ve daha fazlası hakkında haberler için [miavincy .com/news](https://miavincy.com/news) adresinden kaydolun veya [miavincy com](https://miavincy.com) adresini ziyaret edin.

TEHLİKELİ BİR KADIN

Düşmanlarını yakınında tut derler. *Ne kadar yakın olduğunu söylemiyorlar.*

Gururlu varis Arabella Larke evlenmek ya da mirasını ve sevdiği her şeyi kaybetmek zorundadır. Fakat Arabella kendi kocasını seçmeye kararlıdır ve bunun için zaman kazanması gerekmektedir. Çözümü nedir? Çocukluk düşmanı ve kendisiyle asla evlenmek istemeyeceğinden emin olduğu tek adam olan Hardbury Markisi Guy Roth ile sahte bir nişan...

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

